April 10, 1724.

Lately Publiſh'd,

Printed by J. TONSON *and* J. WATTS,

Upon Royal Paper in Quarto,

OEUVRES de Monsr *ROUSSEAU,*

En DEUX VOLUMES: Reveuë & Augmentée par l'AUTHEUR.

ALSO

OEUVRES DE *RACINE,*

En DEUX VOLUMES: Avec de Nouvelles Eſtampes.

On the 20th of April, 1724, *will be Publiſhed in Three Volumes in Quarto, Printed upon Royal Paper,*

Les ESSAIS de *MICHEL* Seigneur de *MONTAIGNE.*

Nouvelle Edition, Faite ſur les plus anciennes & les plus correctes: augmentée de quelques Lettres de l'Auteur; & où les Paſſages Grecs, Latins, & Italiens ſont traduits plus fidellement, & citez plus exactement que dans aucune des Editions précedentes. Avec de courtes REMARQUES; & de nouveaux INDICES plus amples & plus utiles que ceux qui avoient paru juſqu'ici: Par *PIERRE COSTE.*

On the 8th of May, 1724, *will be Publiſhed in Two Volumes in Quarto, Printed upon Royal Paper,*

LA GIERUSALEMME LIBERATA DI *TORQUATO TASSO:*

Con le Figure di BERNARDO CASTELLI, e le Annotationi di SCIPIO GENTILI e di GIULIO GUASTAVINI. Aggiuntovi La VITA dell' Autore ſcritta da GIO. BATTISTA MANSO, Marcheſe di Villa. E la Tavola delle Rime; Con altre Aggiunte, e Correttioni. Per *NICOLA FRANCESCO HAYM.*

And on the 1ſt of June, 1724, *will be publiſh'd, Printed in One Volume in Quarto,*

P. TERENTII COMOEDIAE

Ad Exemplar FAERNIANUM a PETRO VICTORIO editum ANNO M.D.LXV. Summa fide recenſitae. Lectore ſemper monito, ubi a FAERNO diſceditur. In hac inſuper Editione verſuum genera diverſa diligentur indicata ſunt; quicquid vero in iis difficile aut impeditum, nova quadam methodo tam facile redditur, ut quivis ſtatim intelligat. Accedunt FAERNI emendationes integrae, & quae alia erant in editione VICTORIANA, necnon Donati quaedam, cum Indice Locupletiſſimo. Recenſuit, notiſque auxit, & diſſertationem de metris comicis adjecit *FRANCISCUS HARE,* S. T. P. Decanus Wigornienſis, & Regiae Majeſtati a Sacris.

N. B. *In* November *next will be publiſh'd in Five Volumes in Quarto, Printed upon Royal Paper,*

PLUTARCHI VITÆ, GRÆCE & LATINE,

Præfiguntur unicuique Vitæ Imagines æri inciſæ, ex Nobilium & Eruditorum Muſeis & Cimeliis depromptæ. Accedit Index Locupletiſſimus. Verſionem recenſuit, Notaſque adjecit *AUGUSTINUS BRYAN,* A. M.

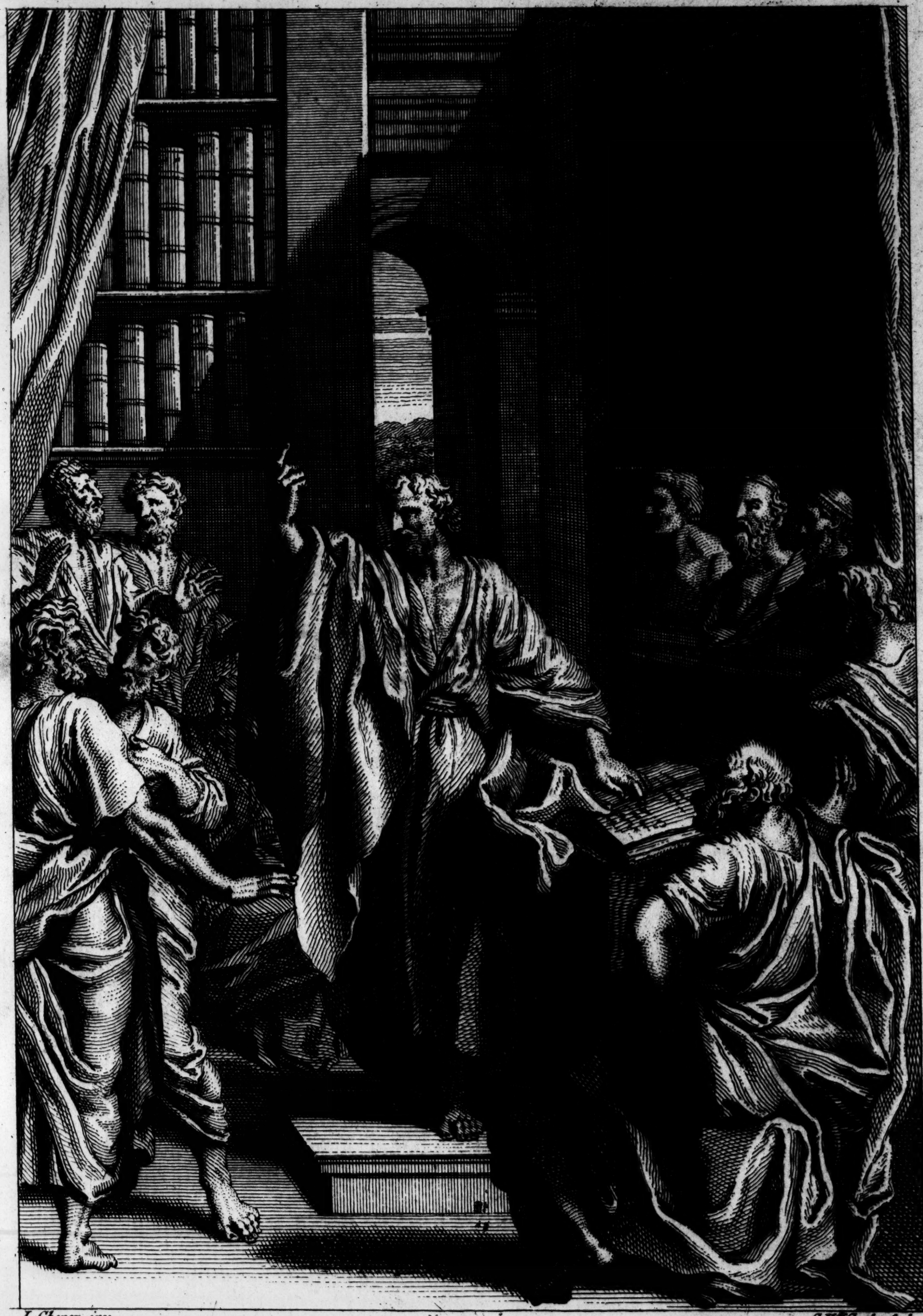
OE U V R E S DE R N C I N E

ET

OEUVRES DE MONSIEUR

P. CORNEILLE.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

L.Cheron inv. *G.V.Gucht sculp.*

Bibliothecæ Sloanianæ. 37.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ

Ἢ ΠΟΜΝΗΜΑ.

DIONYSII LONGINI

DE

SUBLIMITATE

COMMENTARIUS,

Quem **NOVA VERSIONE** donavit,

Perpetuis **Notis** illuſtravit, plurimiſque in locis, partim auctoritate optimorum Manuſcriptorum, partim conjecturâ, emendavit (additis etiam omnibus ejuſdem Auctoris Fragmentis)

ZACHARIAS PEARCE, A. M.

Regiæ Majestati à Sacris Domesticis, &c.

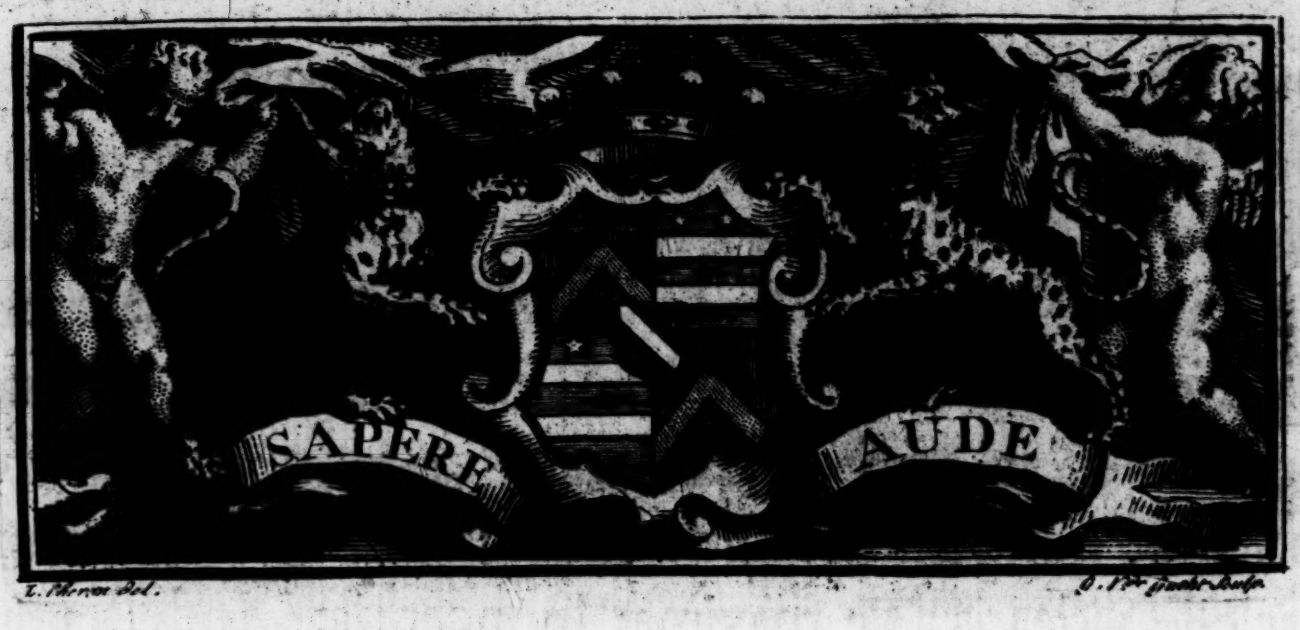
LONDINI:

Ex Officinâ Jacobi Tonson, & Johannis Watts.

M DCC XXIV.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

8 Wi

HONORATISSIMO VIRO

THOMÆ

COMITI DE MACCLESFIELD,

VICE-COMITI *PARKER* DE *EWELME*,

BARONI DE MACCLESFIELD,

Summoque Magnæ Britanniæ CANCELLARIO.

NOVA hæc Commentarii de Sublimi genere dicendi Editio, Tuis, Vir Nobiliſſime, in ædibus & ſuſcepta & magnâ ex parte elaborata, eodem jure, quo Me Parentem, Te ſibi Patronum vendicat: cum enim ſeptem abhinc annos Ciceronis tres de Oratore dialogos ediderim Tuoque nomine ornârim,

meorum ſtudiorum primitias adeo non rejeciſti, ut Me in Familiam (perge dicerem in Amicitiam) tuam receperis. Ex illo tempore quot mihi lecta ſunt vitæ commoda! quot res, de quibus mihi quodammodo licet gloriari! Te enim, dum in Familiarium tuorum numero eſſem, habui exemplum tantæ morum Suavitatis, ut qui dignitate ſummos æquas, facilitate infimis par eſſe videaris: Te maximæ Innocentiæ Modeſtiæque non in factis ſolum, ſed in dictis; etiam inter convivia, & ubi liberiùs paullo ſe ſolet animus remittere: Te tam incredibilis & prope ſingularis Diligentiæ in omnibus ſummi tui muneris partibus ſuſtinendis, ut (niſi accederet bona valetudo) publicæ ſaluti utiliter potius, quàm Tuæ prudenter, conſulere videreris: Tecum mihi dulcis ſtudiorum conſortio fuit; neque enim, tot licet laboribus implicatus, tam in Legibus noſtris interpretandis & æquitate molliendis occupatus, ab aliis ſtudiis doctriniſque refugiſti, aut in iis (in Theologiâ præſertim) peregrinum Te & hoſpitem eſſe voluiſti. Memini, & juvat meminiſſe, quantâ cum delectatione Te ſæpius in ſermonibus quotidianis audierim (non oſtentandæ eruditionis tuæ, ſed levandi laboris gratiâ) proferentem vel ea, quæ in Sacris Scripturis & Eccleſiæ Patribus legendis notâſſes; vel ea, quæ in recondità multiplicique

cique Mathematicorum arte didiciſſes; vel ea, quæ ſubſecivis horis ex amœnioribus Poëtarum luſibus hauſiſſes: Tantam ſcio & tam lautam ſupellectilem non eſſe in Juriſconſultorum inſtrumento; penè enim infiniti laboris eſt ipſa per ſe Legum noſtrarum ſcientia: multa ille memoriâ continet, cui hæ penitus notæ ſunt: at Tibi ſemper nihil eruditionis ſatis viſum eſt, cui aliquid addi poſſet; illa igitur omnia ita propria Tua feciſti, ut quâcunque de arte ſermonem haberes, videri poſſes non inertem & ingloriam vitam egiſſe, ſi nihil aliud ſcires. Hæc teſtis loquor, hæc gratus aliis cognoſci velim: de cæteris tuis virtutibus, quæ in conſpectu omnium poſitæ ſunt, quaſque ad publicas res gerendas affers, mihi prorſus tacendum eſſe cenſeo: multâ enim cum laude, minimâ cum invidiâ ſextum jam annum agens difficile illud & arduum ſummi Magnæ Britanniæ Cancellarii munus exequeris; nôrunt jam omnes qualis in Tribunali Judex, qualis in Procerum conſeſſu Præſes emineas: quàm incorruptus ſanctuſque, & tamen quàm dulcis ſis; quàm nullum laboris genus refugias, & tamen quàm ſemper vacuo eſſe animo videaris: mea igitur vox hîc publicæ voci cedat, neceſſe eſt, ne in tanto bonorum plauſu conſenſuque ego id ſolus velle videar, quod omnes ſibi jure faciendum putant:

Offi-

DEDICATIO.

Officii mei magis eſt, ut gratias referam ob ea benevoli animi indicia, quæ mihi quotidie ferè oſtendiſti: Parentis enim me potius, quàm Patroni, more foviſti; multiſque ex beneficiis, quibus Tibi obſtrictus ſum, ſatis apparet, quàm conſtanti & diuturno amore eos proſequeris, quos felici Amicorum tuorum nomine ornatos eſſe velis: Nihil verò magis poſtulat, ut gratum me præſtem, ut (ſalvis omnibus Religionis officiis) totus Tuus ſim, quàm nuperrimum illud, quo jam fruor, benevolentiæ & amicitiæ ſignum: Vereor equidem, ut omnes tantæ Paroeciæ, cui me præfeciſti, curas dignè ſatis ſuſtineam, ut tuam expectationem & ſpem (fortaſſe paullo, quàm par erat, majorem) de me conceptam expleam: ſed fixum animo meo & immotum (favente Deo) ſedet, nequid refugiam, quod poſſint aut vires meæ, aut naturæ, quantulæcunque ſint, dotes: ut Regis, Patriæ, Eccleſiæ noſtræ commodis ſerviam, me dedam: ſiquid adjumenti per me his importari poſſit, eò libenter omnes labores mei ſe convertent: ſic & Tibi & Officio meo ſatisfaciam; ſic ex animo & Tuo & Meo vitæ curſum inſtituam, ſic (id quod mihi ſemper in votis eſt) Tui non omnino diſſimilis futurus ſum. Interim placido, id eſt, quotidiano tuo vultu hos ſtudiorum meorum fructus tibi humillimè offerri patiaris; ſiquos lapſus ex incu-

riâ

DEDICATIO.

riâ in hanc Editionem Longini obrepſiſſe videas, eodem eos modo, quo in aliis ſcriptis meis diu ſoles, inter legendum notes, meumque judicium ſaniori tuo judicio, quaſi normâ, dirigas: hoc mihi cordi futurum eſt; cum enim in ſcribendo primum ſit, ut quis optimis judicibus placere ſe ſciat; proximum eſt, ut optimi illi judices, ubi quid ipſis parum placet, ſignificent quibus de cauſis non probetur, & quo modo emendari debeat: Permittas mihi, Vir illuſtriſſime, ut hanc ſpem tui habeam; nequid beneficii, quod à Te accipi poſſit, genus Mihi deeſſe videatur, quem tot beneficiis jam effeceris

Tui obſervantiſſimum

Tibique devinctiſſimum

Cal. Maii 1724.

ZACHARIAM PEARCE.

LECTORI.

EN Tibi in manum trado Longini de Sublimitate Commentarium, multo, quàm adhuc prodiit, & Chartâ & Typis ornatiorem: quæcunque enim aut utilia aut magnifica videri possent, ea omnia huic novæ Editioni inserenda esse Typographus curavit.

At de illis satis, quæ legenti facile apparebunt: hujus potius est institutæ scriptionis Tibi notum facere, quot qualesque Editiones meam præcesserint, quibus de causis hanc suscipiendam esse censuerim, quidque ipse in illâ exornandâ perfecerim.

Franciscus Robortellus Utinensis primus hoc Longini opusculum ex Bibliothecarum latebris in lucem protulit & impressit Basileæ 1554: anno verò subsequente illud idem ex MSo Bessarionis edidit Venetiis Paulus Manutius Aldi filius, omnino nescius aliam Editionem suæ antecessisse: ad quam Manutii (utpote hominis docti doctisque probè cogniti) Editionem finxerunt suas tum Fr. Portus Cretensis typis Crispini excusam 1570, tum reliqui omnes, qui in hoc Longini Commentario limando elaborârint. Primus verò omnium Gabriel de Petra Græcæ linguæ Professor in Academiâ Lausannensi hunc libellum Latinâ Versione donavit, Versionemque suam unà

cum textu Græco impressit Genevæ 1612: *hanc autem Gabrielis de Petra Editionem iterum imprimendam esse curârunt Ger. Langbænius Oxoniæ* 1638, *& Tanaqu. Faber Salmurii* 1663: *quorum ille multis & longè omnium doctissimis Annotationibus opus illustravit; hic verò suæ Editioni Notulas quasdam legenti utiles jucundasque inseruit, uberiores (ut ipse promisit), si vixisset, daturus: De Editione Bononiensi factâ* 1642, *quæque illam Fabri antecessit, melius est tacere, quàm (id quod loquenti necesse esset) malè dicere. Hos omnes multo interjecto tempore secutus est Jacobus Tollius; qui textum Græcum Longini sæpius ex MSis emendavit, sæpius ex aliorum suisve conjecturis mutavit: qui etiam, cum veteris illius Versionis Latinæ vitia innumera & barbariem ferè continuam videret, aliam ipse Versionem Latinam sibi faciendam esse statuit: hanc igitur unà cum textu Græco impressam, Notis omnium superiorum in unum congestis, multisque à se ad illustrandum & emendandum Auctorem adjectis, edidit Trajecti ad Rhenum anno* 1694. *Postea verò istam Tollianam Editionem in brevius coëgit celeberrimus J. Hudsonus, jussitque prodire Oxoniæ* 1710, *alterâque vice* 1718: *&, ut minori esset formâ suus liber, omnes ferè Tollii aliorumque Notas, præter Criticas, omisit, periodosque in Versione Latinâ Tollii nimium se profundentes nonnunquam amputavit.*

Habes jam, Lector, omnium (opinor), quæ hanc meam præcesserint, Editionum ordinem & numerum: quibus de causis novam susceperim, quidque in eâ perfecerim, paucis nunc accipe. Græcum quod attinet textum, vulgatum illum Manutii ubique secutus sum, nisi ubi me aliò duceret Editionis primæ & MSorum auctoritas: cum enim Manutius in initio suæ Editionis dicat se multa præclarè emendasse, *nec tamen Lectori notum ullibi faciat, quæ sint MSi Lectiones, quæve suæ Conjecturæ, multum de fide ejus Editionis detrahendum censeo: nimium sanè sibi hic indulsit, & (ut verè dicam) quia Robortello doctior fuit, ideò minus utilis fuit Editor: cum enim ille multâ scientiâ & lectione vir sciret, quibus ex*

Aucto-

Auctoribus & ex quâ illorum operum parte omnia ea loca petenda essent, quæ ex veteribus Scriptoribus citaverit Longinus, non eâ ad fidem suî MSi, quo more Robortellus, impressit; sed ita immutavit, ut per omnia vulgatis eorum veterum Scriptorum Editionibus convenirent. Ne verò (nemo) hoc dictum videatur, en exemplum, quo id probaturus sum: in Sect. 32. Græcus textus Manutii exhibet hæc verba, πάσχα (φησὶ) κατεσκίασαν, περιβολὴ τῶν ἔξωθεν τὴν σάρκα, οἷον τὰ πτερύγια, περιθέμενοι: at inter errata Typographica ad finem sui libelli notata Lectionem sequentem, tanquam veram, posuit, πάσχα αὐτά (φησι) κατεσκίασαν ἄνωθεν, τὴν δὲ σάρκα περιβολὴν μὲν τραυμάτων, περίβλημα δὲ χειμώνων, ἔτι δὲ πλωμάτων, οἷον τὰ πίλητὰ ἔσωθεν πλήματα, σώμασι μαλακῶς ἢ πρέπως ὑπείκουσαν: postrema hæc Lectio omnino iis quadrat, quæ apud Platonem in Timæo occurrunt; at prior illa Lectio in Editione primâ & omnibus MSis reperitur: censeo igitur hinc satis constare, quòd Manutius priorem illam ex suo MSo hauserit, postea verò, inspecto Platonis loco citato, Longinum hic ex Platone (ut ipsi visum est) emendârit, at (ut mihi) malè mutârit: neque enim adduci possum, ut credam Manutium tot verba temerè in textum, aut aliâ quàm suî MSi auctoritate, primò admisisse, præsertim cum ea in cæteris omnibus MSis occurrerent. Et si semel hoc feciisse probatur Manutius, cur non illum passim ferè hoc feciisse credamus, cum in locis à veteribus Scriptoribus citatis multum à MSorum Lectione recedentem videamus? Negari quidem non potest quin, si MSus ille in Bibliothecâ S^ti Marci Venetiis adservatus idem sit, quem Manutius (uti videtur) secutus est, quemque MSum Bessarionis appellat, negari, inquam, non possit, quin ea, quæ de Manutii Editione diximus, vera sint; codex enim ille S^ti Marci multis in locis cum cæteris codicibus scriptis convenit, à Manutiana verò Lectione dissentit. Scilicet clarissimus ille alioqui vir sibi in animum induxit suum Longini MSum errâsse, ubicunque exhibuerit loca ex Herodoto, Platone, Demosthene &c. aliis verbis, quàm quæ istorum Scriptorum Editiones hodie præ se ferunt. At huic non facile as-

ſentior; neque enim aut Longino aut aliis veterum ſæculorum Scriptoribus videtur uſitatum fuiſſe accuratè fidéque ſatis verba citare: imò nullibi (ſi bene memini) Longinus per totum ſuum Commentarium cujuſvis Auctoris locum iiſdem verbis (modò pluribus, quàm duobus aut tribus, conſiſteret) exhibuit: nec aliter ab aliis Scriptoribus factum video: ſi enim ſenſum Auctoris, & præcipua citatæ ſententiæ verba ob oculos Lectoris ponerent, de cæteris minus ſolliciti fuêre: accurata hæc citandi diligentia, quâ hodie utimur, quæque laudabilis ſanè eſt, fruſtra in veteribus quærenda eſt; non ita pridem in literariam Rempublicam importata eſt: noſtræ conſuetudini, poſteriorum ſæculorum mori debetur: de quâ re ſi quis dubitet, veteres hoc animo conſulat Auctores, & inveniet (ni multum fallor) non ſolùm Longinum, ſed cæteros ſummos Scriptores, in hâc re non dico errâſſe, ſed multum ab eo, quod jam facimus, plerumque abiiſſe: interim vellem hoc Cl. noſtro Whiſtono in mentem veniſſet, qui, cum nonnulla veteris Teſtamenti loca inveniat non verbum verbo in Novo Teſtamento reddita, aliam, prorſus aliam ſibi V. T. Lectionem, quæ cum Lectione N. T. melius conveniat, multo cum labore, nonnullâ (vereor) cum temeritate excogitat: Sed hoc obiter dico; neque enim meæ ſcriptionis hujuſque temporis eſt aut Manutium aut noſtrum Whiſtonum culpare, ſed hujus Editionis rationem Lectori reddere.

Novam præterea hujuſce Commentarii Verſionem Latinam feci & imprimendam eſſe curavi; nec tamen Tollianam illam non laudandam eſſe cenſeo: at (ut verum fateor) illa non mihi ſe ſatis probat; Tollius enim ſtili Ciceroniani amantiſſimus videtur ſenſum Longini pluribus, quàm neceſſe fuit, verbis dilatâſſe & attenuâſſe: præ nimio longiores periodos proferendi, Lectoriſque aures implendi ſtudio ita multa loca obſcuravit, ut minori (opinor) labore intelligendus ſit Longinus, quàm Tollius. Velim Interpretem fidum eſſe, ſed non ſui oſtentatorem; ſit modo ejus dictio Latina, ſint verba ſenſum Græci auctoris clarè breviterque exprimentia, non quæro an Verſio ornatum præ ſe ferat; neque enim legenda, ſed conſu-

lenda eſt illa, ut de vi Græcorum verborum ignaris præſenti ſit auxilio. De iis hîc Verſionibus Latinis intelligi velim, quæ unà cum Græco Auctoris textu imprimuntur: de cæteris enim, ſeorſim editis, qualis eſt Gallica illa Celeberrimi Boilavii Verſio, longè aliter ſe res habet: in his & ornatum & elegantiam quærimus; in his ſenſum magis quàm verba paria paribus reſpondentia ſpectamus: nec poſſit ille Interpres omnino placere, qui non (prout ejus Linguæ, quâ utitur, poſtulat ratio) aliqua immutat, corripit, dilatat, ut ipſam vim ſpiritumque Auctoris ob oculos legentium ponat.

Sæpius licet Textum Græcum mutârim, vel potius emendârim, nihil meum, quâcunque fretus ratione, illi inſerui: MSorum auctoritatem in omnibus Textûs mutationibus ſecutus ſum, earumque rationes ad finem hujuſce Commentarii rejeci, ne indoctioribus & de re Criticâ minus ſollicitis Lectoribus tædio & impedimento eſſent: vulgatam verò Manutii Lectionem, ubicunque Textum mutavi, Græcæ paginæ ſubjiciendam eſſe curavi: paſſim igitur ob oculos ſuos Lector habet & quid Manutius ediderit, & quid ipſe legendum eſſe cenſeam.

Totum inſuper Commentarium Notis illuſtravi; quarum partem ex Fabro, Langbænio, aliiſque, eorum nominibus ſignatam mutuatus ſum; longè verò majorem partem ex propriâ penu hauſi: Interim non id in Notis (ut vulgò ſolet) mihi faciendum eſſe cenſui, ut ſolùm Auctoris verba ſenſumque explicarem, & obſcuris locis lucem darem; ſed Latinos Auctores eodem modo, quo Longinus Græcos, examinandos protuli, & ubique ſimilia Sublimitatis exempla ex Virgilio, Cicerone, Sacris Scripturis &c. collegi; paria paribus objeci, fecique ut Lector (temerè potius an cum judicio, videat) eaſdem ſcribendi virtutes, eademve vitia Sublimitati contraria in Latinis Scriptoribus vel collaudare, vel mecum unà poſſet culpare.

Suprà memoratas Editiones omnes in hoc opere perficiendo ad manus habui: quibus inſpectis & perlectis omnium ferè mendarum ortum planè vidi;

vidi; mihique ſæpius apparuit, quis Editor vel conſultò vel errore Typographico quemlibet Longini locum malè mutârit, & ſequentes Editores ſecum unà de recto Lectionis tramite deflexerit. Verſionem etiam Gallicam (nobilem quidem & puram, ſed quam non ſemper fidam ſatis eſſe opinor) ob oculos meos poſui, & quaſcunque Notas Boilavius ipſe aut Dacierus & Boivinus illi addiderint, eas diligenter perlegi, &, ubi operæ pretium fuit, in meam Editionem recepi: Imò mihi comparavi Conradi Samuelis Shurzfleiſchii animadverſiones in Longinum, utiles quidem tum ob doctrinam, quam ſæpiſſime oſtentant, tum ob variantes Lectiones, quas ille ex MSo Ambroſiano collectas in lucem protulit.

Prætereà duos Indices huic operi ſubjeci; quorum prior, qui voces phraſeſque in Commentario de Sublimitate occurrentes continet, multo auctior & emendatior jam prodit.

De MSis, quibus hîc uſus ſum, poſtremo in loco dicendum judicavi. Ambroſiano illo, qui in Bibliothecâ Mediolani extat, quemque prædictus Shurzfleiſchius contulit in chartâ (*ut ait*) bombycinâ manu, ſi non vetuſtiſſimâ, ſatis tamen antiquâ, & quidem in formâ majoris ordinis ſcriptum, *primus ego in edendo Longino uſus ſum: Diligenter etiam perlegi & ad examen vocavi omnes eas variantes Lectiones, quas ex MSo Elienſi collectas ſuæ Editioni ſubjecit Hudſonus, & quas ex tribus MSis Vaticanis à Zacagnio collectas ad finem ſui libri Tollius imprimendas curavit. Sed ante omnes MSum Pariſienſem conſulendum eſſe putavi, qui ſexcentos annos habere creditur, quemque dicit Cl. Boivinus omnium, qui nunc extant, exemplar eſſe: Græco igitur cuidam homini docto, & in his rebus multum verſato, qui Pariſiis tunc habitabat, nunc verò Londini, eas partes tribui, ut MSum illum diligentiſſimè cum vulgatâ quâdam Editione conferret, & variantes Lectiones in margine illius notaret; hoc ex animo meo fecit, & vulgatam illam Editionem accuratè collatam ad me tranſmiſit, addiditque etiam ſpecimen quoddam fidum ſcripturæ MSi illius, quod, cum delectamento eſſe*

Lec-

Ex iis, quæ mihi narravit idem ille Græcus & quæ literis tradidit Cl. Boivinus, hæc, quæ ſequuntur, de veteri illi MSo Pariſienſi dicenda habeo: Nulli Sectionum tituli, quos hodie habent Editiones, ibi inveniuntur: imò Sectionum diviſionem, quâ utimur vulgò, fruſtra illic, niſi admodum recenti manu notatam, quæras. Interim longè alia & eâdem, quâ MSus ipſe, manu ſcripta, extat ibi operis hujus diviſio; nam in pag. 50. è regione verborum Ἀλλ᾽ ἡ τις ἐπὶ τὰ ἐξημμένα ὁδὸς ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ φέρει *extat in margine vetuſtâ manu ſcriptum* Β: *ſimiliter in pag. 64. è regione verborum* Αὐτόθι μέντοι καὶ ὁ περὶ σχημάτων *reperitur* Γ: *& in pag. 96. ubi occurrunt hæc verba* Ἐπειδὴ μέντοι ἡ τοῦ λόγου φύσις, *in margine apparet* Δ: *denique in pag. 126. ad verba* Ἡ πέμπτη μοῖρα τῶν συλλελυσῶν εἰς τὸ ὕψος, *margini illius MSi (ut in Specimine poſſis videre) affigitur id, quod idem valet ac* Ε. *Sed & alia eaque majora nos docet MSus ille: qui (ut teſtatur idem Boivinus) triginta plagulis (Angl. Sheets) conſtat, quarum viginti tres priores, ſingulæ octo folia habentes, Problemata Ariſtotelis continent; ſolæ verò ſeptem poſteriores ad Commentarium Longini de Sublimitate ſpectant, quarum nullæ pleno illo octo foliorum, quibus conſtant viginti tres priores, numero fruuntur; omnes enim non niſi triginta folia conſtituunt: plagulæ viceſima quarta, ſexta, ſeptima & nona (notata ibi κδ, κϛ, κζ, κθ) ſex ſolùm folia habent, duobus mediis amiſſis: plagula viceſima quinta omnino deeſt, ſed, cum duo illius pla-*

gulæ

gulæ folia extarent eo tempore, quo ex hoc MSo reliqui olim deſcripti erant, ſex ſolùm ejus folia jam perierunt: plagula viceſima octava (notata κη) non habet plura quàm quatuor folia, totidem mediis amiſſis; triceſima verò & ultima plagula tribus ſolùm foliis conſtat, quæ & continua ſunt, & ita uſque ad ultimam lineam ultimæ paginæ ſcripturâ impleta, ut in dubium venire poſſit, quantum ex hâc poſtremâ perierit. hæc ſunt ferè ea omnia, quæ de hoc MSo Boivinus obſervârit: ſed ut melius, Lector, poſſis cognoſcere, quibus in locis hic MSus deficit, & (ſi ex plagulis illis, quæ ad Ariſtotelem ſpectant, has, quæ Longinum continent, metiaris) judicare, quantâ hoc opus jacturâ ad nos pervenerit; en Schema quoddam mihi à ſuprà dicto homine Græco miſſum, quod oſtendit & ubi deſinunt, & ubi incipiunt ſingula illa triginta MSi folia, quæ hunc Longini Commentarium continent;

PLAGULA PRIMA.

Sic deſinit	Sic incipit
Fol. 1. ἐνεκελεύσω κἠμᾶς τι πε --	*Fol.* 2. εἰ ὕψος πάντως
2. ἐπὶ τῶν λόγων εἴποιμι, ὡς ἡ μὲν	
In MSo hîc ſcribitur λείπει *&* Latinè deſunt duo folia, *ſed videntur potius tria folia deeſſe.*	
	3. κἠ καμίνῳ χῶσι μάκιστον
3. τῶ ξένας νοήσεις ἀ- - - - -	4. εἰ κινεῖν πολλάκις
4. ἀφ' ὧν γὼ ἡμῖν τάχα - - -	5. θὰ χεδὸν ἀπ' αὐτῶν τούτων
5. ὥεὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον --	

PLAGULA SECUNDA.

Hîc in MSo recentiori manu ſcriptum occurrit λείπει *&* Latinè deſunt folia octo.

PLAGULA TERTIA.

	6. ἐν ᾗ φάει κἠ ὄλεσον
6. ἢ σοι γνώσιμον, ὡς ἡ ἀπα--	7. κμὴ τῶ πάθος ἐν τοῖς
7. ὀλίγον ᾗ διὰ ξύλον αἴθ' ἐ - -	8. ξύκει· πλὴν μικρὸν αὐτὸ
8. ἡ μὼ τὸ ζητούμενον ἀποδεί - -	

De-

Desunt hîc duo folia.

9. πλωσιώτατα καθάπερ τι
9. ἀπόῤῥοιαί τινες φέρουσ᾽, ὑφ᾽ ὧν 10. πνεόμενοι ἢ αἱ μὴ λίαν
10. ἂν ἀν λάθοι σε, ἢ δ᾽ ὅτι τ-- 11. μὴν ὃν ποιήσει τέλ-
11. ῶς δὲ τοῖς ποιηταῖς μυθικωτέ--

PLAGULA QUARTA.

12. ερων ἔχει τὴν ὑπερέκπλωσιν
12. περικινδυνώσαντας, φαίνε-
δι᾽ ἐ- - - - - - - - 13. νὸς τῶ ὁμοτικῶ χήματ-
13. κατασοφίζε-, ἢ εἰς καταφρό- 14. ησιν ἑαυτῶ λαμβάνων
14 Ἡρῳδότειον πεπίσθ-, εἰ ὅτως ἔ-

In MSo hîc ſcribitur λείπει: *duo folia videntur deeſſe.*

15. πλοια ἐκπίπλει ἢ
15. δὲ᾽ ἂν εἰπεῖν τις ὁπόσα δύ--- 16. ναυτο ἑκάστοτε ἀναπίπλους
16. ἑρμηνευτικὰ φημὶ ἢ τῶν κα--- 17. τὰ τὰς ἀειθμὰς ἐ
17. πόλεως ἄνω πλεύσεται ἢ----

PLAGULA QUINTA.

18. ἔπειτα ἀφίξη εἰς πεδίον
18. ἐν μυστικῆ διὰ τῶν ἀνα--- 19. φώνων καλυμμένων ὁ χύε-
19. πλεῖ ἐν μὴ ποιήσει ἢ ι--

In MSo hîc ſcribitur λείπει, *& deſunt quatuor folia.*

20. ἢ ἐρε πλειώτατον ἢ
20. ἡδονὴν ἀνθρώποις εἶναι κακὸν- 21. δέλεαρ, γλῶσαν ἢ
21. τῷ ὄνῖι καθαρόν τινα συγ---

PLAGULA SEXTA.

22. γεωφέα ἢ ἀνέγκλητον
22. πάντα ἔξω γε τ᾽ σωθέσεως--- 23. μιμεῖται τὰ Δημοσθένεια
23. πολλάκις ὄρεις ἐκβαίνουσιν αἱ- 24. πίνοιαι ἢ εἴ τις
24. ἐκείνῃ μόνον ἀναλλάτ|ουσαι--

In MSo hîc ſcribitur λείπει, *& (ut videtur) duo deſunt folia.*

25. ὅσα γε τ θεωείας - - - - 26. ἦν ἡμῖν ἐφικτὰ
26. τέλειον σύσημα· ὅτως τὰ μά- 27. λα σχεδαωθῆλα μὴ
27. κ τ μὴ τὰ λήμματα δαι---

PLAGULA SEPTIMA.

28. μονίως ὁ χειμὼν
28. ἐν τοῖς ὕψεσιν... ᾗδὲ καὶ
ξυβεισμῴα - - - - - - - 29. ἂν μὴ σφόδρα ὑπὸ
29. εἰρήνη διαφθείρει τὰς μεγά- 30. λας φύσεις· πολὺ ᾗ
30. ἦν ᾗ ταῦτα τὰ πάθη, ᾗδὲ ὧν.

Habes hîc, Lector, ea omnia, quæ de MSo illo Pariſienſi obſervatu digna videntur; cujus auctoritatem me magni facere & plerumque ſequi in Emendationibus meis invenies: ſed cum vulgata Manutii lectio, ubi minus vera ſit, ſemper ad finem Græcæ paginæ appoſita eſt, poteris ſemper videre & quid exhibent aliæ Editiones, & quid hæc mea affert novi: De variantibus Lectionibus hujus MSi Pariſienſis hoc inſuper dicendum puto; Tollium, qui dicit ſe uſum fuiſſe codice quodam, in quo notârat Voſſius omnes illius MSi Lectiones à vulgatis diſſentientes, ſemper ferè errâſſe, & conjecturas ipſius Voſſii (ut mihi videtur), in ejus codicis margine ſcriptas, pro variantibus Lectionibus illius MSi protuliſſe.

DE

DE VITA ET SCRIPTIS
LONGINI.

IONYSIUS LONGINUS, hujus Commentarii de SUBLIMITATE Auctor, à Suidâ appellatur Longinus Caſſius, vel (ut Sellerus dicit legi in quâdam Mediolanenſi Suidæ Editione) Caſimus: matri ejus nomen fuit Phrontonis, nomen verò patris ignotum eſt: avunculum habuit Cornelium Frontonem Oratorem (Plutarchi nepotem) qui eloquentiam magnâ cum laude Athenis docuit: de patriâ Longini inter doctos multum diſputatur: ſed mihi quidem placet Joannis Jonſii conjectura, qui eum Athenienſem cenſet fuiſſe. Videtur in pueritiâ avunculum ſuum habuiſſe in dicendo magiſtrum, qui & ejus ſtudiorum curam ſuſceperit, & eum Athenis moriens hæredem reliquerit: adoleſcens jam factus unà cum parentibus ſuis plurimas regiones (ut ipſe teſtatur) perluſtravit, & ut Philoſophiam diſceret, pleroſque viros iſtius ſæculi celeberrimos, in quibus Ammonium & Origenem, inviſit, & audivit: Tandem Athenas rediit, ubi cum hunc de Sublimitate Commentarium edidiſſet, in tantum nomen ejus inclaruit, ut ei publicè poteſtas de veteribus ſcriptis judicandi fuerit permiſſa: ſi quis vetuſtum quendam Auctorem in aliquâ parte reprehendiſſet, non rata prius habita fuit opinio, quàm illam confirmâſſet Longini judicium. Cum Athenis habitaret, celeberrimum illum Porphyrium habuit diſcipulum tum in Philoſophiâ, tum in literis humanioribus: Quotidie

cum doctiſſimis viris verſatus eſt: ut quiſque vel Athenis, vel in aliâ orbis parte doctrinâ floruit, eum hoſpitio Longinus excepit, vel per literas cum eo communicavit. Multa ſcripſit tum de Philoſophiâ, tum de rebus ad Philologiam ſpectantibus: tanto verò honore Platonem proſecutus eſt, ut quotannis ejus diem natalem (noto illius temporis more) celebraret. Jam tanti viri nomen latere non potuit; ubicunque aut ſeveriora ſtudia floruerint, aut ſanum de veterum ſcriptis judicium delectationi fuerit, fama & opera Longini celebrata erant: hinc nobiliſſima illa Zenobia, Palmyrenorum Regina, eum accerſivit, ut filios ejus omni eruditione optimus ille magiſter imbueret: Hujus igitur hortatu reliquit Athenas, & Palmyram civitatem illam omni admiratione dignam adiit: Hîc cum paullulum eſſet commoratus, Zenobiæ adeo placuit, ut illum non ſolùm puerorum in literis addiſcendis, ſed ſui etiam in rebus adminiſtrandis adjutorem eſſe vellet: perſpexit illa Longini ingenium belli ac pacis artibus pariter idoneum, viditque eum tam in conſilio de rebus publicis dando, quàm in judicio de veterum ſcriptis ferendo ſapere: Cum igitur Zenobia novis rebus ſtuderet, multaque pro libertate ſuorum civium contra Aurelianum moliretur, Longini conſiliis uſa eſt: Aurelianus his cognitis bellum Syriæ intulit, magnoque exercitu parato, Zenobiæ copias in fugam vertit, ipſamque in urbe Palmyrâ obſedit: deinde nuncium illi miſit, qui ut ipſa ſe Aureliano dederet, poſtularet: illa verò viriles animos in fœmineo pectore gerens, & auxilio Longini libertatis ſemper amantiſſimi uſa ad hunc modum (ut teſtatur Vopiſcus) Imperatoris literis reſpondit: "Nemo adhuc, præter Te, quod poſcis, literis petiit: virtute faciendum eſt, quicquid in rebus bellicis eſt gerendum: "Deditionem meam petis, quaſi neſcias Cleopatram reginam perire maluiſſe, quàm in quâlibet vivere dignitate: nobis Perſarum auxilia non deſunt, quæ jam ſperamus; pro nobis ſunt

"Sa-

" Saraceni, pro nobis Armenii: Latrones Syri exercitum tuum,
" Aureliane, vicerunt, quid igitur ſi illa venerit manus, quæ un-
" dique ſperatur? pones profectò ſupercilium, quo nunc mihi de-
" ditionem, quaſi omnifariam victor, imperas."

His literis perlectis, Aurelianus iratus copias, quas Zenobia ſibi affuturas ſperaverat, aut venientes profligavit, aut pecuniâ, ne adeſſent, corrupit: Palmyrâque vi expugnatâ Zenobiam multoſque, in quibus Longinum, quorum conſiliis uſa eſſet, captivos fecit: Zenobiæ reginæ veniam dedit; at Longino, quippe quem iſtas literas dictitâſſe credidit, adeo infeſtus fuit, ut eum ſtatim interfici juberet. Longinus, intellecto Aureliani imperio, ut mortem oppeteret, ſuæque Zenobiæ dignitati non ſupereſſet, libens ſe paravit; nec fletum, nec timorem vultu oſtendit, ſed quæ, & quanta à Philoſophiâ didicerat, ea omnibus nota facere moriens in animo habuit: amicos igitur caſum illius lamentantes conſolatus eſt, periitque extremâ prope voce eos, qui adeſſent, ad hunc modum compellans; " Si terra non aliud quàm magnus quidam carcer exi-
" ſtimari debeat, eum feliciſſimum eſſe, qui primus in libertatem
" vindicetur."

Sic periit Longinus, *vir* (ut dicit Porphyrius) *omnium Criticorum maximus*, & quem ſui temporis homines *vivam quandam Bibliothecam*, & *ambulans Muſæum* vocaverunt. Multa quidem ſcripſit tum in Philoſophiâ, tum in arte Criticâ, quorum nihil (ſi paucula excipias Fragmenta) ad nos pervenit; Lectori verò nomina & titulos eorum, quos ſcripſit, librorum libet hîc apponere.

1. Περὶ τῶν κατ' Φαιδίαν. Forſan Μαιδίαν, contra quem Demoſthenes ſcripſit; vel potius Μηδίαν, hujus enim nominis Philoſophum memorat Longinus in Fragmentis.

2. Ἀποφήματα Ὁμηρικά. Vide Scholiaſt. ad Homer. Il. ϛ'.

3. Εἰ

3. Ἐι φιλόσοφος Ὁμηρος;
4. Προβλήματα Ὁμήρου καὶ λύσεις.
5. Τίνα φησὶ ταῖς ἰσοείαις οἱ γραμματικοὶ ὡς ἰσοεικὰ ἐξηγοῦνται;
6 Περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πολλὰ σημαινομένων λέξεων.
7. Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β'.
8. Λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Κλέωνος (γρ. Ἡρακλέωνος.)

Horum omnium meminit Suidas.

9. Περὶ ἀρχῶν: hujus libri mentionem facit Porphyrius.
10. Πρὸς Πλωτῖνον καὶ Γενιλιανὸν Ἀμέλιον φερὶ τέλους.
11. Πρὸς τὸν Ἀμέλιον ἐπιστολή.
12. Περὶ τοῦ κατὰ Πλάτωνα δικαιοσυνης.
13. Εἰς τὴν ῥητορικὴν Ἑρμογένους.
14. Περὶ τῶν ἰδεῶν.
15. Προλεγόμενα εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐγχειρίδιον.
16. Πρὸς τὴν τῶν Στοϊκῶν φερὶ ψυχῆς δόξαν ἀνάῤῥησις.

Hos à Longino ſcriptos fuiſſe videre eſt in Fragmentis.

17. Περὶ ὕψους.
18. Περὶ συνθέσεως λόγων.
19. Περὶ παθῶν.
20. Τὰ φερὶ Ξενοφῶντος.

Horum trium mentionem ipſe facit Longinus in Commentario de Sublimitate.

21. De aciebus bellicis. Hunc librum Romæ ſervari refert Geſnerus in Biblioth. Abr. Sellerus cenſet Longinum eum ſcripſiſſe, dum Palmyræ cum Zenobiâ viveret.
22. Περὶ ποιητῶν. Hoc opus Scholiaſtes Nicandri tribuit cuidam Dionyſio Phaſelitæ.

22. Κεί-

23. Κειτικά. Laërtius in Thalete citat Dionyſium ἐν Κειτικοῖς.
24. Ὀδαίναθος ὁ λόγος: hujus meminit Libanius, & Longino tribuit.
25. Φιλολόγως Longini citat Auctor Anonymus vitæ Apollonii.

In Notis & Emendationibus.

Robort. ſignificat Editionem Robortelli.
Manut. Editionem Manutii.
Par. MSum in Bibliothecâ regiâ Pariſiis ſervatum.
Ven. MSum in Bibliothecâ S^ti Marci Venetiis.
Ambr. MSum in Bibliothecâ Ambroſianâ Mediolani.
Vat. MSos tres in Bibliothecâ Vaticanâ Romæ, qui numeris primo, vel ſecundo, vel tertio diſtinguuntur.
El. MSum in Bibliothecâ Johannis Moore nuperi Epiſcopi Elienſis, nunc verò in Bibliothecâ Academiæ Cantabrigienſis ſervatum.
Dudith. MSum, qui olim Andreæ Dudithii fuit, & cujus variantes Lectiones Fr. Portus Cretenſis putatur in ſuæ Editionis margine notâſſe.

DIO-

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ.

DIONYSII LONGINI

DE SUBLIMITATE

COMMENTARIUS.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ.

Sect. I. ΤΟ μὲν [1] τῦ Κεκιλίυ συγγεγραμμάτιον, ὦ φίλε Ἔψυς συνετάξατο, ἀναστοχαζομένοις ἡμῖν, ὡς οἶδα, κοινῇ, [2] Ποσόμιε Τερεντιανὲ φίλτατε, [3] ταπεινότερον ἐφάνη τ ὅλης ὑποθέσεως, καὶ ἧττον τῶν καιρίων ἐφαπτόμενον, καὶ πολλήν τε ὠφέλειαν, ἣν μάλιστα δεῖ σοχάζεσθαι τὸν γεγραφότα, παρεῖχεν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Εἶτ' ἐπὶ πάσης τεχνολογίας δυοῖν ἀπαιτουμένων· πρότερον μὲν, τῦ δεῖξαι τὶ τὸ ὑποκείμενον, δεύτερον δ' τῇ τάξει, τῇ δυνάμει δ' κυριώτερον, πῶς ἂν ἡμῖν αὐτὸ τῦτο, καὶ δι' ὧν τινων μεθόδων κτητὸν γένοιτο· ὅμως ὁ Κεκίλιος, ποῖον μέν τι ὑπάρχει τὸ Ὑψηλὸν, διὰ μυρίων ὅσων, ὡς ἀγνοῦσι, πειρᾶται δεικνύναι· τὸ δ', δι' ὅτου τρόπου τὰς ἑαυτῶν φύσεις προάγειν ἰσχύομεν ἂν εἰς ποσὴν μεγέθους ἐπίδοσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὡς οὐκ ἀναγκαῖον παρέλιπεν. Πλὴν ἴσως τυτονὶ τὸν ἄνδρα οὐχ ἕτως αἰτιᾶσθαι τῶν ἐκλελειμμένων, ὡς αὐτῆς τ ἐπινοίας καὶ σπου-

δῆς

[1] Vulgò τῦ Καικιλίυ. [2] Forte τ. ε. τῆς ὕλης, καὶ ἧκισα.

NOTÆ.

Περὶ ὕψους] Longinus dicit paulo infrà ſe περὶ ὕψους ὑπομνηματίζεσθαι, & in Sect. 36. vocat hoc ipſum opus ὑπόμνημα: quapropter poſt voces *de Sublimitate*, addidi in Verſione *commentarius*: ὑπόμνημα enim eſt aliquid ſcriptum ad ſubſidium memoriæ aut ſui aut amici alicujus: ut nos docet Ammonius in Ariſt. Categ. ὑπομνηματικὰ ἐκεῖνα καλοῦσιν, ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀποσημείωσιν ὑπόμνησιν. Modeſtum igitur ſe exhibet Auctor noſter, cum hoc ipſum vocet Commentarium, non opus plenum omnibuſque numeris abſolutum.

DIONYSII LONGINI

DE SUBLIMITATE

COMMENTARIUS.

CECILII libellum, quem de Sublimitate compoſuit, perpendentibus nobis (ut ſcis) unà, Poſthumi Terentiane chariſſime, humilioris ſtili eſſe viſus eſt quàm poſtularet materia, & præcipuas res minimè attingere, neque multum utilitatis (quam maximè debet ſcriptor petere) iis, qui in ipſum incidunt, afferre. Deinde cum in omni artis *alicujus* tractatione duæ res requiruntur; prior quidem, ut oſtendas quid ſit ſubjectum; ſecunda verò (quoad ordinem *ſecunda*, at quoad vim potior) *ut oſtendas* quomodo & quibus rationibus hoc ipſum ſit à nobis acquirendum; nihilominus Cecilius conatur, quid ſit Sublimitas, innumeris exemplis velut ignorantes *Lectores* docere; hoc autem, *ſc.* quâ ratione noſtra Ingenia excitare poſſimus ad *faciendos* magnos in Sublimitate progreſſus, neſcio quomodo, velut rem minimè neceſſariam præteriit. Sed fortaſſe hunc hominem non tam ob ea, quæ omiſſa ſunt, culpare æquum eſt, quàm ob ipſam *ejus* cogitationem

Cecilii libellum de Sublimitate eſſe imperfectum, & quare.

NOTÆ.

Lin. 1. Κεκιλίου] Cecilius hic fuit Rhetor Siculus; vixit ſub Auguſto, fuitque Dionyſii Halicarn. familiaris: primus creditur de Sublimi genere dicendi ſcripſiſſe.

L. 11. Τὰς ἑαυτῆς φύσεις] Idem hîc valet ἑαυτῆς, quod ἡμῶν: apud Græcos ſcriptores tam in primâ & tertiâ, quàm in ſecundâ perſonâ, hæc vox invenienda eſt.

δῆς ἄξιον ἐπαινεῖν. Ἐπεὶ δ' ἐνεχελεύσω κἀγὼ ἡμᾶς τι φρονεῖν Ὕψος πάντως εἰς σὴν ὑπομνηματίσασθαι χάριν, φέρε, εἴτι δὴ δοκεῖμεν ἀνδράσι πολιτικοῖς τεθεωρηκέναι χρήσιμον, ὑποσκεψώμεθα. Αὐτὸς δ' ἡμῖν, ἑταῖρε, τὰ ὑπὸ μέρους (4 ὡς πέφυκας καὶ καθήκει,) συνεπισκευεῖς ἀληθέστατα· εὖ γὰρ δὴ ὁ Ἀποφηνάμενος, τὶ θεοῖς ὅμοιον ἔχομεν, "εὐεργεσίαν, εἶπε, καὶ ἀλήθειαν." Γράφων δ' 5 πρὸς σὲ, φίλτατε, τὸν παιδείας ὑπισήμονα, χρεὼν ἀπήλλαγμαι καὶ τοῦ διὰ πλειόνων προϋποτίθεσθαι, ὡς ἀκράτης καὶ ἄσχολή τις λόγων ἐστὶ ταῖ ὕψει· καὶ ποιητῶν τε οἱ μέγιστοι καὶ συγγραφέων οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐνθένδε ποθεν ἐπρώτευσαν, καὶ ταῖς ἑαυτῶν φύσεσιν ἐνέβαλον αὐχλείαις τὸν αἰῶνα. 10 Οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τοὺς ἀκροωμένους, ἀλλ' εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ· πάντῃ δέ γε σοὶ ἐκπλήξει τοῦ πιθανοῦ καὶ τοῦ πρὸς χάριν ἀεὶ κρατεῖ τὸ θαυμάσιον. 6 εἴγε τὸ μὲν πιθανὸν ὡς τὰ πολλὰ ἐφ' ἡμῖν· ταῦτα γὰρ, δυναστείαν καὶ βίαν ἄμαχον προσφέρονθα, παντὸς ἐπάνω τοῦ ἀκροωμένου καθίστα). Καὶ τὴν μὲν ἐμπειρίαν τ' εὑρέσεως, καὶ τὴν τῶν πραγμάτων τάξιν καὶ οἰκονομίαν ἐκ μὲν ἑνὸς, οὐδ' ἐκ δυοῖν, ἐκ γὰρ τοῦ ὅλου τῶν λόγων ὕφους μόλις ἐκφαινομένου ὀρθοῦται· ὕψους δέ πως καιρίως ἐξενεχθὲν τά τε πράγματα δίκην σκηπτοῦ πάντα

15

4 V. ὡς πέφυκε. 5 V. πρὸς σὲ φίλτατον π. 6 F. ὅτί γε.

NOTÆ.

L. 3. Ἀνδράσι πολιτικοῖς] Quinctil. Inſt. Or. lib. 1. c. 10. ait *civilis vir, quem* πολιτικὸν *appellant:* & in lib. 12. c. 2. ſic vocem explicat, *Velim eſſe ſapientem, qui non ſecretis diſputationibus, ſed rerum experimentis atque operibus verè civilem virum exhibeat:* civilis vir igitur eſt is, qui in foro veriſque litibus verſatur, & cui (ut patet ex Plin. l. 2. Ep. 3.) opponitur ſcholaſticus, i. e. qui in Scholâ nonniſi fictas cauſas agit.

L. 4. Συνεπισκευεῖς] Futurum tempus Indicativi modi hîc, ut paſſim apud Græcos Scriptores, ponitur pro modo Imperativo.

L. 5. Εὖ γὰρ δὴ ὁ &c.] Pythagoras hujus ſententiæ auctor eſt, ut tradit Ælianus Var. Hiſt. l. 2. c. 59.

L. 9. Συγγραφέων] Vox συγγραφεὺς uſitatè ponitur pro ſcriptore Hiſtorico; apud Longinum verò, & hîc & paſſim, ſignificat quemlibet ſcriptorem proſaïcum, opponiturque poëtæ.

L. 10. Ταῖς ἑαυτῶν ἐνέβαλον &c.] Non opus eſt, ut cum Langbænio legamus ὑπερέβαλον: cum enim αἰὼν ſignificat *æternitas* ſive *immortalitas*, hæc verba reddi poſſunt *ſuis laudibus circumjecerunt immortalitatem*, ſeu, *ſuas laudes veſtiêrunt immortalitate*; i. e. ut ea expoſui, *ſuas laudes immortales fecerunt.*

L. 11. Τὰ ὑπερφυᾶ] Monendus eſt Lector

nem ſtudiumque laudare. Quoniam vero juſſiſti etiam Nos aliquid de Sublimitate, Tui omninò gratiâ, commentari; age, ſi quid videamur civilibus viris utile animadvertiſſe, inſpiciamus: Ipſe autem nobiſcum, Amice, de ſingulis *hujus commentarii* partibus (ut conſuêris & te decet) judica veriſſimè: bene enim ille, qui declarans quid Diis ſimile haberemus, " beneficentiam, dixit, & veritatem." Cum autem ſcribo ad Te, Chariſſime, literarum ſtudiis eruditum, prope liberatus ſum *neceſſitate* pluribus *verbis* præmittendi; quòd Sublimia ſunt ſummum quiddam & excellens in ſcriptis; quódque maximi & poëtæ & proſaïci ſcriptores non aliunde quàm hinc primas obtinuerunt, ſuaſque laudes immortales fecerunt: Sublimia enim non *ſolum* perſuadent, ſed extra ſe rapiunt auditores; & ubique id, quod admirabile eſt, ſuperat ſemper cum *animi* conſternatione perſuaſibile & delectationi ſerviens *genus orationis*. Eſt quidem id, quod perſuaſibile eſt, plerumque in noſtrâ poteſtate *eóne afficiamur*, *necne*; hæc verò *ſc. Sublimia*, quæ afferunt vim & impetum inexpugnabilem, ſe erigunt ſuprà omnem auditorem. Videmus etiam peritiam Inventionis & ordinem diſpoſitionemque rerum non ex uno *verbo*, neque ex duobus, ſed ex totâ verborum ſtructurâ vix apparentem; id verò, quod Sublime eſt, tempeſtivè prolatum & res omnes inſtar ful-

NOTÆ.

Lector hoc in opere Longinum pro τὸ ὕψος & τὰ ὕψη uſurpare (varietatis gratiâ) τὰ ὑπερφυᾶ, τὰ μεγάλα, τὸ ὑπερτετραμμένον, τὰ μεγέθη, τὸ μεγαλοφυὲς, τὸ θαυμάσιον, τὸ βάθος, τὰ διηρμένα, &c. quæ omnia Synonyma ſunt, & ſignificant vel *Sublimitas*, vel *Sublimia*: at quæ ultrà id, quod Sublime eſt, procedunt, à Longino vocantur μετεωρά, ὑπερφυᾶ &c.

L. 13. Πιθανὸν] *Perſuaſibile* i. e. perſuadendi vim habens, ad perſuadendum accommodatum; ita enim voce *perſuaſibile* utitur Quinctil. Inſt. Or. l. 3. *vis inveniendi omnia in oratione perſuaſibilia.*

L. 13. Ὡς τὰ πολλὰ] i. e. plerumque: ſic enim voces hæ ſignificant Sect. 40. & occurrit ὥσπερ τὰ πολλὰ Sect. 2.

L. 14. Παντὸς ἐπάνω τοῦ ἀκροωμένου καθίσαι] Non opus eſt, ut cum Fabro legamus πάντως; huic enim ſimilis locutio occurrit in Cebetis Tabulâ ἀπάντων δὲ κυριώτερα, καὶ ἐπάνω πάντων ὄντα τὸν πρότερον αὐτὸν λυπούντων: ubi videas ἐπάνω idem ſignificare ac κυριώτερον, *ſuperior eſſe* ſive *dominari*: idemque voluit exprimere Longinus, cum dicit in Sect. 39. ἡμῶν τὰ διανοίας ἐπικρατοῦσαν.

L. 18. Τά τε πεφάγματα &c.] Longinus,

πάντα διεφόρησεν, καὶ τῷ τῆ ῥήτορος αὐτὸς αὐθεφάν ἐνεδείξατο δύναμιν. Ταῦτα γὰρ οἶμαι καὶ τὰ ἁπλήσια, Τερεντιανὲ ἤδιστε, καὶ αὐτὸς ἐκ πείρας ὑφηγήσαιο,

Sect. II. Ἡμῖν δὲ ἐκεῖνο διαπορητέον ἐν ἀρχῇ, εἰ ἔστιν ὕψος τις ἢ βάθος τέχνη· ἐπεί τινες ὅλως οἴονται διιπατῆς τὲς τὰ τοιαῦτα ἀγωνίας εἰς τεχνικὰ ἁπαγγέλματα. [7] "Γεννᾶται γὰρ, φησὶ, τὰ μεγαλο- "φυῆ, καὶ ὰ διδακτὰ ἁπαγίνε· καὶ μία τέχνη πρὸς αὐτὰ, τὸ πε- "φυκέναι. χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς οἴονται, καὶ τῷ παντὶ δεε- "λότερα καθίσα·, ταῖς τεχνολογίαις κατασκελετευόμενα." Ἐγὼ δὲ ἐλεγχθήσεσθαι τοῦθ' ἑτέρως ἔχον φημὶ, εἰ ἁπισκέψαιτό τις, ὅτι ἡ φύσις, ὥσπερ τὰ πολλὰ ἐν τοῖς παθητικοῖς καὶ διημαμένοις αὐτόνομον, οὕτως οὐκ εἰκαῖόν τι, καὶ παντὸς ἀμέθοδον εἶναι φιλεῖ· καὶ, ὅτι αὕτη μὲν πρῶτόν τι καὶ ἀρχέτυπον ψυχῆς στοιχεῖον ἁπὶ πάντων ὑφέσηκεν. τὰς δὲ ποσότητας καὶ τὸν ἐφ' ἑκάστῳ καιρὸν, ἔτι δὲ τῷ ἁπλανεστάτῳ ἄσκησίν τε καὶ χρῆσιν ἱκανὴ [8] παρεῖσαι καὶ συνεσκεῖν ἡ μέθοδος· [9] καὶ, ὡς ἁπινδυνώτερα αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῷ δίκα ἁπήμυνε ἀσήκεπα καὶ ἀνεμάτιστα ἑαυτέντα τὰ μεγάλα, ἁπὶ μόνῃ τῇ φορᾷ καὶ ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμενα· δεῖ γὰρ αὐτοῖς, ὡς κένδρῳ πολλάκις, ὕτω δὴ καὶ χαλινῷ. Ὅπερ γὰρ ὁ Δημοσθένης ἁπὶ τῷ καινῷ τῶν ἀνθρώπων ἀποφαίνε) βίᾳ, "μέγιστον μὲν "εἶναι

[7] V. γ. γ. φασὶ. [8] V. κ. ω. ε. ὧν τὰ—, ὅτω τὰ μεγάλα.

NOTÆ.

nus, (cujus neſcio an leges, an exemplum per totum hoc opus magis ſequendum ſit; cum vix minus Stilus ejus quàm Materia Sublimitatem ſapiat) Longinus, inquam, ad Sublimitatis vim exprimendam arte quâdam & proprietate verborum hîc uſus eſt: alius ſcriptor dixiſſet διαφορᾷ & ἐνδείκνυ): ſed hoc languidi eſſet animi. Noſter præteriti temporis verba uſurpat διεφόρησεν & ἐνεδείξατο, quo melius ſignificet vim & celeritatem, quibus Sublimitas orationis animos audientium ferit: fulminis eſt (ait) inſtar, eò quod hanc præſentem, velut fulmen, non poſſis dicere te videre, præteritam poſſis ex effectu cognoſcere: Porrò ſtructura verborum in fine hujus ſententiæ occurrentium, quippe quæ brevibus vocalibus currunt & quaſi ſe projiciunt, aptiſſimam rapidi motus, ſive fulminis ſive Sublimitatis, ſpeciem videtur exhibere.

L. 11. Παθητικοῖς] Per τὰ παθητικὰ Græci intelligunt orationes, in quibus inſunt Affectus, quibuſque animi audientium aut ad iram, aut ad miſericordiam,

fulminis *quaſi jam* disjecit, unoque ictu Rhetoris multiplicem patefecit vim: *Liberatus ſum prope, inquam, neceſſitate hæc præmittendi*; hæe enim, puto, & ſimilia tu, mi ſuaviſſime Terentiane, potes etiam ipſe *alios* ex eo, quod expertus es, docere.

An Sublimitas doceri poſſit.

Nobis verò hoc imprimis exquirendum eſt, utrum ulla ſit Sublimitatis ſive Altitudinis ars; quoniam nonnulli ſentiunt illos omninò deceptos eſſe, qui hujuſmodi res legibus Artis ſubjiciunt: " naſcuntnr enim (inquit aliquis) Sublimia, & non ſunt docenda: " & ſola ars eorum conſequendorum eſt, ut iis nati ſimus; opera que Naturæ fiunt pejora (ut putant) & omninò infirmiora, cum " Artis præceptiunculis excarnificentur. " Ego verò dico probatum iri hoc ſe aliter habere; ſi quis cogitaverit, quòd Natura, ut plerumque in ſcriptis, quæ pathetica ſunt Sublimiſque generis, ſui juris *eſt*, ſic non ſolet eſſe temerarium quiddam & omninò expers methodi: Et *ſiquis cogitaverit*, quòd hæc *ſc. Natura* primum quiddam & originale elementum exiſtentiæ *Sublimitatis* in omnibus *hominibus* fuit; methodus autem poteſt definire quouſque progrediendum ſit, quodque ſit tempus cujuſvis *Sublimitatis*, & præterea afferre uſum ejus exercitationemque tutiſſimam: Et *ſiquis cogitaverit*, quòd Sublimia *ſunt* periculis magis expoſita, ſi ſine *ſui regendi* ſcientiâ inſtabilia & nullo pondere firmata ſibi ipſa permittantur, ſoli *ſuo* impetui & indoctæ audaciæ relicta; nam, ut illis calcare ſæpè, ſic etiam fræno opus eſt. Quod enim Demoſthenes pronuntiat de communi hominum vitâ (" maximum " quidiam, aut ad aliquam aliam perturbationem adducuntur: ſed cum Latini nullam habeant vocem, quæ Græcæ voci reſpondeat, ex Græcâ hîc & alibi Latinam feci *pathetica*, ut Macrobium ſæpius feciſſe video.

L. 16. Καὶ, ὡς &c.] Particula ὡς hîc idem valet ac ὅτι, ut planè videtur valere in Sect. 30. & 32. & inter κ᾽ & ὡς verba εἰ ὁποτιοῦν ſubintelligenda ſunt.

L. 17. Ἀνεμάτισα] Metaphora à navibus ſumpta, quæ cum leviorem habent ſaburram, fluctuant, jactantur, quatiuntur: Vide Suidam in voce ἴεμα. Faber.

"εἶναι τῶν ἀγαθῶν τὸ εὐτυχεῖν· δεύτερον δ', κὴ σχεδὸν ἔλαττον, τὸ "εὖ βεβουλεῦσθαι, ὅπερ οἷς ἂν μὴ παρῇ, σωφρονικῶς κὴ δεκτέ- "ον." τοῦτ' ἂν κὴ ἐπὶ τῶν λόγων εἴποιμι, ὡς ἡ μὲν φύσις τὴν τῆς εὐτυχίας τάξιν ἐπέχει, ἡ τέχνη δὲ τῆς εὐβουλίας. [10] Τὸ δὴ κινδυνωδέστατόν τε κὴ αὐτὸ, τὸ εἶναί τινα τῶν ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει, σχεδὸν ἄλλοθεν ἡμᾶς ἢ ἀφ' ἑαυτῆς τέχνης ἐκμαθεῖν δεῖ· εἰ ταῦθ', ὡς ἔφην, ἐπαλογίσαιτο καθ' ἑαυτὸν ὁ τοῖς χρησομένοις ἐπιμελής, σχεδὸν ἂν ἔτι, μοι δοκεῖ, περιττὸν κὴ ἄχρηστον τὸν ἐπὶ τῶν πεφυκότων [11] νομίσαιτο θεωρίαν.

Sect. III. * * * * * 10

[12] ---- Καὶ καμίνῳ χῶσι μάκιστον σέλας·
Εἰ γάρ τιν' ἐσιδὼν ὄψομαι μόνον,
Μίαν παρείρας πλευράνιν χειμάῤῥοον,
Στέγην πυρώσω, κὴ καταυθραυσθήσομαι.
Νιφᾶ δ' ὁ [13] πέπραγά πω τὸ θρυαῖον μέλος. 15

[14] Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ βορεάδα, "αἱ πλευράναι," κὴ τὸ "πρὸς ὀρθρινὸν ἐξεμεῖν," κὴ τὸ τὸν Βορέαν "αὐλητὴν" ποιεῖν, κὴ τὰ ἄλλα ἐξῆς. Τεθόλωται γὰρ τῇ φράσει, καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδείνωται· κἂν ἕκαστον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνασκο-

[10] F. τ. δ. κ. ὅτι κὴ. [11] F. νομίσαιτο. [13] V. πεπράγ' * εἴπω. [14] F. Οὐ τ. ἐσι.

NOTÆ.

L. 3. Ὡς ἡ μ] MS. Pariſ. hîc deficit, reditque non ante verba κὴ καμίνῳ &c. Ante quæ verba in iſto MSo ad finem paginæ ſcribitur λείπει, & Latinè *deſunt duo folia*: hoc Lectori notum velim, ut intelligat multum hujus Commentarii tempore periiſſe; eaque, quæ ex Cod. Vat. 1. protulit Tollius, quæque Boivinus invenit in quodam Ariſtotelis MSo, facere minimam partem eorum, quæ deſunt: folia enim amiſſa tantum in ſe continebant, (ut ex cæteris MSi Par. foliis conjicere licet) quantum capiunt octoginta & quatuor hujus meæ Editionis lineæ.

L. 11. Καὶ καμίνῳ] Critici, neſcio quâ auctoritate freti, hos verſus Æſchylo adjudicant: Boream verò ventum conſtat hîc loqui.

L. 17. Πρὸς ὀρθρινὸν ἐξεμεῖν] Hæc phraſis in iis verſibus occurrebat, qui ante verba κὴ καμίνῳ olim extiterunt, nunc autem periêrunt.

Ib. Βορέαν αὐλητὴν] Longinus dicit Poëtam illum facere Boream fiſtulatorem, quia Boreas apud illum hæc locutus eſt ὁ πέπραγά πω τὸ θρυαῖον μέλος:— Notandum hîc videtur, quòd Virgilius in Æneid. l. 3. ubi Ætnam ardentem

" quidem esse bonorum felicem esse, proximum verò & id non " minus, benè instituere consilia; quod *postremum*, quibus non " adfuerit, tollit prorsus & illud aliud):" hoc ipsum etiam de scriptis possumus dicere; nempe, quòd Natura quidem supplet locum Felicitatis, Ars autem consilii bene instituti. Et, id quod præcipuum est, *si quis cogitaverit*, quòd id ipsum, sc. quædam ex iis, quæ sunt in scriptis, naturæ soli *relicta* esse, non possumus aliunde discere, quàm ex Arte: Si hæc (ut dixi) singulatim cogitaverit is, qui præcepta utilia dantes reprehendit, non amplius (mihi videtur) putârit commentationem de rebus propositis *institutam* supervacaneam esse & inutilem.

* * * * *

De tumido dicendi genere.

Et cohibeant fornacis longissimè-prosiliens lumen;
Si quem enim domûs custodem videro solum,
Unum immittens cincinnum instar torrentis volutum,
Tectum incendam, & prunis operiam:
Nunc vero nondum insonui generosum canticum.

Non sunt tragica hæc, sed plus quàm tragica; *nempe*, " cincinni," & " evomere in cœlum," & facere Boream " fistulatorem," aliaque quæ *illic* sequuntur; obscurantur enim Dictione, & conturbantur Visionibus potius, quàm intenduntur: & si unumquodque eorum

NOTÆ.

magnificè describit, non aliud, quàm Poeta hic ignotus, fecit; nam cum dixerat *Attollitque globos flammarum*, hypertragicè addidit *& sydera lambit.*

L. 18. Τεθόλωται] Metaphora sumpta à rebus, quæ atramento, sive aliquo alio liquore obturbato conspurcantur: θολὸς enim est atramentum sepiæ nigrum. Petra.

L. 19. Φαντασίαις] Audi Quinctil. Inst. Or. l. 6. c. 2. hanc vocem explicantem, *Quas φαντασίας Græci vocant, nos sanè Visiones appellemus: per quas imagines rerum absentium ita repræsentantur animo, ut eas cernere oculis ac præsentes habere videamur.*

Ib. Δεδείνωται] *Intenduntur:* sic enim Quinctil. Inst. Or. l. 9. c. 2. vocem explicat, *Intendere crimen, quod est* δείνωσις: & in l. 6. c. 2. dicit Idem, *Hæc est illa, quæ* δείνωσις *vocatur, rebus indignis, asperis, invidiosis vim addens oratio.*

ἀνασκοπῆς, ἐν τῷ φοβερῷ κατ' ὀλίγον ὑφονοσεῖ πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον. Ὅπου δ' ἐν τραγῳδίᾳ, πράγματι ὀγκηρῷ φύσει καὶ ἁδρεχομένῳ σόμφον, ὅμως τὸ ᾠδὴ μέλος οἰδεῖν ἀσύγγνωστον, σχολῇ γ' ἄν, οἶμαι, λόγοις ἀληθινοῖς ἁρμόσειεν. Ταύτῃ καὶ τὰ τοῦ Λεοντίνου Γοργίου γελᾶται γραφόντος, "Ξέρξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεύς," καὶ, "γύπες "ἔμψυχοι τάφοι." καί τινα τῶν Καλλισθένους, ὄντα οὐχ ὑψηλά, ἀλλὰ μετέωρα. καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου· φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ, καὶ φυσῶν, κἂν τὸν Σοφοκλέα, [15] "μικροῖς μὲν αὐλίσκοισι,--- φορ- "βειᾶς δ' ἅπτερ." Τά γε μὲν Ἀμφικράτους τοιαῦτα, καὶ Ἡγησίου, καὶ

[15] F. Οὐ σμικροῖς.

NOTÆ.

L. 3. Παρὰ μέλος οἰδεῖν] Sumptum ex ſolemni Muſicorum reprehenſione ᾠδὴ μέλος ἄδεις: at Longinus aliò detorſit ᾠδὴ μέλος οἰδεῖς. Faber.

L. 4. Λόγοις ἀληθινοῖς] Per has voces ſignificari putat Tollius *veras cauſas*, quæ opponuntur Sophiſtarum domi, juvenumque in ſcholis ſcriptis declamationibus: ſed ego malo intelligere ea ſcripta, quæ veritatem exponendam ſibi proponunt, qualia ſunt Hiſtoricorum, quorum prima eſt regula (monente Tullio) *ut ne quid falſi dicere audeant, ne quid veri non audeant:* huic ſenſui fidem duæ res faciunt, tum quòd protinus de Hiſtoricis quibuſdam agit Longinus, tum quòd bene his opponitur Tragœdia, in quâ fingere & licet, & uſitatum eſt.

Ibid. Γοργίου] Gorgias hic Leontinus fuit Rhetor Siculus, Sophiſtarumque pater; quem tanto in honore habuit univerſa Græcia, ut ei in templo Apollinis Delphici ſtatuam, non inauratam, ſed auream poneret: hunc, quia *Xerxen Perſarum Jovem* appellat, Tumoris arguit Longinus: non tamen deſunt, qui hunc virum defendunt, eo quòd Perſarum reges à ſuis quondam Dii vocari ſoliti ſunt, & quòd Herodotus Helleſpontium quendam hoſpitio Xerxen tranſvectum excipientem ſic locutum eſſe memorat, Ὦ ζεῦ, τί δὴ ἀνδρὶ εἰδόμῳ Πέρσῃ, καὶ ὄνομα ἀντὶ Διὸς Ξέρξεα θέμενος &c. *O Jupiter, quidnam Tu ſpeciem habens viri Perſæ, & aſſumens nomen Xerxis, vice Jovis &c?*

L. 5. Γύπες ἔμψυχοι τάφοι] Si in hoc peccavit Gorgias, vereor ne & alii clari ſcriptores peccârint, ſimili ferè locutione utentes: Ovidius enim dicit,

Flet modo, ſeque vocat buſtum miſerabile nati.

Cicero vocat Piſonem *buſtum legum omnium & religionum.* Gregor. Nazianz. vocat feras homines devorantes τάφοι τρέχοντες *ſepulcra currentia:* cum hoc Gorgiæ dictum Noſter exagitat, neſcio an probaſſet nomen ipſi ab Eunapio, ſummæ ſuæ doctrinæ gratiâ, impoſitum ἔμψυχος βιβλιοθήκη *viva bibliotheca:* non ſilendum tamen hoc in loco videtur Hermogenis (de Ideis l. 1. c. 6.) de hoc ipſo Gorgiæ dicto judicium, qui, cum illud culpat, addit non inficetè quidem, *hos Sophiſtas, qui vocant vulturas viva ſepulcra, dignisſimos iſtiuſmodi ſepulcrorum eſſe.*

L. 6. Καλλισθένους] Calliſthenes fuit Ariſtotelis in Alexandri magni inſtitutione ſucceſſor: ſcripſit Hiſtoriam rerum Græcarum.

eorum ad lumen ſuſpicias, ex eo, quod terribile *primò videtur*, abit in id quod ridiculum eſt: cum verò in Tragœdiâ, re naturaliter grandi ampullaſque admittente, tamen immodicus tumor res eſt non ignoſcenda, vix *ille*, opinor, veris ſcriptis convenerit: Et in hoc ridentur verba Leontini Gorgiæ dicentis "Xerxes ille Perſarum Jupiter," & "vultures viva ſepulchra;" & quædam Calliſthenis, quæ ſunt non ſublimia, ſed nimis alta: & adhuc magis illa Clitarchi; hic enim vir corticis inſtar ſe erigit, ſpiratque, juxta Sophoclem, "non parvis quidem tibiis,—— ſed ſine ca-"piſtro." Ea ſanè, quæ dicit Amphicrates, & Hegeſias, & Ma-

NOTÆ.

L. 7. Κλειτάρχυς] Clitarchus ſcripſit res geſtas Alexandri magni, cujus prœliis comes interfuit: hujus tumidi dicendi generis exemplum extat apud Demetr. Phalareum, quippe qui dicit Clitarchum ſic de Veſpe locutum eſſe, κατανέμειν μὲν τοῖς ὀρεινοῖς, εἰσπέπλαται δὲ εἰς τὰς κοίλας ὄψεις, quaſi (inquit Demetrius) de Bove fero, vel Erymanthio Apro, non de Ape quâdam locutus eſſet.

L. 8. Μικρῆς,] Lego ἐ μικρῆς, & ſenſus eſt: Magna quidem aggreditur, ſed regulâ & modo caret: ob illud laudandus eſt, ob hoc vituperandus: ad intelligendam vim vocis φορβειὰ, ſcias, Lector, veteres Tibicinas ſolitos eſſe uti capiſtro quodam, quod ori appoſitum fuit, & in altera capitis parte ligabatur: habuit vero ibi, quà texit os, aliquod foramen, per quod tibia in os immitti poſſet: hujus capiſtri (ut nos docent vet. Scholiaſtæ) duplex fuit uſus, tum *ut labrum non finderetur*, tum *ut ſpiritus moderatiùs emiſſus ſonum tibiæ dulciorem efficeret*: Boilaviana explicatio usûs hujus capiſtri quàm longiſſimè à vero abeſt; cenſet enim ille veteres hoc capiſtro uſos fuiſſe, ut daret halituí impetum majorem. Hunc Sophoclis locum Cicero pleniorem citat in Epiſt. ad Att. l. 2. ep. 16.

Φυσᾷ γὰρ, ἐ σμικρῆσιν αὐλίσκοις ἔτι,
Ἀλλ' ἀγρέαις φύσαισι, φορβειᾶς δ' ἄτερ.

L. 9. Ἀμφικράτης] Hic Amphicrates videtur fuiſſe Orator ille Atticus, qui, cum exularet Seluciæ (ut tradit Plutarchus in vitâ Luculli), rogatuſque eſſet, ut Scholam ibi aperiret, arroganter tumideque ſimul reſpondit *patinam Delphinis non capacem eſſe.*

Ib. Ἡγησίας] De hoc, ut videtur, Hegeſia homine Magneſio ſic facetè loquitur Cicero in Orat. c. 226. *Is quidem non minus ſententiis peccat, quàm verbis; ut non quærat, quem appellat ineptum, qui illum cognoverit:* Plutarchus etiam in vitâ Alexandri magni hoc ejus frigiditatis exemplum profert: cum eodem tempore, quo naſceretur Alexander, Dianæ templum Epheſi incenſum eſſet, hoc memorans Hegeſias dixit, *non mirum eſſe id conflagrâſſe, cum Diana, tum naſcente Alexandro, in obſtetricio munere fuerit occupata.* Rectè hoc culpat Plutarchus, ſed ipſe aliud ſuum non minus Hiſtorico indignum addit; *Epiphonema* (inquit enim Plutarchus) *adeo frigidum, ut ipſum*

καὶ Μάτεως· πολλαχῆ γὰρ ἐνθουσιᾷν ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παίζουσιν. Ὅλως δ' ἔοικεν εἶναι τὸ οἰδεῖν, ἐν τοῖς μάλιστα, δυσφυλακτότατον. Φύσει γὰρ ἅπαντες οἱ μεγέθους ἐφιέμενοι, φεύγοντες ἀδενείας καὶ ξηρότητος, κατάγνωσιν, ἐκ οἰδ' ὅπως ἐπὶ τοῦτ' ἐκφέρονται, πειθόμενοι τῷ,

[16] Μεγάλως ἀπολιθαίνειν ὅμως εὐγλυὲς ἁμάρτημα.

Κακοὶ γὰρ ὄγκοι, καὶ ἐπὶ σωμάτων καὶ λόγων, οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις, [17] καὶ μήποτε φλεγμαίνοντες ἡμᾶς εἰς τὐναντίον· "οἰδὲν γὰρ, φασὶ, ξηρότερον ὑδρωπικοῦ."

Ἀλλὰ τὸ μὴ οἰδοῦν ὑπεραίρειν βούλεται τὰ ὕψη, τὸ δὲ μειρακιώδες ἀνίσχνους ὑπεναντίον τοῖς μεγέθεσι· ταπεινὸν γὰρ ἐξ ὅλου, καὶ μικρόψυχον, καὶ τῷ ὄντι κακὸν ἀγωνιέστατον. Τί ποτ' οὖν τὸ μειρακιώδες ἐστιν; ἢ δῆλον, ὡς σχολαστικὴ νόησις, ὑπὸ περιεργίας λήγουσα εἰς ψυχρότητα. Ὀλισθαίνουσι δ' εἰς τοῦτο τὸ γένος ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ, καὶ πεποιημένου, καὶ μάλιστα τοῦ ἡδέος· ἐποκέλλουσι δὲ εἰς [18] ῥοπικὸν καὶ κακόζηλον.

Τούτῳ παρακεῖται τρίτον τι κακίας εἶδος ἐν τοῖς παθητικοῖς, ὅπερ ὁ Θεόδωρος παρένθυρσον καλεῖ. ἔστι δὲ πάθος ἄκαιρον καὶ κενὸν, ἔνθα μὴ δεῖ πάθους· ἢ ἄμετρον, ἔνθα μετρίου δεῖ. Πολλὰ γὰρ, ὥσπερ

[16] V. μ. α. ἁμαρτημ' εὐγλυές. [17] V. Καὶ δήποτε. [18] V. Τερπικόν.

NOTÆ.

incendium extinxiſſe potuerit. O quàm vitium culpati aliquando in culpantem tranſit! Plutarchus enim hîc in reprehendendo Hegeſiâ planè alterum ſe Hegeſiam oſtendit.

L. 1. Μάτεος] Scripſit Matris teſte Athenæo l. 10. Herculis encomium; orationem puto, non poëma panegyricum. Langb.

L. 13. Ἡ δῆλον, ὡς &c.] Ni fallor divinus alioqui ille Æneidos auctor ſemel hujus vitii arguendus eſt: nam in l. 3. v. 181. dicit Anchiſes *Seque novo veterum deceptum errore locorum:* ubi præ nimio ſtudio proferendi Antitheti ſcriptum ſit *novo*, nullo, opinor, ſenſu: *novo* enim *veterum* reſpondet, ſed nihil ſententiæ addit, imò puerilibus illam ingeniis quàm virilibus aptiorem efficit.

Ibid. Σχολαστικὴ νόησις] i. e. ſenſus, quali juvenes in Scholis declamantes uti ſolebant: hi apud Plin. Ep. l. 2. Ep. 3. vocantur *Scholaſtici*; qui, cum in fictis tantum cauſis verſarentur, in oratione nimium laſciviebant, multaque extra rem ornamenti (ut putabant) gratiâ dicebant. Monendus eſt hîc Lector me νόησιν ſive νόημα paſſim in hoc opere per *ſenſum* explicare, & hâc voce velle ſignificare quidvis mente conceptum, Angl.

Matris, ſunt hujuſmodi ; ſæpe enim cum ſibi videantur inſtincti eſſe, non bacchantur, ſed ineptiunt : tumor autem omnino videtur res eſſe, inter ea quæ maximè, difficillimè cavenda : Omnes enim, qui ſunt Sublimitatis cupidi, reprehenſionemque infirmitatis & ſiccitatis fugiunt, naturâ ad hoc, neſcio quomodo, feruntur, hoc *dictum* ſecuti "A magnis tamen excidere, generoſum eſt peccatum." Vitioſi autem *ſunt* & in corporibus & in ſcriptis tumores, qui nihil ſolidi in ſe habent, falſique ſunt, & qui fortaſſe ducunt nos in contrarium ; "nihil enim (inquiunt) "ſiccius eſt *homine* hydropico."

De frigido dicendi genere.

Sed Tumor vult altiùs inſurgere quàm Sublimia ; *id* autem *vitium, quod* Puerile *appellatur*, planè oppoſitum eſt Sublimibus ; humile enim eſt omnino & parvi *opus* animi, reveráque vitium ignobiliſſimum : quid igitur eſt Puerile ? ſit manifeſtum, id eſſe ſenſum ſcholaſticum, præ ſupervacuâ operoſitate in Frigidum aliquid abeuntem : in hoc autem genus labuntur ii, qui cupiunt aliquid eximium, & elaboratum, præcipuè verò dulce *dicere* ; ſed qui deflectunt in *genus* humile & in malam affectationem.

De Parenthyrſo.

Huic vicinum eſt tertium quoddam genus vitii, *nempe* in ſcriptis patheticis, quod Theodorus Parenthyrſum vocabat : eſt autem *hoc* affectus intempeſtivus & inanis, ubi affectu non opus eſt ; aut immodicus,

NOTÆ.

a thought : Quinctiliani ſcilicet auctoritate me tueor, qui in Inſtit. Orat. l. 8. c. 5. ſic dicit, *Sententiam veteres, quod animo ſenſiſſent, vocaverunt :—— non rarò tamen & ſic locuti ſunt, ut Senſa ſua dicerent, nam Senſus corporis videbantur : ſed conſuetudo jam tenuit, ut mente concepta Senſus vocaremus ; lumina autem, præcipueque in clauſulis poſita, Sententias.*

lb. Περιεργίας] Quinct. Inſt. Orat. l. 8. c. 3. *Eſt etiam quæ περιεργία vocatur, ſupervacua (ut ſic dixerim) operoſitas, ut à diligenti curioſus, & à religione ſuperſtitio diſtat.*

L. 16. Κακόζηλον] Quinct. Inſt. Orat. l. 8. c. 3. κακόζηλον, *id eſt, mala affectatio per omne dicendi genus peccat—— denique κακόζηλον vocatur, quicquid eſt ultra virtutem, quoties ingenium judicio caret, & ſpecie boni fallitur.*

L. 18. Θεόδωρος] Theodorum intelligendum puto, qui, Gadaris natus, docuit Rhodi ; *quem ſtudioſè audiſſe eum in eam inſulam ſeceſſiſſet, dicitur Tiberius Cæſar.* Quinctil. l. 3. c. 1. inter cætera ſcripſit περὶ ῥήτορος δυνάμεως. Langb.

ὥσπερ ἐκ μέθης, τινὲς εἰς τὰ μηκέτι τοῦ πράγματος, ἴδια ἑαυτῶν ἢ χολικὰ, προσφέρουσι πάθη· εἶτα πρὸς ὑδὲν πεπονθότας ἀκράτους ἀφημονοῦσιν εἰκότως· ἔξεστηκότες πρὸς ὑκ ἔξεστηκότας. Πλὴν ἀλλὰ μὴ παθητικῶν ἄλλος ἡμῖν ὑπόκειται τόπος.

Sect. IV. Θατέρου δ', ὧν εἴπομεν, λέγω δὴ τοῦ ψυχροῦ, πλήρης ὁ Τίμαιος, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς [19] ἢ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος, ὑκ ἄφορος, πολυΐστωρ, ἔμπονος, πλεῖστα ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγχικώτατος ἁμαρτημάτων, ἀνεπαίσθητος δὲ ἰδίων· ὑπὸ δὲ ἔρωτος τοῦ ξένας νοήσεις ἀεὶ κινεῖν πολλάκις ἐκπίπτων εἰς τὸ παιδαριωδέστατον. Παραθήσομαι δὲ τἀνδρὸς ἓν ἢ δύο, ἐπειδὴ τὰ πλείω παρέλαβεν ὁ Κεκίλιος. Ἐπαινῶν Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν, "ὃς τὴν Ἀσίαν ὅλην, "φησὶν, ἐν [20] ἐλάττοσι παρέλαβεν ἔτεσιν, ἢ ὅσοις τὸν ὑπὲρ τοῦ πρὸς "Πέρσας πολέμου πανηγυρικὸν λόγον Ἰσοκράτης ἔγραψεν." Θαυμασή γε τοῦ Μακεδόνος ἡ πρὸς τὸν Σοφιστὴν σύγκρισις. Δῆλον γὰρ, ὦ Τίμαιε, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ τοῦτο πολὺ τοῦ Ἰσοκράτους κατ' ἀνδρείαν ἐλείποντο· ἐπειδὴ οἱ μὲν τριακόσια ἔτεσι Μεσσήνην παρέλαβον, ὁ δὲ τὸν πανηγυρικὸν ἐν μόνοις δέκα συνετάξατο. Τοῖς δ' Ἀθηναίοις ἆρα καὶ Σικελίαν, τίνα τρόπον ἐπιφωνεῖ; ὅτι "εἰς τὸν Ἑρμῆν ἀσεβήσαντες, ἢ καὶ κόψαντες αὐτοῦ τὰ "ἀγάλματα, διὰ τοῦτ' ἔδωκαν δίκην· ὑχ ἥκιστα δ' ἕνα ἄνδρα, "ὃς

NOTÆ.

L. 2. Σχολικὰ] i. e. ejus modi, quo pueri declamantes in Scholis uti solent: idem hæc vox significat ac σχολαστικὰ, quam paulò ante usurpavit Longinus; hinc Athenæus dicit σχολικὰ ὑπομνήματα, i. e. commentarii, in quos Juvenes ea, quæ in Scholis audierant, referebant.

L. 3. Πλὴν καὶ μὴ τῶν παθητικῶν] Hanc de Affectibus partem Longinus non habuit in animo huic operi adjungere; sed in Sect. 44. promittit se separatim in alio Commentario de Affectibus tractaturum: miror tamen illum, cum τὰ πάθη secundum fontem Sublimitatis vocaverit, non & his quoque suum in hoc Commentario locum reliquisse.

L. 5. Τίμαιος] Hic Timæus fuit Historicus Siculus, cui *Epitimæus* ἀπὸ τοῦ ἐπιτιμᾶν à reprehendendo cæteros scriptores impositum fuit: hunc tamen ut *eruditissimum*, & *rerum copiâ & sententiarum varietate abundantissimum*, & *ipsâ compositione verborum non impolitum* laudat Cicero de Orat. l. 2. c. 14. cujus de Timæo judicio judicium Longini hîc bene respondet; etenim πολυΐστωρ significat

modicus, ubi mediocri opus eſt: ſæpe enim velut ebrietatis vi, quidam ad affectus, qui non in re poſiti ſunt, ſibi proprios & ſcholaſticos abripiuntur: deinde meritò ignominiæ notam ſubeunt coram auditoribus nihil *perturbationis* paſſis: quippe qui commoti ſunt coram non commotis: ſed de ſcriptis patheticis alius nobis eſt locus.

Altero verò eorum, de quibus mentionem fecimus (dico au- *De Frigido.*
tem Frigido), plenus *eſt* Timæus; vir in aliis ſatis peritus *virtutibus ſcribendi* & nonnunquam in Sublimitate ſcriptorum, non ſterilis, eruditus, ſenſibus abundans; ſed maximus alienorum vitiorum inſectator, ad ſua verò non attendens: quique præ ſtudio ſemper concipiendi *novos* & peregrinos ſenſus ſæpe incidit in id quod maximè Puerile eſt: Proferam verò hujus viri unum *ſolum* aut duo *exempla*, quia Cecilius pleraque ante occupavit: laudans Alexandrum magnum, dicit, " Qui totam Aſiam intra pauciores " annos ſubegit, quàm Panegyricam orationem de bello contra " Perſas *gerendo* Iſocrates conſcripſit." Egregia ſcilicet Macedonis illius cum Sophiſtâ comparatio. Manifeſtum eſt enim, O Timæe, quòd Lacedæmonii hoc nomine multum ab Iſocrate ſtrenuitate excellebantur; quoniam illi quidem triginta annos in expugnandâ Meſſene conſùmsêrunt, hic autem in Panegyricâ *ſuâ oratione* componendâ ſolos decem. Porrò Athenienſibus in Siciliâ captis quo more inſultat? *dicit* eos, " propterea quòd impiè ſe " geſſiſſent in Hermem & mutilâſſent ejus ſtatuas, ob hoc pœ- " nas dediſſe; præcipuè per unum hominem, qui ex paterno gene-

NOTÆ.

ficat *eruditiſſimus*, ἐκ ἄφορος & ἐμνοητικὸς ſignificant *rerum copiâ & ſententiarum* (ſive ſenſuum) *varietate abundantiſſimus*.

L. 14. Τὸν Μακεδόνα] Sic vocatur Alexander ille Magnus, ut qui inter Macedonas omnium maximè illuſtris eſſet: nec aliter Quin. Curtius eum appellat. l. 3. c. 11. *Quod ubi Macedo conſpexit* &c.

L. 19. Περικόψαντες αὐτῶν &c.] Statuas Mercurii, quotquot Athenis erant, unâ nocte mutilatas fuiſſe refert Thucyd. l. 6. aliique auctores.

" ὃς ἀπὸ τῦ Θεμιστοκλέους διὰ πατέρων ἦν, Ἐρμοκρέοντα τὸν
" Ἐρμωνος." Ὥστε θαυμάζειν με, Τερεντιανὲ ἥδισε, πῶς ὑ μὴ εἰς
Διονύσιον γράφει τὸν τύραννον. " ἐπεὶ γὼ εἰς τὸν Δία μὴ τὸν Ἡρα-
" κλέα δυσεβὴς ἐγχώρετο, διὰ τῦτ' αὐτὸν Δίων μὴ Ἡρακλείδης [21] τ
" τυραννίδος ἀφείλοντο." [22] Τὶ δεῖ περὶ Τιμαίυ λέγειν; ὅπυ γε
μὴ οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι (Ξενοφῶντα λέγω μὴ Πλάτωνα), καί τοι γ' ἐκ
τ Σωκρέτες ὄντες παλαίτρας, ὅμως διὰ τὰ ὕτως μικρογχαρῆ,
ἑαυτῶ πότε Παλαμήδην). Ὁ μὲν γε ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πρά-
φει πολιτείᾳ, " ἐκείνων γῦν ἧττον μὲν ἂν φωνὴν ἀκύσαις ἢ τῶν
" λιθίνων, ἧττον δ' ἂν ὄμματα [23] στρέψαις ἢ τῶν χαλκῶν· αἰδη-
" μονεστέρυς δ' ἂν αὐτὺς ἡγήσαιο μὴ αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς
" παρθένων." Ἀμφικράτει, μὴ ὑ Ξενοφῶντι, ἔπρεπε τὰς ἐν τοῖς ὀφ-
θαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν " παρθένυς αἰδήμονας." Οἷον ἦ, ἠρά-
κλεις, τὸ τὰς ἁπάντων ἐξῆς κόρας αἰσχυντηλὰς εἶναι πεπεῖσθαι, ὅπυ
φασὶν ὑδενὶ ὕτως ἐνσημαίνεσθαι τιὼ τινων ἀναίδειαν, ὡς ἐν τοῖς ὀφ-
θαλμοῖς; [24] ἰταμὸν, " Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων," φησίν. Ὁ
μὲν τοι Τίμαιος, ὡς φωείυ τινὸς ἐφαπλόμενος, ὑδὲ τῦτο Ξενο-
φῶντι τὸ ψυχρὸν κατέλιπεν· φησὶ γῦν Ἐπὶ τῦ Ἀγαθοκλέυς μὴ τὸ,
" τὴν ἀνεψιὰν, ἑτέρῳ δεδομένην, ἐκ τῶν ἀναλυπτηρίων ἁρπά-
" σαντα ἀπελθεῖν· ὃ τὶς ἂν ἐποίησεν ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας; μὴ
" πόρ-

[21] V. Τιὼ τυραννίδα. [22] V. Καί τοι τὶ. [23] V. Μεταστρέψαις. [24] V. Διόπερ Ὁμηρος τ ἰταμὸν.

NOTÆ.

L. 7. Παλαίτρας] Hæc vox significat Scholam sive disputandi locum: nam Græci Philosophi in iis locis disputare soliti sunt, quæ luctantium exercitationis causâ ædificarentur: vide Cic. de Or. l. 2. c. 5.

L. 11. Τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθένων] In codicibus Xenophontis omnibus, quos nunc habemus, multo aliter hic locus legitur, sc. τῶν ἐν τοῖς θαλάμοις παρθένων: quam veram esse Xenophontis lectionem Critici vulgò sentiunt, Longinumque hîc loci aut malo codice usum, aut memoriæ suæ nimium fisum esse contendunt: sed iis parum assentior; Unicum hoc, quod in Xenophonte vituperat Longinus, non temerè, opinor, protulisset: vox κόρη significat & *virgo* & *pupilla oculi*; hinc παρθένος, quæ æquè ac κόρη significat *virgo*, in illo altero sensu vocis κόρη sc. *pupilla oculi*, ambiguè & frigidè simul à Xenophonte, si Longini lectio vera est, usurpatur.

L. 16. Οἰνοβαρὲς &c.] Homeri hæc sunt verba in Iliad. α. v. 225.

L. 17. Ὡς φωῆς &c.] Qui furantur, om-

" genere fuit oriundus ab illo *Deo* violato, Hermocratem filium " Hermonis." Adeo ut mirer equidem, ſuaviſſime Terentiane, cur non in tyrannum Dionyſium ſcribat; " quoniam enim im- " pius fuit in Dia (ſive *Jovem*) & Herculem, ob hoc Dion & " Heraclides eum tyrannide ſpoliarunt." Quid *verò* opus eſt de Timæo loqui? quum etiam illi Heroes (Xenophontem dico & Platonem), quanquam ex Socraticâ erant Palæſtrâ, tamen, ob *ſenſus* tam abjectos, ſui ipſorum aliquando obliviſcuntur. Ille quidem (*ſc. Xenophon*) in *libro de* republicâ Lacedæmoniorum ſcribit; " illorum ſanè vocem minus poſſes audire, quàm lapidearum " *ſtatuarum*, oculos minus flectere quàm ærearum: verecundio- " res autem illos putares etiam ipſis, quæ in oculis ſunt, virgi- " nibus": Amphicratem, non Xenophontem, decuit pupillas, quæ ſunt in oculis noſtris, appellare "virgines verecundas." Quale autem mehercule eſt, perſuaſum habere eorum omnium pupillas verecundas fuiſſe, cum vulgò dicunt nullâ in re impudentiam quorundam tam declarari quàm in oculis? vocat *aliquis* (ſc. Homerus) *hominem* impudentem "O Temulente, caninos oculos ha- " bens." Timæus quidem, ut qui furtivum aliquod attigerit, ne hoc frigidum *dictum* Xenophonti reliquit: nempe dicit de Agathocle etiam hoc, " illum conſobrinam alteri *in conjugio* da- " tam ab ipſis muneribus nuptialibus abripuiſſe, & abiiſſe: Quod " quis feciſſet, qui in oculis virgines, non ſcorta, haberet?" Quid autem

NOTÆ.

omne id, quod attigerint, ſive magni ſive nullius ſit pretii, ſecum auferunt: eodem modo Timæus, cum ſe ad furandum à Xenophonte immiſiſſet, rem, in quam primùm inciderit, frigidam licet & nullius pretii, ſecum clam abſtulit.

L. 18. Καὶ τὸ] Vox τὸ ponitur hîc pro τοῦτο, ut ſæpiſſimè in hoc opere poſſis videre.

L. 19. Ἐκ τῶν ἀνακαλυπτηρίων] i. e. eo ipſo die, qui poſt nuptias illuxit: Apud antiquos mos fuit eam, quæ nuptura eſſet, ad ſponſum velatam deducere: poſteà peractis nuptiis, pronubæ officium fuit velum amovere: hinc dies, quo hoc peractum eſſet ἀνακαλυπτήρια vocatus eſt: vel potiùs munera ea, quæ eo die velut virginitatis amiſſæ præmia ſponſæ darentur, hâc voce ſignificantur.

" πόρνας, ἔχων;" Τί ὃ ὁ τἄλλα θεῖος Πλάτων; τὰς δ' ἑλένας θέλων εἰπεῖν, " γεφύρας, φησὶν, ἐν τοῖς ἱεροῖς θήσουσι κυπαιρίσσους " μνήμας." ἢ πάλιν, " σὲ δ' τειχῶν, ὦ Μέγιλλε, ἐγὼ ξυμφε- " ρόμην ἂν τῇ Σπάρτῃ, καθεύδειν ἐᾶν ἐν τῇ γῇ καταπεμφθὲν τὸ " τεῖχη, ἢ μὴ ἐπανίσασθ." Καὶ τὸ Ἡροδότειον ὑ πάρρω, τὸ φά- 5
ναι " τὰς καλὰς γυναῖκας ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν." Καί τι γε ἔχει τινὰ εὐφημυθίαν· οἱ γὰρ παρ' αὐτῷ ταυτὶ λέγοντες εἰσὶν οἱ βάρβαροι, ἢ ἐν μέθῃ· ἀλλ' ὑπ' ἐκ τοιούτων προσώπων διὰ μικροψυχίαν καλὸν ἀφημονεῖν πρὸς τὸν αἰῶνα.

Sect. V. [25] Ἄπαντα μὲν τοι, τὰ ὕτως ἄσημνα, διὰ μίαν ἐμφύεται τοῖς 10
λόγοις αἰτίαν, διὰ τὸ σὲ τὰς νοήσεις καινόστομον, (σὲ ὃ δὴ μάλιστα χορυβαντιῶσιν οἱ νεῦ.) Ἀφ' ὧν γὰρ ἡμῖν τἀγαθὰ, μεδὲν ἀπ' αὐτῷ τούτων ἢ τὰ κακὰ γίγνεται φιλεῖ. [26] Ὅθεν ἐπίφορον εἰς σωλαγμάτων κατόρθωσιν τά τε κάλλη τ ἑρμηνείας, ἢ τὰ ὕψη, ἢ πρὸς τούτοις αἱ ἡδοναί· ἢ αὐτὰ ταῦτα, καθάπερ τ ἐπιτυχίας, 15
ὕτως ἀρχαὶ ἢ ὑποθέσεις ἢ τῷ ἐναντίων καθίσασθαι. Τοιοῦτόν πως ἢ ὑπερβολαὶ, ἢ τὰ πληθωρικά· δείξομεν δ' ἐν τοῖς ἑπόμενα τὰν κίνδυνον, ὃν ἔχειν ἐοίκασι. Διόπερ ἀναγκαῖον ἤδη διαπορεῖν ἢ ὑποτίθεσθαι,

[25] V. Αἰῶνα ἅπαντα. Ταῦτα μὲν τοι.

NOTÆ.

L. 2. Ἐν τοῖς ἱεροῖς] Hæc Platonis locutio occurrit in l. 5. de Legibus, illa verò quæ ſequitur, in l. 6.

L. 6. Τὰς καλὰς &c] Vide Herodotum in Terpſich. c. 18. ubi hæc verba reperiuntur: cum Amyntas legatos Perſarum hoſpitio exciperet, illi ebrii Amyntam orabant, ut ſibi, patrio more, mulieres formoſæ afferrentur inter convivia: Amyntas quamvis invitus annuit, mulieresque in cænaculum introducit: illæ pudibundæ non ad latus Perſarum, ſed in oppoſito iis loco ſedebant: queſti ſunt igitur Legati, dixeruntque melius eſſe, ut fœminæ illæ *omnino non veniſſent, quàm ut eæ venientes procul & ex oppoſita ſederent, dolores ipſis oculorum.*

Notandum verò videtur clariſſimos homines nonnullos, ſc. Langbænium, Fabrum, & Victorium l. 2. Var. Lect. c. 5. Herodotum hîc contra Longini judicium defendere, ſimileſque (ut putant) ex variis auctoribus locutiones afferre: mihi quidem conſtat eos non ſatis mentem Longini attigiſſe: quippe qui non improbâſſet, ſi quis dixiſſet eas mulieres procul ſedentes ſpectantium juvenum oculos doloribus affeciſſe; ſolùm negat eas ſanè dici poſſe *dolores oculorum*: non ſunt dolores ipſi, ſed dolores for-

autem *facit* Plato in aliis rebus *homo* divinus? cum velit dicere libros, "poſtquam (inquit) ſcripſerint, in templis deponent cupreſ-"ſea monumenta:" rurſuſque "Quod ad muros attinet, O Me-"gille, ego aſſentiar Spartæ, uti dormire ſinat muros humi ja-"centes, & non exſuſcitet." Et illud Herodoti non procul eſt *a frigido*, nempe vocare "formoſas mulieres dolores oculorum:" quanquam habet quandam excuſationem; ii enim, qui apud ipſum hoc dicunt, barbari ſunt & ebrii: ſed neque ſub talibus perſonis æquum eſt in æternum abjecti animi notâ inuri.

Unde fluant prædicta vitia.

Omnia quidem, quæ ſunt adeo indecora, innaſcuntur ſcriptis unâ ex causâ, *nempe* ex ſtudio novitatis in ſenſibus *proferendis*, (quâ in re hodierni præſertim *ſcriptores* inſaniunt): à quibus enim bona, ab his prope ipſis etiam mala ſolent nobis provenire; unde & ornamenta Elocutionis & Sublimitates & præterea Suavitates *ſunt* id, quod fert *homines* ad libros rectè ſcribendos; & *tamen* hæc ipſa ſunt principia cauſæque, ut felicitatis *in ſcriptis*, ita etiam contrariorum. Tale quidem *ſunt* & Hyperbolæ, & Pluralia: oſtendemus autem in iis, quæ ſequuntur, periculum, quod videntur

NOTÆ.

fortaſſe excitant: Metonymia hîc eſt effectûs pro efficienti, quam velut nimiam duramque in illo Herodoti loco vituperat Longinus: ille, qui hanc Herodoteam locutionem improbat, probâſſet fortè illud Alexandri magni vocantis mulieres Perſicas βολίδας ὀμμάτων *jacula oculorum*, & illud Æſchyli appellantis Helenam μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος *tenerum oculorum jaculum*.

L. 12. Κορυβαντιῶσιν] Corybantes Jovis erant nutricii, Rheæ filii, ſic dicti ἀπὸ τῆς κορύτλου βαίνειν ὀρχηστικῶς ab eo quòd cum ſaltatione incederent: quia verò Corybantes ſaltare & inſtinctu divino cieri ſolebant, idcirco qui furore correpti aguntur, Corybantiare dicuntur: Langb. Hæc Metaphora mihi videtur deſumpta à geſtibus ſaltationibuſque, quibus uſi ſunt ii, qui Corybantium ſacris initiabantur. Ὅταν Δημοσθένους (inquit Dion. Halicarn. περὶ Δημοσθ. δεινότητ.) τινὰ λαβὼ λόγον, ἐνθουσιῶ τε, καὶ δεῦρο κἀκεῖσε ἄγομαι. —— διαφέρειν τε δοκῶ ἐμαυτῷ δοκῶ τὴν τὰ Μητρῷα καὶ τὰ Κορυβαντικά, καὶ ὅσα τούτοις παραπλήσιά ἐστι, τελεσμῶν. *Cum aliquam in manus ſumo Demoſthenis orationem, divino furore inflor, & modo huc, modo illuc agor: —— idemque mihi evenire videtur, quod illis ſolet, qui matris Cybeles & Corybantium ſacris, & ſi qua alia his ſimilia ſint, initiantur.*

θεᾷς, δι' ὅτι τρόπι τὰς ἀνακεκαμψίας καχίας τοῖς ὑψηλοῖς ἐκφύγειν ἂν δυναίμεθα.

Sect. VI. [27] Ἐσὶ ᾗ, ὦ φίλ☉, εἶτινα ἐπιποιησαίμεθ' ἂν πρώτοις καθαρὸν τῆ καλ' ἀλήθειαν ὕψις ἐπιτήμιν ἢ ἐπίκεισιν· καί τοι τὸ πρᾶγμα δύσληπτον· ἡ γὼ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐσι πείρας τελευταῖον ἐπιγλύνημα. Οὐ μὴν ἀλλ', ὡς εἰπεῖν ἐν παραγγέλματι, ἐντεῦθέν ποθεν ἴσως τιν διάγνωσιν αὐτῶν οὐκ ἀδύναλον ποιήζεσθαι.

Sect. VII. Εἰδέναι χρὴ, φίλτατε, διότι, καθάπερ κἀν τῷ κοινῷ βίῳ οὐδὲν ὑπάρχει μέγα, ᾧ τὸ καταφρονεῖν ἐσι μέγα· οἷον πλοῦτοι, τιμαὶ, δόξαι, τυραννίδες, καὶ ὅσα δὴ ἄλλα ἔχει πολὺ τὸ ἔξωθεν προσεπαγωγοῦμενον, οὐκ ἂν τῳ γε φρονίμῳ δόξειεν ἀγαθὰ ὑπερβάλλοντα, ὧν αὐτὸ τὸ περιφρονεῖν ἀγαθὸν οὐ μέτριον· θαυμάζυσι γοῦν τῶν ἐχόντων αὐτὰ μᾶλλον τοὺς δυναμένους ἔχειν, καὶ διὰ μεγαλοψυχίαν ὑπεροράντας. Τῇ δέ πυ καὶ ἐπὶ τῶν διημμένων ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις ἐπισκεπτέον, μή τινα μεγέθυς [28] φαντασίαν ἔχοι τε ταύτῃ, ἢ πολὺ πρόσκειται τὸ εἰκῆ προσαναπλατόμενον, ἀναπυσόμενα ἂν ἄλλως διείσκοιτο κενὰ, ὧν τὸ θαυμάζειν τὸ περιφρονεῖν ἀγενέστερον. Φύσει γάρ πως ὑπὸ ταληθοῦς ὕψυς ἐπαίρεταί τε ἡμῶν ἡ ψυχὴ, καὶ γαῦρόν τι [29] πάθημα λαμβάνυσα πληροῦται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας, ὡς αὐτὴ γεννήσασα ὅπερ ἤκυσεν. Ὅταν οὖν ὑπ' ἀνδρὸς ἔμφρονος, καὶ ἐμπείρυ λόγων, πολλάκις ἀκυόμενόν τι πρὸς μεγαλοφροσύνην τὴν ψυχὴν μὴ συνδιατιθῇ, μηδ' ἐγκαταλείπῃ τῇ διανοίᾳ πλέον τοῦ λεγομένυ τὸ ἀναθεωρύμενον, [30] πίπλῃ δ', ἂν τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῇς, εἰς ἀπαύξησιν· οὐκ ἂν ἔτ' ἀληθὲς ὕψ☉ εἴη, μένει μόνης τ ἀκοῆς σωζόμενον. Τοῦτο γὼ τῳ ὄντι μέγα, ᾧ πολλὴ μὴν

[27] Ἔσαι ᾗ. [28] V. φ. ἔχοντα.

NOTÆ.

L. 6. Οὐ μὴν ἀλλ' &c.] Sensus est: quanquam judicium de scriptis ferre experientiæ ultimus fructus est, tamen non impossibile est id præceptorum vi consequi.

tur habere. Quare neceſſarium eſt jam inquirere & ſtatuere, quo modo illa vitia, quæ ſublimibus commixta ſunt, fugere poſſimus.

Veræ Sublimitatis ſcientia comparanda eſt.

Hoc autem fiet, O Amice, ſi quam claram veræ Sublimitatis ſcientiam, & judicium imprimis comparaverimus: quanquam res eſt conſequi difficilis; nam de ſcriptis judicium eſt multæ experientiæ ultimus fœtus. Veruntamen, ſi loquar per præceptum, hinc forſitan non impoſſibile eſt judicium de iis conſequi.

Quomodo Sublimitas cognoſci poteſt.

Oportet ſcire, chariſſime, quòd quemadmodum etiam in communi vitâ nihil eſt magnum, quod contemnere magnum eſt: velut Divitiæ, Honores, Dignitates, Imperia, & quæcunque alia multum tragici faſtus extrà *apparentis* habent, non poſſunt videri ſapienti eſſe bona præſtantia, quorum contemptus ipſe non mediocre bonum eſt; quippe admirantur magis, quàm illos, qui iis fruuntur, illos qui ea poſſunt habere, & *tamen* contemnunt propter animi magnitudinem: Eodem modo etiam de iis, quæ Sublimia ſunt in poëmatibus & *ſolutis* orationibus, videndum eſt ne nonnulla habeant hanc magnitudinis ſpeciem, cui multum adhæret temere affictum; explicata verò deinde inveniantur inania, quæ deſpicere generoſius eſt quàm admirari. Naturaliter enim animus noſter verâ Sublimitate elevatur, recipienſque ſuperbam quandam erectionem impletur gaudio & gloriatione, tanquam ipſe produxiſſet id quod *ſolum* audivit. Quando igitur aliquid ſæpiùs auditum ab homine intelligente & in ſcriptis verſato animum ejus non celſiorem faciat, neque relinquat in cogitatione plus mente conceptum quàm verbis expreſſum; cadat autem, ſi tu illud aſſiduè conſideres, in id quod *exile* & minutum eſt; non amplius illa Sublimitas reputetur vera, quæ non ultrà auditum perdurat. Hoc enim reverà mag-

num

μὴ ἡ ἀναθεώρησις, δύσκολος ᾖ, μᾶλλον δ' ἀδύνατος ἡ [31] κατεξανάστασις· ἰσχυρὰ ᾖ ἡ μνήμη, καὶ δυσεξάλειπτος. Ὅλως ᾖ καλὰ νόμιζε ὕψη καὶ ἀληθινά, τὰ διαπαντὸς ἀρέσκοντα καὶ πᾶσιν. Ὅταν γὰρ τοῖς ἀπὸ διαφόρων ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν, [32] λόγων ἕν τι καὶ ταυτὸν ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν ἅπασι δοκῇ, τόθ' ἡ ἐξ ἀσυμφώνων [33] ὡς κρίσις καὶ συγκατάθεσις τιμὴ ἐπὶ τῷ θαυμαζομένῳ πίστιν ἰσχυρὰν λαμβάνει καὶ ἀναμφίλεκτον.

Sect. VIII. Ἐπεὶ ᾖ πέπλε, ὡς ἂν εἴποι τις, πηγαί τινές εἰσιν αἱ τ ὑψηγορίας γονιμώταται, (προϋποκειμένης ὥσπερ ἐδάφους τινὸς κοινῆ ταῖς πέπλε ταύταις ἰδέαις τ ἐν τῷ λέγειν δυναμένως, ἧς ὅλως χωρὶς ὐδὲν,) πρῶτον μὲν γὰρ καὶ κράτιστον, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον, ὡς καὶν τοῖς περὶ Ξενοφῶντος ὠρεσάμεθα· δεύτερον ᾖ, τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος, ἀλλ' αἱ μὲν δύο αὗται τὰ ὕψους κτ' τὸ πλέον αὐθιγενεῖς συςάσεις, αἱ λοιπαὶ δ' ἤδη καὶ διὰ τέχνης· ἥτε ποιὰ τῶν σχημάτων πλάσις, διττὰ δέ πως ταῦτα, τά τε νοήσεως, θάτερα ᾖ λέξεως· ἐπὶ ᾖ τούτοις ἡ γενναία φράσις, ἧς μέρη πάλιν ὀνομάτων τε ἐκλογὴ, καὶ ἡ τροπικὴ καὶ πεποιημένη λέξις· πέμπτη ᾖ μεγέθους αἰτία, καὶ συγκλείουσα τὰ πρὸ ἑαυτῆς ἅπαντα, ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σωμάτων· φέρε δὴ, τὰ ἐμπεριεχόμενα καθ' ἑκάστην ἰδέαν τούτων ἐπισκεψώμεθα, τοσοῦτον προειπόντες, ὅτι

[31] V. Κατεξανάσησις. [33] F. Ὡς κρᾶσις.

NOTÆ.

L. 1. Κατεξανάσασις] i. e. Sublimitas tanto impetu tantâque vi in nos irruit, ut ei non poſſumus reſiſtere, eâ non poſſumus non commoveri: Idem hîc Longinus dicit de Sublimitate in genere, quod de Sublimitate Demoſthenis dicit in Sect. 34. Θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντοίξαι τὰ ὄμματα δυνήσατο, ἢ ἀντοφθαλμῆσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνου πάθεσιν.

L. 8. Ἐπεὶ ᾖ πέπλε &c.] Finitis jam iis, quæ in initio hujus Commentarii Longinus dicenda habuit, ſc. quæ ſint vitia Sublimitati contraria, & quid ſit ipſa Sublimitas, quibuſque modis à tumido dicendi genere diſtinguenda, quinque nobis exponit fontes, unde vera Sublimitas oriatur, quorum

1. Eſt Felix in ſenſibus (ſive ſententiis) proferendis Audacia.
2. Vehemens & quaſi divinitus immiſſus Affectus.
3. Certa

num eſt, quod multum mente concipiendum efficit, cui autem difficile, potius verò impoſſibile eſt reſiſtere; cujus denique recordatio firma eſt & vix extinguenda. Omnino verò ea arbitrare eſſe pulchra & vera Sublimia, quæ ſemper & omnibus placent; cum enim iis omnibus, qui differunt moribus, vitæ generibus, ſtudiis, & ætatibus, unum aliquod idemque ſimul de iiſdem ſcriptis videatur, tunc illa, quæ fit ex diſcordibus, quaſi mixtio & conſenſus fidem ei, quod in admiratione eſt, validam indubitatamque acquirit.

Quòd quinque ſunt loci Sublimitatis.

Quoniam verò quinque (ut ita dicam) fontes ſunt fæcundiſſimi Sublimitatis (ſubſtratâ prius, quaſi communi quodam fundamento, his quinque formis facultate dicendi, ſine quâ omnino nihil eſt); primum enim & valentiſſimum eſt felix in ſenſibus audacia, ut etiam in illis, quæ de Xenophonte ſcripſimus, definivimus: Secundum verò eſt vehemens & quaſi numinis afflatu conceptus affectus; ſed hæ duæ res, quæ conſtituunt Sublimitatem, maximâ ſui parte ſunt ingenitæ *hominibus*; quæ verò jam ſequuntur, etiam ex arte *veniunt*: *nempe*, & (*quæ eſt fons tertius*) certa quædam figurarum conformatio; (duplices autem hæ *figuræ ſunt*, aliæ ſententiæ, aliæ dictionis): & præterea ſplendida Elocutio (*quæ quartus eſt fons*), cujus rurſus partes ſunt & delectus verborum & dictio tropis plena ornatéque inſtituta: Quinta vero cauſa Sublimitatis, eaque quæ concludit omnia ante ſe *nominata*, eſt magnifica elataque Compoſitio; *Quoniam*, *inquam*, *hi quinque ſunt fontes Sublimitatis*, agedum inſpiciamus ea, quæ inhærent in unaquaque harum *rerum* formâ, hoc unum præfati, Cecilium omiſiſſe quaſdam

NOTÆ.

3. Certa quædam Figurarum tum ſententiæ, tum dictionis conformatio.

4. Splendida Elocutio tum in delectu verborum, tum in Troporum uſu conſiſtens.

5. Magnifica & grandis compoſitio.

De primo fonte tractat in Sect. 9. de ſecundo nihil hîc omnino dicit, utpote ſeorſim de eo in alio opere tractaturus: de tertio agit in Sect. 16. de quarto in Sect. 30. de quinto in Sect. 39.

ὅτι τῷ πέντε μοιρῶν ὁ Κεκίλιός ἐστιν ἃ παρέλιπεν, ὡς καὶ τὸ πάθος ἀμέλει. Ἀλλ' εἰ μή, ὡς ἔν τι ταῦτ' ἄμφω, τό τε ὕψος καὶ τὸ παθητικὸν, [34] καὶ ἔδοξεν αὐτῷ πάντη συναπαίρχειν τε ἀλλήλοις καὶ συμπεφυκέναι, διαμαρτάνει. καὶ γὰρ πάθη τινὰ διεσῶται ὕψους καὶ ταπεινὰ ἀμείσκεται, καθάπερ οἶκοι, λύπαι, φόβοι· καὶ ἔμπαλιν πολλὰ ὕψη δίχα πάθους, ὡς, πρὸς μυρίοις ἄλλοις, καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἀλωάδας τῷ Ποιητῇ παρατετολμημένα,

Ὄσσαν ἐν Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν· αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.

Καὶ τὸ τούτοις ἔτι μεῖζον ὑπερφίαλον,

Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσσαν.——

Παρά γε μὴν τοῖς ῥήτορσι τὰ ἐγκώμια, καὶ τὰ πομπικὰ, καὶ ἐπιδεικτικὰ τὸν μὲν ὄγκον, καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐξ ἅπαντος ἀφίεται, πάθους δ' ἧττον ἢ τὸ πλεῖστον· ὅθεν ἥκιστα τῶν ῥητόρων οἱ ἀπαθεῖς ἐγκωμιαστικοὶ, ἢ ἔμπαλιν οἱ ἐπαινετικοὶ ἀπαθεῖς. Εἰ δ' αὖ πάλιν ἐξ ὅλου μὴ ἐνόμισεν ὁ Κεκίλιος τὸ [35] ἐμπαθὲς ἐς τὰ ὕψη ποτὲ συντελεῖν, καὶ διὰ τοῦτ' οὐκ ἠγήσατο μνήμης ἄξιον, πάνυ διημάρτηται. Θαρρῶν γὰρ ἀποφαίμην ἂν, ὡς οὐδὲν οὕτως, ὡς τὸ μεγαλοπρεπὲς πάθος ἔνθα χρὴ, [36] μεγαλήγορον, ὥσπερ ὑπὸ μανίας τινὸς καὶ πνεύματος ἐνθουσιαστικῶς ἐκπνέον, καὶ οἱονεὶ φοιβάζον τοὺς λόγους.

Sect. IX. Οὐ μὴν ἀλλ', ἐπεὶ τῷ κρατίστῳ μοῖραν ἐπέχει τῶν ἄλλων τὸ πρῶτον λέγω δὲ τὸ μεγαλοφυὲς, χρὴ καὶ ταύτῃ, εἰ καὶ δοκεῖ τὸ περᾶν-

[34] F. del. καὶ. [35] F. μ. ὄντ.

NOTÆ.

L. 1. Ἔστιν ἃ] i. e. *quædam*: uſitata Græcis dicendi formula, quam & Latini imitantur, cum dicunt *ſunt qui* pro *quidam*.

L. 6. Ἀλωάδας] ſc. Otum & Ephialten Gigantas, quos Iphimedia, uxor Aloëi, à Neptuno compreſſa in lucem edidit: cum illi cœlum reſcindere aggrederentur, à Dianâ & Apolline jaculis confixi erant.

Ibid. Τῷ Ποιητῇ &c.] ſc. Homero, cujus hæc ſunt verba in Odyſſ. λ. v. 314.

dam ex his quinque partibus, ut, verbi gratiâ, eum de affectibus locum: ſed ſi hæc duo, *nempe* & Sublime & Patheticum, velut una quædam res, illi viderentur omnino ſecum invicèm connata & coexiſtentia eſſe, in errore eſt; etenim quidam affectus inveniuntur diſtincti à Sublimitate & humiles, velut lamentationes, dolores, metus: & rurſus multa *ſunt* Sublimia ſine affectu *ullo*, velut (præter innumera alia) etiam illa, quæ de Aloïdis à Poëtâ ſunt audaciâ *felici* dicta,

Oſſam Olympo conati ſunt imponere, & Oſſæ
Pelium frondoſum, ut cœlum ſcanſile eſſet.

Et illud quod inſuper his majus additum eſt,

Et ſanè perfeciſſent, &c.

Apud Rhetoras ſanè laudationes, & ea quæ ad pompam oſtentationemque componuntur, amplitudinem & Sublimitatem ex omni parte *in ſe* continent, plerumque autem affectu carent: unde ex Rhetoribus illi, qui in affectibus *concitandis* valent, minimè ad laudationes facti ſunt; & rurſus illi, qui in laudando valent, minimè apti ſunt affectibus *concitandis*. Quòd ſi iterum omnino cenſuit Cecilius, id, quod Patheticum eſt, nihil ad Sublimia conferre, & ſi propterea illud non putavit mentione dignum, prorſus deceptus eſt: Fidenter enim affirmaverim nihil tam magnificum eſſe quàm affectum vehementem, ubi opus eſt, *adhibitum*; cùm velut furore aliquo ſpirituque divinitus ſpiret, & ſcripta quaſi plena Phœbo efficiat.

VEruntamen, quoniam primum *genus* (dico autem id quod naturâ Sublime eſt) partem obtinet inter cæteras præſtantiſſimam, oportet *De ſenſuum altitudine.*

NOTÆ.

314. Homerus ſæpius tum à Græcis, tum à Latinis ſcriptoribus *Poeta*, non addito ejus nomine, vocatur: ſic in ſequenti Sectione habes ἓν ἔτι τῦ Ποιητῦ ſc. Homeri; & Val. Paterculus l. 1. c. 5. ſic de Homero dicit: *Clariſſimum deinde Homeri illuxit ingenium, ſine exemplo maximum, qui magnitudine operis & fulgore carminum ſolus appellari* Poeta *meruit.*

πρᾶγμα μᾶλλον ἢ λῆτὸν, ὅμως, καθ' ὅσον οἷόν τε, τὰς ψυχὰς ἀνατρέφειν πρὸς τὰ μεγέθη, καὶ ὥσπερ ἐγκύμονας ἀεὶ ποιεῖν γενναίου φρονήματος. [37] Τίνα, φήσει, τρόπον; γέγραφά που καὶ [38] ἑτέρωθι, τὸ τοιοῦτον ὕψος μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Ὅθεν καὶ φωνῆς δίχα θαυμάζεταί ποτε ψιλὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἔννοια δι' αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον· ὡς ἡ τοῦ Αἴαντος ἐν Νεκυίᾳ σιωπὴ μέγα καὶ παντὸς ὑψηλότερον λόγου. Πρῶτον οὖν τὸ, ἐξ οὗ γίνεται, προϋποτίθεσθαι πάντως ἀναγκαῖον· [39] ὡς ἔχειν δεῖ τὸν ἀληθῆ ῥήτορα μὴ ταπεινὸν φρόνημα καὶ ἀγεννές· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε μικρὰ καὶ δουλοπρεπῆ φρονοῦντας καὶ ἐπιπονώτερον παρ' ὅλον τὸν βίον θαυμασόν τι καὶ τοῦ παντὸς αἰῶνος ἄξιον μεγάλοι δ' οἱ λόγοι τούτων κύριοι τὸ εἰκὸς, ὧν ἂν ἐμβριθεῖς ὦσιν αἱ ἔννοιαι. Ταύτῃ καὶ εἰς τοὺς μάλιστα φρονηματίας ἐμπίπλει τὰ ὑπερφυᾶ. Ὁ γοῦν πρὸς Παρμενίωνι φήσαντι, ἐγὼ μὲν ἠκέσθην, * * * * * * [“εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην,” “Κἀγὼ νὴ Δία, εἰπὼν, εἰ Παρμενίων “ἤμην,” τὸ αὐτοῦ μεγαλόφρον δείκνυσιν· ὡς καὶ τὸ Ὁμήρου παροξύζει μεγαλοφυὲς ἐν τῷ

Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει]

τὸ ἐπ' οὐρανὸν ἀπὸ γῆς διάστημα· καὶ τοῦτ' ἂν εἴποι τις οὐ μᾶλ-

[39] V. Ὡς, ἔχειν τὸν.

NOTÆ.

L. 6. Ἐν Νεκυίᾳ &c.] Vide Homeri Odyſſ. λ. v. 561. Et hoc Ajacis ſilentium, cum viderit Virgilius Sublime eſſe, in l. 6. Æneid. imitatus eſt; ibi enim, cum in Elyſio Æneas allocutus eſſet Didonem,

Illa ſolo fixos oculos averſa tenebat;
Nec magis incepto vultum ſermone movetur,
Quàm ſi dura ſilex, aut ſtet Marpeſia cautes:
Tandem corripuit ſeſe, atque inimica refugit
In nemus umbriferum.

L. 14. Ἐγὼ μὲν ἠκέσθην] Darius, cum jam fractas ſuas res viderit, ſeque multis cladibus debilitatum, Legatos ad Alexandrum miſit, qui pacem peterent, offerrentque illi Darii filiam & dimidium regni Perſiæ: quas conditiones pacis cum offerri ſenſerit Parmenio, dixit, *Ego eas acciperem, ſi eſſem Alexander*; cui Alexander, *& ego quidem, ſi eſſem Parmenio.* quo dicto innuebat Alexander ſe majores animos & ſpes, quàm Parmenionem, habere, nihilque ſibi victoriâ partum videri, ſi quid pariendum ſupereſſet. Poſt hæc verba incipit ſecundus & longè maximus hujus Commentarii Hiatus: octo enim folia in MSo Par. (ut dicit Cl. Boivinus) deſunt: conjicit verò ille, nec temerè quidem, duo ex his octo foliis ibi quondam extitiſſe, quæ recentiores MSi, ex illo nati, etiamnum ſervant: quare iſtud, quod uncis incluſi, quodque protulit Gabriel de Petra ex

oportet etiam hîc, (ſit licet *hec* res potius dono *naturæ* accipienda quàm *labore* acquirenda), tamen, quantum poſſumus, animos noſtros ad Sublimia alere & tanquam gravidos amplitudine *quâdam* nobili ſemper efficere. Quo, dicet *aliquis*, modo? Scripſi in alio etiam loco, quòd hujuſmodi Sublimitas eſt Eccho magnitudinis animi: Unde etiam ſine voce admirationi aliquando eſt nudus per ſe ſenſus ob eam ipſam, *quam oſtentat*, magnanimitatem; velut ſilentium Ajacis in *illo tractatu de* Manibus magnum eſt & omni ſermone Sublimius. Primo igitur in loco omnino neceſſarium eſt ante oculos *Lectoris* conſtituere id, ex quo naſcitur; *nempe* quòd verus Orator debet habere animum non humilem & abjectum: neque enim fieri poteſt, ut illi, qui per omnem vitam ſuam cogitant curantque parva & ſervilia, proferant aliquid admirandum omnique ætate dignum: Magna vero *ſunt* ſcripta horum *hominum*, uti par eſt, quorum cogitationes ſunt feliciter audaces: hinc *accidit*, *quòd* etiam ea, quæ maximè Sublimia ſunt, cadunt in illos qui maximè elatis ſunt animis. Illud enim quod Parmenioni dicenti, "Ego quidem contentus eſſem [*conditionibus oblatis*, ſi eſſem Alexan-"der," *reſpondit Alexander*, dicens, "Et ego quidem, ſi eſſem "Parmenio," ejus animi magnitudinem oſtendit: ut etiam in illo, *quod de Diſcordiâ dicit Homerus*,

In cœlo ſtabilivit caput ſuum, & humi graditur,

Homerici ingenii Sublimitatem determinat] diſtantia à terrâ ad cœlum, &

NOTÆ.

ex Plutarcho & ex Homero, minima eſt pars eorum, quæ amiſſa ſunt: Hîc igitur addi poteſt Sublimis illa Scauri defenſio, quæ extat in Quinct. Inſt. Or. l. 5. c. 12. *Quintus Varius Sucronenſis ait Æmilium Scaurum remp. P. R. prodidiſſe*; *Æmilius Scaurus negat*: Et illud Iphicratis, qui cum Ariſtophontem, quo accuſante reus erat, interrogâſſet, *An is acceptâ pecuniâ remp. proditurus eſſet*, iſque id negâſſet: *Quod igitur* (inquit) *Tu non feciſſes, Ego feci?*

L. 19. Τὸ ἐπ' ὠκεανοῦ &c.] Reſpicit ad Iliad. Δ. v. 443. ubi dicit Hom.

Οὐρανῷ ἐσήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Quod Virg. de Famâ dicens imitatur,

Ingrediturque ſolo, & caput inter nubila condit. Æn. l. 4. v. 177.

μᾶλλον τῆς Ἔριδος, ἢ Ὁμήρου μέτρον. Ὦ ἀνόμοιόν γε τὸ Ἡσιόδειον ἐπὶ τῆς Ἀχλύος, εἴγε Ἡσιόδῳ καὶ τῷ Ἀσπίδα θετέον,

Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον.

ὃ γὰρ δεινὸν ἐποίησε τὸ εἴδωλον, ἀλλὰ μισητόν. [40] Ὃ δ' πῶς μεγεθύνει τὰ δαιμόνια;

Ὅσσον δ' ἠερόεις ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
Τόσσον ἐπιθρῴσκουσι θεῶν [41] ὑψηχέες ἵπποι.

Τῷ ὁμοίῳ αὐτῶν κοσμικῷ διασήματι καταμετρεῖ. Τίς γὰρ ἂν εἰκότως διὰ τὸ ὑπερβολὴ τοῦ μεγέθους ἐπιφθέγξαιτο, ὅτι, ἂν δὶς ἐξῆς ἐφορμήσωσιν οἱ τῶν θεῶν ἵπποι, ἀφέθ' ἁρπήσουσιν ἐν κόσμῳ τόπον; Ὑπερφυᾶ γὰρ τὰ ἐπὶ τ θεομαχίας φαντάσματα,

[42] Ἀμφὶ δ' ἐσάλπιγξεν μέγας οὐρανὸς, ὄλυμπός τε.
Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς.
Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε, μὴ οἱ ἔπειτα
Γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Οἰκία ἅ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη,
Σμερδαλέ', οὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.

Ἐπιβλέπεις, ἑταῖρε, ὡς, ἀναῤῥηγνυμένης μὲν ἐκ βάθρων γῆς, αὐτῷ

[40] V. Ὃ ὑπερμεγεθύνει. [41] V. Ὑψαύχενες.

NOTÆ.

Nec aliter ſonat id quod in Sapient. Solomonis c. 18. v. 16. dicitur, *Omnipotens tuus ſermo uſque ad cœlum pertingebat, ſtabat verò ſuper terram.*

L. 4. Τῆς ἐκ &c.] Vide Heſiodum in *ſcuto Herculis* v. 267. ubi apparet (ut Faber & Dacierus dicunt) Ἀχλὺν non eſſe *Tenebras*, ſed *Triſtitiam*.

L. 7. Ὅσσον δ' ἠερόεις &c.] Verſus hi ſunt in Hom. Iliad. ε. v. 770.

L. 11. Ὅτι, ἂν δὶς ἐξῆς &c.] Vox ἐξῆς videtur hîc ſignificare, *æqualiter*, *pari modo*, & *impetu*: fortaſſe tamen legendum eſt non ἐξῆς ſed ἐξ ἴσης, ut in fine Sect. 33. docti nonnulli legendum arbitrati ſunt. Sed magis notatu dignum videtur, quàm Longinus hîc Homerico velut numine inflatus eſt: non illum Poëtæ divini ſenſum probat modò, & admiratur; ſed imitatur, pæne dixeram in altius quiddam tollit: Spatium, quod Homerus unicuique iſtorum equorum ſaltui tribuit, tantum eſt, quantum aliquis oculo poteſt metiri, cum aërem inſpiciat in altiſſimâ ſpeculâ poſitus, & mare verſus, ubi nihil videnti obſtat, ocu-

& hanc aliquis dicat non potius menſuram Diſcordiæ quàm Homeri. Cui diſſimile eſt illud Heſiodi de Triſtitiâ, ſi quidem ſtatuendum ſit etiam *poëma illud dictum* Scutum eſſe Heſiodi,

Ejus ex naribus humores fluebant.

Neque enim fecit imaginem terribilem, ſed odioſam. Ille autem *ſc. Homerus* quomodo Sublimia reddit ea, quæ de Diis *fingit?*

Quantum verò aëris-per-horizontem-extenſi ſpatium homo videt oculis
Sedens in ſpeculâ, proſpectans in nigricantem pontum,
Tantum ſaltu conficiunt deorum altiſoni equi.

motum eorum celerem mundi ſpatio metitur: quis igitur non ob excellentiam *hujus* Sublimitatis jure dixerit, ſi bis eodem modo ad ſaltandum ſe concitent Deorum equi, eos non amplius inventuros in mundo locum? Valde Sublimes ſunt etiam illæ de pugnâ Deorum imagines,

Circum autem inſonuit magnum cœlum Olympuſque,
Timuit etiam ſubtus rex inferorum Pluto:
Territuſque ſolio exiliit & exclamavit, nè ei deſuper
Terram reſcinderet Neptunus quaſſator-terræ;
Domuſque mortalibus & immortalibus panderentur
Viſu terribiles, ſitu ſentæ, quaſque horrent ipſi Dii.

Vides, amice, quomodo, diſruptâ ex *ſuis* ſedibus terrâ, ipſoque nu-

NOTÆ.

oculos ſuos intendens: Hoc magnum eſt ſatis: Sed Longinus quiddam vel hoc Sublimius protulit; non enim conjectu cujuſvis oculorum eos ſaltus terminat, ſed totum mundi ſpatium duobus iſtiuſmodi ſaltibus non ſuffecturum pronunciat.

L. 15. Ἔδδεισεν &c.] Locus eſt in Iliad. υ. v. 61. quem imitatus eſt Virgilius in l. 8. Æneid. v. 243.

Non ſecus, ac ſi quâ penitus vi terra dehiſcens
Infernas reſeret ſedes, & regna recludat
Pallida, Diis inviſa; ſuperque immane barathrum
Cernatur, trepidentque immiſſo lumine Manes.

Sed hæc apud Virgilium, per ſimilitudinem dicta, minus lectorem commovent, quàm illa apud Homerum, quæ Poëticæ pars ſunt hiſtoriæ, & velut modo non ad quodvis temporis punctum futura narrantur.

L. 20. Ἐπιδλίπεις &c.] Magnifica illa Deorum pugnantium deſcriptio nec breviùs nec planiùs nec Sublimiùs, quàm eſt

τῶ ϑ γυμνωμῴω ταρτάρω, ἀνατρεπτικὴ ϑ ὅλω κ διάσασιν τῶ κόσμω λαμβάνονι, πάνθ' ἅμα, ὑρανὸς, ᾅδης, τὰ ϑνητὰ, τὰ ἀϑάνατα, ἅμα τῇ τότε συμπολεμεῖ κ συσκινδυνεύει μάχῃ; Ἀλλὰ ταῦτα φοβερὰ μὲν, [43] πλεῖω ἄλλως εἰ μὴ κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, [44] παντάπασιν ἄϑεα, κ ὑ σώζοντα τὸ πρέπον. Ὅμηρ@ γάρ μοι δοκεῖ, ϖδαδικὸς τρόπ@ τὰ ϑεῶν, σάσεις, τιμωρίας, δάκρυα, δεσμὰ, πάϑη πάμφυρτα, τὸς μὲν ϑπὶ τῶ Ἰλιακῶν ἀνϑρώπως, ὅσον ϑπὶ τῇ δυνάμει, ϑεὸς πεποιηκέναι, τὸς ϑεὸς ϑ ἀνϑρώπως. ἀλλ' ἡμῖν μὲν δυσδαιμονέστιν ἐπόκειτ) λιμὸς κακῶν, ὁ ϑάνατ@· τῶ ϑεῶν δ' ὑ τὸ φύσιν, ἀλλὰ τὸ ἀτυχίαν ἐποίησεν αἰώνιον. Πολὺ ϑ τῶ ϖδὶ τὸ ϑεομαχίαν ἀμείνω τὰ, ὅσα ἄχραντόν τι κ μέγα τὸ δαιμόνιον, ὡς ἀληϑῶς, κ [45] ἄκρατον παιδίσησιν, οἷα (πολλοῖς ϑ πρὸ ἡμῶν ὁ τόπ@ ϑξείργασαι) τὰ ϑπὶ τῶ Ποσειδῶν@,

——————— Τρέμε δ' ὄρεα μακρὰ, κ ὕλη,
[46] Καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, κ νῆες Ἀχαιῶν
Ποσὶν ὑπ' ἀϑανάτοισι Ποσειδάων@ ἰόντ@.
Βῆ δ' ἐλάαν ϑπὶ κύματ· ἅταλλε ϑ κήτε' ὑπ' αὐτῶ
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, ὑδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα.
Γηθοσύνη ϑ θάλασσα διΐσατο· τοὶ ϑ πέτοντο———

Ταύτῃ κ ὁ τῶν Ἰουδαίων ϑεσμοϑέτης, ὐχ ὁ τυχὼν ἀνὴρ, ἐπειδὴ τῶ τῶ ϑείω δυνάμιν [47] κτ τῶ ἀξίαν ἐχώρησε, καὶ ξέφωνεν· Οὐδὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ γράψας τῶν νόμων, "Εἶπεν ὁ ϑεὸς," φησί. τί; "γενέσϑω φῶς, κ ἐγένετο· γενέσϑω γῆ, καὶ ἐγένετο." Οὐκ ὀχληρὸς ἂν ἴσως, ἑταῖρε, δόξαιμι, ἐν ἔτι τῶ Ποιητῶ, [48] καὶ τῶν ἀν-

[43] V. Πλεῖω ἀλλ' εἰ. [45] F. Ἀκήρατον. [47] V. κ. τ. α. ἐγνώρισε. [48] F. Κατὰ τῶν.

NOTÆ.

est apud Longinum, explicari & quasi ob oculos poni potest: hoc est veri Critici, posse virtutes Scriptorum & acutè videre, & aptè depingere.

L. 15. Τρέμε δ' &c.] Vide Iliad. ν. v. 18, &c.

L. 24. Γενέσϑω φῶς, κ ἐγένετο &c.] Clarissimi viri Huetius & Clericus censent Sub-

nudato tartaro, & toto mundo ſubverſo diſſipatoque, omnia ſimul, Cœlum, Orcus, mortalia, immortalia cum pugnâ, *quæ* tunc *fuit*, conflictantur & periculum unà ſubeunt. Sed hæc, *quæ ſunt* terribilia quidem, niſi Allegoricè accipiantur, omnino ſunt impia, nec ſervantia decorum : Homerus enim mihi videtur, cum *literis* tradit Deorum vulnera, diſſidia, ultiones, lacrymas, vincula, eaque omnis generis, quæ patiuntur, mala, Homines, qui rebus Iliacis *interfuerunt*, Deos, quantum potuerit, feciſſe; Deos vero Homines. Sed Nos quidem, *ſi* infelices *ſimus*, manet Mors, malorum portus : Deorum verò non naturam *ſolùm*, ſed infortunium fecit æternum. Multùm autem meliora iis, quæ de pugnis Deorum *ab illo dicuntur*, ſunt illa, quæcunque repræſentant Numen, ut revera *eſt*, intaminatum, & magnum, & purum; qualia *ſunt* (à multis autem ante nos hic locus tractatus eſt) illa, que de Neptuno *dicuntur*,

——Tremebant autem montes alti, & ſylva,
Et vertices, & Trojanorum urbs, & naves Achivorum
Sub pedibus immortalibus Neptuni incedentis:
Tendebatque ire per undas: exultabant autem balænæ ſub ipſo
Undique è latebris, & agnoſcebant Regem:
Cum lætitiâ etiam mare ſe dividebat; *hi verò volabant* &c.

Similiter etiam ille Judæorum Legiſlator, vir minimè vulgaris, poſtquam potentiam Numinis, pro dignitate ejus mente concepit, etiam declaravit; ſtatim in principio legum *ſuarum* ſcribens, " Dixit " Deus," inquit: quid? " ſit lux, & fuit; ſit terra, & fuit." Non moleſtus fortaſſe videar, amice, ſi unum amplius *locum* Poetæ *ſc. Homeri*

NOTÆ.

Sublimitatem hîc eſſe in rei naturâ, non aut in verbis aut in ſenſu à Moſe concepto : uſitatum eſt enim (aiunt) Hebræis ita loqui : Sed his ſe opponunt Boilavius & alii; horum omnium diſſertationes vide in operibus Boilavii Edit. Amſt. Videtur Longinus hæc Moſis verba mutuari à Cecilio, qui à Suidâ vocatur τὸν ῥόξαν Ἰουδαῖον, σοφὸς τὰ Ἑλληνικά.

ἀνθρωπίνων πάθημα, τὸ μαθεῖν χάειν, ὡς εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη συνεμβαίνειν ἐθίζει· Ἀχλὺς ἄφνω, καὶ [49] νὺξ ἄπορος αὐτῷ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἐπέχει μάχην· ἔνθα δὴ ὁ Αἴας ἀμηχανῶν,

Ζεῦ πάτερ, (φησὶν) ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν,
Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι
Ἐν δ' φάει κὴν ὄλεσσον.

Ἔστιν ὡς ἀληθῶς τὸ πάθος Αἴαντος. ὁ γὰρ ζῆν εὔχεται· ἦν γὰρ τὸ αἴτημα τοῦ ἥρωος ταπεινότερον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν ἀπορίᾳ σκότους τὴν ἀνδρείαν εἰς οὐδὲν ὠφέλιμον εἶχε διαθέσαι, διὰ ταῦτ' ἀγανακτῶν, ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ, φῶς ὅτι τάχιστα αἰτεῖται, ὡς πάντως τὰ ἀρετῆς εὑρήσων ἐπιφανὲς ἄξιον, κἂν αὐτῷ Ζεὺς ἀντιτάττηται· Ἀλλὰ γὰρ Ὅμηρος μὴ ἐνταῦθα ἔρως συνεμπνεῖ τοῖς ἀγῶσιν, κὴ οὐκ ἄλλό τι αὐτὸς πέπονθεν, ἢ

Μαίνεσθ', ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὁλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐνὶ ταρφέσιν ὕλης.
Ἀφλοισμὸς ἢ περὶ στόμα γίνεται.

Δείκνυσι δ' ὅμως διὰ τὴν Ὀδυσσείας (κὴ γὰρ ταῦτα πολλῶν ἕνεκα περισκεπιθεωρητέον), ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερομένης ἤδη ἴδιόν ἐστιν ἐν γήρᾳ τὸ φιλόμυθον. Δῆλος γὰρ ἐκ πολλῶν τε ἄλλων συνιδεῖν ἐστὶ καὶ ταύτῃ δυσὶ μάλιστα, ἅτε δὴ καὶ τὸ λείψανα τῶν Ἰλιακῶν παθημάτων διὰ τὴν Ὀδυσσείας, ὡς ἐπεισόδιά τινα τοῦ

Τρῳ-

[49] V. Νὺξ ἄπειρος.

NOTÆ.

L. 4. Ζεῦ πάτερ &c.] Exstat in Iliad. ρ. v. 645. Sed hujus loci Sublimitatem nec intellexit Petra, nec Tollius, quorum alter velut ejusmodi πάθος nobile continentem locum ex Ovid. Trist. l. 1. El. 2. citavit

Nec letum timeo, genus est miserabile leti:
Demite naufragium, mors mihi munus erit.

Alter verò protulit id, quod dicit Tellus apud Ovid. Metam. l. 2.

——*Liceat perituræ viribus ignis*
Igne perire tuo, clademque auctore levare.

Harum enim Ajacis vocum Sublimitas non ex eo oritur, quòd genus lethi, nempe tenebrosum, metueret, nec quod Jovis manu perire mallet: sed quòd, cum in iis tenebris, quæ tunc exercitum Græcorum circumdederint, non posset strenuum se fortemque præstare (caligo enim illa repentina obstitit suæ victoriæ), op-

Homeri de iis, quæ ad homines pertinent, proponam, ut oſtendam uſitatum eſſe illi inſurgere ad Sublimia Heroïca. Caligo repente & nox ignava apud illum inhibet pugnam Græcorum: hîc Ajax incertus conſilii,

> *At Tu, Jupiter,* (inquit), *libera à caligine filios Achivorum:*
> *Et fac ſerenitatem, daque oculis videre,*
> *In luce verò vel perde.*

Eſt reverà affectus Ajacis; non enim optat vivere (hæc enim petitio eſſet abjectior quàm decet Heroa): ſed, cum in tenebris ignavis non potuit *ſuâ* fortitudine ad generoſum ullum facinus uti, propterea indignans ſe ad pugnam inutilem eſſe, lucem quàm primum *oriri* precatur, tanquam omnino *in eâ* inventurus funus dignum virtute *ſuâ*, etiam ſi Jupiter ſe illi opponat. Sed enim Homerus hîc velut vento ſecundo unà adſpirat certaminibus, & non aliud ipſe paſſus eſt *quàm Heroës*, vel (*ut ejus verbis utar*)

> *Furit, ut cum Mars haſtam vibrans, aut ignis perniciosus*
> *In montibus furit, profundæ in denſis receſſibus Sylvæ:*
> *Spuma autem eſt circum os ejus.*

Oſtendit tamen in Odyſſeâ (etenim hæc, *quæ ſequuntur*, pluribus de cauſis ſunt obſervanda), magni ingenii, cum jam declinet, proprium eſſe in ſenectute amorem fabularum. Illum enim compoſuiſſe hoc argumentum ſecundo in loco conſtat tum ex multis aliis *rebus*, tum maximè ex eo quòd reliquias Iliacorum laborum in Odyſſeâ, tanquam Trojani belli partes adventitias, adduxerat

NOTÆ.

optaret lucem iterum naſci, contentus vel perire (ſi ſic Jovi placuit), modo fortiter pugnans, ſeque de hoſtibus ſuis ultus perierit.

L. 13. Καὶ ὄχ ἄλλό τι &c.] Senſus eſt: Ipſe etiam ſecundum ventum ſibi aſpirantem habet: non ſolùm pugnantium certamina, ſed Poëtæ etiam animus quaſi æſtuat & turbatur.

L. 14. Μαίνεται, ὡς ὅτ' Ἄρης &c.] Hi verſus occurrunt in Iliad. ο. v. 605. ſed pro Imperfecto tempore μαίνετο & γίνετο

τρωϊκῶ πολέμω, προσεπεισφέρειν. καὶ νὴ Δι' ἐν τοῖς τὰς ὀλοφύρσεις καὶ τοὺς ὀϊζυρούς, ὡς πάλαι που προεγνωσμένους τοῖς ἤρωσιν, ἐπαινεῖσθαι προσαποδιδόναι. [50] Οὐ γὰρ ἄλλη, ἢ τῆς Ἰλιάδος ἐπίλογός ἐστιν ἡ Ὀδύσσεια·

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
Ἔνθα δ' Πάτροκλος, θεόφιν μήτισι ἀτάλαντος·
Ἔνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας, οἶμαι, τῆς μὲν Ἰλιάδος, γεραφομένης ἐν ἀκμῇ πνεύματος, ὅλον τὸ σωματίον δραματικὸν ὑπεστήσατο καὶ ἀγωνιστικόν· τῆς δὲ Ὀδυσσείας τὸ πλέον διηγηματικόν, ὅπερ ἴδιον γήρως. Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ παρεικάσαί τις ἂν καταδυομένῳ τὸν Ὅμηρον ἡλίῳ, οὗ δίχα τῆς σφοδρότητος οὐδαμοῦ τὸ μέγεθος. Οὐ γὰρ ἔτι τοῖς Ἰλιακοῖς ἐκείνοις ποιήμασιν ἴσον ἐπαίσθα σώζει τὸν τόνον, οὐδ' ἐξωμαλισμένα τὰ ὕψη καὶ ἰζήματα μηδαμοῦ λαμβάνοντα, οὐδὲ τινὶ πρόχυσιν ὁμοίαν τῶν ἐπαλλήλων παθῶν, οὐδὲ τὸ ἀγχίσφυρον καὶ πολιτικὸν, [51] ταῖς ἐκ τῆς ἀληθείας φαντασίαις καταπεπυκνωμένον· ἀλλ', οἷον ὑποχωρήσαντος εἰς ἑαυτὸν ὠκεανοῦ καὶ [52] σὺν τὰ ἴδια μέτρα ἑρημωμένου, τὸ λοιπὸν φαίνον] τοῦ μεγέθους ἀμπώτιδες καὶ ἐν τοῖς μυθώδεσι [53] καὶ ἀπίστοις πλάνος. Λέγων δὲ ταῦτ' οὐκ ἐπιλέλησμαι τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ χειμώνων, καὶ τῶν περὶ τὸν

[50] V. o. γ. ἄλλο, ἢ. [51] V. Τοῖς τ. [52] V. π. τ. ι. τίρματ'. [53] F. κ. α. πλαίνοις.

NOTÆ.

Longinus hîc utitur præsenti μαίνεται & γίνεται, ut verba Homeri melius ad suam rem accommodet.

L. 5. Ἔνθα μὲν &c.] Verba sunt Nestoris in Odyss. γ. v. 109.

L. 9. Σωματίον] Singuli Iliados & Odysseæ libri ποιήματα paulo infrà vocantur: σωμάτιον igitur significat sive volumen, sive corpusculum (ut id vocat Marius Victorinus) omnes vel Iliadis, vel Odysseæ libros in se continens: inde illud Poëtæ.

——*Sacri lacerum collegit corpus Homeri.*

L. 11. Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ &c.] Nihil hoc aut similius aut Sublimius dici potest. Homeri Odysseam, senectutis & vergentis ætatis opus, in omnibusque, si excipias vim & impetum, Iliadi parem cum occidente Sole, cujus eadem manet magnitudo etiam quum vehemens fervor se remiserit, comparandam putat. En Longinum tam suarum, quàm alienarum dicendi virtutum commonstratorem! Optimis auctoribus par optimos laudat: nec solum antecessores suos ad veras scribendi leges revocat, sed posteris etiam legem

duxerit; & mehercule ex eo quòd lamentationes & dolores, ut quos olim anteà cognoſſent Heroës, illic narraverit. Odyſſea enim nihil aliud eſt quàm Epilogus Iliadis.

Illic quidem Ajax jacet Martius, illic etiam Achilles,
Illic verò Patroclus, diis ſimilis conſiliarius:
Illic etiam meus carus filius.

Ex eâdem causâ, opinor, totum corpuſculum Iliadis, quæ ſcripta fuit in vigore *ejus* ingenii, actione & certaminibus plenum fecit: Odyſſeæ autem *corpuſculum* maximâ ex parte narratione plenum, quod proprium eſt ſenectutis. Unde in Odyſſeâ comparare poteſt aliquis Homerum Soli occidenti, cujus ſine vehementiâ *ardoris* permanet magnitudo. Neque enim amplius hîc conſervat intentionem *animi* parem poëmatibus illis Iliacis, neque Sublimitates ubique (*ut ibi*) æquales & nuſquam *quaſi* ſubſidendo ſe remittentes, neque idem illud ſibi ſemper ſupervenientium affectuum flumen, neque verſatile *illud dicendi genus* & civilibus cauſis aptum, imaginibus à veritate *ductis* cumulatè repletum: ſed, velut Oceani recedentis in ſe & à ſuis oris relicti, *ita Homeri in Odyſſeâ* deinceps apparent Sublimitatis receſſus etiam in illis fabuloſis & incredibilibus divagationibus. Cum vero hæc dico, non oblitus ſum earum, *quæ* in Odyſſeâ *deſcribuntur*, tempeſtatum, & eorum quæ

NOTÆ.

gem ſe ſcribendi atque exemplar æquè ingenii ac judicii exhibet.

L. 17. Ἀλλ', οἶ χεοχωρῆσ'ν &c.] Senſus, qui multum (ne dicam fruſtra) vexavit Interpretes, hic eſt, ni fallor: Quemadmodum cum Oceanus in ſe reſtrit æſtuſque ejus ſubſidit, ea littoris pars, quæ ab aquâ relinquitur & quaſi Oceani defectus eſt, oſtendit tamen quantus ſit, quámque immenſis pæne limitibus continetur: eodem modo in Odyſſeâ, etiam cum Homerus vim ſuam remittit & ad fabuloſos incredibileſque Ulyſſis errores labitur, apparent tamen magnitudinis quædam veſtigia, receſſumque non aliûs, quàm Sublimis alicujus ingenii, indicant.

L. 20. Τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ χειμώνων &c.] Vide Odyſſ. ε. v. 313 &c. & μ. v. 405 &c. ubi tempeſtates optimè deſcribuntur: miror equidem quòd Cl. Dacierus hæc ita verterit, ut Longinum has tempeſtatum deſcriptiones culpantem faceret: cum in ſequenti Sectione Longini

τὸν Κύκλωπα, καί τινων ἄλλων· ἀλλὰ γῆρας διηγεῖται, γῆρας δ' ὅμως Ὁμήρου. Πλεῖστα ἐν ἅπασι τούτοις ἐξῆς τῷ περιπλοκῇ κεκρατεῖ τὸ μυθικόν. Παρεξέβλεψα δ' εἰς ταῦθ', ὡς ἔφην, ἵνα δείξαιμι, ὡς εἰς λῆρον ἐνίοτε ῥᾷον [54] καὶ τοῖς ἀκμαιοτάτοις παρατρέπει· οἷα τὰ περὶ τὸν ἀσκόν, καὶ τοὺς [55] ἐν Κίρκης συοφορβουμένους (ὧς ὁ Ζωΐλου ἔφη χοιρίδια κλαίοντα), καὶ τὸν ὑπὸ τῶν πελειάδων ὡς νεοττὸν παρατρεφόμενον Δία, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ ναυαγίᾳ δέκ' ἡμέρας [56] ἄσιτον, τά τε περὶ τοῖς μνηστηροφονίαν ἀπίθανα. Τί γὰρ ἂν ἄλλο φήσαιμι ταῦτα, ἢ πρὸς ὄγκον τοῦ Διὸς ἐνύπνια; Δευτέρου δ' ἕνεκα περισκοπείσθω τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν, ὅπως ἦ σοι γνώριμον, ὡς ἡ ἀπακμὴ τοῦ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύει. Τοιαῦτα γάρ που, τὰ περὶ τοῖς τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς αὐτοῖς βιολογήματα αἰτίαν, οἱονεὶ κωμῳδία τίς ἐστιν ἠθολογημένη.

Sect. X. Φέρε νυν, εἴ τι καὶ ἕτερον [57] ἔχομεν ὑψηλοὺς ποιεῖν τοὺς λόγους δυνάμενον, ἐπισκεψώμεθα. Οὐκοῦν, ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς πράγμασι φύσει συγγενεύει τινὰ μόρια ταῖς ὕλαις συνυπάρχοντα, ἐξ ἀνάγκης γοῦν ἐν ἡμῖν ὕψους αἴτιον, τὸ τῶν ἐκφερομένων ἐκλέγειν ἀεὶ τὰ κυριώτατα, καὶ ταῦτα τῇ πρὸς ἄλληλα ἐπισυνθέσει καθάπερ ἕν τι σῶμα ποιεῖν δύναται· [58] ὁ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ τὸν ἀγεννατῶν τῶν λημμάτων, ὁ δὲ τῇ πυκνώσει τῶν ἐκλελεγμένων πρόσαγε. Οἷον ἡ

[54] V. κ. τ. ἀπακμοῦ. [57] V. Ἔχομεν. [58] F. Ὁ μὲν γὰρ τ. ε. τῶν ἀκροτάτων λημμάτων.

NOTÆ.

gini hæc sunt verba, Ἐπὶ τῶν χειμώνων ὁ Ποιητὴς (sc. Homerus) ἐκλαμβάνει τῶν ἀπαχολουθούντων τὰ χαλεπώτατα.

L. 5. Τὰ περὶ τὸν ἀσκόν] Vide Odyss. κ. v. 19.

Ibid. Τοὺς ἐν Κίρκης] Odyss. κ. v. 239.

L. 6. Ζωΐλου] Maximè infame nomen Auctoris cujusdam è Thraciâ oriundi, qui contra Homeri & Iliadem & Odysseam librum edidit, eumque inscripsit ψόγον Ὁμήρου: quod sui temporis homines ægrè ferentes morte eum punierunt, & quasi victimam læso Homeri Genio mactârunt: nimium fortasse ille ausus est, nimium certè illi effecerunt.

Ibid. Τὸν ὑπὸ τῶν πελειάδων] Odyss. μ. v. 62.

L. 7.

quæ ad Cyclopem attinent, & aliorum quorundam: ſed *hanc* appello, ſenectutem, ſenectutem tamen Homeri. Imò in omnibus his ſerie continuâ *acceptis* plus eſt fabulæ, quàm actionis. Digreſſus ſum verò ad hæc, ut dixi, oſtendendi causâ quàm facillimè ea, quæ naturâ ſunt Sublimia, ætate jam defloreſcente, ad nugas nonnunquam deflectuntur; cujuſmodi ſunt ea, quæ de utre; & de iis, qui porcorum more à Circe paſti erant, (quos Zoïlus vocavit porcellos flentes); & de Jove, pulli inſtar, à columbis nutrito; & de illo, qui in naufragio inediam decem dierum ſuſtinuit; & ea, quæ de procorum cæde *finguntur*, incredibilia. Quid enim aliud poſſimus hæc dicere, quàm reverà Jovis ſomnia? Secundam autem ob cauſam memorentur hæc de Odyſſeâ; *nempe*, ut Tibi notum ſit, remiſſionem vigoris affectuum in magnis proſæ ſcriptoribus & poëtis in moratum dicendi genus diſſolvi *& languere*: Talia enim, quæ de Ulyſſis domo moratè ab illo vitam *Procorum* deſcribentia narrantur, ſunt inſtar Comœdiæ cujuſdam mores hominum exprimentis.

Præcipuarum circumſtantiarum delectum & conjunctionem Sublimitatem efficere.

Agedum nunc, videamus ſi quid aliud habeamus, quod poteſt ſcripta Sublimia efficere. Nam, cum in omnibus rebus naturaliter inſident quædam particulæ cum *ipſis* ſubjectis unà coortæ, neceſſariò *hoc* nobis eſſet Sublimitatis cauſa, *ſi poſſemus* ſemper eligere præcipua ex iis, quæ inde exoriuntur, & hæc conjunctione inter ſe factâ quaſi unum quoddam corpus efficere: partim enim *Sublimitas* efficitur delectu circumſtantiarum ſummarum, partim autem conſtipatione electarum. Qualiter Sappho eas, quæ accidunt

NOTÆ.

L. 7. Τὸν ἐπὶ τῇ ναναγίᾳ] Odyſſ. μ. v. 447.

L. 8. Περὶ τὴν μνησηροφονίαν] Odyſſ. χ. v. 79, &c.

L. 9. Τῆ Διὸς ἐνύπνια] Senſus eſt: Illa quidem ſuprà memorata ſunt ſomnia, ſed Jovis ſomnia, i. e. in ſuo genere præſtantiſſima.

L. 12. Περὶ τὴν τῆ Ὀδυσσέως —— οἰκίαν] Vide Odyſſ. α. & γ. & δ. ubi Procorum mores, & vivendi in Ulyſſis ædibus methodus benè deſcribuntur.

ἡ Σαπφὼ τὰ συμβαίνοντα ταῖς ἐρωτικαῖς μανίαις παθήματα ἐκ τῶν παρεπομένων, καὶ ἐκ τ ἀληθείας αὐτῆς ἑκάστοτε λαμβάνει. [59] Πῶς ἂν τὴν ἀρετὴν ἀποδείκνυ; ὅτε τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμένα δεινὴ ἦν ἐκλέξαι καὶ εἰς ἄλληλα συνδῆσαι·

[60] Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
[61] Ἔμμεν' ἤ μὴν, ὄστις ἐναντίος τοι
Ἰζάνει, καὶ πλασίον [62] ἀδὺ φωνε-
σας ὑπακούει,
[63] Καὶ γελώσας ἱμερόεν· [64] τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·
[65] Ὡς γὰρ ἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδὲν [66] ἔτ' εἴκει·
[67] Ἀλλὰ καμμὰ γλῶσσ' ἔαγ'· ἐν δὲ λεπτὸν Αὐ-

[59] V. φ. μ. κεῖνος. [61]. F. Ἔμμεν' ὤνηρ. [62] F. Ἀδὺ φωνᾶσαι σ' ὑπακούει. [63] F. Καὶ γελᾷς σὺ ἰμ'. [64] F. Τό μοι μὰν. [65] V. Ὡς ἴδον σ', ὡς βρόχον ἐμοὶ γὰ αὐδᾶς. [66] V. Ἐσ' ἦκει. [67] F. Ἀλλὰ κἀν μὰν γλώσσα ἔαγε, λεπτὸν σ'.

NOTÆ.

L. 1. Σαπφὼ] Sappho fuit Poëtria Lesbia, Sapphicique (quale est sequens Ode) carminis inventrix: cujus tamen nullum ferè poëma extat, si excipias hanc Oden, unamque aliam, quæ apud Dion. Halicarn. περὶ συνθέσεως &c. legitur. Titulus hujus Odes apud Ursinum in fragmentis Sapphûs est, πρὸς γυναῖκα ἐρωμένου: & rectè quidem; Plutarchus enim (ut præteream testimonia Tatiani, Max. Tyrii, Suidæ, & Philostrati in vitâ Apollonii Tyan. quæ edidit Ursinus) in Ἐρωτικῷ habet hæc verba, Ἡ καλὴ Σαπφὼ λέγει, τ ἐρωμένης ἐμφανείσης τοῦ τε φωνοῦ ἴσχειν &c. Adde quòd Strabo & Athenæus nos docent nomen huic mulieri fuisse *Doricam*, eamque à *Charaxo* Sapphûs fratre amatam fuisse. Puta igitur, Lector, hanc Doricam, amicam infamem Sapphûs, familiariter Charaxum sermone hospitioque excepisse, imò in amatoris loco habuisse. Intervenit derepente Sappho, vidit, vehementer commota est; & in hâc Ode conatur ea omnia, quæ tunc animo furens passa est, exprimere. Hoc est, ut opinor, Odes argumentum: Ille igitur, cui hæc nota sunt, parùm probabit Boilavii, qui hanc Oden sermone Gallico donavit, sequentes versus:

—— dans les doux transports, où s'egare mon ame.

Et,

——je tombe en des douces langueurs.

vox enim *doux* longè aliter sonat, quàm furentis animi Sapphûs æstus requirit.

Apud Catullum extat hujus Odes (non Versio, ut vulgò putant, sed) Imitatio: multa enim mutavit, ut ea ipsi suæque Lesbiæ convenirent, nec eam totam in animo habuit Latinè exprimere: unde eos censeo Criticos errâsse, qui vellent hanc Oden ad Catullianæ Imitationis fidem emendare.

Nec solum Catullus eam imitatus est, sed & Lucretius; quorum prior sic ad Lesbiam suam scribit.

Ille

dunt furoribus amatoriis, perpeſſiones ex circumſtantiis & ex ipsâ veritate undique ducit: Ubi autem hanc excellentiam oſtendit? *nempe* quando egregia eſt in eligendis præcipuis earum *circumſtantiarum* altiſſimiſque, & in iis inter ſe connectendis;

Videtur mihi ille æqualis Diis
Eſſe vir, qui oppoſitus tibi
Sedet, & propè te dulce loquentem audit,
Et ridentem amabiliter: quæ res mihi
Cor in pectoribus tremere fecit:
Cum enim videam te, repentè ad me vocis
Nihil amplius venit;
Sed lingua fracta eſt: ſubtiliſque Sta-

NOTÆ.

Ille mi par eſſe Deo videtur,
Ille, ſi fas eſt, ſuperare Divos,
Qui ſedens adverſus identidem Te
Spectat & audit
Dulce ridentem; miſero quod omnes
Eripit ſenſus mihi: nam ſimul Te,
Lesbia, aſpexi, nihil eſt ſuper mi
* * * *.
Lingua ſed torpet, tenuis ſub artus
Flamma dimanat; ſonitu ſuopte
Tinniunt aures, gemina & teguntur
Lumina nocte.

Poſterior verò in l. 3. v. 153. huc reſpiciens dicit,

Verùm ubi vehementi magis eſt commota metu mens,
Conſentire animam totam per membra videmus:
Sudores itaque & pallorem exiſtere toto
Corpore, & infringi linguam, vocemque aboriri,
Caligare oculos, ſonere aures, ſuccidere artus:
Denique concidere ex animi terrore videmus
Sæpe homines——.

Liceat tandem mihi hîc ſubjungere ea, quæ Virgilius in Æn. l. 4. de Didonis furioſo amore protulerit; cum vix minus, quàm Sappho, ille ibi ſuam deſcriptionem Sublimem affecerit, præcipuas circumſtantias eligendo, & in unum conſociando:

Uritur infelix Dido, totâque vagatur
Urbe furens:——
Nunc eadem labente die convivia quærit,
Iliacoſque iterum demens audire labores
Expoſcit, pendetque iterum narrantis ab ore.
Poſt ubi digreſſi, lumenque obſcura viciſſim
Luna premit, ſuadentque cadentia ſydera ſomnos;
Sola domo mœret vacuâ, ſtratiſque relictis
Incubat, illum abſens abſentem auditque videtque:
Aut gremio Aſcanium, genitoris imagine captæ,
Detinet, infandum ſi fallere poſſit amorem:
Non cœptæ aſſurgunt turres, non arma Juventus
Exercet, portuſve aut propugnacula bello
Tuta parant, pendent opera interrupta, minæque
Murorum ingentes, æquataque machina cœlo.

L. 13. Ἐν δὲ λεπτῷ &c.] Per vocem πῦρ intelligendus eſt is ignis, qui colorem rubeum in iis, qui re aliquâ afficiuntur

Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑπιδεδρόμακεν·
[68] Ὀππάτεσσιν δ' ἤδεν [69] ὄρημι, βομβεῦσ'
ἐν δ' ἀκοαί μοι·
[70] Καδδ' ἰδρὼς ψυχρὸς χέε[ῖ], τρόμος δ'
[71] Πᾶσαν ἀγρεῖ, [72] χλωρότερος δ' ποίας
Ἐμμί· [73] τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύσην
[74] Φαίνομαι ἄπνυς.
Ἀλλὰ πᾶν τολματόν, [75] ἐπεὶ πένητα——

Οὐ θαυμάζεις, ὡς ὑπ' αὐτὸ τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοὰς, τὴν γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χρόαν, πάνθ', ὡς ἀλλότρια, διοιχόμενα ἀπίζητεῖ; καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, κάεται, ἀλογιστεῖ, φρονεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν, ἵνα μὴ ἔν τι περὶ αὐτὴν πάθος φαίνηται, παθῶν δὲ σύνοδος. Πάντα [76] μὲν τοιαῦτα γίνεται περὶ τὰς ἐρωντας· ἡ λῆψις δ', ὡς ἔφην, τῶν ἄκρων, καὶ ἡ εἰς ταυτὸ συναίρεσις ἀπεργάσατο τὴν ἕξιν· ὄντως, οἶμαι, καὶ ἀπὸ τῶν χειμώνων τρόπον ὁ Ποιητὴς ἐκλαμβάνει τῶν μελαγχολώντων τὰ χαλεπώτατα. Ὁ μὲν γὰρ τὰ Ἀειμάσεια ποιήσας ἐκεῖνα οἴεται δεινά·

[77] Θαῦμ' ἡμῖν καὶ τοῦτο μέγα φρεσὶν ἠμετέρῃσιν.
Ἄνδρες ὕδωρ ναίουσιν ἀπὸ χθονὸς ἐν πελάγεσσι·

Δύση-

[68] V. Ὀμμάτεσσιν. [69] F. Ὄρημ', ἐπιῤῥομβεῦσι δ' ἀκυέ. [71] V. π. αἱρεῖ: [72] V. Χλωρότερη. [73] V. Τεθνᾶναι δ' ὀλίγω δεοῖσα. [76] V. Μὲν τὰ τοιαῦτα.

NOTÆ.

untur, efficit; eam enim per ἐρύθημα πυρώδες explicat Plutarchus in Demetrio Poliorc. ubi Antiochum dicit omnia amoris ſigna habuiſſe, quæ in ſuâ Ode Sappho notârat: eodem modo per vocem χρῶ Sappho videtur ſignificare cutem totius corporis: huic etiam ſenſui conveniunt Plutarchi in Erotico verba hujus Odes virtutes enumerantia φλέγεσθαι τὸ σῶμα, & Catulliana Imitatio *Tenuis ſub artus flamma dimanat.*

L. 5. Χλωρότερα δὲ ποίας] Vox χλωρὸς ſignificat *ita viridis, ut in pallorem vergat*; vel ſimpliciter etiam *pallidus*, referens colorem herbarum foliorumque flacceſcentium & areſcentium: arentes enim herbæ virorem illum priſtinum paulatim amittunt & pallorem induunt. Steph. Theſ. in voce χλωρὸς.

L. 7. Ἄπνυς] Plut. in vitâ Demetrii Poliorc. hanc vocem explicat per τὴν ψυχῆς ἀπορίαν: quapropter hæc lectio vera

Statim cutem ignis ſubiit,
Et oculis nihil video, tinniunt
& aures mihi:
Et ſudor gelidus manat, tremorque
Totam occupat, pallidiorque herbâ
Sum, & à moriendo parum abſore
Videor exanimis:
Sed tamen *omne* eſt *audendum, quoniam pauperem* &c.

Nonne miraris, quomodo ſub idem tempus animam, corpus, aures, linguam, oculos, colorem, omnia hæc dilapſa, velut aliena *ab ipsâ eſſent*, requirat? & *quomodo* per vices *ſibi* oppoſitas ſimul friget, uritur, ratione caret, ſapienter ſe habet? vel enim commota, vel prope mortua eſt, adeo ut non unus aliquis affectus in ipsâ appareat, ſed affectuum cætus. Omnia quidem hujuſmodi amantibus eveniunt: ſed delectus (ut dixi) ſummarum *circumſtantiarum* & earum conſociatio in unum efformavit Sublimitatem. Quo more, opinor, & in tempeſtatibus *deſcribendis ille* Poeta ſc. *Homerus* excerpit validiſſimas circumſtantias: Ille enim, qui fecit *poëma dictum* Arimaſpia, hæc cenſet grandia eſſe,

Admirationi nobis hoc magnæ fuit & animis noſtris.
Homines aquam incolunt procul à terrâ in maribus:

Infe-

NOTÆ.

ra eſt, & idcirco retinenda potius videtur, quàm Voſſiana illa ἄλλα pro ἄλαλα *muta*.

L. 11. Ψύχεϑ'] Alludit ad verba Odes Καδδ' ἰδρὼς ψυχρός κέεται.

Ib. Κάεται] Reſpicit ad illa, ἐν δ' λεπτὸν χρῷ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν.

Ib. Ἀλογισεῖ] Idem eſt ac vox ἄπνους.

L. 12. Φρονεῖ] Cùm Sappho ſe quaſi corrigens addit, ἀλλὰ πᾶν τολματὸν &c.

Ib. Φοβεῖται] i. e. ita commovetur, ut extra ſe rapi videatur: & ita Noſter utitur hâc voce in Sect. 34. ὐδεὶς γᾶν Ὑπερβόλων ἀναγινώσκων φοβεῖται.

L. 17. Τὰ Ἀριμάσπεια ποιήσας] Ariſteas Proconneſius dicitur ſcripſiſſe poëma vocatum Ἀριμάσπεια i. e. de rebus Arimaſporum, gentis Scythicæ, procul ab omni mari ſitæ. Verſus hi ex illo poëmate adducti videntur verba eſſe cujuſdam Arimaſpi mirantis homines velle ſe navibus committere, conantiſque nautarum tempeſtatibus oppreſſorum deſcriptionem facere.

Δύσλωοί τινές εἰσιν· ἔχθοι γὰρ ἔργα πονηρά·
Ὄμματ' ἐν ἄθρησι, ψυχὴν δ' ἐν πόντῳ ἔχουσιν.
Ἦτοι πολλὰ θεοῖσι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες
Εὐχονται παλάγχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι.

[78] Παντὶ, οἶμαι, δῆλον, ὡς [79] πλέον ἄνθρ῾ ἔχει τὰ λεγόμενα ἡδέως. 5
Ὁ δ' Ὁμήρῳ πῶς; ἓν γὰρ ἀπὸ πολλῶν λεγέσθω·

Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοὴ ἐν νηὶ πέσῃσι
Λάθρῃ ὑπαὶ νεφέων, ἀνεμοτρεφὲς· ἡ δέ τε πᾶσα
Ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
Ἰσίῳ ἐμβρέμει· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται 10
Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται.

Ἐπεχείρησε γὰρ ὁ Ἄρατος τὸ αὐτὸ τοῦτο μετενεγκεῖν,

——— ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον αἰὲν ἐρύκει·

Πλὴν μικρὸν αὐτὸ γε γλαφυρὸν ἐποίησεν ἀντὶ φοβεροῦ. ἔτι δὲ παρώ-
ρυσε τὸν κίνδυνον, εἰπὼν, "ξύλον αἰὲν ἐρύκει" ὃπερ ἀπείργει. Ὁ 15
δὲ ποιητὴς οὐχ εἰς ἅπαξ παρορίζει τὸ δεινὸν, ἀλλὰ τοὺς αἰεὶ γε μο-
νονυχὶ καὶ πᾶν κῦμα πολλάκις ἀπολλυμένους εἰκονογραφεῖ· γε μὴν
τὰς περιπέτειας, ἀσυνήθεις ὄσας, συναναλήσασας παρὰ φύσιν, γε
εἰς ἀλλήλας συμβιασάμενον, "ὑπ' ἐκ θανάτοιο," τῷ μὴ συνεμ-
πίπ-

[78] V. Παντὶ μὲν οἶμαι δῆλον. [79] V. π. ἄνθρ. ε. τ. λ. γε ἡδέως.

NOTÆ.

L. 2. Ὄμματ' ἐν ἄθρησι &c.] Antitheſis vocum in hoc verſu ὄμματα, ψυχὴν, & ἄθρησι, πόντῳ partem illorum, quos hîc Longinus non probat, floſculorum efficit.

L. 3. Φίλας] i. e. *ſuas, proprias:* hanc autem vocis ſignificationem Heinſio in Lectionum Theocrit. c. 5. debemus, qui primus docuit φίλον ſæpe ſignificare *meum, tuum, noſtrum* &c. vel quod eſt *cujuſque proprium.*

L. 4. Σπλάγχνοισι &c.] i. e. (ut cenſet Langbænius) ναυτιῶσι ſtomacho præ nauſeâ rejectante; nautis enim, non multùm mari aſſuetis, vel etiam mari aſſuetis, ſi modo vehementi tempeſtate jactentur, ſæpe accidit, ut evomendo quaſi ipſa viſcera rejecturi videantur.

L. 7. Ἐν δ' ἔπεσ' &c.] Vide Iliad. o. v. 624. & confer illa quæ Virgilius dixit in l. 1. Æneid. de tempeſtate Æneæ naves jactante,

Incubuêre mari, totumque à ſedibus imis
Unà Euruſque, Notuſque ruunt, creberque procellis
Africus, & vaſtos volvunt ad litora fluctus:
Inſequitur clamorque virum, ſtridorque rudentum:

Eri-

Infelix genus ſunt hominum; ſuſtinent enim habere improbos:
Oculos in aſtris fixos, animam verò in ponto habent.
Sanè multum Diis ſuas manus tendentes
Precantur viſceribus turpiter rejectis.

Unicuique, puto, manifeſtum eſt, hæc, quæ dicta ſunt ſuaviter, plus habere floſculi, *quàm Sublimitatis.* Homerus autem quomodo *hanc rem depingit?* unum enim exemplum de multis proferatur.

Incidit autem, veluti cum fluctus velocem in navem ingruerit
Rapidus à nubibus, ventis auctus: hæc etenim tota
Spumâ operta eſt, venti verò gravis flatus
In velo fremit, trepidantque animo nautæ
Timentes, parvo enim ſpatio à morte ſubvehuntur.

Tentavit & Aratus hoc idem *ab Homero ad ſuum poëma* transferre,

-------parvum autem lignum prohibet mortem.

Sed exile hoc fecit & venuſtum vice terribilis: præterea terminos periculo conſtituit dicendo, *lignum prohibet mortem:* ergo arcet. Ille verò Poëta ſc. *Homerus* ne ſemel terminos conſtituit ei, quod terribile eſt; ſed repræſentat *homines* ſemper & pœnè ad ſingulos fluctus ſæpe pereuntes: Et quidem præpoſitiones, quæ conjungi non poſſunt, cogens contra *ipſarum* naturam, alteramque in alteram vi urgens, ὑπ' ἐκ θανάτοιο, tormento affecit dictionem ad ſimilitudinem in-

NOTÆ.

Eripiunt ſubitò nubes cœlumque diemque
Teucrorum ex oculis, ponto nox incubat atra:
Intonuere poli, & crebris micat ignibus æther:
Hi ſummo in fluctu pendent, his unda dehiſcens
Terram inter fluctus aperit, furit æſtus arenis.

Nec ſilendum eſt hoc in loco Auctorem Pſalmi 107 modo Sublimi, optimorumque poëtarum inſtar habente tempeſtatis vim depinxit; dicit enim in verſibus 25, &c. *Edicit* (ſc. Deus) *& excitat ventum procelloſum, qui attollit fluctus maris. Aſcendunt* nautæ *ad cœlos, & deſcendunt iterum ad abyſſos: anima ipſorum calamitate ſe ipſa diſſolvit. Huc, illuc titubant, &, velut ebrius, loco ſtare neſciunt; tota eorum* navigandi *peritia* velut in mediis fluctibus *abſorbetur.*

L. 19. Τῷ μὲ συνεμπίπλοισι &c.] Hoc artificium verba ad ſenſum accommodandi ex Homero didicit Virgilius, qui (ut dicit Langbœnius) monſtrum Cyclopem non alio carmine, quàm monſtroſo, deſcripſit:

Monſtrum horrendum, informe, ingens, cui lumen ademptum. Æn. l. 3. v. 658.

πίπλονλι πάθει τὸ ἔπ@ ὁμοίως ἐβασάνισεν· τῇ ϑ τῶ ἔπους σωνθλίψει τὸ πάθ@ ἄκρως ἀπεπλάσατο, ϰ̀ μονονὺχ ἐνετύπωσε τῇ λέξει τῶ κινδωνύω τὸ ἰδίωμα, "ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρϑλαι." Οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχίλοχ@ ἐπὶ τῶ ναναγίω, ϰ̀ ἐπὶ τῇ προσαγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης, "Ἑσπέρα μὲν γὸ ἦν----," φησίν. Ἀλλὰ τὰς ἐξοχὰς, ὡς εἴποι τις, ἀεισίνδλω ἐκκαθήρανλες ἐπισωέθηκαν, ὐδὲν φλοιῶδες, ἢ ἄσεμνον, ἢ χολικὸν ἐγκατατάλονλες διὰ μέσω. Λυμαίνεται γὸ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα ἢ ἀφρώματα, [30] ἐμποιοῦντα μεγέθη σωοικονομήματα, τῇ τε πρὸς ἄλληλα χέσει συνλετειχισμένα.

Sect. XI. Σωέδρός ἐσι ταῖς προεκκειμέναις ἀρετὴ, ϰ̀ ἣν καλοῦσιν Αὔξησιν· ὅταν (δεχομένων τῶν πραγμάτων ϰ̀ ἀγώνων ϰτ' ἰδίδος ἀρχάς τε

[30] V. ε. μ. σωοικοδομήμματα, τῇ πρὸς.

NOTÆ.

Cum verò Idem celeritatem Equorum velit depingere, quasi Dactylorum pennis volat ejus versus, ut in Æn. l. 8. v. 596.

Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum.

Vorticisque Trojanos mersuri vis verbis rapidissimis describitur, ut in Æn. l. 1. v. 117, ubi Orontis navim

——*Rapidus vorat æquore vortex.*

Contrà, ubi voluit ob oculos lectoris ponere gigantes magno molimine rem arduam tentantes, laborat ejus versus, vocaliumque concursu verba velut vi proferuntur, ut in Georgic. l. 1. v. 281.

Ter sunt conati imponere Pelio Ossam
Scilicet, atque Ossæ frondosum involvere Olympum.

L. 4. Ἀρχίλοχ@] Poëta hic primus inter eos, qui Iambos scripserunt, memoratur: Scripsit etiam Elegos, quibus annumerandum censeo, quod hîc citatur, opus de naufragio, quod illum composuisse probabile est in obitum sororis suæ mariti, quem in mari periisse ex Plutarchi libro de audiend. Poetis cognoscimus. Langb.

Ib. Ἐπὶ τῇ προσαγγελία &c.] Intelligit Demosthenis orationem περὶ στεφάνου, ubi Orator ille tumultum Athenienses post allatum de captâ à Philippo Elatiâ nuncium Sublimi modo describit. Sed cum maximè Sublimis ille semper à Criticus creditus est locus, eum integrum hîc libet apponere. Ἑσπέρα μὲν γὸ ἦν· ἦκε δ' ἀγγέλλων τὶς ὡς τὸς Πρυτάνεις, ὡς Ἐλάτεια κατείληπται· ϰ̀ μετ' ταῦτα οἱ μὲν δίϑυς ἐξαναστάντες μεταξὺ δειπνοῦντες τός τε ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν ϰτ' τὴν ἀγορὰν ἐξέργου, ϰ̀ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν· οἱ δ' τὸς Στρατηγὸς μετεπέμποντο, ϰ̀ τὸν σαλπιγκτὴν ἐκάλουν, ϰ̀ θορύβου πλήρης ἦν ἡ πόλις. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ οἱ μὲν Πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον· ὑμεῖς δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε· ϰ̀ πρὶν ἐκείνους χρηματίσαι ϰ̀ προβουλεῦσαι, πᾶς ὁ δῆμος

incidentis *nautis* tempeſtatis; & violentiâ dictioni adhibitâ id, quod *in tempeſtate* patiuntur, magnificè effinxit, & tantum non impreſſit elocutioni *ipſam* periculi naturam, ὑπ' ἐν θανάτοιο φέρηϕι). Non aliter Archilochus in naufragio *fecit*, & Demoſthenes in nuntii expoſitione: *Erat enim diei veſpera*, inquit, &c. Sed præcipuas *circumſtantias* viritim (ſi ita loqui licet) ſeligentes connectebant, nihil quod frivolum eſſet, aut vile, aut è ſcholâ petitum in medio infercientes: Hæc enim, veluti ramenta aut complementa, omnino lædunt ea, quæ efficiunt ut Sublimitates ſint unà diſpoſitæ, & mutuâ inter ſe affectione conſtructæ.

Vicina eſt etiam iis, quas tractavimus, virtus, quam vocant Incrementum; *ſcilicet* cum (admittentibus rebus & contentionibus multa *De Incremento.*

NOTÆ.

μῶ ἄνω καθῆτο. Καὶ μετ' ταῦτα, ὡς εἰσῆλθεν ἡ βυλὴ, κ' ἀπήγγειλαν οἱ Πρυτάνεις τὰ προσηγγελμένα ἑαυτοῖς, κ' τὸν ἤκουλα παρήγαγον, κἀκεῖνω εἶπεν, ἐρώτα μὲ ὁ Κῆρυξ, τὶς ἀγορεύειν βύλεται; παρήει δ' ὐδεὶς, πολλάκις δ' τῦ Κήρυκω ἐρωτῶντω, ὐδεὶς μᾶλλον ἀνίϛατο ὐδεὶς, ἀπάντων μὲ τῶν Στρατηγῶν παρόντων, ἀπάντων δ' τῶν Ῥητόρων, καλούσης δ' τ κοινῆς πατρίδω φωνῆς τὸν ἐρῶντ' ἀσωτηρίας.

L. 7. Λυμαίνε) γδ &c.] Senſus eſt, ut videtur: Frivolæ, humiles & pueriles ſententiæ, cum gravi & magnificâ oratione immixtæ ſint, totam eam lædunt, non ſecus ac ramenta lapidum, murum, qui conſtruitur, lædunt, ſi ad rimas ejus complendas immitantur; impediuntque, quo minus ejus partes aptè & firmiter inter ſe cohæreant.

L. 11. Ἤν καλῶσιν Αὔξησιν] Tertium jam Longinus profert modum, unde ad ſenſus Sublimes excitandos via aperitur; nempe Incrementum, ſive Amplificationem. Exemplum hujus habemus illuſtre in Virg. Æn. l. 2. v. 726.

Et me, quem dudum non ulla injecta movebant
Tela, nec adverſo glomerati ex agmine Graii,
Nunc omnes terrent auræ, ſonus excitat omnis.

Imò illuſtrius quidem & Incrementi vim magis oſtendens exemplum occurrit apud Ciceron. in Or. pro lege Maniliâ, ubi de Pompeio, eum laudans, ſic dicit: *Pro dii immortales! tantámne unius hominis incredibilis ac divina virtus tam brevi tempore lucem afferre Reip. potuit; ut vos, qui modò ante oſtium Tiberinum claſſem prædonum videbatis, ii nunc nullam intra Oceanum hoſtium navem eſſe audiatis?* Hîc vocibus *oſtium Tiberinum*, *claſſem*, & *videbatis*, oppoſitæ voces *Oceanum*, *navem*, & *audiatis* Pompeii de Piratis victoriam reportatam ad id, ſuprà quod nihil eſſe poſſet, increſcere fecerunt.

L. 12. Ἀγώνων] Vox ἀγὼν ſignificat hîc & alibi cauſam veram, qualis in foro multâ cum contentione animi agi ſolet; unde ſæpiſſimè apud Ciceronem oratorum adverſariæ actiones vocantur *Contentiones*.

τε πολλὰς ἢ ἀναπαύλας,) ἕτερα ἑτέροις ἐπεισπυκλεῖσθαι μεγέθη συνεχῶς ἐπεισάγῃ) κ᾽ πίθανον. Τοῦτο ἢ εἴτε διὰ τοπηγορίαν, εἴτε δεινωσιν, [sic] ἢ πραγμάτων ἢ κατασκευῶν πῤῥωσιν, εἴτ᾽ ἐποικονομίαν ἔργων ἢ παθῶν, (μυρίαι γὰ ἰδέαι τῆ αὐξήσεων γίνοιντο), χρὴ γινώσκειν ὅμως τὸν ῥήτορα, ὡς οὐδὲν ἂν τούτων καθ᾽ αὑτὸ συσταίη χωρὶς ὕψους τέλειον, πλὴν εἰ μὴ ἐν οἰκίοις ἄρα νὴ δία, ἢ ἐν εὐτελισμοῖς. Τῶν δ᾽ ἄλλων αὐξητικῶν ὅτου περ ἂν τὸ ὑψηλὸν ἀφέλῃς, ὡς ψυχρὸν ἔσαρήσεις σώματος. αὐτὰς γὰ ἀτονεῖ κ᾽ κενοῦται τὸ ἐμπεφυκὸς αὐτῆ, μὴ τοῖς ὕψεσι συνεπιῤῥωννύμενον. Ἡ μὴτοι διαφέρει τοῦ ἀρτίως εἰρημένου τὰ νῦν προσγελώμενα, (προσγεγραφὴ γάρ τις ἦν ἐκεῖνο τῆ ἄκρων λημμάτων, κ᾽ εἰς ἑνότητα σύνταξις), κ᾽ τίνι καθόλου τῆ αὐξήσεων προσγελᾶται τὰ ὕψη, τ᾽ σαφηνείας αὐτῆς ἕνεκα συντόμως διοριστέον.

Sect. XII. Ὁ μὲν ἓν τῆ τεχνογράφων ὅρος ἐμοίγ᾽ οὐκ ἀρεσός. Αὔξησίς ἐστι, φασὶ, λόγου μέγεθος προστιθεὶς τοῖς ὑποκειμένοις. Δυνάται χ

[sic] F. del. ἢ πραγμάτων.

NOTÆ.

L. 2. Τοπηγορίαν] Sic communis locus definitur apud Aphthon. in progymn. esse, λόγου αὐξητικὸς τῆ προτέρων τινὶ καλῶν ἢ κακῶν, p. 15. Edit. Crisp. ubi exemplum loci communis contra tyrannum adducit.

L. 3. Δεινωσιν] Quinctil. l. 6. c. 2. *Hæc est illa, quæ δεινωσις vocatur, rebus indignis, asperis, invidiosis vim addens oratio: quâ virtute præter alios plurimum Demosthenes valuit.* Exemplum verò hujus δεινώσεως sit Ciceroniarum illud de Verre. *Facinus est vincire civem Romanum, scelus verberare, prope parricidium necare: quid dicam, in crucem tollere?* de quo Quinctil. Inst. Or. l. 8. c. 4. sic commentatur. " Si tantum *verberatus esset*, " uno gradu increverat, ponendo etiam " id esse *facinus*, quod erat inferius: & " si tantum *occisus esset*, per plures gra- " dus ascenderat; cum verò dixerit *pro- " pe parricidium necare*, suprà quod ni- " hil est; adjecit, *quid dicam in crucem " tollere?* ita cum id, quod maximum " est, occupâsset, necesse fuit in eo, " quod ultrà est, verba deficere."

Ibid. Ἐποικονομίαν ἔργων] Exemplum hujus generis Incrementi peti potest ex istis de Antonio verbis Ciceronianis, Philip. 2. *Tu istis faucibus, istis lateribus, istâ gladiatoriâ totius corporis firmitate, tantum vini in Hippiæ nuptiis exhausseras, ut tibi necesse esset in populi Romani conspectu vomere postridie: O rem non modo visu fœdam, sed etiam auditu! Si inter cœnam, in tuis immanibus illis poculis hoc tibi accidisset, quis non turpe duceret? in cœtu verò populi Romani negotium publicum ge-*

multa initia multaſque clauſulas in periodis) illa, quæ *per ſe* magna ſunt, alia aliis ingeſta continuâ ſerie inſurgunt aſcendendo. Hoc autem ſive per *communis* loci tractationem *fiat*, ſive per exaggerationem vel probationum corroborationem, ſive per factorum aut affectuum alterius poſt alterum diſpoſitionem, (innumeræ enim formæ poſſunt eſſe incrementorum); oportet tamen oratorem cognoſcere, quòd nihil ex his per ſe ſine Sublimitate conſtituat *aliquid* perfectum, niſi in miſerationibus *movendis* mehercule, aut in rebus extenuandis. Cæterarum verò rerum incrementum facientium cuicunque id, quod Sublime eſt, detraxeris, detrahes tanquam animam corpori; ſtatim enim ſe remittit & evaneſcit id, quod efficax in iis eſt, ſi non ſit ſuffultum Sublimitatibus. Quomodo ſane differant ab illo, quod nuper diximus, hæc de quibus nunc præceptum damus (illud enim erat delineatio quædam ſummarum circumſtantiarum & in unum collocatio); & quomodo in univerſum Sublimia diſcrepent ab incrementis, breviter, ut res clariùs percipi poſſit, definitione exponendum eſt.

Definitio igitur Scriptorum Artis mihi non placet: Incrementum eſt, inquiunt, oratio ſubjectam materiam magnitudine veſtiens. Hæc enim

Definitionem Incrementi, quâ utuntur artis ſcriptores, veram non eſſe.

NOTÆ.

gerens, magiſter equitum, cui ructare turpe eſſet, is vomens, fruſtis eſculentis, vinum redolentibus gremium ſuum & totum tribunal implevit. De quo Quinctil. Inſt. Or. l. 8. c. 4. ſic commentatur, " Quid *latera* & *fauces* ad ebrietatem? minimè " ſunt otioſa: nam reſpicientes ad hæc, " poſſumus æſtimare quantum ille vini " in Hippiæ nuptiis exhauſerit, quod " ferre & coquere non poſſet illâ *gladiatoriâ corporis firmitate*. Tanta vis " fuit vini erumpentis, ut non caſum " afferret aut voluntatem, ſed *neceſſitatem*, ubi minimè deceret, vomendi; & " cibus non recens, ut accidere interim " ſolet, redderetur, ſed qui uſque in " poſterum diem redundaret: ſingula " incrementum habent: per ſe deforme " vel non *in cœtu vomere*, in cœtu etiam non *populi*, populi etiam non *Romani*, vel ſi nullum *negotium ageret*, " vel ſi non *publicum*, vel ſi non *magiſter equitum*. Sed alius divideret " hæc, & circa ſingulos gradus moraretur: hic in Sublime etiam currit, & " ad ſummum pervenit non nixu, ſed " impetu."

γὰρ ἀμέλει καὶ ὕψος, καὶ πάθος, καὶ τρόπων εἶναι κοινὸς ἕτερος ὁ ὅρος, ἐπειδὴ καὶκεῖνα τῷ λόγῳ περιτίθησι ποιόν τι μέγεθος. Ἐμοὶ γὰρ φαίνεται ταῦτα ἀλλήλων διαλλάττειν, ἢ κεῖται τὸ μὲν ὕψος ἐν διάρματι, ἡ δ' αὔξησις καὶ ἐν πλήθει· διόπερ ἐκεῖνο μὲν καὶν νοήματι ἑνὶ πολλάκις, ἡ γὰρ πάντως μετὰ ποσότητος καὶ περιστάσεως τινὸς ὑφίσταται. Καὶ ἔστιν ἡ αὔξησις, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων τῶν ἐμφερομένων τοῖς [82] πράγμασιν ὁρίων καὶ τόπων, ἰσχυροποιοῦσα τῇ ἐπιμονῇ [83] τὸ κατεσκευασμένον· ταύτῃ τῆς πίστεως διεσῶσα, ὅτι ἡ μὲν τὸ ζητούμενον [84] ἀποδείκνυσιν, * * * * * * * πλεσιώτατα, καθάπερ τι πέλαγος εἰς ἀναπεπταμένον κέχυται πολλαχῇ μέγεθος. Ὅθεν, οἶμαι, καὶ λόγον ὁ μὲν ῥήτωρ, ἅτε παθητικώτερος, πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει, καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον· ὁ δὲ, καθεσὼς ἐν ὕλῃ καὶ μεγαλοπρεπεῖ σεμνότητι, οὐκ ἔψυχται μέν, ἀλλ' οὐχ ὅτως ἐπέσεται. Οὐ κατ' ἄλλα δέ τινα ἢ ταῦτα, ἐμοὶ δοκεῖ, φίλτατε Τερεντιανὲ, (λέγω δὲ, εἰ καὶ ἡμῖν ὡς Ἕλλησιν ἐφεῖταί τι γινώσκειν,) καὶ ὁ Κικέρων τοῦ Δημοσθένους ἐν τοῖς μεγέθεσι διαλλάττει. Ὁ μὲν γὰρ ἐν ὕψει τὸ πλέον ἀποτόμως, ὁ δὲ Κικέρων ἐν χύσει· καὶ ὁ μὲν ἡμέτερος διὰ τὸ μετὰ βίας ἅπασα, ἔτι δὲ τάχους, ῥώμης, δεινότητος, οἷον [85] καίειν τε ἅμα καὶ διαρπάζειν, σκηπτῷ τινι παρεικάζοιτ' ἂν ἢ κεραυνῷ· ὁ δὲ Κικέρων ὡς [86] ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς, οἶμαι, πάντῃ νέμεται καὶ ἀνειλεῖται, πολὺ ἔχων καὶ ἐπίμονον ἀεὶ τὸ καῖον, [87] καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπικρίνοιτε. Καιρὸς δὲ τοῦ Δημοσθενικοῦ μὲν ὕψους,

[82] F. Πράγμασι μορίων. [83] V. Τὸ κατασκευαζόμενον. [86] V. Ἀμφιλαφὴς ἐμπρησμὸς. [87] V. (fine καὶ) διακληρ. ἄλλοτ' ἄλλως.

NOTÆ.

L. 9. Ἀποδείκνυσιν, * * * * πλεσιώτατα] Inter hæc duo verba ſpatium duorum foliorum olim in MS Pariſ. intervenit: idemque de MS Veneto dicendum videtur, quippe Cl. Tollius dicit quatuor fermè paginas cum dimidiâ ibi vacuas relinqui, ad ſcribenda ſcilicet ea, quæ deſiderantur: aliter ille ſic lacunam implêſſet, ἀποδείκνυσιν ἀληθὲς εἶναι· ἢ ὃ τοῦτο δεινότερον ἀπεργάζεται καὶ παθητικώτερον.

L. 12.

enim poteſt æquè eſſe communis definitio & Sublimitatis & Affectûs & Troporum, quoniam & hæ res orationem veſtiunt certâ quâdam magnitudine: Hæ autem mihi videntur inter ſe diſcrepare in eo, quod Sublimitas quidem conſiſtat in Elatione *orationis*, Incrementum autem etiam in Multitudine: quare illa quidem ſæpe extat etiam in uno ſenſu, hoc autem ſemper cum abundantiâ quâdam & copiâ. Et Incrementum (ut *id* ſummatim complectar) eſt oratio completa omnibus, quæ in rebus continentur, particulis ac locis; addens ei, quod probatur, vim diutius inhærendo: in hoc differens à Fide, quòd hæc demonſtrat eam rem de quâ quæſtio inſtituitur, * * * * * abundantiſſimè, velut mare quoddam in latè patentem effunditur multis in locis magnitudinem. Unde, puto, in oratione Rhetor hic, *ſc. Demoſthenes*, ut *qui* in affectibus commovendis potentior *eſt*, multum habet inflammatum, & quaſi irâ accenſum: ille autem, elationem & magnificam gravitatem habens, non quidem frigidus fuit, ſed non pari modo *fulminis inſtar* contortus eſt. Non autem in aliis quàm his rebus, ut mihi videtur, chariſſime Terentiane, (addo autem, ſi nos etiam, utpote Græci, poſſimus aliquid ſcire *de ſcriptoribus Latinis*) etiam Cicero differt à Demoſthene in Sublimitatibus. Hic enim *abundat* plerumqtie Sublimitate concisâ, Cicero autem diffusâ: & ille noſter, quia violentiâ, & item celeritate, robore, vehementiâ omnia quaſi & urat ſimul & abripiat, comparari poteſt turbini procelloſo, aut fulmini: Cicero autem velut latè patens quoddam incendium (opinor) ubique depaſcitur & volutatur, multam habens ſemperque manentem inflammandi vim, & variis in locis vario modo apud ipſum diſtributam, alterâque materiâ alteri ſuccedente enutritam: ſed de his Vos *Latini* meliùs poteſtis judicare: Tempus autem Demoſthe-

NOTÆ.

L. 12. Ὁ μὲν Ῥήτωρ] Sc. Demoſthenes, cui opponitur paulo infrà Plato; | hic enim ſignificari per ὁ δὲ videtur, quod mox ſequitur.

ὕψος, καὶ ὑπερτεταμμένον, ἔν τε ταῖς δεινώσεσι καὶ τοῖς σφοδροῖς πάθεσι, καὶ ἔνθα δεῖ τὸν ἀκροατὴν τὸ σωίολον ἐκπλῆξαι· τῆς δὲ χύσεως, ὅπου χρὴ καταπλῆσαι· τοπογοείας τε δὲ, καὶ ἐπιλόγοις καὶ τὸ πλέον, καὶ παραβάσεσι, καὶ τοῖς φερσικοῖς ἅπασι καὶ ἐπιδεικτικοῖς, ἱστορίας τε, καὶ φυσιολογίας, καὶ ὀκ ὀλίγοις ἄλλοις μέρεσιν ἁρμόδιον.

Sect. XIII. Ὅτι μὴν ὁ Πλάτων (ἐπαινεμι δὲ), [88] τοιούτῳ τινὶ χαύματι ἀψοφητὶ ῥέων ὑδὲν ἧττον μεγεθύνεται, ἀναγνωκὼς τὰ ἐν τῇ Πολιτείᾳ, [89] τὸν τύπον ὀκ ἀγνοεῖς. "Οἱ ἄρα φρονήσεως, φησὶ, καὶ ἀρε-
" τῆς ἄπειροι, ἀωχίαις δὲ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀεὶ ξυνόντες, κάτω, ὡς
" ἔοικε, φέρονται, καὶ ταύτῃ πλανῶνται διὰ βίου. Περὶ δὲ τὸ ἀληθὲς
" ἄνω ὔτ' ἀνέβλεψαν πώποτε, ὔτ' ἀνηνέχθησαν, ὐδὲ βεβαίου τε
" καὶ καθαρᾶς ἡδονῆς ἐγεύσαντο· ἀλλὰ, βοσκημάτων δίκην, κάτω
" ἀεὶ βλέποντες, καὶ κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας βόσκονται
" χορταζόμενοι καὶ ὀχοῦντες, καὶ ἕνεκα τούτων πλεονεξίας λακτί-
" ζοντες καὶ κνεῖτοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι καὶ ὁπλαῖς ἀποκτιν-
" νύουσι δι' ἀπληστίαν."

Ἐνδείκνυται δ' ἡμῖν ὅτῳ ὁ ἀνὴρ, εἰ βουλόμεθα [90] μὴ κατολιγωρεῖν, ὡς καὶ ἄλλη τις παρὰ τὰ εἰρημένα ὁδὸς ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ τείνει. Ποία δὲ, καὶ τίς αὕτη; ἡ τῶν ἐμπροσθεν μεγάλων συγγραφέων

[88] V. Χάσματί τινι. [89] F. del. τὸν τύπον. [90] V. Μὴ κατολιγωρῆσαι.

NOTÆ.

L. 1. Καὶ ὑπερτεταμμένον] Vox τὸ ὑπερτεταμμένον substantivè hîc accipitur, & significat idem quod ὕψος, id quod maximè elatum sive altissimum est in oratione: Sic Noster voce utitur in Sect. 10. ὅτε τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμμένα δεινὴ ἐκλέξαι, & eodem modo occurrit in Sect. 34. τὸ μεγαλοφυὲς ἅπαν substantivè usurpatum.

L. 4. Ἐπιδεικτικοῖς] Τὰ ἐπιδεικτικὰ sunt scripta ad ostentationem composita; vide Quinctil. Inst. Or. l. 3. c. 4. *Mihi ἀποδεικτικὸν non tam demonstrationis vim habere, quàm ostentationis videtur.* & Aul. Gellium l. 2. c. 22.

L. 6. Ἐπαινεμι γὰρ] Hæ voces respiciunt ad illa, quæ de Platone Noster dixerat in iis, quæ olim extabant in præcedenti Sect. sed maximâ ex parte hunc amissa sunt: atque hinc abunde constat eum, quem cum Oratore ibi contulerat, fuisse Platonem.

L. 8.

mosthenicæ Sublimitatis *generisque dicendi* elati maximè, est & in intentionibus & in vehementibus affectibus, & ubi oportet omnimodè commovere auditorem: *Tempus* autem *Ciceroniani* fusi *dicendi* generis est, ubi oportet *eum* fovere; communis enim Loci *alicujus* tractationibus, & Epilogis plerumque, & Digressionibus, omnibusque, quæ Narrationem aut Ostentationem habent, & Historiis, & rerum naturalium Expositionibus, & non paucis aliis partibus *orationis* est aptum.

De Sublimi dicendi genere Platonis.

Quòd Plato quidem (redeo enim) tali quodam flumine sine strepitu decurrens non minus *tamen* Sublimem se præstat, Tu, qui legisti ea quæ in *ejus* Republicâ *continentur*, non ignoras. " Qui " quidem sapientiæ & virtutis expertes, conviviis verò & hujusmo- " di rebus semper indulgentes, deorsùm (uti par est) feruntur, " atque ita per vitam vagantur: Ad veritatem autem neque su- " spexerunt unquam, neque assurrexerunt, neque stabilem *ullam* " & puram voluptatem gustaverunt: sed, pecudum instar, deor- " sùm semper intuentes, deflexique ad terram & ad mensas ex- " plent se epulis & venere; & causâ cupiditatis harum rerum cal- " citrantes se & arietantes ferreis cornibus unguliisque interficiunt " *se* ex insatiabili desiderio.

De Imitatione.

Ostendit autem nobis hic vir, (si nolimus *illum* negligere) aliam etiam esse quandam, præter eas quas tractavimus, viam, quæ ad Sublimia ducit. Qualis autem, & quænam *est* hæc? *nempe* imitatio æmulatioque magnorum scriptorum prosaïcorum & poë-

NOTÆ.

L. 8. Οἱ ἄριστα &c.] Locus hic extat apud Plat. l. 9. de Rep.

L. 17. Ἐνθουσιᾷ δ' ἡμῶν &c.] Longinus de improviso & quasi contra formam instituti sui operis aliam hîc excogitat viam, unde Sublimes sensus excitentur, sc. Imitationem Sublimium scriptorum, & de hâc agit usque ad finem Sect. 14.

φέων ϗ ποιητῶ μίμησίς τε ϗ ζήλωσις. Καὶ τάτε γε, φίλτατε, ἀπειξ ἐχώμεθα τᾶ σκοπᾶ· πολλοὶ γᾶ ἀλλοτείῳ θεοφορᾶνται πνεύματι τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν ϗ τιὼ Πυθίαν λόγ@ ἔχει τείποδι πλησιάζουσαν, (ἔνθα [91] "ῥῆγμ' ἐσι γῆς ἀναπνεῖν, ὡς φασιν, ἀτμὸν "ἔνθεον") [92] αὐτόθεν ἐγκύμονα τ δαιμονίᾳ καθισαμένᾳ δυνάμεως ὡσαυτίκα χρησμῳδεῖν καθ' Ἵππωνιαν. ὕτως ἀπὸ τ τῶ ἀρχαίων μεγαλοφυΐας εἰς τὰς τῶ ζηλούντων ἐκείνους ψυχὰς, ὡς ἀπὸ ἱερῶν στομίων, ἀπόῤῥοιαί τινες φέρονται, ὑφ' ὧν ἐνθουσιῶμεν, ϗ οἱ μὴ λίαν φοιβασικοὶ, τῷ ἑτέρων σωενθουσιῶσι μεγέθει. [93] Μόν@ Ἡρόδοτ@ Ὁμηρικώτατ@ ἐγένετο; Στησίχορ@ ἔτι πρότερον, ὅ τε Ἀρχίλοχ@· πάντων δ' τάτων μάλιστα ὁ Πλάτων, ἀπὸ τᾶ Ὁμηρικᾶ ἐκείνου ναύματ@ εἰς αὐτὸν μυρίας ὅσας ἀποχετευσάμενο@. Καὶ ἴσως ἡμῖν ἀποδείξεων ἔδει, [94] εἰ μὴ τὰ ἐπ' Ἰνδῶν καὶ οἱ περὶ Ἀμμώνιον ἐκλέξαντες ἀνέγραψαν. Ἔστι δ' ὁ κλοπὴ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' (ὡς ἀπὸ καλῶν ἠθῶν) ἢ πλασμάτων, ἢ δημιουργημάτων ἀποτύπωσις. Καὶ ὁδ' ἂν [95] ἐπαχμάσαι μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τ φιλοσοφίας δόγμασι, ϗ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχᾶ [96] σωεμβλῶσα ϗ φράσεις, εἰ μὴ περὶ πρωτείων νὴ Δία παντὶ θυμῷ πρὸς Ὅμηρον, (ὡς ἀνταγωνιστὴς νέ@ πρὸς ἤδη τεθαυμασμένον), ἴσως μὴ

[91] V. Ῥῆγμά ὄσι γῆς ἀναπνέον. [92] V. Αὐτόθεν, ϗ ε. [94] F. Εἰ μὴ τὰ ἐπ' εἴδους.
[95] V. Ἐμβιβάσαι. [96] V. Σωεκβῆναι.

NOTÆ.

L. 2. Πολλοὶ γᾶ &c.] Hæc ſimilitudo, ſive Comparatio facta inter Pythiam Apollinis ſacerdotem, & eos, qui imitantur optimos ſcriptores, feliciter excogitatur & per omnes ſuas partes ritè incedit: nihil illâ pulchrius, nihil ſimilius, nihil quod magis ipſam rem attingit: Pythia illa in tripode ſolebat ſedere, ibique per quædam terræ ſpiracula divino furore impleri: non aliter (ait Longinus) ii, qui imitantur optimos ſcriptores, ab iis, quos imitantur, inflati eſſe, eorumque Sublimi ſpiritu agi videntur. In hâc igitur Comparatione ſummi illi Auctores pænè cum Diis æquantur; eadem illis poteſtas tribuitur, quæ ipſi præſidenti Oraculis Numini, idque, quod in iis efficiunt, qui illos in exemplar ſumunt, divini ſpiritûs nomine ornatur.

L. 4. Ῥῆγμ' ὄσι &c.] Hæc verba (ut videntur) efficiunt verſum trimetrum Iam-

poëtarum, qui ante nos vixerunt. Et ad hunc ſcopum, chariſſime, *oculos* diligenter intendamus; multi enim quaſi divinitus feruntur vi alieni ſpiritûs eodem modo, quo rumor eſt etiam Pythiam, cum Tripodi appropinquet, (ubi, ut dicunt, "hiatus eſt terræ ſpi-" rans halitum divinum)," illinc quaſi gravidam factam vi divinâ ſtatim per inflatum oracula edere: Similiter ab illâ veterum animi magnitudine ad animos imitantium feruntur quædam, velut à ſacris ſpiraculis, effluvia; quibus inflati etiam ii, qui *naturâ* non valdè ſunt Deo pleni, ab aliorum magnitudine concitantur. Solúſne Herodotus eſt magnus Homeri imitator? Steſichorus etiam ante *eum idem fuit*, & Archilochus: Plus autem, quàm hi omnes, Plato *fuit*, qui ab Homerico illo fonte innumeros rivulos ad ſe deduxit. Et forſitan nobis opus fuiſſet exemplis, niſi ea ſigillatim etiam Ammonius eligens in *ſuis* ſcriptis notâſſet. Hæc vero res non eſt furtum *ullum*, ſed (ut à bonis moribus *fieri poteſt*) ſive ſimulacrorum ſive operum expreſſa effigies. Et videtur mihi, quòd non vigere feciſſet ille quædam hujuſmodi in dogmatibus Philoſophiæ, neque multis in locis ingreſſus eſſet in Poëticas tam materias, quàm dictiones, niſi cum Homero toto animo mehercule de primis concertâſſet (tanquam Athleta juvenis cum eo, quem jam omnes admirantur); fortaſſe quidem contentionis cupidiùs *quàm par fuit*,

NOTÆ.

Iambicum, ex ignoto aliquo poëtâ deſumptum.

L. 10. Στησίχορ@] Poëta nobilis, Lyricique chori inventor: natus eſt, teſte Suidâ, Olymp. 37. de quo ſic ſcribit Quinct. Inſt. Or. l. 10. c. 1. *Si tenuiſſet modum, videtur æmulari proximus Homerum potuiſſe.*

L. 14. Οἱ περὶ Ἀμμώνιον] Græca hæc phraſis nihil aliud ſignificat, quàm Ammonius: nota eſt doctis loquendi formula: ſed non adeo liquet, quis fuerit hic Ammonius; videtur tamen fuiſſe celebris ille Grammaticus, cujus mentionem faciunt Suidas & Voſſius.

L. 15. Ὡς ἀπὸ καλῶν ἠθῶν] Quanquam Tollius legere voluit εἰδώων vice ἠθῶν, nihil tamen mutandum eſſe cenſeo: hæc enim verba ſunt per Parentheſin dicta, eorumque ſenſus hic eſt: Id, quod non injuſtè fieri poteſt; id, quod à malis moribus non evenit: ſc. non furtum eſt, ſed honeſta Imitatio.

μᾶλλον φιλονεικότερον, καὶ οἱονεὶ διαδρομάτιζόμενον, καὶ ἀναφανδὸν δ' ὅμως, διηλεγμένον,

-----ἀγαθὴ (δὴ καὶ τὸν Ἡσίοδον) ἔρις ἥδε βροτοῖσι.

Καὶ πῶς ὄντως καλὸς ἔστω, καὶ ἀξιονικότατος αὐλείας ἀγών τε καὶ στέφανος, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι τῶν προγόνων οὐκ αἰσχρόν.

Sect. XIV. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς, ἡνίκ' ἂν διαπονώμεθα ὑψηγορίας τι καὶ μεγαλοφροσύνης δρόμον, καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τοῦθ' Ὅμηρος εἶπεν, πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὕψωσαν, ἢ ἐν ἱστορίᾳ Θουκυδίδης. Προσπίπτουσι γὰρ ἡμῖν καὶ ζῆλον ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, καὶ οἷον διαπρέπουσι, τὰς ψυχὰς ἀνοίσει πως πρὸς τὰ ἀνειδωλοποιούμενα μέτρα. Ἔτι γ' μᾶλλον, εἰ καὶ κεῖνο τῇ διανοίᾳ προσυπογράφοιμεν, πῶς ἂν τόδε τι ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον παρὼν Ὅμηρος ἤκουσεν, ἢ Δημοσθένης, ἢ πως ἂν ἐπὶ τούτῳ διετέθησαν· τῷ γὰρ ὄντι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοιοῦτον ὑποτίθεσθαι τῶν ἰδίων λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, καὶ ἐν τηλικούτοις ἤρωσι, καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τῶν γραφομένων [97] εὐθύνας πεπαῖχθαι. Πλέον γ' τούτων παροξυντικὸν, εἰ προσιθείης, πῶς ἂν ἐμοῦ ταῦτα γράψαντος ὁ μετ' ἐμὲ πᾶς ἀκούσειεν αἰών; Εἰ δέ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγξαιτό τι ὑπερήμερον, ἀνάγκη καὶ τὰ συλλαμβανόμενα ὑπὸ τ τότε ψυχῆς, ἀτελῆ καὶ τυφλὰ ὥσπερ ἀμβλῦναι, πρὸς τὸν τ ὑστεροφημίας [98] ὅλως μὴ τελεσφορούμενα χρόνον.

Sect. XV. Ὅταν, καὶ μεγαληγορίας, καὶ ἀγῶνος ἐπὶ τούτοις, ὦ νεανία, καὶ αἱ Φαντασίαι (φάσματα δ' αὐτὰς [99] οὕτω γοῦν εἰδωλοποιίας αὐτὰς ἔνιοι λέ-

[97] V. Εὐθυνάς, καὶ μὴ παῖξαι. [98] V. Ὅλης. [99] V. desunt Οὕτω γοῦν.

NOTÆ.

L. 23. Ὅταν, καὶ &c.] Alium & quintum Longinus hîc profert modum, unde ad Sublimes sensus excitandos via aperitur; nempe Imagines vel Visiones.

fuit, & velut haſtâ eum petens, non inutiliter tamen: nam (ſecundum Heſiodum)

———*Hæc contentio utilis eſt mortalibus.*

Et reverà hoc certamen de gloriâ & præmium pulchrum eſt dignumque victoriâ; in quo *certamine* vinci quidem nos à majoribus natu non inglorium eſt.

Optimos ſcriptores in ſcribendo ante oculos noſtros ponendos eſſe.

Ergo & nos decet, cum molimur aliquid, quod Sublimitatem & animi altitudinem exigat, fingere animis, Quomodo forſitan Homerus hoc idem dixiſſet; & Quomodo id Plato, vel Demoſthenes, vel in Hiſtoriâ Thucydides Sublime effeciſſent: Illæ enim perſonæ, ex imitatione nobis occurrentes & velut prælucentes, animos *noſtros* efferent ad illos *Sublimitatis* terminos, quorum imaginem ob oculos poſuimus. Tum verò magis, ſi illud quoque cogitationi repræſentemus, Quomodo hoc, quod à me dicitur, auditum accepiſſet Homerus aut Demoſthenes, ſi adeſſent; vel Quomodo hoc affecti eſſent: Reverà enim magnum eſt certamen, tale conſtituere noſtrorum ſcriptorum tribunal theatrumque, & apud tantos Heroas, judiceſque *ſimul* & teſtes, in ratione ſcriptorum reddendâ exerceri. Majus autem his incitamentum *eſt*, ſi addideris, Quomodo de me hæc ſcribente judicabit omne ſequens ſæculum? Si quis enim ipſo ſcribendi tempore vereatur, ne non pronunciet aliquid, quod ſuæ vitæ temporique ſuperſit, neceſſe eſt ut etiam ea, quæ illius mente concipiuntur, imperfecta & cæca quaſi abortum patiantur, omnino non perducta ad tempus famæ apud poſteros *vigentis*.

De Viſionibus.

Prætereà, Juvenis, *tragici* faſtûs & magnitudinis, & vis actuoſæ maximè effectrices ſunt etiam Viſiones; quippe ſic nonnulli appellant ipſas imaginum fictiones: Vocatur enim generaliter Imago,

λέγυσι. Καλεῖται μὲν γὰρ κοινῶς φανλασία, πᾶν ἐννόημα λόγυ γινυπτικὸν ὁπωσοῦν παεισάμενον [100] ἤδη δ' ἀπὸ τύτων κεκράτηκε τὄνομα, ὅταν ἃ λέγῃς, ὑπ' ἐνθυσιασμοῦ καὶ πάθυς βλέπειν δοκῇς, καὶ ὑπ' ὄψιν τιθῇς τοῖς ἀκούυσιν. Ὡς δ' ἕτερόν τι ἡ ῥητορικὴ φανλασία βούλεται, καὶ ἕτερον ἡ ταῖς ποιηταῖς, οὐκ ἂν λάθοι σε, οὐδ' ὅτι τὰ μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἐστὶν [101] ἔμπληξις, τὰ δ' ἐν λόγοις ἐνάργεια· ἀμφότεροι δ' ὅμως τοῦτ' ἐπιζητοῦσι τὸ συγκεκινημένον.

Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε· μὴ πίσυι μοι
Τὰς αἱματωπὰς καὶ δρακονλώδεις κόρας·
Αὗται γὰρ, αὗται πλησίον θρώσκυσί μυ.

καὶ,

Οἵ μοι, κλανεῖ με· ποῖ φύγω;

Ἐνλαῦθ' ὁ Ποιητὴς [102] αὐτὸς εἶδεν ἐεννύας· ὃ ὢν ἐφανλάθη, μικρᾶ δεῖν θεάσασθαι καὶ τὰς ἀκόνλας ἠνάγκασεν. Ἔστι μὲν οὖν φιλοπονώτατος ὁ Εὐριπίδης δύο ταυτὶ πάθη, μανίας τε καὶ ἔρωτας, ἐκλαγωδῆσαι, καὶν τούτοις, ὡς οὐκ οἶδ' [103] εἴ τισιν ἑτέροις, ἐπιτυχέστατος· ἐν μέντοι ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιτίθεται φανλασίαις οὐκ ἄτολμος. Ἤκιστά γέ τοι μεγαλοφυὴς ὢν, ὅμως τοῖς αὐτὸς αὐτῷ φύσιν ἐν πολλοῖς γλυκαίνει τραγικῶν προσωνάγκασε, καὶ παρ' ἕκαστα ἐπὶ τῶν μειζόνων, ὡς ὁ Ποιητὴς,

Οὐρῇ ὢν πλευρᾶς τε καὶ ἰσχίον ἀμφοτέρωθεν
Μαίεται, ἐκ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Τῷ

[100] V. Ἰδίως δ'. [102] V. α. οὐκ εἶδεν.

NOTÆ.

L. 6. Τῆς δ' ἐν λόγοις ἐναργείας] Audi quid de hujuſmodi, quæ apud Oratores optimos inveniuntur, Viſionibus ſive Imaginibus, quarum finis eſt evidentia, dicat Quinctilianus in Inſt. Orat. l. 6. c. 2. *Ut hominem occiſum querar, non omnia, quæ in re præſenti accidiſſe credibile eſt, in oculis habebo? non percuſſor ille ſubitus erumpet? non expaveſcet circumventus? exclamabit? vel rogabit? vel fugiet? non ferientem, non occidentem videbo? non animo ſanguis, & pallor, & gemitus, extremus denique expirantis hiatus inſidet?* & Idem dicit in l. 8. c. 3. *An quiſquam tam procul à concipiendis imaginibus rerum abeſt, ut cum illa Ciceronis in Verrem legit,* Stetit ſoleatus Prætor populi Romani, cum pallio purpùreo, tunicâque talari, mulierculâ nixus in littore, *non ſolùm ipſum os intueri videatur, & locum, & habitum; ſed quædam etiam ex iis, quæ dicta non ſunt, ſibi ipſe adſtruat? Ego certe mihi cernere videor*

&

go, quidvis mente conceptum orationem generans, quomodocunque adſit; jam verò in his nomen valuit, cum ea, quæ dicis, divino quodam furore & affectu appareas videre, eaque ob oculos audientium ponas. Quòd vero aliud quiddam velit Rhetorum imago, & aliud illa Poëtarum, non poteſt Te latere; neque quòd imaginis in Poëſi finis ſit Terror, ejus autem in orationibus *ſolutis* Evidentia; utraque tamen hoc quærat, *nempe* commotionem *animi*.

O mater, obſecro te, ne contra me excites
Sanguinoculas & anguicomas virgines;
Ipſæ enim, ipſæ prope me inſiliunt.

&,

Hei mihi! interficiet me. quò fugiam?

Hîc Poëta ipſe vidit Furias, & id, quod imaginatus eſt, coëgit auditores quoque propemodum videre. Eſt quidem Euripides imprimis ſtudioſus tragicè exprimendi duos hos affectus, furoreſque & amores, & in his *affectibus* (ut neſcio an in ullis aliis) felicisſimus. Veruntamen non inaudax eſt ad alias quoque imagines aggrediendas: ſanè cum minimè naturâ Sublimi ſit, tamen ipſe ſuam naturam coëgit in multis *locis* tragicam *& erectam* fieri, & ubique in Sublimibus (ut *dicit* Poeta ille)

Caudâ & latera & lumbos utrinque
Ferit, ſeque ipſe concitat ad pugnandum.

Phaë-

NOTÆ.

& vultum & oculos & deformes utriuſque blanditias, & eorum, qui aderant, tacitam averſationem ac timidam verecundiam.

L. 8. Ὦ μῆτερ &c.] Verba ſunt Euripidis in Oreſte v. 255.

L. 9. Τὰς αἱματωπὸς &c.] Intellige Furias, quæ apud Poëtas ſæpius ſic deſcribuntur: & huc videntur reſpicere illa, quæ Virgilius dicit in Æn. l. 4. v. 470.

Aut Agamemnonius ſcenis agitatus Oreſtes,
Armatam facibus matrem & ſerpentibus atris
Cum fugit, ultriceſque ſedent in limine Diræ.

Hujus etiam generis eſt illa Viſio, quam Alcmæoni tribuit Cic. in Acad. quæſt. l. 4.

Unde hæc flamma oritur?——
Incende, incende: adſunt, adſunt; me, me expetunt:
Fer mi auxilium, peſtem abige à me:
Flammiferam hanc vim, quæ me excruciat,
Cæruleæ incinctæ igni incedunt (fortè *incendunt*):
Circumſtant cum ardentibus tædis——.

L. 11. Οἵ μοι &c.] Vide Euripidis Iphigeniam T. v. 408.

L. 20. Οὐρῇ ᾗ &c.] Hi verſus occurrunt in Homeri Iliad. v. v. 170.

Τῷ γᾶν Φαέθοντι Φοιβάδες τὰς ἡνίας ὁ Ἥλιος,
Ἔλα ὦ, μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ' εἰσβαλών
Κρᾶσιν γὰ ὑγρὰν ὦκ ἔχων, [104] ἀψίδας ἢν
Κάτω δίεισι,———————————
φησίν. Εἶθ' ἑξῆς,
Ἴει δ' ἐφ' ἑπτὰ Πλειάδων ἔχων δρόμον.
Τοσαῦτ' ἀκούσας εἶτ' ἔμαψεν ἡνίας·
Κρύσας ὦ πλαγὰν [105] πτερυγοφόρων, ὀχημάτων
Μεθῆκεν· αἱ δ' ἔπτανθ' ἐπ' αἰθέρος πτυχάς.
Πατὴρ δ' ὅπισθε νῶτα [106] Σειρίου βεβὼς
Ἵππευε παῖδα νωθεῖ, Ἐκεῖσ' ἔλα,
[107] Τῇ ῥα σφέφ' ἅρμα, τῇ δ'ἑ.———————

Ἆρ' ὦκ ἂν εἴποις, ὅτι ἡ ψυχὴ τῦ γεφόντος συνεπιβαίνει τῦ ἅρματος, ἢ συνκινδυνεύουσα τοῖς ἵπποις συνεπλέκω); ὃ γὰ ἄν, εἰ μὴ τοῖς ὑφηνίοις ἐκείνοις ἔργοις ἰσοδρομοῦσα ἐφέρετο, τοιαῦτ' ἄν ποτε ἐφανλάθη. Ὅμοια ἢ τὰ ΠΡΙ τ Καισάνδρας αὐτῷ,

Ἀλλ' ὦ φίλιπποι Τρῶες———.

Τῦδ'

[104] F. Ἀψίδα σὺ κάτω δίησει. [106] V. Σειρέως. [107] V. Τῇ ῥ' ἕρεφ'.

NOTÆ.

L. 2. Ἔλα ὦ &c.] Hic locus videtur desumptus fuisse ex Euripidis tragœdiâ, cui nomen fuit Phaëthon: sed ea jam omnino periit: Proculdubio eam ob oculos habuit Ovidius in Metam. l. 2. v. 131. cum Phœbum currus suos Phaëthonti commodantem sic loqui facit:

Zonarumque trium contentus fine, polumque
Effugito Australem, junctamque Aquilonibus Arcton:
Hâc sit iter, manifesta rotæ vestigia cernes.
Utque ferant æquos & Cœlum & Terra calores
Nec preme; nec summum molire per æthera currum:
Altiùs egressus cœlestia tecta cremabis,
Inferiùs terras; medio tutissimus ibis.

Sed id Sublime, quod ab Euripide hîc mutuatus fuit, floscŭlis suis attenuavit, & pænè vitiavit. Nullibi verò ferè occurrit Sublimior Visio, quàm illa, quâ in Deboræ cantico post victum Siseram Judic. cap. 5. v. 28 &c. describitur gloriatio matris Siseræ, cum illa suum filium expectaret redeuntem, & (ut spem sibi fecerat) ex victoriâ redeuntem: *Per fenestram prospectabat, & exclamabat mater Siseræ per cancellum: Cur tardè venit currus ejus? cur morantur incessus curruum? Sapientes ex principibus ejus fœminis illi respondebant, etiam ipsa sibi respondebat: Annon assecuti sunt? annon jam partiuntur prædam? unam puellam, seu potius duas unicuique viro? Siseræ verò præterea prædam vestis diversis coloribus ornatæ, vestis*

Phaëthonti igitur Sol tradens habenas *apud illum ſic* dicit,

Age verò, neque Libycum aërem ingreſſus;
Temperiem enim humidam non habens, tuum currum
Deorſum tranſmittet.

Deinde poſteà,

I verò ad ſeptem Pleiadas tenens curſum:
Tot cum audiiſſet, deinde corripuit habenas;
Quatienſque ſcuticâ latus equarum alatarum, cum currubus
Dimiſit eas; illæ autem volabant ad ætheris convexa:
Pater verò ponè tergum equi aſtrici conſcendens
Equitavit, admonens filium, Illâc age,
Hâc verte currum, & hâc &c.

Annon poſſis dicere, animum ſcribentis ſimul *cum Phaëthonte* conſcendere currum, & in eodem verſatum periculo unà cum equis volare? neque enim, niſi ferretur curſu æquali factis illis cœleſtibus, talia unquam imaginari potuiſſet. Similia *ſunt* etiam illa, quæ apud ipſum de Caſſandrâ *dicuntur*,

Sed, O Troës pugnis equeſtribus gaudentes &c.

Et

NOTÆ.

ſtis diverſos colores acu pictos habentis, imò veſtis utrinque variegatæ, eorumque collo, qui ſpoliis potiuntur, non indignæ.

Ib. Λιβυκὸν αἰθέρ'] i. e. Zonam (ut vocant) torridam: ei enim Libya, Africæ pars, ſubjici Euripidi videbatur.

L. 6. Ἐφ' ἑπτὰ &c.] i. e. versùs eam Zodiaci partem, quà occurrit Taurus, cujus in dorſo ſunt ſeptem Stellæ vocatæ Pleiades: Zodiacus autem notus eſt Solis curſus.

L. 10. Σειρὰς] Vox σεῖρα significat *aſtrum*, unde σειρὰς eſt *aſtricus*, vel *equus aſtricus*; nam omnes Planetæ ſuos habere equos putabantur. Faber.

L. 14. Τοῖς ἵπποις] Communiter hîc Longinus uſurpat vocem ἵπποις pro *equis* & *equabus*: Sed referri debet ad equas Solis ſuprà ab Euripide memoratas.

L. 17. Ἀλλ' ὦ &c.] Euripidis tragœdia, unde hæc deſumpta ſunt, hodie non extat: videtur tamen de Caſſandrâ, vate illâ non unquam Teucris creditâ, ſcripta fuiſſe: Longinus initium tantum loci illius, quem adeo admiratur, citavit; Lectoreſque ſuos ad ipſam tragœdiam tunc temporis extantem remiſit.

Τῦ δ' Αἰχύλυ φανλασίαις ἐπιτολμῶνλος ἠρωϊκωτάταις, (ὥσπερ οἱ ἑπλὰ ἐπὶ Θήβαις παρ' αὐτῷ,

Ἄνδρες, φησὶν, ἑπλὰ, θέοι λοχαγέται,
Ταυροσφαγῦνλες εἰς μελάνδετον σάκος,
Καὶ διγάνονλες χερσὶ ταυρείυ φόνυ,
Ἄρεώ τ', Ἐνυώ, κ' φιλαίματον Φόβον
Ὁρκωμότησαν,———————

τὸν ἴδιον αὐτῷ περὶς ἀλλήλυς δίχα οἴκλυ σπωμνύμενοι θάνατον), ἐνίοτε μὲν μύτοι ἀκατεργάσυς, κ' οἱονεὶ ποκοειδεῖς τὰς ἐννοίας κ' ἀμαλάκλυς φέρονλος, ὅμως ἑαυτὸν ὁ Εὐριπίδης κἀκείνοις ὑπὸ φιλοτιμίας τοῖς κινδυνώοις περοσβιάζει. Καὶ σῶζα μὲν Αἰχύλῳ σῶζα δόξως τὰ τῦ Λυκύργυ βασίλεια κ' τλὼ ἐπιφάνειαν τῦ Διονύσυ θεοφορεῖται,

Ἐνθυσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει σέγη·

ὁ δ' Εὐριπίδης τὸ αὐτὸ τῦθ' ἑτέρως ἐφηδυώας ἐξεφώνησε,

Πᾶν ὄ ξυνεβάκχευσ' ὄρος.

Ἄκρως ὁ κ' ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τῦ θνήσκονλος Οἰδίπυ κ' ἑαυτὸν μ' διοσημείας τινὸς θαύλονλος πεφάνλασαι, καὶ, κ' τὸν ἀπόπλυν τῶν Ἑλλυώων, [108] ἔπειτ' Ἀχιλλέως προφαινομύυ τοῖς ἀναγομύοις ὑπὲρ τῦ τάφυ. Ἦν δ' κ οἶδ' εἴ τις ὄψιν ἐναργέσερον εἰδω-

[108] F. Ἐπὶ τ Ἀχιλλέως.

NOTÆ.

L. 2. Ἑπλὰ ἐπὶ Θήβαις] Hæc Æſchyli tragœdia apud antiquos adeo celebris fuit, ut eam Plutarchus appellet τὸ μέγισον τῶν Αἰχύλυ δραμάτων *omnium Æſchyli fabularum maximè Sublimem*: Ariſtophanesque in Ranis eam vocet Ἄρεως μεσὸν *Marte plenam, adeóque* (addit Idem) *plenam, ut nemo illam viderit, quin eſſet belli amantiſſimus.* In illâ tragœdiâ ſeptem inclyti duces ſolemni modo jurârunt ſe aut vi expugnaturos urbem Thebas, aut illic pugnando morituros: Æſchylus verò hoc eorum juramentum in ſequentibus verſibus deſcribit.

L. 16. Πᾶν ὄ ξυνεβάκχευσ' &c.] i. e. totus mons bacchantibus aſſonuit: Æſchylus ipſam domum facit bacchari & inſtinctam eſſe: Euripides verò mollius quiddam ſuaviuſque profert, cum nihil aliud monti tribuit, niſi quòd bacchantium voces recinat.

L. 17. Ἐπὶ τῦ θνήσκονλος] Videtur Longinus hîc reſpicere ad Sophoclis Oedip. Colon. (à v. 1525 ad v. 1555), ubi Chorus in

Et cum Æſchylus audax ſit in concipiendis imaginibus maximè Heroïcis, (ut apud ipſum *Tragœdia vocata* ſeptem ad Thebas dicit.

Viri ſeptem, bellicoſi agminum ductores,
Taurum mactantes ſuper nigro ſcuto,
Tangenteſque manibus taurinum ſanguinem,
Martem, Bellonamque, & ſanguine gaudentem Metum
Jurârunt &c.

in ſuam ipſorum mortem invicem ſine *ulla ſui* miſeratione conjurati), nonnunquam verò afferat ſenſus rudes, & quaſi impexos parumque ſubactos, tamen ſe ipſe Euripides præ æmulatione cogit ad illa ipſa propiùs accedere pericula. Et apud Æſchylum palatia Lycurgi, poſtquam apparuit Bacchus, mirabiliter ſacro furore commoventur,

Numine afflatur jam domus, bacchatur tectum:

Euripides autem alio modo hoc idem ſuavius reddens expreſſit,

Totus autem ſimul bacchatus eſt mons.

Sublimi autem modo Sophocles quoque de Oedipo moriente ſeque cum prodigiosâ tempeſtate ſepeliente imagines concepit; & de Achille, ad diſceſſum Græcorum, apparente ſuper tumulo iis qui reditum parabant. Quod quidem viſum neſcio an quis evidentius, quàm

NOTÆ.

in tempeſtate illâ prodigiosâ ſic loquitur, Ἐκλυπεῖν αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ &c. vel ad id, quod nuncius ibi dicit de morte Oedipi v. 1657 &c.

L. 19. Ἔπειτ' Ἀχιλλέως] Hæc tragœdia Sophoclis, ubi Achillis umbram ad tumulum apparentem depinxerat, hodie non extat: ſed legitur apud Senecam in initio Toad. hujus Viſionis infelix imitatio: Ovidius etiam hanc tragœdiam Sophoclis in animo habuit, cum hæc de Achillis manibus apparentibus cecinit in Metam. l. 13. 441.

Hîc ſubito, quantus cum viveret eſſe ſolebat,
Exit humo latè ruptâ, ſimiliſque minaci
Temporis illius vultum referebat Achilles.

Ubi elegans ille magis, quàm Sublimis, Poëta ſuo more bonis mala immiſcet; cum enim deſcriptionem optimè incepiſſet, uſuſque eſſet felicibus verbis *humo latè ruptâ*, quæ bene docent, quantus is fuerit, qui exiret, derepente ille ſe demittit, ſpirituſque ejus videtur in ultimo verſu omnino cadere & languere.

εἰδωλοποίησε Σιμωνίδης. Πάνλα δ' ἀμήχανον φαντίσεως. Οὐ μὴν ἀλλὰ τὰ μὲν φαντασιώδη τοῖς ποιηταῖς μυθικωτέραν ἔχει τὴν ὑπερέκπλωσιν, ὡς ἔφην, καὶ πάντη τὸ πιστὸν ὑπεραίρουσαν· τῆς δὲ ῥητορικῆς φαντασίας, κάλλιστον ἀεὶ τὸ ἔμπρακτον καὶ ἀληθές. Δεινοὶ δὲ καὶ ἔκφυλοι αἱ φαβάσεις, ἡνίκ' ἂν ἡ [109] ποιητικὸν τῷ λόγῳ καὶ μυθῶδες τὸ πλάσμα, καὶ εἰς πᾶν περισκίπτον τὸ ἀδύνατον. Ὡς ἤδη νὴ Δία καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες, καθάπερ οἱ τραγῳδοὶ, βλέπουσιν ἐρινύας καὶ ὀδὲ ἐκεῖνο μανθεῖν οἱ γυναῖοι δύνανται, ὅτι ὁ λέγων Ὀρέστης,

Μέθες, μί' ὅσα τῶν ἐμῶν ἐρινύων
Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς τάρταρον,

φανταζεται ταῦθ', ὅτι μαίνεται. Τί δ' ἂν ἡ ῥητορικὴ φαντασία δρώη; πολλὰ μὲν ἴσως καὶ ἄλλα τοῖς λόγοις ἀναγώνια καὶ ἐμπαθῆ παρεισφέρειν· καταχειραμμένη μέντοι ταῖς πραγματικαῖς ἐπιχειρήσεσιν, ὑπὸ πείθει τὸν ἀκροατὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ δουλοῦται. "Καὶ μὴν "εἴ τις, φησὶν, αὐτίκα δὴ μάλα κραυγῆς ἀκούσειε περὶ τῶν δι- "κασηρίων, εἶτ' εἴποι τις, ὡς ἀνέῳκται τὸ δεσμωτήριον, οἱ δὲ δε- "σμῶται φεύγουσιν, ὑθεὶς ἕτως, ὅτε γέρων ὅτε νέος, ὀλίγωρός "ἐστιν, ὃς οὐχὶ βοηθήσει καθ' ὅσον δύναται. εἰ δὲ δή τις εἴποι παρ- "ελθὼν, ὡς ὁ τούτου ἀφεὶς ἕτός ἐστιν, ὀδὲ λόγου τυχὼν ἔφυγε- "τίς ἂν ἀπόλοιτο." Ὡς νὴ Δία καὶ ὁ Υπερείδης κατηγορῶν, ἐπειδὴ

[109] V. π. τὸ τῷ.

NOTÆ.

L. 1. Σιμωνίδης] Simonides fuit celebris poëta Ceius: quem inventorem fuisse artificialis Memoriæ tradit Cic. de Orat. l. 2. eumque poëtam his verbis ornat Quinctil. l. 10. c. 1. *Præcipua ejus in commovendâ miseratione virtus, ut quidam in hâc eum parte omnibus ejusdem operis auctoribus præferant.*

L. 7. Οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ] Voces δεινοὶ & γυναῖοι, (quæ posterior paulò infra sequitur), videntur esse per Ironiam dictæ.

L. 10. Μέθες, μί' ὅσα &c.] Vide Euripidis Orestem v. 264.

L. 15. Καὶ μὴν εἴ τις &c.] Hæc sunt verba Demosthenis in Or. contra Timocratem non procul à fine. Et hunc locum (ut notat Tollius) Cicero in Or. 4. contra Verrem videtur imitari: *Interea* (inquit) *ex clamore famâ totâ urbe percrebuit, expugnari Deos patrios, non hostium adventu inopinato, neque repentino prædonum impetu; sed ex domo atque cohorte præ-*

quàm Simonides, repræſentaverit. Sed omnia *exempla imaginis* apponere difficile eſt. Veruntamen ea, quæ *ſunt* apud poëtas, habent exceſſum fabuloſiorem, ut dixi, & ubique id, quod credibile eſt, ſuperantem: quod verò ad Rhetoricam imaginem attinet, id ſemper pulcherrimum eſt, quod actione plenum eſt & à veritate ductum: Sublimeſque Digreſſiones ſunt etiam alienæ, cum forma orationis ſit poëtica & fabuloſa, & incidens in omne id quod impoſſibile eſt. Ut jam etiam illi, qui Sublimes (ſi Diis placet) apud nos Rhetores ſunt, eodem more, quo Tragœdi, vident Furias: & ne hoc illi magnanimi *ſcilicet* poſſunt diſcere, quòd, cum dicit Oreſtes,

Dimitte me, tu quæ es una mearum Furiarum:
Medium me ulnis amplecteris, ut jacias in tartarum,

imaginatur hæc, quia inſanit. Quid igitur rhetorica imago poteſt *facere?* multa etiam alia forſitan *poteſt* afferre orationibus, quæ in ſe vim contentionis & affectûs habent: ſanè immixta argumentationibus negotialibus non tantùm perſuadet auditori, ſed etiam illi, velut ſervo, imperat. "Et ſanè ſi quis (dicit *Demoſthe-*
" *nes*) derepente clamorem ante Tribunalia magnum audiat; de-
" inde nunciet aliquis apertum eſſe carcerem, vinctoſque fugere;
" nemo, ſive ſenex ſive juvenis, tam negligens eſt ut non auxilium,
" quantum poterit, ferat: Siquis verò ſuperveniens dicat quòd
" qui illos emiſerit, Hic eſt, ſtatim ne impetratâ *pro ſe* dicendi
" veniâ periret." Ut mehercule etiam Hyperides accuſatus, quòd

NOTÆ.

prætoriâ manum fugitivorum inſtructam armatamque veniſſe. Nemo Agrigenti neque ætate tam affectâ, neque viribus tam infirmis fuit, qui non illâ nocte eo nuncio excitatus ſurrexerit, telumque, quod cuique ſors offerebat, arripuerit: Itaque brevi tempore ad Fanum ex totâ urbe concurritur. Sed Cicero hîc aut non aſſecutus eſt, aut non conatus eſt aſſequi id, quod in illo Demoſthenis loco præcipuum eſt; nempe fictionem illam perſonæ loquentis, εἰ ὄφελή τις ἄποθεν παρελθών, ὡς ὁ τοῦτος ἀφεὶς ἐστὸς ἦν &c.

L. 21. Ὑπερίδης] Inſignis orator Athenienſis, qui eodem, quo Demoſthenes, tempore vixit: hujus *acuminis* mentionem facit Cicero, eumque ſic laudat Quinct. Inſt. Or. l. 10. c. 1. *Dulcis imprimis & acutus Hyperides; ſed minoribus cauſis, ut non dixerim utilior, magis par.*

ἐπειδὴ τὰς δίκας μὴ τιὼ ἧτταν ἐλευθέρας ἐψηφίσατο, "τοῦτο τὸ "ψήφισμα, εἶπεν, οὐχ ὁ ῥήτωρ ἔγραψεν, ἀλλ' ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ "μάχη." Ἅμα γὰρ τῷ πραγματικῷ ἐπιχειρεῖν ὁ ῥήτωρ πεφάνλασαι· διὸ καὶ τὸν τοῦ πείθειν ὅρον ὑπερβέβηκε τῷ λήμματι. Φύσει δέ πως ἐν τοῖς τοιούτοις ἅπασιν ἀεὶ τοῦ κρείττονος ἀκούομεν· ὅθεν ἀπὸ τοῦ ἀποδεικτικοῦ παρεκπίπτομεν εἰς τὸ κατὰ φαντασίαν ἐκπληκτικόν, ᾧ τὸ πραγματικὸν ἐγκεκρύπται παρειλαμπόμενον. Καὶ τοῦτ' οὐκ ἀπεικότως πάσχομεν· δυοῖν γὰρ συνταττομένων ὑφ' ἕν, ἀεὶ τὸ κρεῖττον εἰς ἑαυτὸ τιὼ θατέρου δύναμιν παιρᾷ. Τοσαῦτα παρὰ τῶν κατὰ τὰς νοήσεις ὑψηλῶν, καὶ ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, ἢ μιμήσεως, ἢ φαντασίας ἀποχρωμένων ἀρετέσει.

Sect. XVI. Ἀγτόθι μήτοι καὶ ὁ παρὰ σχημάτων [110] ἐφεξῆς τέταχται τόπος· καὶ γὰρ ταῦτ', ἂν ὃν δεῖ σκοπεῖν τρόπον, ὡς ἔφην, οὐκ ἂν ἡ τυχοῦσα μεγέθους εἴη μερίς. Οὐ μὴν ἀλλ', ἐπεὶ τὸ πάντα διακεκοσμῆσθαι πολὺ ἔργον ἐν τῷ παρόντι, μᾶλλον δ' ἀφειόεισον, [111] ὀλίγα τῶν, ὅσα μεγαληγορίας ἀποτελεσικὰ, τοῦ πιστώσασθαι τὸ προκείμενον ἕνεκα καὶ δὴ διέξιμεν. Ἀπόδειξιν ὁ Δημοσθένης ὑπὲρ τῶν πεπολιτευμένων εἰσφέρει. Τίς δ' ἐστὶν ἡ κατὰ φύσιν χρῆσις αὐτῆς; "οὐκ ἡμάρτετε, [112] ὦ τὸν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα "ἀραμένοι· ἔχετε γὰ οἰκεῖα τούτου παραδείγματα· οὐδὲ γὰρ οἱ ἐν Μα-

[110] V. Ἐμφερής. [111] V. ὀ. τούτων. [112] V. Ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τ. υ. τ. τ. Ε. ε. καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀραμένοι.

NOTÆ.

L. 3. Ἅμα γὰρ τῷ πραγματικῷ &c.] Infinitivus modus hîc ponitur pro ſubſtantivo: quaſi dixiſſet Longinus ἅμα τῇ πραγματικῇ ἐπιχειρήσει.

L. 4. Ὑπερβέβηκε τῷ λήμματι] i. e. plus fecit, quàm ut auditoribus perſuaderet ſolum; eos enim commovit & perculit: in iſtis ſuprà citatis Hyperidis verbis rhetorica ineſt Imago: dat enim perſonam pugnæ Chæronenſi, eamque dicit egiſſe ea, quæ ipſe neceſſitate poſt illam infelicem pugnam adductus egerat: non ſolum igitur innuit Hyperides eam Rogationem non ei, qui tulit, eſſe in crimine ponendam; ſed & furtim ſui nominis mentionem aufert, dicitque alium fuiſſe ejus Rogationis latæ auctorem: imò ille non modo ſe nihil mali feciſſe, ſed & nihil omnino feciſſe credi velle videtur.

L. 10. Καὶ ὑπὸ μεγαλοφροσύνης &c.] Paucula verba hîc excidiſſe videntur, quæ ad ſupplendam ſententiam in Latinâ

quòd ſervos poſt cladem *acceptam* liberos eſſe decreverit, " Hanc " rogationem (dixit) non Rhetor tulit, ſed Chæronenſis pugna;" Simul enim cum argumentatione negotiali Rhetor imaginem effecit; quare & perſuaſionis terminum tranſivit *illâ* circumſtantiâ *ex re ductâ.* Naturaliter autem quodammodo in omnibus hujuſmodi rebus ſemper audimus *& attendimus ad* id, quod melius eſt: unde ab eo, quod demonſtrativum eſt, abducimur ad id, quod vi imaginis nos commovet; in quo occultatur magna luce circumdata pars illa, quæ negotialis eſt. Et hoc non præter rationem patimur; nam, cum duæ res collocatæ ſunt in unum, ſemper melior vim alterius ad ſe trahit.

Hæc ſufficient *dicta* de Sublimibus, quæ ad ſenſus attinent, & quæ naſcuntur *vel* ab animi Magnitudine, *vel præcipuarum circumſtantiarum Delectu & Congerie, vel Incremento,* vel Imitatione, vel Imagine.

ILlîc porrò etiam de Figuris in ordine aſſignatus eſt locus; etenim hæ, ſi adhibeantur eo quo debent modo, poſſunt eſſe (ut dixi) minimè vulgaris pars Sublimitatis: Veruntamen, quoniam omnes eas accuratè in præſens tractare multi laboris eſſet, ſeu potius infiniti, ex his paucas, quæ Sublimitatem efficiunt, confirmandi id quod *à nobis* poſitum eſt causâ percurremus. Probationem Demoſthenes affert de iis, quæ *à ſe* in adminiſtratione urbis geſta erant: Quinam autem eſſet naturalis ejus *probationis* uſus? *nempe hic,* " Non male feciſtis, O vos, qui certamen iniiſtis pro li- " bertate Græcorum; habetis autem domeſtica hujus exempla; " neque enim male fecerunt illi, qui ad Marathona *depugnarunt,* " neque *De Figuris.*

NOTÆ.

nâ Verſione addidi.

L. 12. Αὐτόθι μὲν τοι &c.] Incipit hîc Longinus de Figuris, quæ ſunt tertius Sublimitatis fons, dicere; ſecundum, qui affectus reſpicit, fontem in alium (ut ipſe dicit) commentarium reſervaturus.

" Μαραθῶνι ἤμαρτον, οὐδ' οἱ ἐν Σαλαμῖνι, οὐδ' οἱ ἐν Πλαται-
" αῖς." Ἀλλ', ἐπειδὴ (καθάπερ ἐμπνευσθεὶς ἐξαίφνης ὑπὸ θεοῦ, ἢ
οἰονεὶ φοιβόληπτος γεγόμφως) τὸν τῶν ἀγωνιστῶν τῆ Ἑλλάδος ἄρ-
χον ἐξεφώνησεν, " οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαρα-
" θῶνι προκινδυνεύσαντας," φαίνεται δι' ἑνὸς τοῦ ὁμοτικοῦ σχήματος, 5
(ὅπερ ἐνταῦθα ἀποσοφιεῖ ἐγὼ καλῶ), τοὺς μὲν προγόνους ἀπο-
θεώσας, ὅτι δεῖ τοὺς ὅτως ἀποθανόντας ὡς θεοὺς ὀμνύναι παρι-
σάνων, τοῖς δὲ κρίνουσι τὸ τῶν ἐκεῖ προκινδυνευσάντων ἐνιδεῖς φρό-
νημα, τιμῶν δὲ τ' ἀποδείξεως φύσιν [113] μεθαρμοσαμένος εἰς ὑπερβάλλον
ὕψος καὶ πάθος καὶ ξένων καὶ ὑπερφυῶν ὄγκων ἀξιοπιστίαν, καὶ ἅμα 10
παιώνειόν τινα καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουόντων κα-
θιεὶς λόγον· ὡς κωφιζομένους ὑπὸ τῶν ἐγκωμίων μηδὲν ἔλαττον τῆ
μάχῃ τῆ πρὸς Φίλιππον, ἢ δὴ τοῖς περὶ Μαραθῶνα καὶ Σαλαμῖνα
νικητηρίοις, παρεῖσαν φρονεῖν. οἷς πᾶσι τοὺς ἀκροατὰς διὰ τοῦ σχη-
ματισμοῦ σωφρονίσας ᾤχετο. Καί τοι καὶ τῷ Εὐπόλιδι τοῦ ὄγ- 15
κου τὸ πτέρωμα φασὶν ἁρῆσαι,

Οὐ γάρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
Χαίρων τις αὐτῶν τἀμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Ἔστι δὲ τὸ ὁπωσοῦν τινὰ ὀμόσαι μέγα, τὸ δὲ πῶς, καὶ πῶς, καὶ ἐφ' 20
ὧν καιρῶν, καὶ τίνος ἕνεκα. Ἀλλ' ἐκεῖ μὲν οὐδέν ἐστ' εἰ μὴ ὄγκος,
καὶ πρὸς ἀτυχοῦντας ἔτι, καὶ οὐ δεομένους παρηγορίας, τοὺς Ἀθηναί-
ους· ἔτι δ' οὐχὶ τοὺς ἄνδρας ἀπαθανατίσας ὁ Ποιητὴς ὤμοσεν, ἵνα τ'
ἐκείνων ἀρετῆς τοῖς ἀκούουσιν ἐνέκῃ λόγον ἄξιον, ἀλλ' ἀπὸ τῶν

προ-

[113] V. Μεθισὰς.

NOTÆ.

L. 4. Οὐκ ἔστιν ὅπως &c.] Vide locum in Demosthenis Orat. pro Coronâ, p. 124. Ed. Oxon.

L. 12. Τῇ μάχῃ] Ante hæc verba subintelligenda est præpositio ἐπὶ, quæ in sequenti sententiæ parte occurrit: & hæc loquendi formula nostro Auctori usitata & familiaris est: sic in Sect. 4. habemus, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς, καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος: & ibid. δόξειν ὅτως ἐνσημαίνεσθαι, ὡς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς: & Sect. 16. τοὺς Σαλαμῖνι, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχήσαντας: & Sect. 4. οἱ μὲν τριάκοντα ἔτεσι Μεσσηνίων παρέλαβον, ὁ δὲ τὸν Πανηγυρικὸν ἐν μόνοις δέκα συνετάξατο. Sic etiam legimus in Virgilii Æn. l. 6. v. 692. Quas

" neque qui ad Salamina, neque qui ad Platæas." Sed, quum (velut numine repente afflatus & quasi Phœbo percitus) jusjurandum illud per propugnatores Græcorum edidit, " Non male fe-
" ciſtis; non, *juro* per eos, qui in Marathone anteà periclitati
" ſunt," videtur hâc unâ jurisjurandi figurâ (quam hîc Apoſtrophen appello) majores *ſuos* Deos efficere, & docere, quòd oporteat per eos, qui ſic è vitâ exceſſerint, tanquam per Deos jurare; judicibus autem animi magnitudinem eorum, qui illîc olim periculum ſubierant, inſinuare; & probationis naturam convertere in eximiam Sublimitatem & affectum & in eam fidem, quæ meritò tribuenda ſit novi excellentiſque generis juramentis; ſimulque infundere in animos audientium orationem quandam medicam & dolores propulſantem; ut illi elati laudibus doceantur non minores animos habere ob pugnam cum Philippo *commiſſam*, quàm ob victorias Marathone & Salamine *reportatas*: quibus omnibus auditores vi *hujus* Figuræ ſecum abripiens inceſſit. Quamvis dicunt ſemen *hujus* juramenti inventum eſſe apud Eupolidem,

Non enim, juro per meam ad Marathona pugnam,
Gaudens aliquis eorum meum cor dolore afficiet.

At non quovis aliquem jurare modo, magnum eſt: ſed ubi, & quomodo, & quo tempore, & cujus rei causâ *juremus*, *conſiderandum eſt*. Illîc autem nihil aliud eſt quàm *merum* juramentum, idque ad Athenienſes factum, cum adhuc proſperè res ſuas agerent, & conſolatione non indigerent; porrò Poëta juravit, non homines immortalitate donando, ut audientibus inſereret opinionem dignam illorum virtute; ſed ab iis, qui anteà periclitati erant, malè de-

NOTÆ.

Quas ego te terras, & quanta per æquora vectum
Aſpicio!

L. 15. Παρὰ τὸν Εὐπόλιδι] Eupolis hic fuit Comicus Poëta Athenienſis, cujus nihil ferè, præter nomen celebre, hodie extat.

πεϱιυδϖυσάνλων ἐπὶ τὸ ἄψυχον ἀπεπλανήθη, τιϖὶ μάχλϖ. Παϱὰ δὲ τῷ Δημοσθένει πεπεϱασμάτως πϱὸς ἡτιημένους ὁ λόγος, ὡς μὴ Χαιϱώνειαν ἔτ' Ἀθηναίοις ἀτύχημα φαίνεσθαι. [114] Καὶ ταυτὸν, ὡς ἔφϖν, ἅμα ἀπόδειξίς ἐστι τοῦ μηδὲν ἡμαϱτηκέναι, [115] ϖδείγμα, ὄϱκων πίστις, ἐγκώμιον, πϱοτϱοπή. Καὶ πειδήπεϱ ὑπήνλα τῷ ῥήτοϱι, "Λέγεις ἥτταν πολιτευσάμενος, εἶτα νίκας ὀμνύεις," διὰ ταῦθ' ἑξῆς κανονίζει καὶ δι' ἀσφαλείας ἄγει καὶ ὀνόματα· διδάσκων ὅτι καὶν βακχεύμασι νήφειν ἀναγκαῖον· "τοὺς πϱοκινδυνευσάνλας, "φησὶν, ἐν Μαϱαθῶνι τῶν πϱογόνων, καὶ [116] τοὺς Σαλαμῖνι, καὶ τοὺς "ἐπ' Ἀϱτεμισίῳ ναυμαχήσανλας, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς ϖδαταξα- "μένους." ὐδαμοῦ "νικήσανλας" εἶπεν, ἀλλὰ πάνλη τὸ τοῦ τέλους διακέκλοφεν ὄνομα, ἐπειδήπεϱ ἦν εὐτυχὲς, καὶ τοῖς κτ' Χαιϱώνειαν ὑπεναντίον· διόπεϱ καὶ τὸν ἀκϱατὴν φθάνων εὐθὺς ὑποφέϱει, "ὃς "ἅπανλας ἔθαψε δημοσίᾳ, φησὶν, ἡ πόλις, Αἰσχίνη, ὐ τοὺς κατ- "οϱθώσανλας μόνους.

Sect. XVII. Οὐκ ἄξιον δ' ἐπὶ τούτου τοῦ τόπου ϖδαλιπεῖν ἔν τι τῶν ἡμῖν τεθεωϱημένων, φίλτατε, (ἔσαι δ' πάνυ σωύτομον)· ὅτι φύσει πως [117] συμμαχεῖ τῷ ὕψει τὰ σχήματα, καὶ πάλιν αὖ ἰσυμμαχεῖται θαυμασῶς ὑπ' αὐτοῦ. Πῇ δ' καὶ πῶς, ἐγὼ φϱάσω. Ὑποπτόν ἐστιν ἰδίως τὸ διὰ σχημάτων πανουϱγεῖν, καὶ πϱοσβάλλον ὑπόνοιαν ἐνέδϱας, ἐπβουλῆς, ϖδαλογισμοῦ· καὶ ταῦθ', ὅταν ἡ πϱὸς κεκτιωμένον κύϱιον ὁ λόγος, (μάλισα δὲ πϱὸς τυϱάννους, βασιλέας, ἡγεμόνας ἐν ὑπεϱοχαῖς)· ἀγαναλεῖ γὰϱ αὐθὺς, εἰ, ὡς παῖς ἄφϱων, ὑπὸ τεχνίτου ῥήτοϱος σχηματίοις καταστοφίζεται· καὶ εἰς καταφϱόνησιν ἑαυτοῦ λαμβάνων τὸν ϖδαλογισμὸν ἐνίοτε μὴ ὑποθηεῖται τὸ σύνολον, καὶν [118] ἐπικϱατήσῃ δὲ τοῦ θυμοῦ, πϱὸς τιωὶ πειθοῖ τῶν λόγων πάνλως αὐτί-

[114] V. Καὶ κτ' ταυτὸν. [115] V. Καὶ ϖδάδειγμα. [116] V. T. ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀϱτεμισίῳ, καὶ τοὺς. [118] V. E. δὲ τὰ τοῦ.

NOTÆ.

L. 23. Ὑπὸ τεχνίτου ῥήτοϱος] Rhetor sive Orator vocatur τεχνίτης, qui artificio in dicendo multum utitur.

delapſus eſt ad rem inanimam, *nempe* ad pugnam: Apud Demoſthenem verò rem habet cum victis juramentum, ut Chæronea non amplius videatur Athenienſibus fuiſſe infortunium. Et hoc (ut dixi) eodem tempore Probatio eſt *illos* nihil malè feciſſe, Exemplum, Juramenti Fides, Laudatio, Cohortatio. Et quoniam Rhetori *in animo* occurrebat *hoc*, "Tu qui Remp. adminiſtrâſti loqueris "de clade, deinde juras per victorias;" propterea in iis, quæ ſequuntur, ad normam explorat & per tutum iter verba quoque ducit, docens neceſſe eſſe etiam in ipſis furoribus ſobrium ſe præſtare; "per illos (inquit) ex majoribus *noſtris*, qui anteà periclitati ſunt in "Marathone, & illos qui ad Salamina & ad Artemiſium navali "prœlio dimicârunt, & illos qui ad Platæas acie ſteterunt in-"ſtructâ:" nuſquam dixit "qui vicerunt," ſed omnino quaſi furto removit eventûs nomen, quia fortunatus fuit, iiſque rebus, quæ ad Chæroneam *geſtæ ſunt*, contrarius: quare & auditorem præveniens ſtatim ſubjicit, "quos omnes (inquit) publicè ſepeliit civi-"tas, Æſchine, non eos ſolos, qui feliciter rem geſſerint.

Figuras & Sublimitatem ſibi invicem auxilium ferre.

Non autem decet hoc in loco, chariſſime, prætermittere unum quoddam ex iis, quæ à nobis obſervata ſunt, (erit verò breviſſimum): *nempe*, quòd Figuræ naturâ quodammodo auxilium ferunt Sublimitati, rurſuſque mirificè accipiunt ab illâ. Sed ubi & quî *hoc fit*, exponam. Omnia per figuras tractare, imprimis eſt res ſuſpicioſa, & quæ adducit opinionem inſidiarum, doli, fraudis: idque cum oratio habetur coram Judice qui eſt *vitæ neciſque* dominus, (præſertim verò coram Tyrannis, Regibus, Imperatoribus ſummâ poteſtate utentibus); indignatur enim ſtatim, ſi, velut puer inſipiens, ab artifice Rhetore figuris decipiatur: putanſque ratiocinationem falſam eſſe contemptum ſui, nonnunquam omnino efferus eſt, &, ſi contineat iram, *tamen*, quo minus à verbis perſuadeatur, totum ſe opponit.

τιθιατίθε). διόπερ ϗ τότε ἄριστον δοκεῖ τὸ σχῆμα, ὅταν αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνῃ, ὅτι σχῆμά ἐστι. Τὸ τοίνυν ὕψος ϗ πάθος τοῦ μὴ τῷ σχηματίζειν ὑπονοίας ἀλέξημα ϗ θαυμασή τις παρηγόρημα καθίσαι). καί πως [119] ἀναληφθεῖσα τοῦ παντεργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι ϗ μεγέθεσι τὸ λοιπὸν [120] δέδυκε, ϗ πᾶσαν ὑποψίαν ἐκπέφευγε. Ἱκανὸν ὃ τεκμήριον τὸ περιεργημένον, " [121] μὰ τὰς ἐν Μαραθῶνι." Τίνι γὰρ ἐναῦθ' ὁ ῥήτωρ ἀπέκρυψε τὸ σχῆμα; δῆλον, ὅτι τῷ φωτὶ αὐτῷ. Σχεδὸν γάρ, ὥσπερ ϗ ταῖς μυρεψικαῖς φύγη ἐναφανίζει) τῷ ἡλίῳ προαναγόμενα, οὕτω τὰ τοῦ ῥητορικοῦ σοφίσματα μαρανθῆναι προσχυθὲν πάντοθεν τὸ μέγεθος. Οὐ πόρρω δ' ἴσως τούτου ϗ [122] τὸ ζωγραφίας τι συμβαίνει· τὸ γὰρ τοῦ αὐτοῦ χειμῶνα τοῦ μὴ ἀλλήλων ἐν χρώμασι τοῦ σκιᾶς τε ϗ τοῦ φωτὸς, ὅμως προϋπαντᾷ τε τὸ φῶς ταῖς ὄψεσι, [123] καιόμενον ἔξοχον, ἀλλὰ ϗ ἐγγυτέρω πόρρω φαίνεται). Οὐκοῦν ϗ τῶν λόγων τὰ πάθη ϗ τὰ ὕψη, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐγγυτέρω κείμενα διά τε φυσικήν τινα συγγένειαν ϗ διὰ λαμπρότητα, ἀεὶ τῶν σχημάτων προεμφανίζεται), ϗ τὴν τέχνην αὐτῶν ὑποσκιάζει ϗ οἷον ἐν καταχαλύπτει τηρεῖ.

Sect. XVIII. Τί δ' ἐκεῖνα φῶμεν, τὰς πύσεις τε ϗ ἐρωτήσεις; ἆρα οὐκ αὐταῖς ταῖς τῶν σχημάτων εἰδοποιίαις πόρρω ἐμπρακτότερα ϗ σοβαρώτερα συνίσταται τὰ λεγόμενα; " Ἢ βέλεσθε, εἰπέ μοι, φιλόνικοι " ἀλλήλων πιθανώτεροι, λέγεταί τι καινόν; [124] τί γὰρ ἂν ἤκουστο τοῦτο

[119] F. π. ἢ τοῦ. [120] V. Ὑποδέδυκε: [121] V. Οὐ μὰ. [122] V. ε. τ. ζ. τ. τοιοῦτο
[123] F. Καὶ ὃ μόνον ἔξοχον, ἀλλὰ ϗ. [124] F. del. Τοῦτο.

NOTÆ.

L. 12. Παραλλήλων] i. e. coloribus Umbræ non altiùs in tabellâ, quàm Lucis, insurgentibus.

L. 18. Τὰς πύσεις] Hujusmodi Interrogationum exemplum nobile est in iis, quæ Debora de matre Siseræ dixit, & quæ paulo ante ad pag. 58 in Notis citavi: Et Cicero in Orat. pro Roscio Amerino hâc ipsâ Figurâ pulcherrimè usus est, cum dicit; *Quid ergo? audacissimus Ego ex omnibus? minimè: At tanto officiosior quàm cæteri? ne istius quidem laudis ita*

sum

ponit. Quare & tunc Figura optima videtur, cum eam ipſam non appareat Figuram eſſe. Sublimitas igitur & Affectus contra ſuſpicionem, quæ ex Figurarum uſu veniat, remedium & admirabile quoddam auxilium eſt. Et artificium *illud* vafrè agendi *per figuras* adhibitum affectibus & Sublimibus deinceps latuit, omnemque ſuſpicionem evitavit. Idoneum autem argumentum *hujus rei* eſt id quod anteà citavimus, " Juro per eos, qui in Marathone," &c. Quomodo enim Rhetor hîc figuram celavit? manifeſtum eſt, quòd *hoc* ipsâ luce *fecit*. Ferè enim, quemadmodum lumina debilia obſcurantur undique Sole illuſtrata, ita Sublimitas ubique circumfuſa abſcondit Rhetoricæ artificia: Et non diverſum fortè ab hoc quiddam in picturâ evenit: nam cum umbra & lux in eâdem tabellæ planitie parallelæ jaceant, tamen lux prius oculos ferit, neque ſolum magis egregia, ſed & multò propiùs eſſe videtur. Quare etiam Affectus & Sublimitates ſcriptorum, cum animis noſtris jaceant propinquiores tum ob naturalem quandam cognationem tum ob *ſuum* ſplendorem, ſemper ante conſpiciuntur quàm Figuræ, artificiumque iſtarum *figurarum* obumbrant & quaſi occultum aſſervant.

De Interrogationibus & Percontationibus.

Quid verò de illis dicemus, nempe de Interrogationibus & Percontationibus? annon his figurarum conformationibus *idem ille Rhetor Demoſthenes* laborat efficere ea, quæ dicit, multo magis actuoſa & magnifica? " Num vultis (inquit), dic mihi, *quiſquis es*, cir- " cùm curſitantes alii alios percontari, Dicitúrne aliquid novi? Quid

NOTÆ.

ſum cupidus, ut aliis eam præreptam velim. Nec tacenda videntur hoc in loco ea, quæ in Sancti Matthæi c. 11. per Interrogationem, ſibique ipſi Reſponſionem dicit Chriſtus, *Quid exiiſtis in deſertum, ut videretis? num arundinem ventis agitatam? Sed quid exiiſtis, ut videretis? hominem mollibus veſtibus indutum? ecce, ii, qui ſic mollius veſtiuntur, in ædibus Regum ſunt: Sed quid exiiſtis, ut videretis? num Prophetam? verè hoc vobis dico, etiam hominem præſtantiorem Prophetâ.*

" τύτω καινότερον, ἢ [125] Μακεδὼν ἀνὴρ καταπολεμῆσ τὴν Ἑλλάδα;
" τέθνηκε Φίλιππος; ὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἀσθενεῖ. τί δ' ὑμῖν διαφέρει;
" κὴ γὰρ ἂν ὅτός τι πάθῃ, ταχέως ὑμεῖς ἕτερον Φίλιππον ποιήσετε."
Καὶ πάλιν, " Πλέωμεν ἐπὶ Μακεδονίαν, φησί· ποῖ δὴ πεσοῦ-
" μεθα; [126] ἤρετό τις. Εὑρήσει τὰ σαθρὰ τῆσ Φιλίππου πραγ-
" μάτων αὐτὸς ὁ πόλεμος." Ἦν γὰρ, ἁπλῶς ῥηθὲν, τὸ πρᾶγμα τῇ παντὶ καταδεέστερον· νυνὶ δὲ τὸ ἔνθυμον κὴ ὀξύῤῥοπον τῆσ πλάσεως κὴ ὑποκρίσεως, κὴ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾶν, ὐ μόνον ὑψηλότερον ἐποίησε τῷ σχηματισμῷ τὸ ῥηθὲν, ἀλλὰ κὴ πιθανώτερον. Ἄγει γὰρ τὰ παθητικὰ τότε μᾶλλον, ὅταν αὐτὰ φαίνηται μὴ ὑπὸ τοῦ λέγοντος αὐτὸς πεπονθέναι, ἀλλὰ τοὺσ ἀκούοντας· ἡ δ' ἐρώτησις ἡ εἰς ἑαυτὸν, κὴ ὑπόκρισις μιμεῖται τὸ πάθος τὸ ὑπαίφνης. Σχεδὸν γὰρ, [127] ὅσον ὑφ' ἑτέρων ἐρωτώμενοι [128] παροξύνονται ἐκ τοῦ ἀπροσδοκήτου, πρὸς τὸ λεχθὲν ἀναγωνίως κὴ ἀπ' αὐτῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν· οὕτω τὸ σχῆμα τῆσ πλάσεως κὴ ὑποκρίσεως, εἰσὶς τὸ δοκεῖν ἕκαστον τῶν ἐσκεμμένων ἐξ ὑποβολῆσ κεκινῆσθαί τε κὴ λέγεσθαι, [129] τὸν ἀκροατὴν ἀπάγον κὴ παραλογίζεσθαι. Ἔτι τοίνυν, (ἓν γάρ τι τῶν ὑψηλοτάτων τὸ Ἡροδότειον πεπίσθυται,) [130] εἰ ὅτως
ξ * * * * * * * * * * *

Sect. XIX. * * * * * * * * * * * πλοκὰ ἐκπίπτει, καὶ οἷονεὶ προχεῖται τὰ λεγόμενα, ὀλίγου δεῖν φθάνοντα κὴ αὐτὸν τὸν λέγοντα. " Καὶ συμβαλόντες, φησὶν ὁ Ξενοφῶν, τὰς ἀσπίδας, " ἐω-

[125] V. M. a. Ἀθηναίους καταπολεμῶν, κὴ τὰ τῶν Ἑλλήνων διοικῶν; [126] F. Ἐρωτό τις.
[129] V. Τὸν a. ἀπάγει κὴ. [130] V. Εἰ ὅτως * * ἅπλοκα.

NOTÆ.

L. 3. Ἂν ὅτός τι πάθῃ] i. e. *si moriatur ille*; sic enim veteres Græci scriptores loqui solent: exemplo sit illud initium Testamenti, quod Diog. Laërtius l. 5. 61. Philosopho Aristoteli tribuit, ἐάν τι πάθω &c. i. e. *si moriar*, tunc illa, quæ sequuntur, fieri volo: itemque illud Homeri in Odyss. δ. ἔπειτα ὔ καί τι πάθοιμι *postea verò vel moriar*.

L. 5. Εὑρήσει τὰ σαθρὰ &c.] Tacitus ad hunc Demosthenis locum videtur respexisse, cum dicit in l. 2. Hist. *Aperiet & recludet contecta & tumescentia victricium partium vulnera bellum ipsum.* Tollius.

" Quid enim poteſt eſſe magis novum quàm vir Macedo bello ag-
" grediens Græciam ? Mortuúſne eſt Philippus ? non per Jovem,
" ſed ægrotat : quî autem vobis prodeſt ? ſi enim moriatur ille,
" brevi vos alium Philippum *vobis* facietis." Et rurſus dicit, " Na-
" vigemus in Macedoniam : ſed quò appellemus ? roget aliquis :
" bellum ipſum inveniet ea, quæ vitioſa ſunt in rebus Philippi."
Eſſet autem hæc res, ſi ſimpliciter diceretur, omnino abjectior *quàm decuit* : nunc autem concitata vis velocitaſque Interrogationis & Reſponſionis, & ille ſibi ipſi velut alteri *objicienti* occurrendi modus, figurâ non ſolùm Sublimius fecit id quod dictum eſt, ſed & credibilius ; Pathetica enim tunc magis commovent, cum ea videatur non elaborare ipſe Orator, ſed generare Occaſio : ad ſe autem *directa* Interrogatio & *facta* Reſponſio imitatur affectum ex occaſione natum. Ferè enim, in quantum illi, qui ab aliis *quid* Interrogati ſunt, ſubitò exacuuntur, & ei, quod dicitur, concitatè atque ex ipsâ veritate reſpondent ; ſic Figura Interrogationis & Reſponſionis adducendo auditorem, ut ei videatur unumquodque eorum, quæ meditata ſunt, extempore concipi dicique, etiam fallit *eum*. Porrò (nam hoc Herodoti creditum eſt unum eſſe ex maximè Sublimibus), ſi ſic * * *

* * ea, quæ dicuntur, non ligata proveniunt & quaſi profunduntur, ferè prævenientia etiam ipſum dicentem : " Et con- *De Diſſolutis.*
" fligentes clypeos (dicit Xenophon) impellebantur, pugnabant,
" cæde-

NOTÆ.

L. 18. Εἰ ὅτως ἔ * * * * * πλοκα] Hic eſt quartus magnus hiatus, deſuntque duo folia, ut nos docent MSi Par. & Ven. iſtud verò πλοκα (ut opinor) in ἄπλοκα corrigendum eſt ; & vox ἄπλοκα ſignificabit *non ligata*, i. e. non copulativis particulis, quales ſunt ἤ & ἠέ, implicata.

L. 22. Καὶ συμβαλόντες &c.] Occurrunt hæc verba bis apud Xenophontem, nempe in Orat. de Ageſilao rege p. 22. & in l. 4. rerum Græcarum p. 219. Edit. Oxon. Aliud etiam hujus Figuræ exemplum, idque (ut puto) illuſtrius aptiuſque, Virgilius exhibet in iis, quæ in Æn. l. 4. v. 593. amore furens Dido dicit de Æneâ abituro,

" ἐωϑᾶτο, ἐμάχοντο, ἀπέκλαιον, ἀπέθνησκον." Καὶ τὰ τῦ Εὐρυλόχυ,

[131] "Ηλθομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀναὶ δρυμαὶ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
"Ιδομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα [132] δώματα καλά·

Τὰ γὰρ ἀλλήλων διακεκομμένα, καὶ οὐδὲν ἧττον κατεσπουσμένα, φέρει τ' ἀγωνίας ἔμφασιν, ἅμα καὶ ἐμποδιζόντος τι καὶ [133] συνδιοικοῦντος. Τοιαῦτ' ὁ Ποιητὴς ἐξήνεγκε διὰ τῶν ἀσυνδέτων.

Sect. XX. "Αχρως δ' καὶ ἡ ἐπὶ ταυτὸ συνόδῳ τῶν χημάτων εἴωθε χωρεῖν· ὅταν δύο ἢ τρία, οἷον [134] κατὰ συμμορείας ἀναχωρούμενα, ἀλλήλοις ἐρανίζῃ τῲ ἰσχύν, τῲ πειθῶ, τὸ κάλλος. Ὁποῖα καὶ τὰ εἰς τὸν Μειδίαν, ταῖς ἀναφοραῖς ὁμοῦ καὶ τῇ διατυπώσει συναναπεπλεγμένα τὰ ἀσυνδετα· " Πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, ὧν ὁ παθὼν " ἕνια οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δυνάιτο ἑτέρῳ, τῷ χήματι, τῷ βλέμ- " ματι, τῇ φωνῇ." Εἶτ', ἵνα μὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὁ λόγος ἰὼν στῇ, [135] (ἐν στάσει γὰρ τὸ ἠρεμοῦν, ἐν ἀταξίᾳ δ' τὸ πάθος, ἐπεὶ φορὰ ψυχῆς καὶ συγκίνησίς ἐστιν), αὖθις ἐπ' ἄλλα μεθήλατο ἀσυνδετα, καὶ ἐπαναφορὰς, [136] " τῷ χήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ, ὅταν ὡς " ὑβρί-

[131] V. "Ομμν—Ευρομν. [132] V. δ'. Κίρχης. [134] V. Κατὰ συμμορίαν. [135] V. Ἐν τάξει. [136] V. desunt τῷ——φωνῇ.

NOTÆ.

——————— *Ite,*
Ferte citi flammas, date tela, impellite remos.

Hæc est verè festinantis oratio; particulas enim omnes copulativas, velut obstantem sibi catervam, dimovet illa, & tantùm non in naves Trojanas omnibus suis copiis impetum jamjam factura videtur.

L. 3. "Ηλθομεν &c.] Versus hi occurrunt in Homeri Odyss. κ. v. 251.

L. 9. Κατὰ συμμορίας.] Per vocem συμμορία intelligenda est vel munerum societas (ut Suidæ placet), vel Decuria munera obeuntium: nam ex decem tribubus Athenis delecti erant mille ducenti homines ditissimi, qui conferrent pecunias, quotiescunque Republica egebat, & armarent atque instruerent viginti classes: distributi autem erant in singulas sexageni, vocabantque Athenienses συμμορίαν sexaginta illos: Ex his omnibus locupletissimi trecenti eligebantur, qui imprimis pecuniam conferrent præ aliis. Hæc sunt, quæ ex Ulpiano ad Demosthenis Olynth. 2. & ex Harpocratione collegit Stephanus.

L. 10. Ἐρανίζῃ] Vox ἔρανος significat *symbola*, sive (ut eam Cicero vocat) *collecta*; i. e. id quod à convivis ad sumptus

" cædebant, moriebantur :" Et illa Eurylochi *apud Homerum.*

Ivimus, ut juſſiſti, per ſylvas, inclyte Ulyſſe,
Vidimus in vallibus ædes pulchras extructas.

Hæc enim, ab ſe invicem abſciſſa & nihilominus accelerata, exhibent repræſentationem efficaciæ *cujuſdam* eodem tempore & nonnihil impedientis *curſum orationis*, & *tamen* ordinantis. Talia Poëta ille protulit per Diſſoluta.

Summopere autem Figurarum quoque in unum Collectio ſolet commovere : quando duæ vel tres, quaſi per munerum ſocietatem, commixtæ, ſibi invicem robur, perſuadendi vim & pulchritudinem conferunt. Qualia ſunt & illa in Midiam Diſſoluta permixta ſimul cum Repetitionibus & ſub oculos Subjectione. " Multa enim " poſſit facere is, qui *quem* verberat, (ex quibus nonnulla ille, qui " patitur, ne referre quidem aliis poteſt) geſtu, vultu, voce." Deinde, ut oratio non in iiſdem rebus procedat, (in ordine enim ineſt quies, in ordinis verò defectu ineſt affectus, quoniam impetus animi & commotio eſt), ſtatim ad alia tranſilit Diſſoluta, & ad *alias* Repetitiones, " Geſtu, vultu, voce ; quum ut inſultans, quum " ut

De figurarum Coacervatione.

NOTÆ.

ptus cœnæ tolerandos colligitur : unde ἐρανίζειν eſt *ſymbolam dare, vel conferre :* pulchrâ igitur hîc Figurâ utitur Longinus. Sublimi (inquit) modo auditores afficiuntur, cum duæ vel tres Figuræ, tanquam convivæ, in unum coëant, & ſibi invicem robur, perſuadendi vim pulchritudinemque, quaſi ſymbolam ex unaquâque exactam, dent. Significat etiam vox ἐρανίζειν *ſymbolam petere vel exigere :* quo in ſenſu vocis Diogenes ille Cynicus (ut tradit Laërtius) luſit ; nam cum ab illo quidam in convivio ſymbolam exegit, ille eam noluit dare, ſed illum verſum Homeri in Iliad. π. v. 83. Ed. Barn.

Τὸς ἄλλος ἐνάρίζ', ἀπὸ δ' Ἑκτορος ἴαχε χεἰρας,

paululùm immutando ad ſuam rem ſic accommodavit,

Τὸς ἄλλος ἐρανίζ', ἀπὸ δ' Ἑκτορος ἴαχε χεἰρας.

Ib. Τὰ εἰς τὸν Μειδίαν] Ea, quæ ſequuntur, ſunt Demoſthenis verba in Orat. contra Midiam p. 337. Edit. Pariſ. Ad quam (ut bene notavit Tollius) reſpexit Quinctil. Inſt. Or. l. 6. c. 1. *Plurimum tamen affert atrocitatis modus ; ſi graviter, ſi contumeliosè : ut Demoſthenes ex parte percuſſi corporis, ex vultu ferientis, ex habitu invidiam Midiæ quærit.*

" ὑβείζων, ὅταν ὡς ἐχθρὸς, ὅταν κονδύλοις, [137] " ὅταν ἐπὶ κόρρης." Οὐδὲν ἄλλο διὰ τούτων ὁ ῥήτωρ, ἢ ὅπερ ὁ τύπλων, ἐργάζεται· τῇ διάνοιαν τῶν δικαστῶν [138] τῇ ἐπαλλήλῳ πλήττει φορᾷ. Εἶτ' ἐνθεῦθεν πάλιν, ὡς αἱ καταιγίδες, ἄλλῃ ποιήμασι ἐμβολῇ, " [139] ὅταν κονδύλοις, " ὅταν ἐπὶ κόρρης, φησὶ· ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους ἀή- " θεις ὄντας τῷ περιπλανίζεσθαι· ἐδεῖς, ταῦτα ἀπαγγέλλων, δεῖται " τὸ δεινὸν θαρσῆσαι." Οὐκοῦν τῇ μὲν φύσιν τῶν ἐπαναφορῶν καὶ ἀσυνδέτων πάντη φυλάττει τὴν συνεχῆ μεταβολήν· ὅτως αὐτῷ καὶ ἡ τάξις ἄτακτον, καὶ ἔμπαλιν ἡ ἀταξία ποιὰν θεραπεύει τάξιν.

Sect. XXI. Φέρε δ' ἴδω περάσας τὰς συνδέσμους, εἰ θέλοις, ὡς ποιοῦσιν οἱ Ἰσοκρατειοι, " Καὶ μοι δὲ τοῦτο χρὴ θαρρεῖν, ὡς πολλὰ ἂν ποι- " ήσειεν ὁ τύπλων,----πρῶτον μὲν τῷ σχήματι, εἶτα ᾧ τῷ βλέμ- " ματι, εἶτά γε μοι αὐτῇ τῇ φωνῇ·" καὶ εἴσῃ, καθ' ὃ ἐξῆς ὅτως θαρραλέως, ὡς τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμενον, ἐὰν τοῖς συνδέσμοις ἐξομαλίσῃς, εἰς λειότητα ἀκινδύνου περιπίπτει, καὶ ἀθυρὸς ἔσεσθαι. Ὥσπερ γὰρ, εἴ τις συνδήσειε τῶν θεόντων τὰ σώματα, τοῦ φορᾶν αὐτῶν ἀφήρηται, ὅτως καὶ τὸ πάθος ὑπὸ τῶν συνδέσμων καὶ τῶν ἄλλων περιττῶν ἐμποδιζόμενον ἀγανακτεῖ· τοῦ γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολύει τοῦ δρόμου, καὶ τὸ ὡς ἀπ' ὀργάνου τινὸς ἀφίεται.

Sect. XXII. Τῆς δ' αὐτῆς ἰδέας καὶ τὰ Ὑπερβατὰ θετέον· ἔστι δ' λέξεων, ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεκινημένη τάξις, καὶ οἱονεὶ χαρακτὴρ ἐναγωνίου πάθους ἀληθέστατος. Ὡς γὰρ οἱ τῷ ὄντι ὀργιζόμενοι,

[138] V. Τῇ ἐπαλλήλων πλήττει φ. [139] V. desunt ὅταν—φησὶ·

NOTÆ.

L. 7. Τοῦ μὴ φύσιν &c.] Sensus est: perpetuâ Figurarum varietate cavet, ne appareant istæ Repetitiones & Dissoluta; quæ, si appareant, ejus naturæ sunt, ut orationi obsint: vox φυλάσσειν significat ita *custodire*, ut nequid alicui mali inde accidat.

" ut inimicus, quum pugno, cum in malam." Nihil aliud hic efficit Rhetor, quàm is qui verberat: ſc. mentes judicum repetito impetu percutit. Deinde hinc, procellarum inſtar, aliam *judicibus* faciens aggreſſionem, " quum pugno, cum in malam (inquit): " hæc perturbant, hæc extra ſe rapiunt homines non aſſuetos in- " jurias pati: nemo eſt, qui hæc referens poteſt acerbitatem eo- " rum oſtendere." Ergo naturam Repetitionum & Diſſolutorum ubique perpetuâ variatione cuſtodit: ſic apud illum etiam ordo res eſt confuſa, rurſuſque ordinis defectus certum quendam in ſe continet ordinem.

Copulas enervare orationem.

Age igitur, adde *his* copulas, ſi vis, ut faciunt Iſocratis imitatores, " Et ne hoc quidem oportet omittere, quòd multa poſſit face- " re is qui verberat &c. primum quidem geſtu, deinde vultu, poſtre- " mò autem ipsâ voce," & ſenties (ſi ſic in iis, quæ ſequuntur, addendo ſcribas) id, quod affectus in ſe habet concitatum & aſperum, ſi copulis *id* complanes, in lævoremque ſtimulo carentem ſubſidere, & ſtatim extingui. Ut enim, ſi quis colligaverit corpora currentium, auferet impetum eorum; ſic etiam affectus à copulis aliiſque additamentis impeditus indignatur; prohibent enim, quominus liberè currat *affectus*, & velut è machinâ quâdam contorqueatur.

De Hyperbatis.

Statuendum eſt verò Hyperbata ejuſdem eſſe ſpeciei: ſunt autem *Hyperbata* ordo verborum vel ſenſuum ex eo, quo naturâ res ſe ſequuntur, mutatus, certiſſimaque velut nota affectûs actuoſi. Ut enim

NOTÆ.

L. 21. Τῆς δ' αὐτῆς ἰδέας] i. e. Hyperbata eodem modo, quo ſuprà dictæ Figuræ, grandem & elatam Orationem efficiunt.

L. 23. Ὡς γὰρ ὁι τῷ ὄντι &c.] Longinus hîc in naturâ Hyperbati explicandâ, rurſuſque ad finem hujus Sectionis, Hyperbato, ſive (ut verius loquar) confuſo

μῆνοι, ἢ φοβέμενοι, ἢ ἀγανακτοῦντες, ἢ ὑπὸ ζηλοτυπίας, ἢ ὑπὸ ἄλλου τινὸς (πολλὰ γὰρ καὶ ἀναρίθμητα πάθη, καὶ ὅσ' ἂν εἰπεῖν τις ὁπόσα δυνατο) ἑκάστοτε ἀναπίπτοντες, ἄλλα μεθ' ἕτερα πολλάκις ἐπ' ἄλλα μεταπηδῶσι, μέσα τινὰ παρεμβαλόντες ἀλόγως, εἶτ' αὖθις ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, καὶ πάντη πρὸς τὴν ἀγωνίας, ὡς ὑπ' ἀσάτου πνεύματος, τῆδε κἀκεῖσε ἀγχιστρόφως ἀνθιστώμενοι τὰς λέξεις, τὰς νοήσεις, τῷ ὄντι τῇ κατὰ φύσιν εἱρμῷ παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἀναλλάττουσι τάξιν· ὅτῳ δὴ τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσι διὰ τῶν ὑπερβατῶν ἡ μίμησις ἐπὶ τὰ τῆς φύσεως ἔργα φέρεται· (τότε γὰρ ἡ τέχνη τέλειος, ὅταν [140] λανθάνουσαν περιέχῃ τῷ τέχνῳ·) ὥσπερ λέγει ὁ Φωκαεὺς Διονύσιος πρὸς τὸν Ἡρόδοτον, "[141] Ἐπὶ "ξυρῇ γὰρ ἀκμῆς ἔχει) ἡμῖν τὰ πράγματα, ἄνδρες Ἴωνες, [142] εἴ- "ναι ἐλευθέροις, ἢ δούλοις, καὶ τούτοις ὡς δραπέτησι. [143] Νυνὶ ὦν, "ὑμέες ἢν μὲν βούλησθε [144] ταλαιπωρίας ἀνέχεσθαι, τὸ παρὸν χρῆμα "μὲν πόνος ὑμῖν ἔσται· οἷοί τε ἔσεσθε [145] ὑπερβαλέσθαι τοὺς "πολεμίους." Ἐνταῦθ' ἦν τὸ κατὰ τάξιν. "Ὦ ἄνδρες Ἴωνες, νυνὶ "καιρός ἐστιν ὑμῖν πόνους ὑπομένειν· ἐπὶ ξυρῇ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται "ἡμῖν τὰ πράγματα." Ὁ δὲ τὸ μὲν, "ἄνδρες Ἴωνες," ὑπερεβίβασεν·

[140] V. Λανθάνουσα. [141] V. ε. ξ. γ. τ α. ε. ὑμῖν. [142] V. Ἢ εἰ) ἐλευθέροισι, ἢ δούλοισι, καὶ τούτοισι ὡς δραπέτησι. [144] F. Ταλαιπωρίαις ἀνέχεσθε. [145] V. Ὑπερβαλλόμενοι τοὺς ἐναντίους εἰ) ἐλεύθεροι.

NOTÆ.

so quodam & prolixiore ambitu sententiæ usus est: casúne verò hoc fecerit, an consilio, incertus sum; quanquam Fabro hoc videtur artificium quoddam esse auctoris dictionem suam materiæ accommodantem.

L. 3. Ἑκάστοτε ἀναπίπτοντες] i. e. qui nunc hoc, nunc illud incipiunt dicere: qui modo in unam partem, modo in alteram dicturi feruntur: sequentia verba harum vocum sensum benè explicant.

L. 12. Ὥσπερ λέγει ὁ Φωκαεὺς &c.] Vide Herodoti l. 6. c. 11. ubi hunc Dionysium Phocaënsem inducit loquentem: Gravis & ardua res agebatur, tempus breve ad deliberandum fuit; quibus de causis Hyperbaton hoc non solum ferendum est, sed & laudandum, quia naturale est iis, qui in maximis periculis versantur: Duo in illo ornamenta Sublimitatem facientia notavit Longinus; sc. mutationem ordinis tum Verborum, tum Sensuum: Verborum ordinis mutatio in eo est, quòd voces ἄνδρες Ἴωνες in initio sen-

nim illi, qui reverà iraſcuntur, vel timent, vel indignantur, vel qui præ invidiâ alióve quodam *affectu* (multi enim & infiniti ſunt affectus, & eorum numerum nemo poteſt recenſere) ubique incurſant, alia proponentes ſæpe ad alia tranſiliunt, quædam in medio contra rationem ponentes, deinde rurſus ad prima quaſi circulo revertentes; & omnino animi impetu (velut vento inſtabili) nunc huc nunc illuc ſubitâ mutatione in alium *locum* trahentes verba & ſenſus, ordinem ex naturali ſerie omnimodè in plurimos flexus immutant: Sic apud optimos ſcriptores vi Hyperbatorum imitatio *eos* ducit ad ea, quæ ſunt Naturæ opera; (tunc enim Ars perfecta eſt, cum videatur eſſe Natura, è contrario verò Natura *tunc eſt* felix, cum latentem in ſe Artem contineat): ut dicit apud Herodotum Dionyſius Phocaënſis. "In acie enim novaculæ res ſunt "nobis, Iones, ut liberi ſimus, aut ſervi, iíque quaſi fugitivi. "Nunc igitur, vos ſi quidem velitis labores ſuſcipere, in præſens "vobis labor erit; ſed poteritis hoſtes ſuperare." Ordo hîc erat. "O Iones, nunc tempus eſt laborum vobis ſuſcipiendorum; in "acie enim novaculæ res ſunt nobis:" Ille autem hoc, "O Io-"nes," trajecit: introitum enim protinus à metu fecit, ut qui non

NOTÆ.

ſententiæ poni uſitato ſcribendi more debuerant: Senſuum èſt ordo mutatus, quia vulgò dicimus laborem ab aliquo capiendum eſſe, poſteà verò rationem hujus reddimus: hîc verò Iones primum docentur, quam ob cauſam ab iis labor ſuſcipiendus ſit; deinde monentur, ut labores ſuſcipiant. Interim his, quæ Longinus notavit, addendum cenſeo, quòd Herodotus etiam conſultò videtur mutâſſe perſonas: cùm enim dixerit ἡμῖν in primâ Orationis parte, ejus vice uſurpavit ὑμέες & ὑμῖν in ſequentibus; ut mutatio hæc perſonarum eſſet indicium animi potiùs feſtinantis loqui, quàm curantis, quo modo loqueretur: Inter Hyperbata etiam Sublimia numerandum eſt illud Virg. Æn. l. 2. v. 348.

——*Moriamur, & in media arma ruamus.*

& illud Æn. l. 9. v. 427.

Me, me, adſum qui feci, in me convertite ferrum:

ubi ex naturali ordine in alium (quale perturbatis animis accidere ſolet) locum verba removentur.

Ib. Ἐπὶ ξυρῇ γὰρ ἀνμῆς] Huic proverbiali dicto reſpondet id quod Livius dicit, *Jam enim ſub ictu teli erant, & undique inſtabant hoſtes.* Schurzfl.

βασεν· [146] προσέλαβεν γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς φόβου φθάνων, ὡς μηδ' ἀρχὴν πρὸς τὸ ἐφεσὼς δέον προσαγορεῦσαι τὰς ἀκρόασεις· ἔπειτα ἢ τὴν τῶν νοημάτων ἀπέστρεψε τάξιν. πρὸ γὰρ τοῦ φῆσαι, ὅτι αὐτὰς δεῖ πονεῖν, (τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ παραχελεύεται,) ἔμπροσθεν ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν, δι' ἣν πονεῖν δεῖ, "ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, φήσας, ἔχειν "ἡμῖν τὰ πράγματα"· ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα. Ἔτι ἢ μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης καὶ τὰ φύσει πάντως ἠνωμένα καὶ ἀδιανέμητα ὅμως ταῖς ὑπερβάσεσιν ἀπ' ἀλλήλων ἄγειν δεινότατος. Ὁ ἢ Δημοσθένης οὐχ ὕτως μὲν αὐθάδης, ὥσπερ ἕτος, πάντων δ' ἐν τῷ ἤθει τούτῳ κατακορέστατος· καὶ πολὺ τὸ ἀγωνιστικὸν ἐν τοῖς ὑπερβιάζειν καὶ ἔτι νὴ Δία τὸ ἐξ ὑπογυίου λέγειν σωνεμφαίνων, καὶ πρὸς τούτοις εἰς τὸν κίνδυνον τῶν μαχῶν ὑπερβατῶν τὰς ἀκρόασεις σωνεπισπώμενος. Πολλάκις γὰρ τὸν νοῦν, ὃν ὥρμησεν εἰπεῖν, ἀναχρεμάσας, καὶ μεταξὺ, ὡς εἰς ἀλλόφυλον καὶ ἀπροσδόκητον τάξιν, ἀλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσου καὶ ἔξωθέν ποθεν ἐπεισκυκλῶν, εἰς φόβον ἐμβαλὼν τὸν ἀκροατὴν, ὡς ἐπὶ παντελεῖ τοῦ λόγου διαπτώσει, καὶ σωναποκινδυνεύειν ὑπ' ἀγωνίας τῷ λέγοντι συναναλήσας, εἶτα ἀβλαβῶς διὰ μαχοῦ τὸ πάλαι ζητούμενον δικαίως ἐπὶ τέλει που περισαποδοὺς, αὐτῷ τῷ κρῖναι τὰς ὑπερβάσεις ἀβλαβὲς καὶ ἀκροσφαλὲς πολὺ μᾶλλον ἐκπλήττει. Φειδὼ ἢ τῶν ἀβλαβειῶν ἔσω διὰ τὸ πλῆθος.

Sect. XXIII. Τά γε μὴν Πολύπλωτα λεγόμενα, Ἀθρισμοὶ, καὶ Ἀνὴμεταβολαὶ,

NOTÆ.

L. 9. Οὐχ ὕτως μὲν αὐθάδης] Vox αὐθάδης derivatur ab αὐτὸς & ἀδεῖν, & significat propriè *sibi placens*, vel, ut eam hîc verti, *creber*; qui enim crebrò eâdem Figurâ utitur, satis ostendit se sibi in eâ utendâ placere.

L. 10. Κατακορέστατος] Vox κατακορὴς hîc videtur significare eum, qui satis, nec tamen plus quàm satis, habet.

L. 22. Πολύπλωτα] Longinus nullum hujus Figuræ exemplum profert: sed hoc ex oratione Cic. pro Cœlio peti potest, ubi dicit, *Argumentis agemus, signis omni luce clarioribus crimina refellemus: res cum re, causa cum causâ, ratio cum ratione pugnabit:* cui addi potest illud Virgilii Æn. l. 10. v. 361.

—*Hæret pede pes, denſuſque viro vir.*

Ib. Ἀθρισμοὶ] Hâc Figurâ Orator utitur, cum vice rei totius omnes ejus spe-

non in initio prius compellaret auditores propter imminentem timorem: deinde etiam ordinem ſenſuum evertit; anteà enim, quàm dicit oportere eos laborare (hoc enim eſt id ad quod *eos* hortatur), reddit rationem, ob quam laborare neceſſe eſt, dicens, " in acie " novaculæ res nobis ſunt:" ita ut videatur dicere non meditata, ſed ea, quæ ipſa rerum neceſſitas elicit. Prætereà Thucydides peritiſſimus eſt in iis, quæ omnino unita ſunt naturâ & non diviſibilia, tamen à ſe divellendis vi Hyperbatorum: Demoſthenes autem non tam creber eſt, quàm ille; is verò eſt ex omnibus, qui in hoc genere *figurarum* ſatis habet: & qui multæ vehementiæ atque etiam mehercule ſpeciem extempore dicendi tranſgrediendo præ ſe fert: prætereà qui ſecum trahit auditores in periculum, quod ex longioribus Hyperbatis *oritur*. Sæpe enim ſuſpendens ſententiam, quam inchoaverat dicere; & interim (tanquam in ordinem alieni generis & diſſimilem) alia aliis in medio & extrinſecùs *arceſſita* aggerens; incutiens auditori metum, ac ſi oratio omnino aberrâſſet; cogenſque *eum* præ ſollicitudine ſimul periclitari cum dicente; deinde inopinatò id, quod prius ex longo tempore deſideretur, feliciter ad finem perducens, multo magis *eum* audaci illâ, & periculosâ utendi Hyperbatis viâ percellit. Sed omittantur exempla propter *eorum* multitudinem.

Illa quidem, quæ appellantur Polyptota, *ſive variè deſinentia*, Coa- *De Mutatione Numerorum.*

NOTÆ.

ſpecies enumerat: cujus exemplum habes in Or. Ciceronis pro Marcello, *Nihil ex iſtâ laude Centurio, nihil Præfectus, nihil Cohors, nihil Turma decerpit:* Si dixiſſet Cicero *nihil ex iſtâ laude milites decerpunt*, hoc ſatis eſſet ad ejus mentem, non ad Oratoris vim exprimendam.

Ib. Ἀνλιμεταβολαὶ] Exemplum hujus Figuræ profert Quinct. Inſt. Or. l. 9. c. 3. ex oratione Ciceronis pro Sex. Roſcio: *Etenim, cum ſit artifex ejuſmodi, ut ſolus dignus videatur eſſe, qui ſcenam introeat; tum vir ejuſmodi eſt, ut ſolus videatur dignus, qui eo non accedat.*

ϛολεὶ, ϗ Κλίμακες, παίνυ ἀγωνιϛικὰ, ὡς οἶδα, κόσμῳ τε, ϗ παυλὸς ὕψους, ϗ πάθους συνεργά. Τί γὰρ πλώσεων, χερμάων, προσώπων, ἀριθμῶν, γενῶν ἀναλλαξεις πῶς ποτε καταπαιλλουσι ϗ ἐπεγείρουσι τὰ ἑρμηνευτικά;

Φημὶ δὴ τῶν ϗ τὰς ἀριθμὰς ὐ μόνα ταῦτα κοσμεῖν, ὁπόσα, τοῖς τύποις ἐνικὰ ὄντα, τῇ δυνάμει ϗ τῇ ἀναπτεώσεσιν πληθυντικὰ θυείσκε[147]·

------ Αὐτίκα (φησὶ) λαὸς ἀπείρων
Θύνων ἐπ' ἠϊόνεσι δϊϊσάμθοι κελάδησαν.

Ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον προσηρήσεως ἄξια, ὅτι ἔφ' ὅπερ περιπίπλει τὰ πληθυντικὰ μεγαλορρημονέστερα, ϗ αὐτῷ δοξοκοπωτέρα τῷ ὄχλῳ τῶ ἀριθμῶ. Τοιαῦτα προσὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὰ ἐπὶ τῶ Οἰδίπε·

------ Ὦ γάμοι, γάμοι,
Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, ϗ φυτεύσαντες πάλιν
Ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, ϗ ἀπεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, ϗ ὅσπερ
Αἴσχιϛ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνε[148].

Παίν-

[147] F. Θυῶν, ἐπ' ἠϊόνεσι ὃ ἰσάμθοι κελάδησαν.

NOTÆ.

L. 1. Κλίμακες] Exemplo ſit iſtud ex oratione de Coronâ (ubi Demoſthenes ſe purgat) quod Quinctilianus l. 9. c. 3. ita Latinè vertit, *Nec hæc dixi quidem, ſed nec ſcripſi; nec ſcripſi quidem, ſed nec obii legationem; nec obii quidem, ſed nec perſuaſi Thebanis.* Item id, quod Cicero dicit in Or. Philip. 12. *Quid enim, per Deos immortales, poteſt Reipublicæ prodeſſe noſtra legatio? prodeſſe, dico? quid ſi etiam obfutura eſt? obfutura, dico? quid ſi etiam nocuit?*

L. 2. Πτωσέων] Exemplum hujus mutationis caſûs occurrit in Virg. Æn. l. 1. v. 577.

Urbem quam ſtatuo, veſtra eſt——.

Ubi Accuſativus caſus *urbem* ponitur pro Nominativo *urbs*. Hujuſmodi eſt etiam illud Hom. in Iliad. ι. v. 596.

—— Μηδέ σε δαίμων
Ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος.

Et illud ejuſdem in Odyſſ. γ. v. 375.

Ὦ φίλος, ὅ σε ἔολπα κακὸν ϗ ἄναλκιν ἔσεσθαι.

Duobus his in locis φίλος ponitur pro φίλε: ob aliam verò etiam cauſam hoc Lectori notum velim, quia hæc duo exempla ſatis probant me non male rejeciſſe conjecturam Fabri, qui (ut videre eſt in Emend. ad Sect. 6. Ἐσὶ ϑ, ὦ φίλος) legendum eſſe cenſuit ὦ φίλ᾽ ὀτης, vice vulgatæ lectionis ὦ φίλος.

Ib.

Coacervationes, Commutationes, & Gradationes, ſunt omnino (uti noſti) contentioni apta, & adjuvant ornatum, omnimodamque Sublimitatem & affectum. Quid vero? mutationes Caſuum, Temporum, Perſonarum, Numerorum, Generum quomodo exornant elevantque Elocutionem?

Dico ſanè ex iis *Figuris*, quæ ad Numeros attinent, non ſolas has ornatum orationi afferre, quæ, cum ſint quòad formas *earum* Singularis numeri, poteſtate, ſi conſiderentur, Plurales deprehenduntur.

—— *Statim* (inquit) *populus infinitus*
Ruebant, & in litoribus ſtantes inſonabant.

Sed illæ, *quæ Plurales ſunt*, potius obſervatu dignæ ſunt, quòd eſt ubi Pluralia cadunt magis magnifica, & ſpecie grandia ipsâ multitudine numeri: Talia ſunt apud Sophoclem ea, quæ de Oedipo *dicuntur*,

—— *O nuptiæ, nuptiæ!*
Genuiſtis nos, &, cum genuiſtis, rurſus
Reddidiſtis idem ſemen, & oſtendiſtis
Patres, Fratres, Filios, ſanguinem cognatum,
Sponſas, uxores, matreſque, & quæcunque
Fœdiſſima inter mortales opera ſunt. Om-

NOTÆ.

Ib. Χρόνων] De hâc temporum mutatione agit Longinus in Sect. 25.

Ib. Προσώπων] De hâc loquitur noſter in Sect. 26.

Ib. Ἀριθμῶν] De numerorum mutatione dicit Idem in hâc & ſequenti ſectione.

L. 3. Γενῶν] Hujus Figuræ frequens eſt apud Homerum uſus; dicit enim κλυτὸς Ἱπποδάμεια, & τέκνον φίλε: ſed Sublime aliquid & Homericum habet illud, quod de Tireſiâ ad Ulyſſem in Elyſio accedente dicit Idem in Odyſſ. λ. v. 90.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων——

Homerus enim vocem ἔχων non ad ψυχὴ, ſed ad ipſum Tireſiam; non ad dictionem, ſed ad id, quod ſignificatur, hîc accommodavit.

L. 7. Αὐτὰρ] &c.] Simile eſt iſtud Ovidii *Turba ruunt*, & illud Statii

—— *Tardi ſubeunt Tegeæa juventus.*

L. 11. Δοξοκομπεῖν] Cum vox δόξα ſignificat *opinio* vel *ſpecies*, & κομπεῖν *tumidè* vel *jactanter ſe gerere*, vocem ex his duabus compoſitam vertendam cenſeo *ſpecie grandia*: in fine hujus ſectionis legimus φύσει δ' ἁπλῶς τὰ πράγματα κομπωδέστερα &c. ubi κομπωδέστερα ſignificat *grandiora*, vel *magis Sublimia*.

L. 12. Τὰ ἐπὶ τῷ Οἰδίπῳ] Vide Sophoclis OEdip. Tyr. v. 1417.

Πάνλα γὰ ταῦτα ἓν ὀνομά ἐσιν, Οἰδίπυς, ἐπὶ ᾧ πατέρα Ἰοκάσην. Ἀλλ' ὅμως χυθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήθυνε καὶ τὰς ἀτυχίας· καὶ, ὡς ἐκεῖνα, πεπλεόνασαι,

Ἐξῆλθον Ἔλληρές τε καὶ Σαρπηδόνες.

Καὶ τὸ Πλατωνικὸν, ὃ καὶ ἑτέρωθι ἐμνήσθημεν, ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων, " Οὐ γὰ Πέλοπες, οὐδὲ Κάδμοι, οὐδ' Αἰγυπτοί τε, καὶ Δαναοὶ, οὐδ' " ἄλλοι πολλοὶ φύσει βάρβαροι συνοικοῦσιν ἡμῖν, ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλ- " ληνες, ὁ μιξοβάρβαροι, οἰκοῦμεν," καὶ τὰ ἑξῆς. Φύσει γὰ ἐκακέθη τὰ πράγματα κομπωδέστερα, ἀγεληδὸν ὅτως τῶν ὀνομάτων ἐπισυνηθροισμένων. Οὐ μὴν τοι δεῖ ποιεῖν αὐτὸ ἐπ' ἄλλων, εἰ μὴ ἐφ' ὧν δέχεθη τὰ [148] ὑπερκείμενα αὔξησιν, ἢ πληθὺν, ἢ ὑπερβολὴν, ἢ πάθος, ἔν τι τούτων, ἢ τὰ πλείονα. ἐπεί τοι τὸ παντάχοῦ κώδωνας ἐξῆφθαι, λίαν σοφιστικόν.

Sect. XXIV. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ἀναγκαῖον τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν εἰς τὰ ἑνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίοτε ὑψηλοφανέστατα. " Ἔπειθ' ἡ Πελοπόννησος ἅ- " πασα διεσήκει," φησί. " Καὶ δὴ Φρυνίχῳ δρᾶμα Μιλή- τῳ ἄλωσιν ἐδίδαξαν, [149] ἐς δάκρυα ἔπεσον οἱ θεώμενοι. Τὸ γὰ ἐκ τῶν διημαρτημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυρρέψαι τὸν ἀριθμὸν,

[149] F. Ἐς δ. ἔπεσε τὸ θεάτρον.

NOTÆ.

L. 1. Πάνλα γὰ ταῦτα &c.] i. e. Sophocles per verba πατέρας, ἀδελφὰς, & παῖδας ſolum intelligit Oedipum: itemque per verba νύμφας, γυναῖκας, μητέρας ſolam Jocaſtam; quam, cum mater Oedipi fuit, Oedipus, mortuo ſuo patre, inſcius uxorem duxerat.

L. 6. Οὐ γὰ Πέλοπες &c.] Verba ſunt Platonis in Menexeno (qui & ab aliis Ἐπιτάφιος vocatur) p. 245. Edit. Par. Habemus etiam hujus Figuræ exemplum in Cic. de Or. l. 2. c. 71. *Non enim vereor, ne quis me in iſto genere leviorem jam putet, quoniam quidem tu Fabricios mihi auctores, & Africanos, Maximos, Catones, Lepidos protuliſti.*

L. 12. Κώδωνας] Apud Antiquos κώδωνες ſeu *tintinnabula* frænis & phaleris equorum addebantur; non tamen ubique & ſemper, ſed cum decurſio aliqua equeſtris aut tranſvectio fiebat, ſeu quid aliud ejus generis, quod ſplendidè fieri deberet. Faber.

L. 15. Ἔπειθ' ἡ Πελοπόννησος &c.] Verba ſunt Demoſthenis in oratione pro Coronâ p. 17. Edit. Oxon. ubi ἡ Πελοπόννησος uſurpatur pro οἱ Πελοποννήσιοι: & ita Livius ſæpiùs loquitur *Romanus*

Omnia enim hæc ſunt unum nomen, *hinc* Oedipus, ex alterâ autem parte Jocaſta. Verum numerus, dilatatus in Pluralia, multiplicavit etiam infortunia; &, ut illa, *ſic* augetur *hoc*,

Exierunt Hectoreſque & Sarpedones.

Item illud Platonis (quod & alibi adduximus) de Athenienſibus, " Neque enim Pelopes, neque Cadmi, neque Ægypti, & Danai, " neque alii multi origine Barbari unà nobiſcum habitant; ſed " *nos* ipſi Hellenes, non cum Barbaris commixti, habitamus," & ea quæ ſequuntur; Naturaliter enim audientibus videntur res eſſe magis Sublimes, cum nomina ſic gregatim cumulentur. At oportet non hoc facere in aliis, quàm in iis, quorum ſubjecta *materia* recipit incrementum, vel multitudinem, vel hyperbolen, vel affectum, unum quiddam ex his, vel plura: quoniam tintinnabulis ubivis ſuſpenſis veſtiri, valde ſophiſtam ſapit.

Singularia aliquando efficere Sublimitatem.

Sed & contra illa, quæ ex Pluralibus in Singularia colliguntur, habent nonnunquam ſpeciem maximam Sublimitatis. " Deinde " omnis Peloponneſus *in factiones* diſceſſit," inquit: " Et quum " fabulam *dictam* Mileti excidium docuiſſet, effuſum eſt in lacry- " mas Theatrum:" converſio enim numeri ex iis, quæ in plura diviſa ſunt, ad ea, quæ unitate conjuncta ſunt, quaſi corporis mo-

NOTÆ.

prælio victor, ubi Singularis numerus poſitus vice Pluralis vi & majeſtate orationem veſtit: cui ſimile eſt iſtud Ennii, quòd citat Cicero de Orat. l. 3. c. 42.

At Romanus homo tamen, etſi res bene geſta eſt,
Corde ſuo trepidat——.

Et Ciceronianum illud, quod de ſe jactanter dicit,

Populo impoſuimus, & oratores viſi ſumus.

L. 16. Καὶ δὴ Φρυνίχῳ &c.] Hæc verba occurrunt in Herodoti l. 6. c. 21.

Ibid. Δρᾶμα Μιλήτου ἅλωσιν δι]δάξαντι] i. e. cum in ſcenâ fabulam exhiberet: Cicero id, quod Græci vocant δρᾶμα διδάξαι, vertit *agere & docere fabulam*: Miletus urbs fuit Ionica, quam Perſæ expugnarunt: de cujus urbis excidio Phrynichus, Tragicus Poëta, fabulam in ſcenâ exhibuit: quapropter Athenienſes (ut nos docet Herodotus) eum mille drachmis multârunt, quod domeſtica mala defricuiſſet; addito interdicto, ne quis poſteà eâ fabulâ uteretur.

μὸν, σωματοειδέσερον. Αἴτιον δ' ἐπ' ἀμφοῖν τὸ κόσμῳ ταυτὸν οἶμαι· ὅπου τε γὰρ ἐνίκα ὑπάρχει τὰ ὀνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ, ἀλλὰ δόξαν [150] ἐμπαθῆς· ὅπου τε πληθωλικὰ, τὸ εἰς ἕν τι εὐήχου συγκορυφῶν τὰ πλείονα, διὰ τὴν εἰς τἀναντίον μεταμόρφωσιν τῶν πραγμάτων, ἐν τῷ ἀγαλόγῳ.

Sect. XXV. Ὁτάν γε μὲν τὰ παρελληλυθότα τοῖς χρόνοις εἰσάγῃς ὡς γινόμενα καὶ παρόντα, ἐκ διηγησιν ἔτι τὸν λόγον, ἀλλ' ἐναγώνιον πρᾶγμα ποιήσεις. " Πεπληγὼς δέ τις, φησὶν ὁ Ξενοφῶν, ὑπὸ τῷ Κύρου ἵπ- " πῳ, καὶ πατάξας, [151] παίει τῇ μαχαίρᾳ εἰς τὴν γαστέρα τὸν " ἵππον· ὁ δ' σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, ὁ δὲ πίπτει." Τοιοῦτον ἐν τοῖς πλείοσις ὁ Θουκυδίδης.

Sect. XXVI. Ἐναγωνίῳ δ' ὁμοίως καὶ ἡ τῶν προσώπων ἀνὶ μετάθεσις, καὶ πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς κινδυνώδεσι ποιοῦσα τὸν ἀκροατὴν δοκεῖν σρέφεσθαι·

Φαίης κἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
Ἄλεσθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσυμφόρως ἐμάχοντο.

Καὶ ὁ Ἄρατος,

Μὴ κείνῳ ἐνὶ μέσσῳ ἐκλύζοιο θαλάσσῃ.

Ὧδέ που καὶ ὁ Ἡρόδοτος, " Ἀπὸ δὲ Ἐλεφαντίνης πόλεως [152] ἄνω " πλεύ-

[150] V. Εὐπαθῶς. [151] V. π. εἰς τὴν γαστέρα τῇ μαχαίρᾳ τὸν ἵππον αὐτοῦ. [152] V. a. ἰόντι καὶ ἔπεσθαι ἀπίξεαι.

NOTÆ.

L. 8. Πεπληγὼς δέ τις &c.] Petuntur hæc verba ex Xenoph. de Cyropæd. l. 7. p. 408. Ed. Oxon. Quibus addi potest id, quod Tollius citat ex Virgilii Æn. l. 11. v. 637.

Hastam intorsit equo, ferrumque sub aure reliquit:
Quo sompes ictu furit arduus, altaque jactat,
Vulneris impatiens, arrecto pectore crura:
Volvitur ille excussus humi.

Ubi præsenti tempore utendo Virgilius Lectorem facit & equi vulnus & bellatoris casum penè oculis videre.

L. 15. Φαίης κἀκμῆτας &c.] Hæc extant apud Homerum in Iliad. o. v. 698. Quibus non dissimile est istud Virgilii, cum describit navalem pugnam Actiacam, Æn. l. 8. v. 689.

Una

molem præ ſe magis fert. In utriſque verò cauſam ornatûs eandem eſſe opinor: namque ubi vocabula ſunt Singularia, ea Pluralia facere ejus eſt, qui præter expectationem afficitur; & ubi *vocabula ſunt* Pluralia, collectio plurium in unum aliquid ſonorum, eſt propter commutationem rerum in contrarium res inopinata.

De Mutatione Temporum.

Quando ſanè ea, quæ tempore præterita ſunt, inducas quaſi quæ *nunc* fiant & adſint, orationem facies non narrationem, ſed rem veritatem ipſam ob oculos ponentem. "Proſtratus quidam "(inquit Xenophon) ab equo Cyri & proculcatus ferit equi ven- "trem gladio; ille autem ægrè ferens excutit Cyrum, qui deci- "dit." Talis in pleriſque eſt Thucydides.

De mutatione Perſonarum.

Rem quoque ipſam ob oculos ponit Perſonarum mutatio, & ſæpiſſimè facit, ut auditor videatur in mediis periculis verſari:

Diceres illos indefatigatos & indomitos ſibi invicem
Occurrere in pugnâ; adeo vehementer pugnabant.

Et Aratus,

Ne in illo meuſe circumluere mari.

Sic etiam Herodotus: "Ab urbe verò Elephantinâ ſurſum naviga- "bis,

NOTÆ.

Unà omnes ruere, ac totum ſpumare reductis
Convulſum remis roſtriſque tridentibus æquor.
Alta petunt: pelago credas innare revulſas
Cycladas, aut montes concurrere montibus altos.

Subita illa narrationis ad ipſam legentis perſonam mutatio nirè me velut pugnæ intereſſe facit: res ibi geſtas non ultrà lego, ſed video; non ultrà Poëtæ, ſed pugnantium comes ſum.

L. 19. Ἀπὸ δ' Ἐλεφαντίνης &c.] Hæc deſumpta ſunt ex Herodoti l. 2. c. 29. ſed non continuo ordine, multa enim de induſtriâ à Longino omiſſa ſunt: ſed hæc fortaſſe Perſpicuitatis magis, quàm Sublimitatis, gratiâ laudanda ſunt, quamvis aliter judicare Longinus videatur.

" πλεύσεαι, ἢ ἔπειτα ἀφίξῃ ἐς πεδίον λεῖον· —— διεξελθὼν δ' τοῦτο
" τὸ χωρίον, αὖθις εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβὰς [153] πλεύσεαι δυοῖν ἡ-
" μέραιν, ἢ ἔπειτα ἥξεις ἐς πόλιν μεγάλην, ἣ ὄνομα Μέ-
" ροπ." Ὁρᾷς, ὦ ἑταῖρε, ὡς θαλαβών σε τινὰ ψυχινὰ διὰ τῶν
τόπων ἄγει, τινὰ ἀκοινὰ ὄψιν ποιῶν· πάντα δ' τὰ τοιαῦτα, πρὸς
αὐτὰ ἀπερειδόμενα [154] τὰ πρόσωπα, ἐπ' αὐτῷ ἴσησι τὸν ἀκροα-
τινὰ τῷ ἐνεργουμένων. Καὶ, ὅταν ὡς ὁ πρὸς ἄπαντας, ἀλλ' ὡς
πρὸς μόνον τινὰ λαλῇς,

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη,
ἐμπαθέστερόν τε αὐτὸν ἅμα, καὶ προσηνέστερον, καὶ ἀγῶνος ἔμ-
πλεων ἀποτελέσεις, ταῖς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσεσιν [155] ἐξεγειρό-
μενον.

Sect. XXVII. Ἔτι γε μὴν ἔνθ' ὅτε τὸ πρόσωπον διηγουμένου ὁ συγγραφεὺς,
ἐξαίφνης παρενεχθεὶς εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀνήμεσθα· καὶ ἔστι τὸ
τοιοῦτον εἶδος [156] ἐμβολὴ τοῦ πάθους,

Ἕκλωε δ' Τρώεσσιν ἐπέκλετο, μακρὸν ἀύσας,
Νηυσὶν Παναχαιῶν, ἐπὰν δ' ἔναρα βροτόεντα·
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν [157] ἐθέλοντα νοήσω,
Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι. ——————

Οὐκοῦν τὴν μὴν διήγησιν, ἅτε πρέπουσαν, ὁ Ποιητὴς προσῆψεν ἑαυ-
τῷ· τὴν δ' ἀπότομον ἀπειλὴν τῷ θυμῷ τοῦ ἡγεμόνος ἐξαπίνης, οὐδὲν

[153] V. Δυώδεκα ἡμέρας πλεύσεαι, καὶ ἔπειτα ἵξεαι. [154] V. Τὰ πράγματα. [155] V. Ἐξεγειρόμενον. [156] V. Ἐμβολή. [157]. V. Ἐτέρωθι.

NOTÆ.

L. 5. Πρὸς αὐτὰ ἀπερειδόμενα &c.] i. e. quæ ad eos, qui legunt, dicuntur, quæ ad legentium perſonas diriguntur & applicantur.

L. 9. Τυδείδην δ' &c.] Hæc citantur ex Homeri Iliad. ε. v. 85.

L. 16. Ἕκλωε δ' &c.] Verſus hi ſunt deſumpti ex Iliad. υ. 346. Virgilius etiam eâdem Figurâ ſæpiùs uſus eſt, ut in Æn. l. 9. v. 634. de Aſcanio Remulum interficiente dicit,

—— *Cava tempora ferro*
Trajicit: I, verbis virtutem illude ſuperbis.

Et in Æn. l. 11. v. 729.

Ergo inter cædes cedentiaqu. agmina Tarchon
Fer-

"bis, & deinde venies ad campum planum: —— tranſiens autem "hunc locum, iterum aliud navigium conſcendens biduum naviga- "bis, & poſteà venies ad magnam urbem, cui nomen *eſt* Meroë. Vides, amice, quomodo *velut manu* prehendens animum tuum per loca ducit, faciens te videre ea quæ audis: omnia autem hujuſmodi, quæ in ipſas incumbunt perſonas, faciunt auditorem iis ipſis rebus, quæ aguntur, intereſſe. Et, ubi loqueris velut non ad omnes, ſed velut ad unum quendam,

Tydides verò inter quos eſſet, non potuiſſes cognoſcere,

commotioremque ipſum ſimul, & attentiorem, plenumque re, de quâ agitur, effeceris, quippe qui excitetur iis, quæ ad ipſum factæ ſunt, allocutionibus.

Prætereà eſt ubi de *quâdam* perſonâ narrans ſcriptor, repente abreptus in eandem illam perſonam ſe convertit: eſtque hujuſmodi ſpecies *Figurarum* impetus quidam irruentis affectûs, *De aliâ perſonarum mutatione.*

Hector verò Trojanos hortabatur, altâ voce clamans,
Ut in naves irruerent, omitterentque ſpolia ſanguinolenta:
Quem autem ego ſeorſim à navibus lubenter manentem animadvertero,
Ibi ei mortem inferam. ——

Ergo narrationem, quippe quæ *illum* decuit, Poëta ſibi ſumpſit, abruptam verò comminationem, non hoc ante ſignificans, ſubitò tri-

NOTÆ.

Fertur equo, variiſque inſtigat vocibus alas,
Nomine quemque vocans, reficitque in prælia pulſos;
Quis metus, O nunquam dolituri, o ſemper inertes
Tyrrheni, quæ tanta animis ignavia venit?

In priore exemplo ſummum gaudium, in poſteriore imminens periculum non tantum moræ permittit Poëtæ, ut addat *ſic dixit Aſcanius*, & *ſic Tarchon:* ſed repente tranſitur ad verba perſonarum à rerum ab illis geſtarum narratione.

His etiam vicina ſunt Solomonis verba in Prov. 8. v. 3, & 4. ubi de Sapientiâ loquitur, *Clamat illa ad latus portarum, in aditu urbis, in ingreſſu oſtiorum:* "*Ad* "*vos, O homines, loquor, meaque vox di-* "*rigitur ad filios hominum*" &c.

ὐδὲν περδηλώσεως, ϖειέθηκεν. [158] Ἐψύχετο γὰρ, εἰ παρενεβέβει, " Ἔλεγε γὰρ τοιά τινα ἢ τοῖα ὁ Αἰσχίνης" νευὶ δ' ἔφθανεν ἄφνω τὰν μεταβαίνοντα ἡ τᾶ λόγω μετάβασις. Διὸ ἢ ἡ περόχησις τᾶ χήματος τότε, ἡνίκα ὀξὺς ὁ καιρὸς ὢν [159] διαμέλλειν τᾷ γενέφοιτι μὴ διδῷ, ἀλλ' αὖθις ἐπαναλαμβάζῃ μεταβαίνειν ἐκ περσώπων εἰς πρόσωπα· ὡς ἢ ϖαρὰ τᾷ Ἑκαταίῳ, " [160] Κῆυξ γὰρ, ταῦτα δεινὰ ποιέμενος, αὐτίκα " ἐκέλευε [161] τὰς Ἡρακλείδας ἀπαγόντας ἐκχωρεῖν· Οὐ γὰρ ἡμῖν δυνα- " τός εἰμι ἀρήγειν· ὡς μὴ ὧν αὐτοί τε [162] ἀπόλεσθε, κἀμὲ τρώσετε, " ἐς ἄλλον τινὰ δῆμον [163] ἀποίχεσθε." Ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένης κατ' ἄλ- λον τινὰ τρόπον ἀπὸ τᾶ Αἰσχινέτου ἐμπαθὲς τὸ πολυπρόσωπον ἢ ἀγχίφρονα παρέσπασεν· " Καὶ ὐδεὶς ὑμῶν χολεῖ, φησὶν, ὐδ' ὀρ- " γὴ ἔχων ἀνεθήσεται, ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς οὗτος ἢ ἀναιδὴς " [164] βιάζεται; ὃς, (ὦ μιαρώτατε ἁπάντων), κεκλεισμένης σοι τᾶς " παῤῥησίας ὑπὸ κιγκλίσιν, ὐδὲ θύραις, αἳ ἢ ϖᾶσαν οἴξειεν ἄν τις."—— ὃν ἀτελεῖ μὲν νῷ ταχὺ διαλλάξας, ἢ μονονὺ μίαν λέξιν διὰ τὸν θυμὸν εἰς δύο διαπάσας πρόσωπα, " ὃς, ὦ μιαρώτατε," εἶτα τὸν πρὸς τὸν Αἰσχινέτου λόγον ἀποστρέψας, ἢ ἀπολιπεῖν δοκῶν, ὅμως διὰ τᾶ πάθους πολὺ πλέον ἐπέστρεψεν. Οὐκ ἄλλως ἢ Πηνελόπη,

Κήρυξ, τίπτε δέ σε πρόσσαν μνηστῆες ἀγαυοί;

ἦ

[158] F. E. γ. ἂν εἰ. [159] V. Διαμύειν. [160] V. Κήρυξ. [161] V. τ. Ἡρακλεϊδῶν ἀπογόνους. [162] V. Ἀπόλεσθε, κἀμὲ ἔξώσετε. [163] V. Ἀποίχεσθε.

NOTÆ.

L. 6. Παρὰ τᾷ Ἑκαταίῳ] Hecatæum Mileſium intelligit, Hiſtoricorum, qui ſolutâ Oratione ſcripſerunt, primum. Langb.

L. 11. Καὶ ὐδεὶς ὑμῶν &c.] Deſumpta ſunt hæc ex oratione Demoſthenis primâ contra Ariſtogitonem p. 486. Ed. Par. ſimilique modo ferè apud Virg. Æn. l. 11. v. 406. Turnus Drancis Orationi contumelioſæ reſpondens ipſum ſubitâ perſonarum mutatione alloquitur.

Vel cum ſe pavidum contra mea jurgia fingit
Artificis ſcelus, & formidine crimen acerbat:
Nunquam animam talem dextrâ hâc (abſiſte moveri)
Amittes: habitet tecum, & ſit pectore in iſto.

Nec minus pulchritudinis habent illa, quæ Cicero in Bruto c. 76. de Ennio & ad Ennium loquitur, *Sed ipſe dicit, cur id faciat: ſcripſere* (inquit) *alii rem verſibus:*

tribuit fervori Ducis. Frigida enim esset *comminatio*, si interposuisset ille, " Dixit autem talia, & talia Hector:" nunc verò prævenit ipsum celeriter transeuntem transitus orationis. Quare & oportet uti hâc Figurâ tunc, cum brevitas temporis non permittat scriptori cunctari, sed eum statim cogat transire à personis *aliis* ad *alias* personas. Ut etiam apud Hecatæum, " Ceyx autem, hæc molestè fe-
" rens, protinus jussit posteros, qui Heraclidæ erant, emigrare: Neque
" enim possum Nobis opem ferre: ut igitur non ipsique pereatis,
" & mihi damnum inferatis, ad alium quendam populum abite." Demosthenes quidem alio quodam modo *in oratione* de Aristogitone plenam affectu reddidit *hanc* multarum personarum inductionem, celeremque *ab aliis ad alias* commutationem. " Et nemo
" vestrum (inquit) invenietur irâ vel indignatione motus ob ea,
" quæ impurus iste & impudens vi facit? qui (O omnium im-
" purissime), cum præcludatur tibi licentia non cancellis, neque
" januis, quas res forte aliquis etiam aperire possit" &c. In sententiâ nondum absolutâ subitò mutans, unamque dictionem, iræ impetu, tantum non in duas personas distrahens, " qui (ô impu-
" rissime);" deinde, cum orationem contra Aristogitonem *habitam ab illo* avertisset, *illumque* reliquisse videretur, tamen *ad illum* vi affectûs multo magis *orationem* convertit. Non aliter quàm Penelope, *quæ dicit*,

Præco, cur te præmiserunt Proci inclyti?

An

NOTÆ.

bus: & luculentè quidem scripserunt, etiam si minus, quam Tu, politè: Nec verò tibi aliter videri debet: qui à Nævio vel sumsisti multa, si fateris; vel, si negas, surripuisti.

L. 19. Κήρυξ, τίπτε σὲ &c.] Hi versus sunt Homeri in Odyss. σ. v. 681. ubi postquam Penelope de Procis in tertiâ personâ dixisset, eos quasi præsentes subitò alloquitur irritata, Οἱ θ' ἅμ' ἀγερόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλόν: cui Homeri loco non dissimile videtur illud Virgilii Æn. l. 3. v. 708.

—— *Hîc, pelagi tot tempestatibus actus*
Heu! genitorem, omnis curæ casusque levamen,
Amitto Anchisen: hîc me, pater optime, fessum

Ἢ εἰπέμψαι δμωῇσιν Ὀδυσῆϊ θείοιο
Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὖτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
Μὴ μνησθύσανίες, μηδ' ἄλλο θ' ὁμιλήσανίες;
Ὕσατα γὴ πύματα νεῦ ἐνθάδε δειπνήσειαν.
Οἱ θ' ἅμ' ἀγειρόμψοι βίοτον καταχείρετε πολλὸν,
Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· ἠδέ τι πατρῶν
Ὑμετέρων τῶν πρόσθεν ἀκούετε παῖδες ἐόντες,
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε.

Sect. XXVIII. [165] Καὶ μὴν οἱ, Περίφρασις [166] ὡς οὐχ ὑψηλοποιὸν, εἴδεις ἂν (οἶμαι) διάσειεν. Ὡς γὰρ ἐν Μουσικῇ διὰ τῶν παραφώνων καλουμένων ὁ κύκλος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται, ἅτως ἡ περίφρασις πολλάκις συμφθέγγεται τῇ κυκλολογίᾳ, καὶ εἰς κόσμον ἅπαν πολὺ συνηχεῖ καὶ μάλις' ἂν μὴ ἔχῃ φυσῶδές τι καὶ ἄμουσον, ἀλλ' ἡδέως κεκραμένον. Ἱκανὸς ὢν τοῦτο τεκμηριῶσαι καὶ Πλάτων τῷ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Ἐπιταφίου, "Ἔργῳ μὲν ἡμῖν οἷς' ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφίσιν "αὐτοῖς, ὧν τυχόντες πορεύονται τὴν εἰωθυίαν πορείαν· περ- "πεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δ' ἕκαστος ὑπὸ τῶν προσ- "ηκόντων." Οὐκοῦν τὸν θάνατον εἶπεν "εἰωθυίαν πορείαν," τὸ δὲ τετυχηκέναι τῶν νομιζομένων. "πρεσβεύω τινὰ δημοσίαν ὑπὸ τῆς "πατρίδος." [167] Ἆρα δὴ τούτοις μετρίως [168] ὤγκωσε τὴν νόησιν; ἢ ψιλὴν λαβὼν τὴν λέξιν ἐμελοποίησε, καθάπερ ἁρμονίαν τινὰ [169] τῇ

[165] V. κ. μ. καὶ ἡ Π. [167] V. Ἆρα δὲ. [168] V. ω. τ. νόησιν· ἢ.

NOTÆ.

Deseris, heu! tantis nequicquam erepte periclis.

Itemque illud, quod occurrit in Poëtico Jobi libro, c. 16. v. 7. ubi, cum de Deo sic dixerat, *Sed nunc labore me affecit*, ad Deum ipsum convertens orationem addit *Desolâsti totum cœtum meum*, i. e. privâsti me omnibus meis filiis serviſque.

L. 10. Διὰ τῶν παραφώνων] Possunt παράφωνοι φθόγγοι ita accipi, ut sint voculæ istæ, in quas vox integra cantando solvitur: nam sic demum instituta cum iis Periphraseos comparatio rectè procedet (ut è sequentibus mox patebit); Periphrasis enim rem unam pluribus verbis exprimit: Videtur Cicero de Or. l. 3. c. 23. has *falsas voculas* vocare, *Quanto mol-*

An ut diceres ancillis Ulyſſis divini
Ut ab operibus ſuis ceſſarent, ipſis autem convivium appararent?
Utinam illi, qui nuptias ambiunt & alienâ in domo verſantur,
Ultimò & poſtremò nunc hîc cœnent:
Qui ſimul congregati victum conſumitis multum,
Bona Telemachi prudentis; neque unquam ex patribus
Veſtris, qui ante vos erant, audiſtis, pueri cum eſſetis,
Qualis Ulyſſes fuerit.

De Periphraſi ſive Circumlocutione.

Et ſanè, annon ſit Periphraſis effectrix Sublimitatis, nemo, opinor, poteſt dubitare. Ut enim in Muſicâ illi, quos Paraphonos vocant, faciunt proprium ſonum dulciorem; ſic Periphraſis ſæpe concinit cum proprietate verborum, & ad ornatum *faciendum* plurimum *cum eâ* conſpirat: præſertim ſi habeat aliquid non inflatum & diſſonum, ſed ſuaviter attemperatum. Poteſt autem hoc exemplo confirmare etiam Plato in initio Concionis Funebris: "Reverà hi à nobis habent ea, quæ ipſis debita ſunt, quibus "potiti iter fato deſtinatum proficiſcuntur: deducti publicè qui-"dem à civitate, privatim verò unuſquiſque à ſuis neceſſariis." Ergo mortem vocat "iter fato deſtinatum," & conſequi ea quæ juſta ſunt, *vocat* "deductionem quandam *factam* à patriâ." Num moderatè his extulit ſenſum? cui aſſumens nudam elocutionem; modulatus eſt *eam*; ſuavitate, quaſi harmoniâ quâdam, ductâ ex Peri-

NOTÆ.

mulliores (inquit) *& delicatiores in cantu flexiones & falſæ voculæ?*

L. 15. Ἔργα μὲν ἡμῖν &c.] Verba ſunt Platonis in initio Epitaphii ſive Menexeni; quæ citat etiam Dion. Halicarn. in ſuo tractatu περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος: ſed huic ultima pars ſententiæ (ſc. περιπεμφθέντες κοινῇ &c.) parum placet, utpote cujus ſenſus in primâ ſententiæ parte jam continebatur. Adeo autem non verum eſt Dion. Halicarn. hanc Platonis periphraſim mirè (ut Faber dicit) cavillari, ut eam, poſtremis verbis exceptis, appellet admirandam materiâque dignam, ornatûs, gravitatis, harmoniæque verborum gratiâ.

169 τῇ τιμῇ ἐν τ῀ παραφράσεως παρεχέσθω ἀμέλειαν. Καὶ Ξενοφῶν,
" Πόνον ἢ τὸν ζῆν ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε· κάλλιστον ἢ πάντων καὶ
" πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συλλεγόμενοι· ἐπαινεθείητε
" μᾶλλον, ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασι χαίρετε." ἀντὶ τοῦ " πονεῖν
" θέλετε," " πόνον ἡγεμόνα τοῦ ζῆν ἡδέως ποιεῖσθε," εἰπών, καὶ τἄλλ' ὁμοίως ἐπεξείνας, μεγάλην τινὰ ἔννοιαν τῷ ἐπαίνῳ περιεποίησατο. Καὶ τὸ ἀμίμητον ἐκεῖνο τοῦ Ἡροδότου, " Τῶν ἢ Σκυθέων τοῖς
" συλήσασι τὸ ἱερὸν ἐνέβαλεν ἡ θεὸς θήλειαν νόσον."

Sect. XXIX. 170 Ἐπίκηρον μέντοι τὸ πρᾶγμα ἡ παράφρασις τῶν ἄλλων πλέον, εἰ μὴ συμμέτρως τινὶ λαμβάνοιτο· ἅπτεται γὰρ ἀβλεμὲς πραγματείας, κακοφωνίας τε ὄζον καὶ 171 παχύτατον. Ὅθεν καὶ τὸν Πλάτωνα (δεινὸς γὰρ ἀεὶ παρὰ κῆπον, 172 κἂν τισιν ἀκαίρως) ἐν τοῖς νόμοις λέγοντα, ὡς " ὅτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον, ὅτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἰδρύσθαι
" ἐᾶν οἰκεῖν," διακλαυσίζουσιν· 173 ὡς, " εἰ πρόβατά, φησιν, σπώλυε
" κεκλῆσθαι, δῆλον, ὅτι προβάτειον ἂν καὶ βόειον πλοῦτον ἔλεγεν." 174 Ἀλλὰ γὰρ ἄλις ὑπὲρ τ῀ εἰς τὰ ὑψηλὰ τῶν κτημάτων χρήσεως ἐν παρενθήκης τοσαῦτα 175 περιλογῆσαι, Τερεντιανὲ φίλτατε· πάντα γὰρ ταῦτα παθητικωτέρως καὶ συγκεκινημένως ἀποτελεῖ τὸς λόγους. Πάθος ἢ ὕψος μετέχει τοσοῦτον, ὁπόσον 176 ἦθος ἡδονῆς.

169 V. deeſt τῇ. 170 V. Ἐπίκαιρον — ἀσυμμέτρως. 171 V. Παχύτητος. 172 V. Εἰ καί τισιν ἀκαίρως δοκεῖ. 173 V. καὶ εἰ π. φασιν. 174 V. Περιλολόγηται. 175 V. Γρ.

NOTÆ.

L. 2. Πόνον ἢ τὸν ζῆν &c.] Vide Xenophont. de Cyropædiâ l. 1. p. 54. Ed. Oxon.

L. 7. Τῶν ἢ Σκυθέων &c.] Verba ſunt Herodoti in l. 1. c. 105. Is morbus, qualiſcunque fuit, proprius feminarum ab Herodoto (ut conjicere par eſt) credebatur: cum verò modeſtiæ gratiâ non nominat; ſed cum vellet dicere Deam illo Scythas in pœnam affeciſſe, periphraſi uſus & modeſtiâ & ſimul rem ſatis (opinor) ſignificante cum appellat femineum morbum. Interim, licet hanc Herodoti periphraſin Longinus cenſeat vix imitandam eſſe, audeo tamen ei opponere id, quod Cicero in Or. pro Milone dicit de morte Clodii occiſi à ſervis Milonis: *Fecerunt ſervi Milonis, neque imperante neque ſciente neque præſente domino, id quod ſuos quiſque ſervos in tali re facere volaiſſet.* Non dixit Orator *Interfecerunt Clodium*, hoc enim in invidiam odiumque Miloni ceſſiſſet: imò periphraſi felici uſus auditoribus perſuadere voluit, ſervos illos non modo nihil criminoſum feciſſe, ſed & nihil feciſſe, quod non à ſuis quiſque in tanto periculo

Periphrasi eam circumfundens. Et Xenophon *inquit*, " Labores " verò putatis duces ad jucundè vivendum, animos autem *ve-* " *stros* instruxistis possessione omnium pulcherrimâ & bellatori- " bus aptissimâ, quippe qui laude magis, quàm omnibus aliis *re-* " *bus*, gaudetis." Vice " vultis laborare," dicendo, " labores pu- " tatis duces ad jucundè vivendum," aliaque similiter dilatando, incluſit in laudatione *suâ* magnificum quendam sensum: Et parum imitabile est illud Herodoti, " Iis verò Scythis, qui spoliâ- " runt templum, Dea immisit femineum morbum."

Periphrasin immodicam esse insulsam.

Periphrasis sanè res est periculo magis obnoxia, quàm aliæ *Figu- ræ*, nisi moderatè ab aliquo usurpetur: statim enim id, quod imbecille est, languet, & inane *quiddam* redolens & pingue. Unde & Platonem (multus enim semper est in Figurâ *utendâ*, & in quibusdam *locis* inopportunè *multus*) derident *quidam* dicentem in Legibus, quòd " oportet permittere neque argenteas opes, neque aureas in urbe " sedes suas locantes habitare:" Adeo ut, " si oves & *boves* (di- " cit *aliquis*) vetuisset possidere, constet eum dicturum fuisse ovi- " nas & bovinas opes." Sed enim satis de usu Figurarum ad Sublimia *facienda* per digressionem hæc dicta sint, Terentiane charissime: omnia enim hæc perficiunt scripta pleniora affectibus & commota: affectus autem tantum particeps est Sublimitatis, quantum morata oratio jucunditatis. Quo-

NOTÆ.

lo faciendum vellet, & sperare deberet.

L. 12. Κἂν τισιν ἀκαίρως] Simile judicium de Platone tulit Dion. Halicarn. in Epistolâ suâ ad Pompeium, πολλὴ μὲν ἐν τοῖς ἐπιθέτοις, ἄκαιρος δ' ἐν τῇ ἐπωνυμίαις, —σχήμασί τε ποιητικοῖς ἐκάτερα προσάλλεσιν ἀηδίαν, καὶ μάλιστα τοῖς Γοργείοις ἀκαίρως καὶ μειρακιωδῶς ἐναβρυόμενος.

L. 13. Ὡς ὅτε ἀργυρᾶν &c.] Locus hic extat in Platonis de Leg. l. 5. p. 741. Ed. Par.

Tale est illud quod Fam. Strada in Prol. Academ. l. 2. prol. 6. profert sub personâ Archipoëtæ Claudiani stilum imitantis:

—— *Cœlum ex Cyclope diurno*
Nocturnus tunc Argus erat:

Ubi cum *diurnus Cyclops* ponatur pro die Solem exhibente, & *nocturnus Argus* pro nocte stellis innumeris splendente, Periphrases illæ modum valdè excedunt: Sic apud Athenæum lib. 3. Demades ille Sophista *ephebos* malè vocavit ἱερὰ τῆ δήμου *ver populi*, mœnia autem ἱμάτια τῆς πόλεως *vestes civitatis*, tubicinem item κοινὸν Ἀθηναίων ἀλέκτορα *publicum Athenienſium gallum*. Langb.

Sect. XXX. Ἐπειδὴ μὴν τοι ἡ τῶν λόγων νόησις, ἥ τε φαντασία, τὰ πλείω δι' ἑκατέρων διέπλυκεν, ἴσως δὴ, [177] αὐτῶν φαντασικῶν μέρους εἴ τινα λοιπὰ ἔτι, περισκεπτέον. Ὅτι μὲν τοίνυν ἡ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ θαυμασίως ἄγει καὶ καταπλήττει τὰς ἀκροάσεις, καὶ ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ' ἄκρον ἥπτηται, μέγεθος ἅμα, κάλλος, [178] ἀπίνειαν, βάρος, ἰσχὺν, κράτος, ἔτι δ' ἄλλα, ἂν ὥσί τινα, τοῖς λόγοις, ὥσπερ ἀγάλμασι καλλίσοις, δι' αὐτῆς ἐμπνεῖν ἐξασκοῦσα, καὶ οἱονεὶ ψυχήν τινα τοῖς πράγμασι φωνητικὴ ἐνιδρῦσα, μὴ καὶ σκοπεῖν ἢ [179] πρὸς εἰδότας διεξιέναι. Φῶς γὰρ τῷ ὄντι ἴδιον τοῦ νοῦ τὰ καλὰ ὀνόματα.

Ὁ μέντοι γε ὄγκος αὐτῷ ὑπὸ πάσης χρεωδής· ἐπεὶ τοῖς μικροῖς πράγμασι προστιθέναι μεγάλα καὶ σεμνὰ ὀνόματα ταυτὸν ἂν φαίνοιτο, ὡς εἴ τις τραγικὸν πρόσωπον μέγα παιδὶ περιθείη νηπίῳ. Πλὴν [180] ἐν μὲν ποιήσει καὶ ἱ * * * * *

Sect. XXXI. * * πλουσιώτατον, καὶ γόνιμον τόδ' Ἀναξένου. "Οὐκέτι θρηι- "κίης ἀπορέφομαι." Ταύτῃ [181] καὶ τοῦ Θεοπόμπου ἐκεῖνο τὸ ἐπαινετὸν, διὰ τὸ ἀνάλογον ἔμοιγε σημαντικώτατα ἔχειν δοκεῖ· ὅπερ ὁ Κεκίλιος καὶ οἶδ' ὅπως καταμέμφεται. "Δεινὸς ὢν, φησὶν, ὁ Φί-

[177] V. Περὶ τοῦ φ. V. [178] Σαφήνειαν, ἢ βάρος. [180] V. Ἐν μ. π. καὶ **** ὑπλικώτατον.

NOTÆ.

L. 1. Ἐπειδὴ μὴν τοι &c.] Longinus hîc ad quartum Sublimitatis fontem venit, nempe delectum verborum.

L. 2. Εἴ τινα λοιπὰ ἔτι] i. e. si quæ relicta sunt, quæ ab hominibus Rhetoricam docentibus non memorantur, neque sunt valdè communia; ut sunt ea, quæ Longinus pergit breviter notare: Illa verò, quæ minus sunt nota, incipit tractare, cum dicit paulò infrà Ὁ μέντοι γε ὄγκος αὐτῷ &c.

L. 3. Κυρίων] Locus mihi occurrit in Virgilii Æn. l. 3. v. 384. ubi verbo proprio & rem bene significante usus ille ad Sublimitatem evexit sententiam: dicit enim

Ante & Trinacriâ lentandus remus in undâ.

Nihil verbo *lentandus* aut proprium magis aut significantius (opinor) proferri potuit.

L. 5. Κατ' ἄκρον] i. e. *ad summum*, quo

QUoniam ſenſus orationis & elocutio plerumque à ſe invicem explicantur, agedum, ſi adhuc ſuperſint quædam illius ipſius partis, quæ ad elocutionem attinet, ea conſideremus. *Vereor, ne ſupervacaneum ſit iis, qui id ſciunt, dicere*; quòd delectus quidem propriorum & illuſtrium verborum mirificè ducit & permulcet auditores: quódque *hujuſmodi* delectus omnibus Rhetoribus & proſaïcis ſcriptoribus ſummum *eſt* ſtudium, quippe qui facit, ut per ſe naſcantur ſcriptis, velut imaginibus pulcherrimis, Sublimitas ſimul, ornatus, nitor, pondus, robur, aliaque adhuc ſi quæ ſint; & qui velut inſerit rebus animam quandam voce utentem, Vereor (*inquam*), ne ſit etiam ſuperfluum iis, qui id ſciunt (*qualis Tu es*), *hæc* exponere: ſplendida enim verba ſunt reverà lux propria mentis. *De verborum delectu.*

Faſtus quidem illorum non eſt ubique utilis; quoniam res parvas veſtire magnis & nobilibus verbis, idem poſſit videri, ac ſi quis prægrandem larvam tragicam infanti puero imponat. Sed in Poëſi quidem & * * * * *

* * maximè vulgare, & *tamen* naturale eſt illud Anacreontis: " Non amplius curo Thraciam *illam*." Eodem modo etiam laudabile illud Theopompi videtur mihi ſignificantiſſimè ſe habere, propterea quòd *vocabulum rei* bene reſpondet: quod tamen Cecilius, neſcio cur, criminatur. " Cum Philippus, inquit, valeret res " ne- *De verbis vulgaribus.*

NOTÆ.

quo modo Longinus loquitur in Sect. 44. ϖιϑαναὶ μὴν ἐπ' ἄκρον: niſi malit Lector cum MS. Vat. 2. legere has voces conjunctim, κάταχρον, ut ſit Adjectivum, & ſignificet *ſummum*, ſive ad ſummum perductum.

L. 13. Πρόσωπεῖον] Hæc vox ſignificat *larvam*, quam Actores antiqui in Scenâ ob os ſuum ponere ſolebant: Eam *perſonam* appellat Quinctil. Inſtit. Or. l. 6. c. 1. Ubi eâdem, quâ hîc Longinus, ſimilitudine utitur: *In parvis quidem litibus has Tragœdias movere tale eſt, quale ſi perſonam Herculis & cothurnos aptare infantibus velis.*

L. 14. Πλὴν ἐν μὴν ποιήσει &c.] Deſunt hîc in MSo Par. quatuor folia, ut teſtatur Clariſſimus Boivinus.

" Φίλιππ@ ἀναλκοφαγῆσαι πεφίγματα." Ἔσιν ἄῤ ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τᾶ κόσμυ ϖᾶλλον ἐμφανισικώτερον· ϖᾶ γᾶ αὐτόθεν ἐκ τᾶ κοινᾶ βίυ, τὸ ᾗ σύνηθες ἤδη πισότερον. Οὐκοῦν ϖὶ τᾶ τὰ αἰσχρὰ κ᾽ ῥυϖᾶ τλημόνως κ᾽ μεθ᾽ ἡδονῆς ἕνεκα πλεονεξίας καῤτερᾶντ@, τὸ " ἀναλκοφαγεῖν τὰ πεφίγματα" ἐναργέσατα παρείληπται. Ὧδέ πως ἔχει κ᾽ τὰ Ἡροδότεια· "Ὁ Κλεομβρότος, φησὶ, μα- " νεὶς τὰς ἑαυτᾶ σάρκας ξιφιδίῳ κατέταμε εἰς λεπτὰ, ἕως ὅλον " καταχορδεύων ἑαυτὸν διέφθειρεν" Καὶ, " Ὁ Κύθης ἕως τᾶδε " ϖὶ τ νεὼς ἐμάχετο, ἕως ἅπας κατεκρεουργήθη." Ταῦτα γᾶ ἐλ- γυς ϖᾶλλύει τὸν ἰδιώτλν, ἀλλ᾽ ὐκ ἰδιωτεύει τᾷ σημανλικᾷ.

Sect. XXXII. 182 Περὶ ᾗ πλήθυς κ᾽ Μεταφορᾶν, ὁ μὲ Κεκίλι@ ἔοικε συκατατίθεσθαι τοῖς δύο, ἢ τὸ πλεῖσον τρεῖς ϖὶ ταυτᾶ νομοθετᾶσι τάτλεως. Ὁ γᾶ Δημοσθένης ὁρ@ κ᾽ τᾶν τοιούτων· ὁ τ χρείας ᾗ καιρὸς, ἔνθα τὰ ϖάθη χειμάῤῥυ δίκλω ἐλαύνε), κ᾽ τλὼ πολυπλήθειαν αὐτᾶν ὡς ἀναλκαῖαν ἐνλαῦθα σωεφέλκε). " Ἄνθρωποι, " φησὶ, μιαροὶ, κ᾽ ἀλάσορες, κ᾽ κόλακες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς " ἑαυ-

NOTÆ.

L. 1. Ἀναλκοφαγῆσαι &c.] Non diſſimili (ut notavit Tollius) ratione dixit Cicero in Ep. ad Att. l. 4. Ep. 5. *Dudum circumrodo, quod devorandum eſt.*

Ibid. Ὁ ἰδιωτισμὸς &c.] Plurimum facit illa callidiſſima ſimplicitatis imitatio; *Milo autem cum in Senatu fuiſſet eo die quoad Senatus eſt dimiſſus, domum venit, calceos & veſtimenta mutavit; pauliſper, dum ſe uxor (ut fit) comparat, commoratus eſt:* Quod non ſolùm rebus ipſis vir eloquentiſſimus, quibus moras & lentum profectionis ordinem ducit, ſed verbis etiam vulgaribus & quotidianis & arte occultâ conſecutus eſt: quæ ſi aliter dicta eſſent, ſtrepitu ipſum judicem, deinde patronum excitâſſent. Hæc ſunt, quæ dicit Quinctil. Inſt. Or. l. 4. c. 2.

L. 6. Ὁ Κλεομβρότης &c.] Verba ſunt Herodoti in l. 6. c. 75. ubi Cleomenis Regis Lacedæmoniorum, tyranni ſimul & inſani, mortem ſibi illatam narrat: Cippo ille, tam in ſuos olim quàm ad finem in ſe crudelis, illigatus, gladiumque nactus à tibiis ſeſe truncabat: nam in longum diſcindens carnes à tibiis ad femora proceſſit; & è femoribus ad coxarum vertebras atque ilia, ἐς ὃ (inquit Herodotus) ἐς τ γαστέρα ἀπίκετο, κ᾽ ταυτλω καταχορδεύων ἀπέθανε τοιούτῳ τρόπῳ.

L. 8. Καταχορδεύων] Vox καταχορδεύων eſt ἀπὸ τῆς χορδῆς, quæ & inteſtinum eſt & chorda ex inteſtinis facta: eritque τλὼ γαστέρα καταχορδεύειν *ventrem ita diſcindere, ut diffluant inteſtina*; vel erit καταχορδεύειν *chordarum in modum concidere.*

" necessitate cogente devorare." Est quidem verbum vulgare nonnunquam *verbo* ornato multo significantius; illico enim *id* ex communi vitâ cognoscitur, & id, quod usitatum est, est jam credibilius: ergo illud " necessitate cogente res devorare" significantissimè usurpatur de illo, qui fœda & sordida patienter jucundóque ambitionis causâ perfert. Sic etiam se habent illa Herodoti: " Cleomenes, inquit, insanus factus suam carnem ense minutim " dissecuit, donec se totum scindendo periit." Et, " Pythes eo us- " que in navi pugnavit, donec totus in frusta carnis concisus " est." Hæc enim prope accedunt ad *sermonem* vulgarem, sed non vulgaria sunt quoad significationem *eorum*.

De Metaphorarum multitudine.

Quod ad multitudinem etiam Metaphorarum attinet, Cecilius quidem videtur assentiri iis, qui docent duas *tantum*, vel ad summum tres unà ponendas esse: Demosthenes verò norma est etiam hujusmodi *Metapherarum*; tempusque iis utendi est, ubi affectus torrentis instar volvuntur & secum rapiunt multitudinem earum, tanquam hîc necessariam. " Homines, (inquit) impuri, & pe- " stiferi, & adulatores, qui fœdè lacerârunt suas unusquisque pa- " trias,

NOTÆ.

cidere. Imò forsan (voce à fæce vulgi tractâ, ut altera καταπρεπεργεῖν) locus non aptiùs reddi potest, quàm *ex se ipso fantum faciens interiit*. Langb.

Ibid. Ὁ Πύθης ἕως τοῦδε &c.] Herodotus in l. 7. c. 181. narrat tres Græcas naves a decem navibus Persicis captas fuisse: in unâ verò Græcorum nave Pythes (inquit) Ischenoi filius inter propugnatores erat vir eo die præstantissimus: qui, quum caperetur navis, ἐς τοῦτο ἀνθεῖχε μαχόμενος, ἐς ὃ κατεκρεουργήθη ἅπας.

L. 11. Περὶ ὃ πλῆθος &c.] In iis, quæ paulo suprà perierunt, tractaverat Longinus eam partem delectûs verborum, quæ propria & illustria continebat: nunc ad eam pergit, quam τροπικὴν & περιοικημένην λέξιν vocavit in Sect. 8.

L. 15. Ἄνθρωποι, φησὶ, μιαροὶ] Extant hæc in Demosthenis orat. pro Coronâ p. 169. Ed. Oxon.

L. 16. Ἠκρωτηριασμένοι] Ponitur hîc Passivum ἠκρωτηριασμένοι pro Activo ἠκρωτηριακότες: est autem ἀκρωτηριάζω propriè extremas corporis partes rescindo; metaphoricè idem quod λυμαίνομαι perniciem infero: quia (ut dicunt Harpocr. & Suidas in voce ἀκρωτηριάζω) οἱ λυμαινόμενοί τινας εἰώθασι τομὴν ποιεῖν αὐτῶν τὰ ἄκρα: vel quia antiqui criminis convictis aurium extremitates amputare solebant:

" ἑαυτῷ ἕκασοι πατείδας, τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες, πρό-
" τερον μὲν Φιλίππῳ, νυνὶ δ' Ἀλεξάνδρῳ, τῇ γαστρὶ μετρεῖν καὶ τοῖς
" αἰσχίσοις τὴν εὐδαιμονίαν· τὴν δ' ἐλευθερίαν καὶ τὸ μηδένα ἔχειν
" [183] δεσπότην, ἃ τοῖς πρότερον Ἕλλησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν
" καὶ νόμοι, [184] ἀνατετροφότες." Ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν
ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν [185] ἐπιπροσθεῖ τοῦ Ῥήτορος θυμός. Διόπερ ὁ
μὲν Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Θεόφραστος μειλίγματά φασί τινα τῶν [186] θρα-
σέων εἶναι ταῦτα μεταφορῶν, τὰ, " ὥσπερεὶ φάναι," καὶ, " οἱονεί,"
καὶ, " εἰ χρὴ τοῦτον εἰπεῖν τὸν τρόπον," καὶ, " εἰ δεῖ παρακινδυνευτι-
" κώτερον λέξαι." Ἡ γὰρ ὑποτίμησις, φασὶν, ἰᾶται τὰ τολμηρά.
Ἐγὼ μὲν καὶ ταῦτα μὲν ἀποδέχομαι, ὅμως δὲ [187] πλήθους καὶ τόλ-
μης μεταφορῶν (ὅπερ ἔφην [188] κἀπειτα τῶν σχημάτων) τὰ δύ-
καιρα [189] καὶ σφοδρὰ πάθη, καὶ τὸ γνησιώτατον [190] ὕψος εἶναί φημι ἰδιά
τινα ἀλεξιφάρμακα· ὅτι τῷ ῥοθίῳ τοῦ φορτικοῦ ταυτὶ πέφυκεν ἅπαντα
τἄλλα παρασύρειν καὶ προωθεῖν, μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἀναγκαῖα πάντως
εἰσφρήσεσθαι τὰ παρέβολα, καὶ οὐκ ἐᾷ τὸν ἀκροατὴν σχολάζειν περὶ
τὸν τοῦ πλήθους ἔλεγχον, διὰ τὸ συνεπισπᾶσθαι τῷ λέγοντι. Ἀλλὰ
μὴν ἔν γε ταῖς τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς οὐκ ἄλλό τι ἔστως κα-
τασημαντικὸν, ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι τρόποι. Διὸ καὶ τὸν Ξενο-

[183] V. σ. αὐτῷ, ἃ τοῖς προτέροις. [184] V. Ἐπιπροσθε. [186] F. Θρασειῶν. [187] V. Πλή-
θους καὶ τόλμης. [188] F. Κἀπὶ τῷ. [189] V. Καὶ τὰ σφόδρα. [190] F. Ὑψους.

NOTÆ.

lebant: Neque de aurium ſolùm, ſed & narium amputatione dicitur: quin & maximè propriè de manuum pedumve detruncatione; hæc enim membra vocantur ἀκρωτήρια. Langb.

L. 1. Τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες] *Libertatem ſuam propinantes*, hoc eſt, χαριζόμενοι *gratis concedentes:* Metaphora ex antiquo more tranſlata, quo reges in feſtis vinum prælibantes, ipſum etiam poculum, cui viſum eſt, porrigentes dono dabant; ut teſtantur Suidas & Ulpianus in Demoſth. orat. περὶ παραπρεσβ. ſimile quid obſervat Scholiaſtes Pindari ad Olympion. Od. 7. Προπίνειν (inquit) κυρίως τὸ ἅμα τῷ ῥήματι τὸ ἀργεῖον χαρίζεσθαι, i. e. *vox* προπίνειν *propriè ſignificat ſimul cum vino diluto poculum dare.* Hinc Metaphoricè uſurpatur pro *donare*, vel *gratis prodere*, & ita Harpocration ad hunc Demoſthenis locum dicit, προπεπωκότες ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες. Langb.

L. 5. Τῶν τροπικῶν] Subintellige λεξέων: eadem loquendi formula paulo infra in hac Sectione occurrit.

L. 8. " Ὡσπερεὶ &c.] His conveniunt

" trias, qui libertatem *ſuam* propinârunt prius Philippo, nunc " verò Alexandro; qui metiuntur felicitatem ventre, iiſque, quæ " fœdiſſima ſunt; quique everterunt libertatem & *conditionem* nul- " lum dominum habendi, quæ res prioribus Græcis regulæ nor- " mæque erant bonorum." Hîc multitudine Metaphorarum ira Rhetoris in proditores proruit. Quare Ariſtoteles & Theophraſtus dicunt hæc eſſe quædam lenimenta audacium Metaphorarum, ſcilicet, " ut ita loquar," &, " quaſi," &, " ſi hoc modo loqui " liceat," &, " ſi oportet audaciùs dicere:" Correctio enim, inquiunt, audacibus medetur. Ego verò etiam hæc probo, tamen dico, (id quod dixi etiam de Figuris) tempeſtivè adhibitos vehementeſque affectus, & egregiam Sublimitatem eſſe propria quædam remedia multitudinis audaciæque Metaphorarum: quia iis naturale eſt impetûs *ſui* vehementiâ omnia alia ſecum abripere & propellere; potius verò exigere audacia tanquam omnino neceſſaria, neque permittere, ut auditori otium ſit ad multitudinem Metaphorarum reprehendendam, propterea quòd eodem, quo is qui dicit, ſacro furore afflatur. Atqui in *communium* locorum tractationibus & in deſcriptionibus nihil aliud tam ſignificans eſt, quàm frequentes crebrique Tropi, quibus & apud Xenophontem anatome humani cor-

NOTÆ.

unt illa Ciceronis de Oratore l. 3. c. 41. *Atque etiam ſi vereare, ne paulo durior tranſlatio eſſe videatur, mollienda eſt præpoſito ſæpe verbo: ut ſi olim M. Catone mortuo pupillum Senatum quis relictum diceret, paulo durius: ſin, ut ita dicam, pupillum, aliquanto mitius eſſet.* Sed multo aptius ad hunc locum Fabius Inſt. Or. l. 8. c. 3. ſic ut inde ſua Noſter mutuatus videatur: *Et ſi quid periculoſius* (inquit) *finxiſſe videbimur, quibuſdam remediis præmuniendum eſt:* " *Ut ita dicam, ſi* " *liceat dicere, quodammodo, permitte mihi* " *ſic:*" *quod idem etiam in iis, quæ licentius tranſlata erunt, proderit, quæ non tutò dici poſſunt: in quo non falli judicium noſtrum ſollicitudine ipſâ manifeſtum erit: Quâ de re Græcum illud erit elegantiſſimum, quo præcipitur illâ* περιπλέειν τῇ ὑπερβολῇ. Tollius.

L. 12. Ὅπερ ἔφην κἀπειτα &c.] Reſpicit Longinus ad ea, quæ dixerat paulo poſt initium Sectionis 17.

L. 19. Δι' ὧν ἡ θεὸς Ξενοφῶντι &c.] Langbænius cenſet illum Xenophontis locum, quem in animo hîc habuit Longinus, extare in Ἀπομνημ. l. 1. p. 45. Edit. Oxon.

Ξενοφῶντι ἡ τ ἀνθρωπίνε σκευὲς ἀνατομὴ πομπικῶς, ἢ ἔτι μᾶλλον ἀναζωγραφῆται θείως τῷδε τῷ Πλάτωνι. " Τὸν μὲν κεφαλὸν " αὐτῆ φησιν ἀκρόπολιν ἰσθμὸν δ μέσον διωκοδομῆσ [191] μεταξὺ " τε σήθες τὸν αὐχένα, σφονδύλες τε ὑπεσπείχθαι φησιν οἷον " σφίγγας ἢ τὸν μὲν ἡδονὴν ἀνθρώποις εἶναι [192] καπῶν θέλεσε, " γλῶσσαν δ γεύσεως δοκίμιον [193] ἄναιμα δ τῶν φλεβῶν τὸν " καρδίαν, ἢ πηγὸν [194] τε διαφερομένε σφοδρῶς αἵματος, εἰς " τὴν δορυφορικὴν οἴκησιν κατατεταγμένον. τὰς δ διαδρομὰς τῶν " πόρων ὀνομάζει σεναπὰς, τῇ δ πιθήσει τ καρδίας ὂν τῇ τῶν δει- " νῶν περδοκίᾳ, ἢ τῇ τε θυμε [195] ἐπεγέρσει, ἐπειδὴ διάπυρος ἦν, " Πτικρείαν μηχανώμενοι, [196] φασὶ, τὴν τε πλεύμονος ἰδέαν ἐνε- " φύσασαν, μαλακὴν ἢ ἄναιμον ἢ σπόγγες ὄγκος ἔχσαν, [197] ὁ- " ποῖον μάλαγμα· ἵν', ὁ θυμὸς ὁπότ' [198] ἐν αὐτῇ ζέσῃ, πηδῶσα " εἰς ὑπεῖκον μὴ λυμαίνῃ. ἢ τὴν μὲν τῶν Πνευμιῶν οἴκησιν περσ- " εἶπεν

[191] F. Μεταξὺ αὐτῆς ἢ τ σήθες. [193] V. Ἄιμα δ. [194] V. Τε διαφερομένε κ τὰ πάντα τὰ μέλη σφοδρῶς. [195] V. Ἐγέρσει. [196] F. Φησί. [197] V. Οἷον αἷμα μαλακόν. [198] V. Ἐν αὐτῇ ἀιμάζῃ, εἰς ὑπεῖκον.

NOTÆ.

L. 1. Σκλώδες] Vox σκλῶ propriè significat *corpus*: de quo vocis sensu multa extant apud veteres auctores exempla; testatur Faber Platonem ita locutum esse in *Timæo* & *Axiocho*; citatque idem hæc verba Æliani de verme Indico l. 5. de animal. c. 3. ἄχρειον δέ ἐστι τὸ λοιπὸν τ ζώε σκλῶ, *inutile est reliquum animalis corpus*. Sic & Hippocrates de corde l. 5. dicit, αὗται (sc. φλέβες) πηγαὶ φύσιος ἀνθρώπε, ἢ οἱ πόταμοι ἐνταῦθα ἀνὰ τὸ σῶμα, τοῖσιν ἄρδε τὸ σκλῶ. Notum est etiam medicis Nicandrum & Aretæum, veteres medicos & scriptores, hâc voce ita sæpissime uti, ut constet vocem σκῆνος significare *corpus* propriè, non Metaphoricè. Hinc igitur illud D. Pauli in 2 Ep. ad Cor. cap. 5. v. 1. ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τ σκήνες verti fortasse debet *terrestris nostra domus corporis*: imò hinc voces ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν in Evang. D. Johannis c. 1. v. 14. ad eundem modum reddi possunt *corpus habuit inter nos*, quod mihi magis placet, quàm id quod vulgata versio exhibet, nempe *habitavit in nobis*: sed, ut alibi dicit Longinus, χαιρέτω ἕκας, οἷς ἥδε.

L. 2. Τὸν μὲν κεφαλὸν &c.] Omnia hæc, & quæ sequuntur, Platonis verba desumpta sunt ex *Timæo*, ubi Metaphorica illa, seu potius Allegorica, descriptio humani corporis tres amplius paginas occupat: Longinus verò ea solum selegit, quæ ipsi visa sunt splendidiora, verbis Platonis ubique ferè aliquantum mutatis. Ea, quam hîc citat Tollius ex Ciceron. de Nat. Deorum l. 2. c. 54, &c. descriptio usûs partium in corpore humano magis Philosophi est, quàm Oratoris; verè enim magis & ad naturam accommodatè, quàm Metaphoricè & magnificè sermo instituitur: sed & ibi quæ-

corporis magnifico more depingitur, & adhuc magis divino more apud Platonem: " Caput ejus dicit *Plato* esse arcem, collum verò " inter *hoc &* pectus medium, quasi Isthmum, ædificatum esse; " dicitque vertebras *ei* suppositas esse velut cardines; & voluptatem hominibus esse cibum malorum, linguamque saporis indicem; cor verò esse nodum venarum fontemque sanguinis vehementi impetu circumfluentis, quod in bene custoditâ statione collocatum est: & meatuum transitus appellat angiportus, dicitque, quod *Dii* molientes auxilium subsultationi cordis, (*quæ fit,* dum expectat mala, & *dum* concitatur animus, postquam excanduit), *corpori* pulmonem inseruerunt mollem & exanguem, & *quasi* spongiarum foramina intus habentem, quale est malagma; ut *cor*, cum ira in eo ferveat, in id quod cedit subsultans non lædatur: Et sedem cupiditatum appellavit quasi conclave feminarum

rum

NOTÆ.

quædam Figuris optimè vestiuntur, & per metaphoras dicuntur: ut ea, quæ huic Longini loco similia sunt, quæque in cap. 56. occurrunt, *Sensus autem, interpretes at nuncii rerum, in capite, tanquam in arce, mirificè ad usus necessarios & facti & collocati sunt.*

L. 9. Τῇ ϑ' πηδήσει &c.] Claudianus de 4. Consul. Honorii v. 239.

Quippe Opifex, veritus confundere sacra profanis,
Distribuit partes animæ, sedesque removit.
Iram sanguinei regio sub pectore cordis
Protegit imbutam flammis, avidamque nocendi,
Præcipitemque sui: Rabie succincta tumescit,
Contrahitur tepefacta metu, cumque omnia secum.
Duceret, & requiem membris vicina negaret,
Invenit pulmonis opem, madidumque furenti
Præbuit, ut tumidæ ruerent in mollia fibræ.
Tollius.

L. 11. Τῷ γὰρ πλεύμονι ἰδίαν &c.] i. e. pulmonem: sic enim (dicit Faber) loqui solitus est Plato, ut ἰδίαν & γένος alicujus rei pro re ipsâ poneret: sic ἧπαρ ἰδίαν pro hepate ipso: sed exempla apud ipsum innumera invenias: Addo etiam, quòd his & sequentibus similia sunt illa, quæ Cicero Metaphoricè dicit in Nat. Deorum l. 2. c. 55. *In pulmonibus inest raritas quædam, & assimilis spongiis mollitudo, ad hauriendum spiritum aptissima.*

L. 13. Μάλαγμα] Sic vocantur omnia corpora mollia, quæ ad eludendos tormentorum ictus ante muros opponuntur, ut dicit Langbænius: sed Fabro hæc vox potius videtur significare id, quod ferendis oneribus substernimus, ne duritiâ suâ, aut asperitate, & prominentiâ angulorum, humeros aut caput lædant.

" εἶπεν ὡς γυναικωνῖτιν, τὴν τῆ θυμῆ ἢ ὥσπερ ἀνδρωνῖτιν· τόν
" γε μὴν σωλῆνα τῆ ἐντὸς [199] μαγειρεῖον, ὅθεν πληρώμη τῆ
" ἀποκαθαιρομένων μέγας κ᾽ ὑπηλη αὔξεται. μετὰ ἢ ταῦτα
" σαρξὶ [200] πάντα (φησὶ) κατεσκίασαν, προβολὴν τῆ ἔξωθεν τὴν
" σάρκα, οἷον ‡ τὰ σπλήματα, προθέμενοι, νομὴν ἢ σαρκῶν ἔφη
" τὸ αἷμα· τ ἢ τροφῆς ἕνεκα, φησὶ, διωχέτευσαν τὸ σῶμα, τέμ-
" νουσες ὥσπερ ἐν κήποις ὀχετὰς, [201] ὡς ἔκ τινη νάματη ἁπόν-
" τη, ἀρωμῆ ὕλη αὐλῶνη τῆ σώματη, τὰ τῆ φλεβῶν ῥέοι
" νάματα· ἡνίκα ἢ ἡ τελευτὴ σβέσῃ, λύεσθαι φησὶ τὰ τ ψυ-
" χῆς, οἱονεὶ νεως, πείσματα, μεθεῖσθαί τε αὐτὴν ἐλευθέραν." Ταῦ-
τα κ᾽ τὰ σφαπλήσια μυεί᾽ ἄτλα ἐσὶν ἑξῆς· [202] ἀπόχρη ἢ τὰ δεδη-
λωμένα, ὥστε δεῖξαι, ὡς μεγάλαι τὴν φύσιν εἰσὶν [203] αἱ τροπικαὶ,
κ᾽ ὡς ὑψηλοποιὸν αἱ μεταφοραὶ, κ᾽ ὅτι οἱ παθητικοὶ κ᾽ ἐνφερσικοὶ
κ᾽ τὸ πλεῖσον αὐταῖς χαίρουσι τόποι. Ὅτι μὴτοι κ᾽ ἡ χρῆσις τῆ
τρόπων, ὥσπερ τἄλλα πάντα καλὰ ἐν λόγοις, προαγωγὸν ἀεὶ
πρὸς τὸ ἄμετρον, δῆλον ἤδη, κἂν ἐγὼ μὴ λέγω. Ἐπὶ γ τούτοις
καὶ τὸν Πλάτωνα ὐχ ἥκιστα διασύρουσι, πολλάκις, ὥσπερ ὑπὸ
βακχείας τινὸς τῆ λόγων, εἰς ἀκρότητας καὶ ἀπιθανὰς μεταφορὰς
καὶ εἰς ἀλληγορικὸν τόμφον ἐνφερόμενον. " [204] Οὐ γ ῥᾴδιον ἁπ-
" νοεῖν, φησὶν, ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκην κρατῆρη κεκραμένην; 20
" ὃ μανόμενη μὴ οἴνη ἐγκεχυμένη ζεῖ, κολαζόμενη ἢ ὑπὸ
" νή-

[200] V. Πάντα αὐτὰ (φησὶ) κατεσκίασαν ἄνωθεν, τ ἢ σάρκα προβολὴν μ καυμάτων, πρόβλημα ἢ χειμώνων, ἔτι ἢ πλωμάτων, οἷς τὰ πιλητὰ ἔσκεπε κλήματα, σώμασι μαλακῶς κ᾽ πράως ὑπείκουσαν. ‡ F. τὰ πεδήματα. [202] F. a. ἢ τάδε δηλούμενα, ὡς. [203] V. Αἱ τροπαί. [204] V. Οὐ γ. ρ. ἐννοεῖν.

NOTÆ.

L. 9. Λύεσθαι φησὶ τὰ τ ψυχῆς &c.] Non minus Sublimi Metaphorâ uſus eſt Cicero, cum mortem ſic exprimeret in Somnio Scipionis. *Imò verò ii vivunt, qui ex corporum vinculis, tanquam ex carcere, evolaverunt:* Idemque in Tuſc. Diſp. l. 1. c. 20. dicit eo modo, quo hîc Longinus, *Cum, quo natura fert, liber animus pervenerit.*

L. 13. Καὶ ἐνφερσικοὶ &c.] Hâc, quæ ex Platone paulo ante adduxit Longinus, non inferior eſt illa Allegoria ſive Metaphorarum continuatio, quæ in Pſalmo 80. v. 8, &c. occurrit: ubi de po-

" rum, ſedem verò iræ quaſi conclave virorum; & lienem culi-
" nam eorum, quæ intus ſunt, unde, cum adimpleatur purga-
" mentis, magnus & molliter tumidus augetur: Poſt hæc autem,
" inquit, *Dii* carnibus omnia texerunt, præponentes *iis* carnem,
" velut faſcias, *ut ſit* munimentum eorum, quæ extra ſunt: ſan-
" guinem verò appellavit pabulum carnium, alimentique causâ,
" inquit, *Dii* rivulos per corpus duxerunt, canales *ibi* tanquam in
" hortis ſecantes, ut ex flumine quodam perenni, cum ſit meatus
" corporis anguſtus, latices venarum fluant: cum verò mors ap-
" propinquet, dicit ſolvi animæ, non ſecus ac navis, rudentes, e-
" amque liberam dimitti." Eadem & ſimilia innumera ſunt in iis, quæ ſequuntur: hæc verò ſufficiunt oſtendentia, quòd naturâ grandes ſunt tropicæ *dictiones*, & quòd Metaphoræ Sublimitatem efficiunt, quódque illi loci, qui affectus & deſcriptiones *in ſe* habent, ut plurimum iis gaudent. Jam apparet (etiamſi ego de hoc taceo) uſum Troporum, quemadmodum alia omnia pulchra in orationibus, ſemper ſolere provehere *ſcriptores* ad id, quod nimis eſt. In his enim etiam Platonem *homines* non minimè reprehendunt, quippe qui ſæpe, veluti quâdam bacchatione verborum, abripitur in immodicas duraſque Metaphoras, & in Allegoricum tumorem. " Annon (inquit) facile intelligi poteſt, civitatem temperatam eſſe
" oportere inſtar poculi? in quo vinum, *Deus ille* furens, effuſum
" fervet; caſtigatum verò ab alio Deo, qui ſobrius eſt, pulchram-
" que

NOTÆ.

pulo Judæo ſic ſub Metaphorâ vitis dicit auctor. *Eduxiſti vitem ex Ægypto, expuliſti gentes, ut eam plantares: Locum illi parâſti, feciſtique ut ageret radicem, & implevit terram: Opperiebantur montes umbrâ ejus, & palmites ejus erant inſtar cedrorum maximarum: Emittebat ramos ſuos uſque ad mare, & teneros ſuos ramos uſque ad flumen: Cur nunc perrupiſti ſedes ejus, adeo ut carpant eam omnes viatores? Vaſtat eam aper ſylveſtris, & agreſtis fera depaſcit.*

L. 18. Εἰς ἀκρότης &c.] Vide quæ ex Dion. Halicarn. citavi ad pag. 94. l. 12.

L. 19. Οὐ γὰρ ῥᾴδιον &c.] Hæc ſunt verba Platonis in l. 6. de Legibus pag. 773. Edit. Par.

" νήφοντος ἑτέρου θεοῦ, καλὴν κοινωνίαν λαβὼν, ἀγαθὸν πόμα καὶ " μέτριον ἀπεργάζεται." " Νήφοντα" γὰρ, φασὶ, " θεὰν" τὸ ὕδωρ λέγειν, " κόλασιν" δὲ τὴν κρᾶσιν, ποιητικόν τινος τοῦ ἄνδρὸς καὶ νήφοντός ἐστι. [205] Τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν ἅμως αὐτὸς ὁ Κεκίλιος, ἐν τοῖς ὑπὲρ Λυσίου συγγράμμασιν, ἀπεθάρρησε τοῦ παντὸς Λυσίαν ἀμείνονα Πλάτωνος ἀποφήνασθαι, δυσὶ πάθεσι χρησάμενος ἀκέρτοις· φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν, ὡς ἐδ' αὐτὸς αὐτὸν, ἅμως μᾶλλον μισεῖ τοῦ παντὸς Πλάτωνα, ἢ Λυσίαν φιλεῖ. Πλεῖστος μὲν ἐστὸ φιλονεικίας, [206] ἐδὲ τὰ ῥήματα ὁμολογούμενα, καθάπερ ὠήθη· ὡς γὰρ ἀναμάρτητον ἢ καθαρὸν τὸν ῥήτορα παρέχει πολλαχῇ διημαρτημένου τοῦ Πλάτωνος· τὰ δ' ἰδίᾳ ἅπερ ἐχὶ ποιῆται, ἐδὲ ὀλίγα δεῖν.

Sect. XXXIII. ΦΕΡΕ δὴ λάβωμεν τοῦ ὄντος καθαρόν τινα συγγραφέα καὶ ἀνέγκλητον. Ἆρ' οὐκ ἄξιον ἔτι διαπορῆσαι περὶ αὐτοῦ τούτου καθολικῶς, πότερόν ποτε κρεῖττον, ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις, μέγεθος [207] ἐν ἐνίοις διημαρτημένοις, ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν, ὑγιὲς δὲ πάντῃ καὶ ἀδιάπτωτον; Καὶ ἔτι, νὴ Δία, πότερόν ποτε αἱ πλείους αἱρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους δικαίως ἂν φέροιτο; Ἔστι γὰρ ταῦτ' οἰκεῖα τοῖς περὶ ὕψους σκέμμασι, καὶ ἐπιχειρήσεως

[205] V. Τοῖς τοιούτοις ε. ἐπιχειρῶν. Ὅμως αὐτόθεν ὁ K. [206] V. o. τ. διάφορα. [207] V. Ἐν ε. διημαρτημένον.

NOTÆ.

L. 4. Ἐλαττώμασιν] Vox ἐλάττωμα significat omne orationis vitium, quod ex humili & minuto animo videtur provenire; vel generaliùs omne id, quod defectus ſive vitium eſt in ſcriptis.

L. 5. Λυσίου] Lyſias fuit celebris orator Athenienſis, qui tenui magis quàm Sublimi dicendi genere valuit: de illo habemus judicium Ciceronis in lib. de Cl. Orat. *Tum fuit Lyſias, ipſe quidem in cauſis forenſibus non verſatus, ſed egregiè ſubtilis ſcriptor atque elegans; quem jam prope audeas oratorem perfectum dicere.— quanquam in Lyſiâ ſæpe ſunt etiam lacerti, ſic ut fieri nihil poſſit valentius: verùm eſt ſæpe genere toto ſtrigoſior.* Itemque Quinctiliani Inſt. Or. l. 10. c. 1. qui ſic dicit: *His ætate Lyſias major, ſubtilis atque elegans, & quo nihil, ſi oratori ſatis ſit docere, quæras perfectius: nihil enim inane, nihil arceſſitum; puro tamen fonti, quàm magno flumini, propior.*

L. 9.

" que iniens *cum eo* ſocietatem, bonum moderatumque potum ex-
" hibet:" Appellare enim, inquiunt, aquam "ſobrium Deum," & commixtionem "caſtigationem," eſt poëtæ cujuſdam reverà non ſobrii: hujuſmodi tamen defectibus Platonis Cecilius aggrediens id probare in ſuis de Lyſiâ commentariis, auſus eſt declarare Lyſiam omnino meliorem eſſe *ſcriptorem* Platone, duobus uſus affectibus nullo cum judicio factis; amans enim Lyſiam, quantum nec ipſe ſe, tamen omnino magis odio habet Platonem, quàm amat Lyſiam. Sed hic *vir* præ contentionis ſtudio *hoc declaravit*; neque ea, quæ ponit, ſunt conceſſa, quemadmodum putavit: præfert enim illum Rhetorem Platoni, ac ſi ille vitio careret, puruſque eſſet ſcriptor; hic autem ſæpius in vitium incideret: hoc verò non, imò ne penè, hujuſmodi fuit.

Age dum, ſumamus aliquem ſcriptorem reverà purum & inculpatum: Nonne operæ pretium eſt de hoc ipſo in genere quærere, utrum præſtantior in poëmatibus & *ſolutis* ſcriptis ſit Sublimitas inter quædam, quæ peccant; an id quidem, quod mediocre eſt in iis, quæ rectè facta ſunt, ſanum verò omnino & vitio carens? Et prætereà hercule, utrum plures virtutes in ſcriptis, an majores jure primas ferant? hæ enim ſunt propriæ Sublimitati diſquiſitiones, quæque judicium omnino requirant. Equidem non ig-

Scripta Sublimia, quæ aliquando peccant, potiora eſſe iis, quæ omni vitio carent, ſed non ſunt Sublimia.

NOTÆ.

L. 9. Τὸ φιλονεικίας] Poſt hoc verbum vox ἰσφάλη Tollio videtur excidiſſe: bene tamen ſubintelligere hîc poſſumus voces τὸν ἀπεφηνάτο, nam vox ἀποφήνασθαι paulo ante præceſſit.

Ibid. Οὐδὲ τὰ δόγματα &c.] Vox δόγματα ſignificat ea, quæ ab ipſo, tanquam vera, ſunt poſita: duo autem ſunt, quæ poſuit Cecilius: unum, Scriptorem omnino vitiis carentem præferri ſemper oportere ſcriptori vitia quædam in ſuis ſcriptis habenti; alterum verò, Lyſiam omnino vitiis carere: primum illud, quod ponit Cecilius, refutat Longinus in Sect. 33, & 34. hoc autem poſterius negat in Sect. 35. Monendus eſt etiam Lector Longinum hîc ab inſtituto ſermone latius digredi, & de reliquis Tropis non ante Sect. 36. dicere.

L. 11. Τὸ δ' ὧν &c.] i. e. hoc autem quàm longiſſime à veritate abeſt.

σεως ἓξ ἁπαν[illegible] δεόμενα. Ἐγὼ δ' οἶδα μὲν, ὡς αἱ ὑπερβολαὶ μεγέθους φύσει ἥκιστα καθαραὶ, (τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος σμικρότητος), ἐν οἷς τοῖς μεγέθεσιν, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄγαν πλούτοις, εἶναί τι χρὴ καὶ παρελλιπόμενον. Μή ποτε οὖν τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον ᾖ, τὸ τὰς μὲν ταπεινὰς καὶ μέσας φύσεις, διὰ τὸ μηδαμῆ ὑφαινδυνεύειν, μηδὲ ἐφίεσθαι τῶν ἄκρων, ἀναμαρτήτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφαλεστέρας διαμένειν· τὰ δὲ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. Ἀλλὰ μὲν οὐδὲ ἐκεῖνο ἀγνοῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τοῦ χείρονος ἀεὶ μᾶλλον ἐπιγινώσκεται, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἡ μνήμη ὑφαμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀπορρεῖ. Παρατεθειμένου δ' οὐκ ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἁμαρτήματα καὶ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἥκιστα τοῖς παίσμασιν ἀρεσκόμενος, (ὅμως δὲ οὐκ ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἐκόντα καλῶν, ἢ παραβάματα δι' ἀμέλειαν, εἰκῇ πως καὶ ὡς ἔτυχεν, ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπισκέπτως παρενηνεγμένα), οὐδὲν ἧττον οἶμαι τὰς μείζονας [208] αἰτίας, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διαμαλίζοιεν, τοσοῦτον πρωτεύειν ψῆφον μᾶλλον αὐτοῖς φέρεσθαι, κἂν εἰ μὴ δι' ἑνὸς ἑτέρου, τὸ μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἕνεκα. Ἐπεί τοι γε καὶ ἅπλωτος ὁ Ἀπολ-

[208] F. Ἀρειᾶς.

NOTÆ.

L. 1. Ὡς αἱ ὑπερβολαὶ &c.] Præclara in hanc ſententiam (ut ait Tollius) Plinii junioris epiſtola legitur l. 9. ep. 26. *Dixi* (inquit) *de quodam oratore noſtri ſeculi, recto quidem & ſano, ſed parum grandi & ornato, ut opinor, aptè*: "*Nihil peccat, niſi quod nihil peccat.*" *Debet enim orator erigi, attolli, interdum etiam effervescere, efferri, ac ſæpe accedere ad præceps* &c. Nec diſſentit Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1. *Neque id ſtatim* (inquiens) *legenti perſuaſum ſit omnia, quæ magni auctores dixerint, utique eſſe perfecta: nam & labuntur aliquando, & oneri cedunt, & indulgent ingeniorum ſuorum voluptati; nec ſemper intendunt animum, & nonnunquam fatigantur: cum Ciceroni dormitare interim Demoſthenes, Horatio verò etiam Homerus ipſe videatur.*

L. 2. Τὸ γὰρ ἐν παντὶ &c.] Idem dicit Cicero in Partitionibus, *Minuta eſt omnis diligentia.* Tollius.

L. 3. Ἐν οἷς τοῖς μεγέθεσιν, &c.] Quinctil. Inſt. Or. l. 8. c. 3. idem teſtatur: *Hæc enim ſc.* περιτολογία (inquit,) *quanquam non magnopere ſummis auctoribus vitata, interim vitium videri poteſt: in quod ſæpe incidit etiam Cicero, ſecurus tam parvæ obſervationis, ſicut hoc loco,* "Non ſolum igitur illud judicium judicii ſimile, judices, non fuit" &c.

L. 9. Ἀπὸ τοῦ χείρονος &c.] His, quæ

ignoro, maximas Sublimitates naturâ minimè esse puras, (nam id, quod ubique accuratum est, in periculum humilitatis venit); & oportere in iis, quæ Sublimia sunt, velut in magnis opibus, ut sit aliquid, quod negligatur: *Vide* autem, ne hoc etiam necessarium sit, humilia & mediocria ingenia, quia nunquam periculum subeant neque summa affectent, permanere plerumque vitio carentia & *aliis* tutiora; magna verò ingenia periculis exposita esse propter eam ipsam, *quam habent*, Sublimitatem. Enimverò neque illud secundum ignoro, naturaliter omnia humana *opera* ex eo, quod in iis est pejus, semper potiùs cognosci; memoriamque vitiorum non delendam permanere, virtutum verò celeriter excidere: Ego autem, qui & ipse notavi non pauca vitia & Homeri & aliorum, quotquot sunt optimi *scriptores*, quique minimè lætor lapsibus *in dicendo*, (sed tamen qui non potius illa appello vitia voluntaria quàm neglectiones ex incuriâ, temere quidem & ut accidit, ab animi magnitudine inconsideratè in medium prolatas); *Ego, inquam, qui hâc sententiâ sum*, nihilominus censeo majores virtutes (etsi non ubique sint æquales) primas tenere semper potius judicari, si propter nihil aliud, *tamen* propter ipsam Sublimitatem. Quia

NOTÆ.

quæ rectè vidit Longinus, similia sunt ea, quæ Cicero dicit de Orat. l. 1. c. 25. *Adest ferè nemo, quin acutius atque acrius vitia in dicente, quàm recta, videat*: itemque illa, quæ Idem ibi dicit in c. 28. *Nihil est tam insigne, nec tam ad diuturnitatem memoriæ stabile, quàm id, in quo aliquid offenderis.*

L. 14. Παραπτώματα δι' ἀμέλειαν &c.] De ejusmodi lapsibus subintelligendus est hîc Longinus, ad quos, cum in summis Auctoribus eos invenimus, pulchritudine & Sublimitate totius operis percussi non solemus attendere: hinc est, ut tales maculæ orationis non solùm Iis inter scribendum, sed plerumque Nobis etiam inter legendum fiant παραπτώματα: Et in hoc numero ponendum esse censeo illud Virgilii in Æn. l. 9. v. 215.

Absenti ferat inferias——.

Itemque illud in Æn. l. 3. v. 383.

Longa procul longis via dividit invia terris.

Ubi concursus similium sonorum & verborum faceret, ut ab his fastidio quodam abalienaremur, nisi Horatiana illa regula vera esset & imitanda,

——Ubi plura nitent in carmine, non ego paucis
Offendar maculis; quas aut incuria fudit,
Aut humana parum cavit natura ——.

Ἀπολλώνιος ὁ τὴν Ἀργοναυτικὴν ποιητὴς, (καὶ τοῖς βουκολικοῖς, πλεῖ ὀλίγον τοῦ ἔξω θέν, ὁ Θεόκριτος ἐπιτυχέστατος), [209] ἆρ' ἐν Ὁμήρῳ ἂν μᾶλλον, ἢ Ἀπολλώνιος ἐθέλοις γνώναι; Τί δῆτα; Ἐρατοσθένης ἐν τῇ Ἠριγόνῃ (διὰ παύλων γὰρ ἀμώμητον τὸ ποιημάτιον) Ἀρχιλόχου, πολλοὶ καὶ ἀνομονόμενται ἐφεξευρίσκω, [210] καὶ εἰκῇ τῆς ἐκβολῆς τοῦ δαιμονίου πνεύματος ὁρμῇ, ἣν ἐπὶ νόμον τάξει δύσκολον, ἆρα δὴ μείζων ποιητής; Τί δ'; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἔλοιο, ἢ Πίνδαρος καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων ὁ Χῖος, ἢ καὶ Δίαν Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπλωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ παύλῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὁτὲ μὲν οἷον παύλαις ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σθένους δ' ἀλόγως πολλάκις, καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα. Ἢ οὐδεὶς ἂν εὖ φρονῶν ἑνὸς δεύτερα τοῦ Οἰδίποδος εἰς ταυτὸ συνθεὶς τὰ Ἴωνος ἀντιτιμήσαιτο [211] ἔξης.

Sect. XXXIV. Εἰ δ' ἀριθμῷ, [212] μὴ τῷ ἀληθεῖ, κείνοιτο τὰ κατορθώματα, ὅτως ἂν καὶ Ἰσοκράτης τῷ παντὶ περέχοι Δημοσθένους. Ἔστι γοῦν αὐτοῦ πολυφωνότερος, καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων, καὶ χεδὸν ὕπατος ἐν πᾶσιν,

[209] F. Ἀρ' ἐχ' Ὁμηρος. [210] V. Κἀκεῖνα τ. ε. τ. δ. πνεύματος, ὦ. [211] F. Ἐξ ἴσης. [212] F. Μὴ τῷ μεγέθει.

NOTÆ.

L. 1. Ἀπολλώνιος] Apollonius fuit Alexandriæ natus, ſed appellatus Rhodius, quia Rhodi degeret: diſcipulus fuit Callimachi, & Eratoſthenis ſucceſſor in præfecturâ Bibliothecæ Ptolemaïcæ: ſcripſit Argonautica, quæ extant.

L. 2. Θεόκριτος] Poëta elegans, qui *musâ* (ut cum Fabio loquar) *ruſticâ & paſtorali* uſus eſt: ejus opera vulgò hodie vocantur *Idyllia*, ſed à Longino hîc appellantur *Bucolica*, quæ (ut monet Langbænius) eorum olim fuit inſcriptio: Imò Theocritum ipſum βουκόλια nomine à veteribus citatum eſſe probat Heinſius loco è Pindari Scholiis adducto; uti & è Servii ad Virg. commentariis notat veteres agnoviſſe decem tantum *Bucolica* Theocriti: quæ ut plurimum verſibus conſtant *Bucolicis*, i. e. verſibus, qui in quarto metro habent dactylum finientem partem orationis: exemplo ſit illud in Idyll. 1. v. 2.

Ἅ ποτὶ τὰν παγὰν μελίσδεις &c.

L. 3. Ἐρατοσθένης] Eratoſthenes Cyrenæus Callimachi poëtæ diſcipulus: inter cætera poëtica ſcripſit *Erigonen*: fuitque ante Apollonium Ptolemaïcæ in Alexandriâ bibliothecæ præfectus.

L. 8. Βακχυλίδης] Poëta Græcus, Lyrico carmine præcipuus: patria illi Julis fuit, oppidum Ceæ inſulæ; ſcripſit Apodemicos, qui Dei cujuſdam peregrinationem continent: Julianus Imperator

Quia etiam vitio caret Apollonius ille Argonauticorum ſcriptor, (& in Bucolicis *ſuis*, paucis quæ ſunt alterius argumenti exceptis, Theocritus eſt feliciſſimus), annon malis fuiſſe Homerus, quàm Apollonius? Quid verò? num Eratoſthenes in Erigone (per omnia enim illud poëma eſt inculpatum) eſt major poëta, quàm Archilochus, qui multa etiam nullum ordinem habentia præpoſterè trahit, eâque vi eruptionis divini ſpiritûs, quæ non facile legibus ſubjicitur? Quid verò? in Lyricis malis eſſe Bacchylides, quàm Pindarus? & in Tragœdiâ Ion Chius, quàm mehercule Sophocles? quia illi quidem (*ſc. Bacchylides & Jon*) vitio carent, & in floridо *dicendi genere* ubique ſunt elegantes: Pindarus autem & Sophocles nonnunquam omnia impetu quaſi incendunt, ſæpe verò ſine ratione extinguuntur, caduntque infeliciſſimè; nemo certè, qui ſapit, in unum colligens *fabulas* Ionis, ex æquo *eas* æſtimârit contrà unam fabulam *Sophoclis*, Oedipum.

Si verò numero, non magnitudine, judicentur bene ſcripta, hoc modo etiam Hyperides omnino excelleret Demoſthenem. Eſt enim *Hyperides* magis, quàm ille, ſonorus, & plures virtutes habet, *Ad quæſtionem præcedentem explicandam virtutes Demoſthenis & Hyperides comparantur.*

NOTÆ.

rator ejus carminibus adeo delectatus fuit, ut inde dicitur præcepta viyendi petiiſſe: imò ea Pindaricis præferenda eſſe cenſuit Hiero Syracuſanus, judicio ſanè contrario ei, quod hîc de eâdem re profert Longinus.

Ibid. Πίνδαρος] Si quis hunc poëtam, cujus opera extant, non nôrit, feſtinet, qui & qualis fuerit, ex lectione Sublimium ejus Odarum ſcire: neque enim ſolùm apud omnia ſecula clariſſimum nomen obtinuit, ſed & verſus, quos compoſuit, Lyrici ab eo *Pindarici* vocantur. *Novem* (inquit Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1.) *lyricorum longè Pindarus princeps, ſpiritûs magnificentiâ, ſententiis, figuris, beatiſſimâ rerum verborumque copiâ, & velut quodam eloquentiæ flumine: propter quæ Horatius eum meritò credidit nemini imitabilem.*

Ibid. Ἴων ὁ Χῖος] Poëta Dithyrambicus, qui, præter Odas, dicitur quadraginta fabulas ſcripſiſſe: ab Ariſtophane vocatur ἀοῖος ἀστὴρ *Sydus Eoum*, quia dum ſcriberet Odam, quæ his vocibus inceperit, fato conceſſit.

L. 13. Οἰδίπους] Hæc eſt maximè celebris Sophoclis fabula, quam omnium ferè gentium Poëtæ ſibi ad imitandam ſumpſerunt.

σιν, ὡς ὁ Πένταθλος, [213] ὥστε τῷ μὲν πρωτείων ἐν ἅπασι τῶν ἄλλων ἀγωνισῶν λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἰδιωτῶν. Ὁ μὲν γὰρ Ὑπερείδης πρὸς τὸν πάντα, ἔξω γε τῆς σωφρόσεως, μιμεῖται τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα, καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐν πολλοῖς πολειήφεν ἀρετάς τε καὶ χάριτας. Καὶ γὰρ [214] μαλακίζεται, ἀφελείας ἔνθα χρὴ, καὶ ὁ πάντα ἐξῆς καὶ μονοτόνως (ὡς ὁ Δημοσθένης) λέγει, τό τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος ἡδύ, λιτῶς ἐφηδυνόμενον· ἅπτεται τε πολλαχοῦ αὐτόν εἰσιν ἀστεισμοί, μυκτῆρος πολιτικώτατος, ἀγχίνοια, τὸ μετὰ τῆς εἰρωνείας δυπάλαιστον, σκώμματα καὶ ἄμουσα, καὶ [215] ἀναγωγα μετὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους, ἀλλ' Ἀττικίζοντα, διασυρμός τε Ἀριστόξειος, καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν, καὶ μετὰ παιδιᾶς ἀσχόλου κέντρον, [216] ἀμίμητον δὲ εἰπεῖν τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον· [217] οἰκείσασθαί τε προσφυέστατος, ἔτι δὲ μυθολογῆσαι κεχυμένως, καὶ ἐν ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεῦσαι ἔτι ἀναμπὴς ἄκρως, ὥστε (ἀμέλει) τὰ μὲν πρὸς τὴν Λητὼ ποιητικώτερα, τὸν δ' Ἐπιτάφιον Ἀριστείκειος, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος, διέθετο. Ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνθρωπίνης, ἀδιάκρυτος, ἥκιστα ὑγρὸς, ἢ Ἀριστείκειος, ἀπάντων ἐξῆς τῶν προειρημένων κατὰ τὸ πλέον ἄμοιρος. Ἔνθα μέντοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ

[213] V. Ὅς γε τῷ μὲν——λείπεσθαι, πρωτεύειν δέ. [217] V. Οἰκίσασθαί ποτε.

NOTÆ.

L. 1. Ὡς ὁ Πένταθλος] Apud veteres Græcos quinque erant præcipua certaminis genera, jactus disci, cursus, saltus, jaculatio, & luctatio: in unoquoque genere singuli excellere conabantur; nonnulli verò in omnibus his simul generibus clari esse voluerunt, hique Πένταθλοι vocabantur: & his semper ferè accidit, ut iis, qui se ad unum certaminis genus exercebant, in eo genere inferiores essent: Huc facit ille Platonis locus (ut notat Faber) in dialogo, qui ἔρασαί, ἢ περὶ φιλοσοφίας inscribitur, Δοκεῖς μοι λέγειν, οἳ ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἰσὶν οἱ Πένταθλοι πρὸς τοὺς δρομέας, ἢ πελτασάς· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τούτων μὲν λείπονται καὶ τούτων ἆθλα, καὶ δὲ-τερεῖ εἰσι πρὸς τούτους· τῶν δ' ἄλλων ἀθλητῶν πρῶτοι, καὶ νικῶσιν αὐτούς. *Videris tales dicere, quales sunt Pentathli, cum cursoribus, vel peltastis comparati: etenim illi ab his in unoquoque ipsorum certamine vincuntur, & secundum locum post hos tenent; reliquorum verò athletarum primi sunt, eosque vincunt:* additque Faber, lectorem posse ex citato Platonis loco facile videre, qui sint illi, qui paulò infra vocantur ἰδιῶται.

L. 8. Μυκτῆρος πολιτικώτατος] De vocum harum sensu vide quæ dicit Quinctil. Inst. Or. l. 8. c. 6. *Adjicitur his* μυκτηρισμὸς *simulatus quidem, sed non latens derisus*: nasu verò cum plerumque hic derisus notari soleat, hinc *nasus Atticus*

bet, & ferè ſummo proximus eſt in omnibus, tanquam *aliquis* Quinquertio; adeo ut inferior eſt aliis certatoribus, qui primas tenent *ſinguli* in ſingulis *generibus*, ſuperior verò eſt iis, qui in eodem, quo ille, genere *certatores* ſunt. Hyperides enim imitationi omnium Demoſthenicarum virtutum (exceptâ compoſitione) etiam Lyſiæ virtutes venereſque copiosè adjunxit: etenim mollis eſt, ubi remiſſione opus eſt, neque omnia ſeriatim & unâ ſpiritûs intentione (ut Demoſthenes) dicit, habetque moratum *dicendi genus* cum ſuavitate jucundum, leniter dulcedine conditum: & innumeræ ſunt in illo urbanitates, naſus maximè forenſis, feſtivitas liberalis, victrix in ironiis facilitas, joci non illepidi, neque inepti (*ut* apud illos Atticos *non ſolebant eſſe*), ſed *rei* inhærentes, felixque via rem alio modo, quàm dicitur, accipiendi, & multa vis Comica, aculeuſque cum joco ſcopum bene attingente, & non imitabilis (ut ita dicam) venuſtas in his omnibus: ad miſericordiam movendam naturâ aptus eſt maximè; item in fabulis narrandis fuſus, ſumméque flexilis ad digrediendum cum molli *facilique* ſpiritu, quomodo (exempli gratiâ) illa, quæ poëticè potius ſunt de Latonâ dicta, orationemque Funebrem, ut neſcio an quivis alius, cum oſtentatione compoſuit. Demoſthenes verò in effingendis moribus *hominum* infelix *eſt*, parum fuſum dicendi genus habet, minimè flexilis eſt vel oſtentationem præ ſe ferens, omnium denique anteà dictorum

NOTÆ.

ticus apud Senecam in Suaſoriâ primâ occurrit pro deriſu urbano, eleganti, qualique Attici uti ſolebant.

L. 10. Διασυρμὸς] Diaſyrmus eſt (apud Longinum) figura, quâ Orator ea, quæ ab adverſariis objiciuntur, extenuando refutat: quæ hujus figuræ definitio bene convenit cum iis, quæ dicuntur in Sect. 38. ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὔξησις.

L. 13. Ἐν ὑγρῷ πνεύματι] Cum ea, quæ humida ſunt, faciliùs flecti poſſunt, voces ὑγρὸν πνεῦμα videntur hîc ſignificare iſtiuſmodi animum, qui ſe facilè in diverſas partes trajicit, quique ab aliâ re ad aliam (ut poſtulat occaſio) in dicendo ſine labore tranſit.

L. 14. Τὰ μὲν περὶ Ἅρπαλω] Unde iſthuc? ex *Deliaco* Hyperidis: Hermogenes enim in l. 1. περὶ ἰδεῶν dicit, ἐπεὶ τὰ ἐν Δηλιακῷ Ὑπερίδου ποιητικῶς μᾶλλον ἢ μυθικῶς εἴρηται. Faber.

L. 18. Ἔνθα μύθοι γελοῖοι &c.] Longè aliud de Demoſthene judicium profert Her-

καὶ ἀρρεῖον, καὶ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον, ἢ καταγελᾶται· ὅταν δὲ ἐλέγχειν θέλῃ τῷ Δημοχαρὴς εἶναι, τότε πλέον ἀφίσαται.[218] τὸ γέ τοι περὶ † Φρυγίης ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γεράφειν, ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερείδου σφώσησεν. Ἀλλ' ἐπειδήπερ, οἶμαι, τὰ μὲν θαυμάσια καλὰ, καὶ εἰ πολλὰ,[219] ὅμως ἀμεγέθη καὶ καρδίῃ νήφοντα, ἀργὰ, καὶ τὸν ἀκροατὴν ἠρεμεῖν ἐῶντα, (εἰδεὶς γὰρ Ὑπερείδου ἀναγινώσκων φοβεῖται)[220] ὁ δὲ ἔνθεν λαβὼν τὸν τῆς μεγαλοφυεστάτου καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένης ὑψηγορίας τόνον, ἔμψυχα πάθη, θεισσίαν, ἀλχίνοιαν, τάχος, ἔνθεν δ', ὃ κύριον, τοῖς ἅπασιν ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δυνάμιν· ἐπειδὴ ταῦτα, φημὶ, ὡς θεόπεμπτά τινα δωρήματα, (τὸ γὰρ εἰπεῖν θεμιτὸν ἀνθρώπινα), ἀθρόα ἐς ἑαυτὸν ἔσωσε, διὰ τοῦτο οἷς ἔχει καλοῖς ἅπαντας ἀεὶ νικᾷ, καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει,[221] καὶ ὥσπερει καταβροντᾷ καὶ καταφέρεται τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας· καὶ θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντανοίξαι τὰ ὄμματα δυνάιτο, ἢ ἀντοφθαλμῆσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνου πάθεσιν.

Ἐπὶ

[218] V. desunt τὸ γέ τοι——σωώσησεν. † F. Φρυνίης. [219] F. Ὅμως ἀμεγέθη καρδίῃ νήφοντα ἔργα. [221] F. del. καὶ.

NOTÆ.

Hermog. in lib. περὶ μεθόδου δεινοῦ. dicit enim τούτοις πᾶσι (sc. modis ad vim Comicam ducentibus) χρῆται Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου, ἔνθεν δῆλον ὅτι κωμῳδεῖν ἐπίσατο: Sed Longini de illo sententiam præferendam cum doctis viris puto; idemque, quod hic dicit Noster, innui videtur à Quinctil. Inst. Or. l. 10. c. 1. qui, cum comparat Demosthenem & Ciceronem, dicit, *Salibus certè & commiseratione (qui duo plurimum affectus valent) vincimus.*

L. 2. Τὸ γέ τοι περὶ &c.] Sensus videtur hic esse: Si Demosthenes conatus esset scribere orationem de Phryne, aut de Athenogene (de quibus duas scripsit orationes Hyperides celeberrimas plenasque earum dicendi virtutum, quibus caruit Demosthenes) inferior esset in iis, quàm Hyperides, & notum omnibus fecisset, quantum emineret Hyperides, quámque ipse ad illud orationis genus naturâ non factus esset. Phryne illa fuit meretrix Thespiaca, tantâ pulchritudine, ut ad ejus similitudinem simulacra Veneris per universam Græciam fingerentur: tandem accusata impietatis defensa in judicio fuit ab Hyperide; qui scripsit pro illâ orationem non minori elegantiâ & pulchritudine, quàm quâ illa ipsa excelleret, quam defenderat: Oratoris igitur ope absoluta est. Porrò altera ejusdem oratio de Athenogene (quanquam, ut & prior illa, non extet) tamen à veteribus non mediocriter laudatur.

L. 5. Καρδίῃ νήφοντα] Hæc phrasis op-

torum plerumque est expers. Ubi quidem vi conatur risu & urbanitate plenus esse, non potius risum movet, quàm deridetur; quum verò velit ad festivitatem propè accedere, tunc ab eâ longiùs abest: si oratiunculam ille (*sc. Demosthenes*) de Phryne vel de Athenogene scribendam suscepisset, multò magis Hyperidem insignem videri fecisset. Sed quoniam alterius *sc. Hyperidis* virtutes, cum sint, etsi multæ, tamen Sublimitate carentes, ejusque qui (*ut in proverbio est*) corde sobrius est, ignavæ sunt, permittuntque auditorem quietum esse; (quippe nemo Hyperidem legens commovetur): Hic verò *sc. Demosthenes*, hinc sumens tonum maximæ animi magnitudinis Sublimitatisque perductæ ad fastigium virtutis, affectus animatos, abundantiam, versutiam, celeritatem; illinc autem (id quod huic proprium est) vehementiam, & vim *dicendi* tantam, quantam nemo consequi potest; Quoniam hæc, inquam, velut quædam divinitùs missa dona (neque enim fas est ea appellare humana), confertim ad se attraxerit, propterea iis virtutibus, quas habet, omnes semper vincit, & quod ad eas, quas non habet, attinet, quasi tonitru fulgoreque percellit omnes seculi Rhetoras; & facilius quis possit oculos *suos* contra fulmina immissa aperire, quàm rectis oculis intueri crebros ejus affectus. At-

NOTÆ.

opponitur τῷ ἐνθουσιᾷν sive *divino quodam furore afflari*: quod in Demosthene cæterisque Sublimibus auctoribus Longinus toties laudat.

L. 7. Φοβῶνται] Vide quæ dixi in Notâ ad pag. 41.

Ibid. Τῷ μεγαλοφυεσάτῳ] Vox μεγαλοφυέσατον Substantivè hîc accipitur eodem modo, quo occurrit τὸ ὑφηγεμονικὸν in Sect. 12. ubi vide Notam ad pag. 50.

L. 9. Ἀλχίνοιαν] Tollius explicat hanc vocem per *versutiam*, citatque illud Ciceronis in lib. 3. de Nat. Deorum, *Versutos eos appello, quorum celeriter mens versatur*: sed fortasse possumus rectiùs vocem ἀλχίνοιαν, cum derivatur ab ἄλχι & νοῦς, reddere cum Budæo *præsentiam animi*: à Laërtio definitur, *Naturalis facultas inveniendi aut excogitandi quid deceat fieri.*

L. 10. Ἀπρόσιτον δεινότητα] Hinc scripsit Dion. Halicarn. libellum περὶ τῆς τοῦ Δημοσθένους δεινότητος.

L. 13. Καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἴχει &c.] Sensus est: Virtutes scribendi Demosthenicæ adeo magnæ sunt, ut fulgore suo omnes illas, quibus ipse caret, cæterique auctores utuntur, virtutes quasi obscurent & opprimant.

Sect. XXXV. Ἐπὶ μὴν τοῦ Πλάτωνος καὶ ἄλλη τίς ἐστιν, ὡς ἔφην, διαφορά. Οὐ γὰρ μεγέθει τῷ ἀρετῷ, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει πολὺ [222] λειπόμενος ὁ Λυσίας· [223] ὁ μὴν πλεῖον ἔτι τοῖς ἁμαρτήμασι φέρεται, ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται. Τί ποτ' οὖν εἶδον οἱ ἰσόθεοι ἐκεῖνοι, καὶ τῷ μεγίστων ἐπορεξάμενοι [224] τὸ συγγραφῆς, τὸ δ' ἐν ἅπασιν ἀκριβείας ὑπερφρονήσαντες; Πρὸς πολλοῖς ἄλλοις ἐκεῖνο· ὅτι ἡ φύσις [225] οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῷον, οὐδ' ἀγλωνὲς ἔκεινε τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὡς εἰς μεγάλων τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπάγουσα, θεατάς τινας τῶν ὅλων αὐτῆς ἐσομένους, καὶ φιλοτιμωτάτους ἀγωνιστάς, εὐθὺς ἄμαχον ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῖν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου, καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς θειοτέρου. Διόπερ τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίᾳ τὸ ἀνθρωπίνης ἅπασης ὀλίγον ὁ σύμπας κόσμος οὐκ ἀρκεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰς τοῦ περιέχοντος πολλάκις ὅρους ἐκβαίνουσιν αἱ ἐπίνοιαι· καὶ εἴ τις περιβλέψαιτο ἐν κύκλῳ τὸν βίον, ὡς πλέον ἔχει τὸ θαυμάσιον ἐν πᾶσι [226] καὶ μέγα καὶ καλὸν, ταχέως εἴσεται πρὸς ἃ γεγόναμεν. Ἔνθεν φυσικῶς πως ἀγόμεθα μὰ Δί' οὐ τὰ μικρὰ ῥεῖθρα θαυμάζομεν, [227] ἢ καὶ διαυγῆ καὶ χρήσιμα· ἀλλὰ τὸν Νεῖλον, καὶ Ἴστρον, ἢ Ῥῆνον, πολὺ δ' ἔτι μᾶλλον τὸν Ὠκεανόν· οὐδέ γε τὸ ὑφ' ἡμῶν τυτὶ φλογίον ἀναπτόμενον, [228] ἐπεὶ καθαρὸν σῴζει τὸ φέγγος, [229] ἐκπλησσόμεθα τῶν οὐρανίων μᾶλλον, [230] καίτοι πολ-

λάκις

[222] F. Λειπόμενος αὐτοῦ Λυσίας. [223] V. Καὶ ὁ πλεῖον. [225] F. Οὐ ταπεινὸν ζῷον——εἰς τὸν βίον ἡμᾶς, καὶ εἰς. [226] V. desunt καὶ καλόν. [227] F. Εἰ καὶ. [230] V. Καὶ τῶν.

NOTÆ.

L. 8. Πανήγυριν] Hoc videtur Longinus sumpsisse ex eo, quod dixerat Pythagoras, quodque his verbis profert Cicero in Tusc. Disp. l. 5. c. 3. *Similem sibi videri vitam hominum & mercatum eum, qui haberetur maximo ludorum apparatu, totius Græciæ celebritate* &c.

L. 11. Παντὸς ἀεὶ &c.] Adverbium ἀεὶ vel redundat hîc, vel ex suo loco in alium transfertur: & ita apud Longinum legimus in Sect. 44. ἴδιον ἀνθρώπου, τὸ καταμίμφεσθαι τὰ ἀεὶ παρόντα, & alibi: Addit Schurzfl. idem, quod nos in Longino observamus, notâsse Jos. Scaligerum in

Atqui inter Platonem & *Lyſiam* alia quædam eſt, ut dixi, differentia: neque enim propter magnitudinem virtutum ſolùm, ſed & numerum multum inferior, quàm ille, eſt Lyſias; & hîc quidem magis vitiis eum ſuperat, quàm virtutibus ab eo vincitur. Quid igitur viderunt divini illi & affectantes maximè Sublimia in ſcriptis, negligentes verò accuratam in omnibus diligentiam? Hoc inter multa alia, *nempe* quòd Natura ſtatuit Hominem eſſe animal neque humile neque ignobile; ſed, velut in magnum quendam conventum, in vitam nos & in univerſum *terrarum* orbem inducens, qui futuri ſimus ſpectatores omnium ejus *ſc. naturæ* partium, & cupidiſſimi honoris certatores, ſtatim noſtris animis inſevit invictum amorem omnis ejus quod ſemper magnum eſt, quodque, ut ad nos *refertur*, divinius eſt. Quocirca ne totus mundus ſufficit contemplationi agitationique humanæ jaculationis *mentis*, ſed cogitationes tranſgrediuntur ſæpè limites ambientis *aëris*: & ſi quis contempletur undequaque vitam, quæ in omnibus rebus magis eo abundat, quod excellens eſt & magnum & pulchrum, cito cognoſcet quas ad res nati fuimus: Inde naturâ ducti mehercule non admiramur parvos rivulos, etiam ſi pellucidi, utileſque ſint; ſed Nilum, & Iſtrum, aut Rhenum, imò multo etiam magis Oceanum: neque admiramur hunc ignem à nobis accenſum, quia puram ſervat lucem, magis quàm cœleſtes *ignes*, quamvis ſæpe obſcuratos: neque *hunc*

Platonem pauciora, quàm Lyſiam, vitia habere; & maxima magis, quàm communia, admirationi eſſe.

NOTÆ.

in Dione Caſſio ad Propertium p. 203.

L. 18. Ἴστρον] i. e. Danubium, longè maximum Germaniæ fluvium; cui autem proximus eſt quoad magnitudinem in eadem Germaniâ Rhenus.

L. 20. Οὐρανίων] Sc. Solem, & Lunam, quibus ſæpius accidit luminis defectus, ex eo quòd Eclipſes (ut vocant Aſtronomi) patiuntur, vel quod nubibus eorum lux à noſtris oculis eripitur.

Addendum eſſe hîc cenſeo, me aliter de lectione hujus loci ſtatuere, quàm ſtatueram in Emendat. Opinor enim vulgatam lectionem præferri oportere; nec opus

λάκις ἀποκοτυμβῶν· ὁδὲ τῶν τ᾽ Αἴτνης κρατήρων ἀξιοθαυμαστότερον νομίζομεν, ἧς αἱ ἀναχοαὶ πέτρας τε ἐκ βυθοῦ καὶ ὅλους ὄχθους ἀναφέρουσι, [231] καὶ ποταμοὺς ἐνίοτε τοῦ γλώσσης ἐκείνης καὶ αὐτοῦ μόνου πορχέουσι πυρός. Ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν τοιούτων ἀπάντων ἐκεῖνʼ ἂν εἴποιμεν ὡς ἀνθρώποις τὸ χρειῶδες, ἢ καὶ ἀναγκαῖον, θαυμαστὸν δ᾽ ὅμως ἀεὶ τὸ ἀβλαβόδοξον.

Sect. XXXVI. Οὐκοῦν ἀπό γε τῶν ἐν λόγοις μεγαλοφυῶν (ἐφ᾽ ὧν νῦν τ᾽ ἔξω τῆς χρείας καὶ ὠφελείας πίπτει τὸ μέγεθος) προσήκει σκοπεῖν αὐτόθεν· ὅτι τοῦ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστῶτες οἱ τηλικοῦτοι, [232] ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τοῦ ἁπτοῦ, καὶ τὰ μὲν ἄλλα τοὺς χρωμένους ἀνθρώπους ἐλέγχει, τὸ δ᾽ ὕψος ἐγγὺς αἴρει μεγαλοφροσύνης θεοῦ, καὶ τὸ μὲν ἄπταιστον ὑφέγει, τὸ μέγα δ᾽ οὐ καὶ θαυμάζεται. Τί χρὴ πρὸς τούτοις ἔτι λέγειν; ὡς ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν [233] ἕκαστος ἅπαντα τὰ σφάλματα ἐν ἀξιώσει πολλάκις ὕψει, καὶ κατορθώματι· καὶ τὸ κυριώτατον, ὡς εἴ τις ἐκλέξας τὰ Ὁμήρου, τὰ Δημοσθένους, τὰ Πλάτωνος, τὰ τῶν ἄλλων, ὅσοι δὴ μέγιστοι, κατορθώματα πάντα ὁμόσε συναθροίσειεν, ἐλάχιστον ἄν τι, μᾶλλον δ᾽ οὐδὲ πολλοστημόριον ἂν εὑρεθείη τῶν ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι πάντῃ κατορθουμένων. Διὰ

[232] F. Ὅμως πανὸς. [233] V. Ἕκασον.

NOTÆ.

opus esse, ut vel cum Tollio vocem ἐπεὶ in εἶπερ mutemus, aut cum Edit. primâ legamus ἐκπλητόμεθα ὃ τῷ &c. Latina mea versio sensum loci fideliter & clarè satis explicare videtur.

L. 1. Τῶν τ᾽ Αἴτνης κρατήρων] In monte Ætnâ (uti & in Vesuvio) ea montis pars, unde evomuntur ignis cinerisque, appellatur etiam hodie *crater*: quia cava est, & ad summum (poculi instar) aliquanto latior.

L. 2. Ἧς αἱ ἀναχοαὶ &c.] Hæc, & quæ sequuntur, verba videntur desumpta esse ex ignoto aliquo (Poëtico fortitan) scriptore: Ætnæ ardentis descriptionem continent, per omnia similem illi, quæ occurrit in Virg. Æn. l. 3. v. 571.

——*Horrificis juxta tonat Ætna ruinis,*
Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem,
Turbine fumantem piceo & candente favillâ;
Attollitque globos flammarum, & sydera lambit:
Interdum scopulos avulsaque viscera montis
Erigit eructans, liquefactaque saxa sub auras
Cum gemitu glomerat.

Ubi Ætna dicitur eodem modo, quo apud Longinum, *interdum saxa & scopulos* ef-

hunc ignem digniorem admiratione cenſemus quàm Crateras Ætnæ, cujus fauces emittunt ſaxaque ex fundo & totos ſcopulos, & effundunt fluvios nonnunquam ejus generis, & ipſius ſolius ignis. Sed de omnibus hujuſmodi rebus poſſumus hoc dicere; id, quod utile eſt, vel etiam neceſſarium, facile acquiſitum eſſe ab hominibus; tamen id, quod præter expectationem videtur, ſemper eſſe admirationi.

Idem de Sublimi in ſcriptis dicendum eſſe.

Ergo de iis, qui in ſcriptis naturâ Sublimes ſunt (in quos Sublimitas cadit non ſine utilitate & commodo), oportet hîc conſiderare; licet hujuſmodi homines longe abſint à perfectione vitio carente, tamen illos omnino eſſe ſuprà id, quod mortale eſt; & alia quidem oſtendere eos, qui iis utuntur, homines eſſe, Sublimitatem verò tollere prope ad altitudinem Dei; & id, quod culpâ vacat, non vituperari, id verò, quòd Sublime eſt, etiam admirationi eſſe. Quid opus eſt jam his addere? *nempe* quòd unuſquiſque illorum hominum omnes *ſuos* errores ſæpe poſſit redimere unâ Sublimitate & virtute; & quòd (præcipuum hoc eſt maximè) ſi quis elegerit omnes lapſus Homeri, Demoſthenis, Platonis, aliorumque, quotquot maximi *ſunt ſcriptores*, & *eos* in unum coëgerit, minima, potius verò ne milleſima inventa eſſet pars illorum, quæ ab his Heroïbus ubique ſunt præclarè dicta. Quocirca omne

NOTÆ.

effundere; interdum verò *ſolùm ignem & globos flammarum.*

L. 7. Ἐφ' ὧν ἀκέτ' ἔξω &c.] Longinus dixerat in præced. Sect. homines ſolere imprimis admirari Solem & Lunam, quamvis ſæpius obſcurentur; itemque ardentem Ætnam, licet ex ſuis faucibus nocituram emittat flammam: hîc verò, cum ad Sublimes auctores redeat, innuit Sublimitatem magis admirationi eſſe oportere, quia non inutilis res eſt, ſed per eam tum ipſis auctoribus, tum aliis multa commoda ſunt importata.

L. 9. Ὅρως πάντες &c.] Vide Notam ad verba πάντως ἐπάνω τῶν ἀπεχθωμένων καθίσαι). p. 5.

L. 14. Ἐξωνεῖται] Ita utuntur Latini auctores verbo *redimere*: Juvenalis enim dicit Sat. 4. v. 2.

——*Monſtrum nullâ virtute redemptum*
A vitiis——

i. e. quod nullas virtutes habet, quibus vitia ſua compenſet.

Διὰ ταῦθ' ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὼν ϗ βίος, ὁ δωάμψος ὑπὸ τῆ φθόνῳ ϖδηνοίας ἁλῶναι, φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια, ϗ ἄχει νυῖ ἀναφαίρετα φυλάττει, ϗ ἔοικε τηρήσειν,

Ἐς τ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, ϗ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ.

Πρὸς μὲν τοίνυν γε τὸν γεγράφοντα, ὡς ὁ Κολοσσὸς ὁ ἡμαρτημένος ὁ χειρίτων ἢ ὁ Πολυκλείτου Δορυφόρος, ϖδάκειται πρὸς πολλοῖς εἰπεῖν ὅτι ϑπὶ μὲν τέχνης θαυμάζεται τὸ ἀκριβέστατον, ϑπὶ δ' τῶ φυσικῶν ἔργων τὸ μέγεθος. Φύσει δὲ λογικὸν ὁ ἄνθρωπος· καὶπὶ μὲν ἀνδριάντων ζητεῖται τὸ ὅμοιον ἀνθρώπῳ, ϑπὶ δ' λόγου τὸ ὑπεραῖρον, ὡς ἔφην, τὰ ἀνθρώπινα. Περσήκει δ' ὅμως (ἀναχάμπτει γὰρ ϑπὶ τινὰ ἀρχὴν ἡμῖν τοῦ ὑπομνήματος ἡ παραίνεσις), ἐπειδὴ τὸ μὲν ἀδιάπλωτον ὡς ϑπὶ τὸ πολὺ τέχνης ἐστὶ κατόρθωμα, τὸ δ' ἐν ὑπεροχῇ [234] πολλῇ, πλὴν οὐχ ὁμότονον, μεγαλοφυΐας, βοήθημα τῇ φύσει [235] παντὶ ποιήσασθαι τὴν τέχνην. Ἡ γὰρ ἀλληλουχία τούτων ἴσως γένοιτ' ἂν τὸ τέλειον. Τοσαῦτα μὲν ἀναλαμβάνων ὑπὲρ τῶν προτεθέντων ϑπεῖναι σκεμμάτων· χαιρέτω δ' ἕκαστος, οἷς ἥδε).

Sect. XXXVII. Ταῖς δὲ μεταφοραῖς γειτνιῶσιν (ἐπανιτέον γὰρ) αἱ ϖδαβολαὶ ϗ εἰκόνες, [236] ἐκεῖ μόνον ϖδαλλάττουσαι, * * * * * * *

[234] V. Πολλῇ οὐχ' ὁμότονον. [236] V. Ἐκείνῳ.

NOTÆ.

L. 4. Ἐς τ' ἂν ὕδωρ &c.] Verſus hic deſumptus eſt ex Homeri epitaphio Midæ: locus integer extat in libello de vitâ Homeri, qui vulgò Herodoto adſcribitur.

L. 5. Ὁ Κολοσσὸς] Coloſſus fuit celeberrima illa Apollinis ſtatua, Rhodi ab Ialyſo locata, tam immenſæ magnitudinis, ut inter ejus crura mare flueret, naveſque maximæ tranſirent.

L. 6. Ὁ Πολυκλείτου Δορυφόρος] Polycletus hic fuit Sicyonius Statuarius, qui ſtatuam juvenis arma ferentis (ut indicat nomen) perfectiſſimam fecit: Plinius illum Doryphorum appellat l. 34. c. 8. *viriliter puerum*, additque, *quem canona Artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut à lege quâdam.*

L. 11. Ἀναχάμπτει γὰρ &c.] i. e. idem nunc præceptum do, quod in initio hujus commentarii dedi: Reſpicit hîc Longinus, opinor, ad Sect. 2. ubi docuerat artem eſſe adjutricem naturæ, eaſque ambas ſemper conjungi oportere.

L. 18. Ἐπανιτέον γὰρ] Jam longiore illâ Digreſſione finitâ, in quâ quærebatur, quis optimus ſit auctor, iſne, qui Sublimitati in ſcriptis quædam vitia parva immiſcet,

omne ſæculum ævumque, cum nequeat invidiæ dementiâ decipi, illis tulit tribuitque victoriæ præmia, & ad hoc uſque tempus minimè ab iis detrahenda cuſtodit, & cuſtoditurum videtur,

Dum & aqua currit, arboreſque proceræ vireſcunt.

Illi, qui ſcribit, Coloſſum vitium habentem non meliorem eſſe, quàm Polycleti Doryphorum, in promptu eſt præter multa *alia hoc* reſpondere: *nempe* quòd in operibus artis id, quod accuratius eſt, admiratione excipitur; in operibus vero naturæ id, quod Sublime eſt. Quòd autem homo eſt *animal* oratione præditum, naturæ debetur: & *idcirco* in ſtatuis humanis quæritur ſimilitudo hominis; in oratione verò, *quæ naturæ opus eſt*, quæritur id quod, ut dixi, excedit res humanas. Convenit tamen (redit enim præceptio noſtra ad initium commentarii), quoniam vitio carens *dicendi genus* plerumque artis eſt virtus; id verò quod in multâ Sublimitate *poſitum eſt*, ſed non ubique æquale, *virtus eſt* animi magnitudinis, *convenit*, *inquam*, ubique acquirere artem in auxilium Naturæ: forſitan enim perfectio ex illarum mutuâ operâ naſcatur. Hæc de quæſtionibus in medio poſitis neceſſe fuit ſtatuere: ſed unuſquiſque fruatur iis, quæ ipſi placent.

* *

Metaphoris (revertendum enim eſt) vicinæ ſunt Comparationes & Similitudines, illo tantùm modo inter ſe differentes, * * * *Vi-*

De Comparationibus & Similitudinibus.

NOTÆ.

miſcet, an is, qui Sublimis non eſt, ſed vitiis omnino caret; ad ſui operis formam redit Longinus, alioſque Tropos, qui Sublimem orationem faciunt, enumerat.

L. 19. Παραλλάτ\|ουσα * * * * ϛοι ϰ᾽ &c.] Lacuna hîc eſt duorum foliorum in MSo Par. uti in MSo etiam Veneto: ſed tamen aliquo modo illam poſſumus ſupplere ex iis, quæ ſcripſerunt Ariſtoteles & Quinctilianus: Παραβολὴ, (inquit Quinctil. Inſt. Or. l. 6. c. 11.), *quam Cicero collationem vocat, longiùs res, quæ comparentur, repetere ſolet*: tum addit illuſtre quoddam ex Cic. orat. pro Murenâ exemplum: *Quòd ſi è portu ſolventibus iis, qui jam in portum ex alto invehuntur, præcipere ſummo ſtudio ſolent & tempeſtatum rationem, & prædonum, & locorum; quòd natura fert, ut iis faveamus, qui eadem pericula, quibus nos perfuncti ſumus, ingrediantur*: quo tandem me animo eſſe opor-

Sect. XXXVIII. * * σοι ϗ αἱ τοιαῦται, "[237] Ἐι μὴ τὸν ἐγκέφαλον ἐν ταῖς "πλέγναις καταπεπατημμένον φορεῖτε." Διόπερ εἰδέναι χρὴ τὸ μέχει πϐ παρρησιαστέον ἕκαστον· τὸ γὰρ ἐνίοτε περαιτέρω περεκπίπτειν ἀναιρεῖ τιμὴν ὑπερβολῆς, ϗ τὰ τοιαῦτα ὑπερτεινόμενα χαλᾶται· ἅπαξ ὅτε ἢ ϗ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀνῆκε περιστήσαται. Ὁ γοῦν Ἰσοκράτης, εἰκὸς οἶδ' ὅπως, παιδὸς παρρησίαν ἔπαθεν, διὰ τιμὴν τοῦ πάνυ αὐξητικοῦς ἀτέλειαν λέγειν φιλοτιμίαν. Ἔστι μὲν γὰρ ὑπόθεσις αὐτῷ τοῦ Παναγυρικοῦ λόγου, ὡς ἡ Ἀθηναίων πόλις ταῖς εἰς τοὺς Ἕλληνας εὐεργεσίαις ὑπερβάλλει τιμὴν τοὺς Λακεδαιμονίων. Ὁ δ' αὐτὸς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα τίθησιν· "Ἐπειθ' οἱ λόγοι τοσαύτην ἔχουσι δύναμιν, "ὥστ' οἷόν τ' εἶναι ϗ τὰ μεγάλα ταπεινὰ ποιῆσαι, ϗ τοῖς μικροῖς "περιθεῖναι μέγεθος, ϗ τὰ παλαιὰ καινῶς εἰπεῖν, ϗ περὶ τῶν νε"ωστὶ γεγονότων ἀρχαίως διελθεῖν." Οὐκοῦν, φησί τις, Ἰσοκράτες, ὅτως μέλλεις ϗ τὰ περὶ Λακεδαιμονίων ϗ Ἀθηναίων ἐναλλάττειν; Σχεδὸν γὰρ τὸ τῶν λόγων ἐγκώμιον ἀπιστίας τ' καθ' αὑτοῦ τοῖς ἀκούουσι προάγγελμα ϗ παροίμιον ἐξέθηκε. Μή ποτ' οὖν δέεσθαι τῶν ὑπερβολῶν (ὡς ϗ ἐπὶ τῶν σχημάτων παρείπομεν) αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνουσαι, ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί. Γίνεται γὰρ τοιόνδε, ἐπειδὰν ὑπὸ ἀπαθείας μεγέθει τινὶ σωεκφωνοῦντι πίστεως· ὅπερ ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ φθειρομένων ποιεῖ. "Οἵ τε γὰρ Συρακ- "κόσιοι,

[237] V. Εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις, ϗ μὴ ἐν ᾗ.

NOTÆ.

oportet, propè jam ex magnâ jactatione terram videntem, in hunc, cui video maximas tempestates reip. esse subeundas? Εἰκὼν verò est brevior quædam comparatio, & utraque, tum παρβολὴ tum εἰκὼν, à Metaphorâ eo differt, quòd illæ pluribus verbis, hæc uno solo continetur: *Cum poëta* (inquit Aristot. in Rhet. l. 3. c. 4.) *dicit de Achille,* ὡς ὁ λέων ἐπόρουσε, *est* εἰκών: *cum verò dicit,* λέων ἐπόρουσε, *est Metaphora; quia enim ambo fortes sunt, per metaphoram à fortissimâ belluâ factam appellavit Achillem Leonem.*

L. 1. Ἐι μὴ τὸν ἐγκέφαλον &c.] i. e. si non insipientes sitis: voces hæ desumptæ sunt ex fine orat. de Haloneso, quam dicit Faber non esse Demosthenis opus, sed Hegesippi, cujus meminit Demosthenes, quique ei socius & collega in administratione Reipublicæ fuerat. De hoc verò dicto in diversas sententias abeunt Longinus & Hermogenes; quod enim

* * *Vitioſæ ſunt* etiam hujuſmodi *Hyperbolæ*; "Si vos non ce- "rebrum in plantis pedum proculcatum geratis." Quare oportet ſcire, quo uſque res unaquæque extra limites ferenda ſit: nonnunquam enim *valdè* modum excedere evertit Hyperbolam, & hujuſmodi res nimis intentæ laxantur, aliquando etiam in contraria commutantur. Ergo Iſocrates, neſcio quomodo, pueriliter egit præ ſtudio dicendi omnia ampliore modo; apud illum enim argumentum eſt Panegyricæ orationis, civitatem Athenienſium civitate Lacedæmoniorum ſuperiorem eſſe in beneficiis Græciæ collatis: ille verò ſtatim in initio *ejus* hæc ponit: "Adhæc verba "tantam vim habent, ut *ſcriptor* poſſit & res magnas humiles ef- "ficere, & parvas magnitudine veſtire, & vetuſtas novo more "dicere, & de nuper factis antiquo more diſſerere." Siccine igitur, Iſocrates, (dicit aliquis) ea, quæ ad Lacedæmonios & Athenienſes attinent, immutaturus es? Propè enim fecit illud verborum encomium præceptum quoddam audientibus & præmonitionem nè ipſi crederent. *Vide* igitur nè illæ Hyperbolæ optimæ ſint, (ut etiam de Figuris antea diximus), quæ hoc ipſum faciunt latere, *nempe* eas eſſe Hyperbolas. Hoc verò evenit, quum præ maximo affectu *illæ Hyperbolæ* pronunciantur unà cum magnitudine quâdam circumſtantiæ: quod Thucydides facit de iis, qui in Siciliâ periêrunt: "Syracuſani enim (inquit) illuc deſcendentes "tru-

De Hyperbolis.

NOTÆ.

nim Longinus nimium & ob eam rem vitioſum judicat, ab altero laudatur in libro περὶ ἰδεῶν. p. 250, 252. Edit. Criſp.

L. 7. Παναγυρικῷ λόγῳ] Hæc eſt celebrata illa, & ferè princeps inter Iſocrateas oratio; quam alii decem, alii quindecim annis elaboratam putant, ampliore utique ſpatio temporis quàm Elephanti pariunt. Petra.

L. 17. Ὡς γὰρ ἐπὶ τῶν χημάτων] Reſpicit Longinus ad ea, quæ dixerat his ſimilia in Sect. 17. διόπερ καὶ τότε ἄρρεν δοκεῖ τὸ χῆμα, ὅταν αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνῃ, ὅτι χῆμά ἐστι.

L. 19. Περιβάσεως] Quinctil. l. 5. c. 10. dicit, *Hoc genus argumentorum ſanè dicamus ex circumſtantiâ, quia* περιβασιν *dicere aliter non poſſumus.*

L. 20. Συρακόσιοι] Apud Thucyd. l. 7. p. 466. Edit. Oxon. hæc occurrunt; ſed

" κάσιοι, φησὶν, ἐπικαταβάντες τὰς ἐν τῷ ποταμῷ μάλισα ἔσφα-
" ζον. Καὶ τὸ ὕδωρ αὐθὶς διέφθαρτο· ἀλλ' ἐδὲν ἧσον ἐπίνετο ὁμῶ
" τῷ πηλῷ ἡματωμένον, [238] καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτι καὶ ἀμῶ ἐμάχητον."
Αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα ὅμως εἶναι ἐμάχητα ἔτι, ποιεῖ πιστὸν ἡ τῶν πάθους ὑπεροχὴ καὶ ἔκστασις. Καὶ τὸ Ἡροδότειον ἐπὶ τῶν ἐν Θερμοπύλαις ὅμοιον. [239] "Ἐν τούτῳ (φησὶν) ἀλεξομένους μα-
" χαίρησιν (ὅσοις αὐτῶν ἔτι ἐτύγχανον ἐμοῦσαι) καὶ χερσὶ καὶ
" σόμασι, [240] κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες." Ἐνταῦθ' οἷόν ἐστι τὸ "καὶ σόμασι μάχεσθαι" πρὸς ὑπλισμένους, καὶ ὁποῖόν τι τὸ "καταπεχῶσι βέλεσιν," ἐρεῖς; πλὴν ὁμοίως ἔχει πίστιν· ἐ γὰρ τὸ πρᾶγμα ἕνεκα τῆς ὑπερβολῆς ἐμφαλαμβάνεσθαι δοκεῖ, ἡ ὑπερβολὴ δ' ἀλόγως γίνεται πρὸς τὸ πράγματος. Ἔστι δὲ (ὡς ἐ διαλείπω λέγων) παντὸς τολμήματος λεκτικὴ λύσις καὶ παντάπασί τις [241] τῶν ἐγγὺς ἐξετάσεως ἔργα καὶ πάθη. Ὅθεν καὶ τὰ κωμικὰ, καίτοι εἰς ἀπιστίαν ἐκπίπτοντα, πιθανὰ [242] διὰ τὸ γελοῖον.

[243] Ἀγελὴν ἔχει ἐλάττων γυῶν ἔχων ἀφ' ἑπτὰ
Λακωνικῆς.

Καὶ

[238] V. Καὶ ἐμμάχητον καὶ τοῖς πολλοῖς. [239] V. Ἐν τ. σφέας τῷ χώρῳ α. μαχαίρησι τῆσιν αὐτέων ταὶ ἐτύγχανον ἔτι ἐμεῦσαι. [241] F. Τὰ ἐγγὺς ἐκτάσεως. [243] V. Ἀγελὴν ἔχα ἐλάττω γυῶν· ἔχον δὲ ἑπτὰ.

NOTÆ.

pro Συρακόσιοι rectiùs legitur ibi Πελοποννήσιοι.

L. 4. Αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα &c.] Sensus est: illa apud Thucyd. siti morientium militum descriptio facit, ut probabile videatur eos aquam etiam sanguine & limo commixtam bibisse: & huic simile quiddam Cicero, historico more, de Dario refert in Tusc. Disp. l. 5. c. 34. *Darius in fugâ cum aquam turbidam & cadaveribus inquinatam bibisset, negavit unquam se bibisse jucundius: nunquam videlicet sitiens biberat.*

L. 6. Ἐν τούτῳ (φησὶν) &c.] Verba sunt Herodoti l. 7. c. 225. ubi refert quo modo tercentum illi Spartani, qui Leonidâ duce ad Thermopylas contra totum Persarum exercitum pugnarent, interierint.

His exemplis Hyperbolæ à Thucydide & Herodoto adductis liceat mihi addere illud Ciceronis in Antonium: *Quæ Charybdis tam vorax? Charybdin dico? quæ si fuit, fuit animal unum: Oceanus medius fidius vix videtur tot res, tam dissipatas, tam distantibus in locis positas, tam citò absorbere potuisse.*

L. 10. Πλὴν ὁμοίως &c.] i. e. hoc perinde ac superius illud Thucydidis propter summam vim affectûs, & magnitudinem circumstantiarum fidem habet: & non aliud de Hyperbolâ judicat Quinctil.

" trucidârunt eos potiſſimum, qui in fluvio erant: & aqua ſta-
" tim fuit inquinata; ſed nihilominus bibebatur ſanguine, cum
" limo ſimul, infecta, & pro eâ multi pugnabant." Sanguinem, limumque potos ſimul eſſe id etiam, pro quo dimicarent, credibile facit ſumma vis affectûs & circumſtantia. Et illud Herodoti de iis, qui in Thermopylis *interfecti ſunt*, ſimile eſt: " In hoc (inquit)
" loco Barbari jacula mittentes tumulavêrunt *illos* defenſantes ſe gla-
" diis (quibuſcunque ex iis *gladii* fortè adhuc ſupererant) & mani-
" bus & oribus." Illîc quale eſt, (dices) id "etiam oribus pug-
" nare" contra armatos, & quid iſtud "tumulari jaculis?" ſed eodem modo credibile eſt; non enim videtur res arceſſiri propter Hyperbolam, Hyperbola verò ritè naſci ex re. Sunt enim (ut non deſinam *hoc* dicere) opera furori confinia & affectus expiatio remediumque quoddam univerſale omnimodæ in elocutione audaciæ: Unde etiam *dicta* Comica, licet in incredibile quid decidant, fidem habent propter *id, quod in illis eſt*, ridiculum:

Agrum habuit habentem in eo terram minorem Epiſtolâ
Laconicâ.

Etenim

NOTÆ.

til. qui in Inſt. Or. l. 8. c. 6. dicit, *Tum eſt Hyperbole virtus, quum res ipſa, de quâ loquendum eſt, naturalem modum exceſſit: conceditur enim amplius dicere, quia dici, quantum eſt, non poteſt; meliuſque ultra, quàm citra, ſtat oratio:* & paulo ante: *Sed hujus quoque rei ſervetur menſura quædam: quamvis enim eſt omnis Hyperbole ultra fidem, non debet eſſe ultra modum.*

L. 13. Λύσις] Videtur hæc vox Tollio ſignificare *expiatio*, ut apud Platonem occurrit λύσις τῆς ἀδικημάτων: quod ſi ferri poteſt, non opus eſt, ut cum Fabro legamus ἴασις pro λύσις.

L. 16. Ἀγρὸν ἔχ' &c.] Lacones, i. e. Lacedæmonii mirâ tum in orationibus ſuis, tum in epiſtolis brevitate uſi ſunt: & ad hunc eorum morem alludit iſte, quiſquis fuit, Comicus Poëta, qui hunc verſum ſcripſit: cum voluit ille dicere agrum cujuſdam admodum parvum eſſe, Hyperbolicè dicit eum minorem eſſe epiſtolâ Laconicâ. Nec aliter de agello quodam luſit Cicero (ut monet Quinctil. Inſt. Or. l. 8. c. 6.) in illo ſuo joculari epigrammate,

Fundum Varro vocat, quem poſſum mittere fundâ;
Ni tamen exciderit, quà cava funda patet.

Ecce autem exemplum quoddam illuſtre Epiſtolæ Laconicæ: Λακεδαιμόνιοι τῷ Φιλίππῳ· Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ: hoc reſcripto (ut ait Langbænius) volebant Philippum

Καὶ γὰρ ὁ γελὼς πάθος ἐν ἡδονῇ. Αἱ δ' ὑπερβολαὶ καθάπερ ἐπὶ τὸ μεῖζον, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸ ἔλαττον· ἐπειδὴ κοινὸν ἀμφοῖν ἡ ἐπίτασις, καί πως ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὔξησις.

Sect. XXXIX. Ἡ πέμπτη μοῖρα τῶν συντελούντων εἰς τὸ ὕψος, ὧν γε ἐν ἀρχῇ προυθέμεθα, ἔθ' ἡμῖν λείπεται, ᾧ κεφάτισε, ἡ διὰ τῶν λόγων αὐτῶν ποιὰ σύνθεσις· ὑπὲρ ἧς ἐν φύσει ἀποχρώντως ἀποδεδωκότες συντάγμασιν [244] ὅσα γε τῆς θεωρίας ἓν ἡμῖν ἐφικτὰ, τοσοῦτον ἐξ ἀνάγκης προθείημεν ἂν εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν· ὡς ἃ μόνον ἐστὶ πειθοῦς καὶ ἡδονῆς ἡ ἁρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις ἐνέργημα, ἀλλὰ [245] καὶ μετ' ἐλευθερίας καὶ πάθους θαυμασόν τι ὄργανον. [246] Οὐ γὰρ αὐλὸς μὲν ἐμπίπτησί τινα πάθη τοῖς ἀκροωμένοις, καὶ οἷον ἔκφρονας καὶ κορυβαντιασμοῦ πλήρεις ἀποτελεῖ, καὶ βάσιν ἔνδους τινὰ ῥυθμοῦ πρὸς ταύτην ἀναπηδᾶν βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τὸν ἀκροατὴν, [247] κἂν ἄλλους ὅσοι παντάπασι, καὶ νὴ Δία φθόγγοι κιθάρας, ὅδ' ἐν ἁπλῶς σημαίνοντες, ταῖς τῶν ἤχων μεταβολαῖς,

[244] F. Ὅσα γε διὰ τῆς θεωρίας. [246] V. Οὐ γ. α. μόνον. [247] F. Κἂν ἄμεσος ἢ παντάπασι; Καὶ νὴ.

NOTÆ.

pum ab affectandâ in Græciam tyrannide deterrere: ſiquidem Dionyſius, ille infamis Syracuſarum Tyrannus, tunc temporis imperio omni exutus privatam Ludimagiſtri vitam in Corintho ageret: monuerunt igitur Philippum, ne ejus mores imitaretur, cujus fortunam non poſſet non perhorreſcere.

L. 3. Ὁ διασυρμὸς &c.] Quinct. Inſt. Or. l. 8. c. 6. dicit: *Virtus Hyperboles ex diverſo par augendi atque minuendi:* & in c. 3. ejuſdem libri ait: *Deformitati proximum eſt humilitatis vitium, ταπείνωσιν vocant, quâ rei magnitudo vel dignitas minuitur: ut "Saxea eſt verruca in ſummo montis vertice."*

L. 4. Ἡ πεμπτὴ μοῖρα &c.] De quinto & ultimo Sublimitatis fonte hîc incipit agere Longinus, nempe de Collocatione ſive Structurâ verborum.

L. 6. Σύνθεσις] Collocatio, de quâ fuſiſſimè agit Cicero in Oratore ad Brutum ubi partes ejus tres eſſe tradit, *Compoſitionem, Concinnitatem, & Numerum*: Hoc autem capite Noſter *numerum* tantum tractat, ſequente verò *compoſitionem*: concinnitatem verò omiſit, quippe magnificentiæ minime convenientem. Tollius.

L. 9. Ἀλλὰ καὶ μετ' ἐλευθερίας καὶ πάθους &c.] Cenſeo hunc locum per omnia ſanum eſſe, excepto illo καὶ inter voces ἐλευθερίας & πάθους, quod fortaſſe delendum eſt: verba μετ' ἐλευθερίας quaſi per Parentheſin hîc à Longino (ut opinor) proferuntur, & de libertate publicâ ſive civili intelligi debent. Longinus Libertatis amantiſſimus fuit, ut ex hiſtoriâ ejus vitæ & ex quibuſdam hujus Commen-

Etenim risus est, affectus in voluptate *positus*. Hyperbolæ verò ut ad id quod majus est *ducunt*, ita etiam ad id quod minus est; quia intentio est res communis utrique, & Diasyrmus est incrementum humilitatis.

Quinta pars *rerum* perficientium Sublimitatem, quas in initio proposuimus, adhuc nobis reliqua est, *Vir* optime; *scilicet* scriptorum certa quædam Collocatio: de quâ cum in duobus libris satis exposuimus quæcunque ad nos observatione pervenerint, tantùm ex necessitate addamus *huic* præsenti argumento; quòd Harmonia est non solùm naturâ hominibus efficax causa persuasionis & voluptatis, sed etiam, cum libertate *tamen*, affectûs admirabile quoddam instrumentum: Nonne enim Tibia inserit affectus quosdam audientibus, eosque reddit velut mente captos & sacro furore plenos, & adhibens quandam positionem numeri ad eam cogit auditorem se movere in numero, eosdemque, quos melos habet, motus animo sequi, etiamsi *ille auditor* sit omnino musicæ ignarus? Et mehercule soni Citharæ, nihil omnino significantes, sæpe admirabile (ut sciunt *homines*) oblectamentum afferunt immu-

De Collocatione.

NOTÆ.

mentarii locis colligere possumus: sed, præ magno Aureliani tunc temporis imperantis metu, non nisi obscurè & cautè Libertatis partes tuetur: hinc in Sect. ult. sub alienâ Philosophi cujusdam potius quàm suâ personâ sententiam de hâc re sic dicit, Θρύψαι τι γὅ, φασὶν, ἱκανὴ τὰ φρονήματα τῆς μεγαλοφρόνων ἡ ἐλευθερία &c. quæ verba, si ad mentem Longini ipsius dicta credantur, possunt nos satis docere sensum hujus (de quo nunc agimus) loci esse: Collocatio admirabile est instrumentum excitandorum affectuum; sed hoc præcipuè accidit nobis, cum liberi simus, neque servili imperii jugo premamur.

L. 12. Βάσιν] i. e. Positionem: & ità Pollux l. 2. c. 3. explicat vocem; inquit enim, βάσις ἡ πρὸς τοῖς μουσικοῖς λέγεται τὸ τιθέναι τὸν πόδα ἐν ῥυθμῷ.

L. 15. Οὐδὲν ἁπλῶς συμφώνους] i. e. vel nihil separatim, & unius chordæ sono à cæteris distincto, significantes; vel potius nihil sensûs suis sonis auditori afferentes: & huic postremæ vocum explicationi conveniunt illa, quæ dicit Quinctil. Inst. Or. l. 9. c. 4. *Naturâ ducimur ad modos: neque enim aliter eveniret, ut illi quoque organorum soni, quanquam verba non exprimunt, in alios tamen atque alios motus ducerent auditorem. —— quòd si numeris & modis inest quædam tacita vis, in oratione est vehementissima.* Et in l. 1. c. 10. *Cum etiam organis, quibus sermo exprimi*

λαῖς, καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλας κρούσει καὶ μίξει τῆς συμφωνίας θαυμαστὸν ἐπάγουσι πολλάκις, ὡς [248] ἔπίσασιν, θέλγητρον. [249] Καίτοι ταῦτα τὰ εἴδωλα καὶ μιμήματα νόθα ἐστὶ πειθοῦς, οὐχὶ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, ὡς ἔφην, ἐνεργήματα γνήσια. Οὐκ οἰόμεθα δ' ἄρα τιὼ συνθέσιν, ἁρμονίαν τινὰ ὑσαν λόγων ἀνθρώποις ἐμφύτων, καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς οὐχὶ τῆς ἀκοῆς μόνης ἐφαπτομένων, ποικίλας κινοῦσαν ἰδέας ὀνομάτων, νοήσεων, πραγμάτων, κάλλους, εὐμελείας, πάντων ἡμῖν ξυνόφων καὶ συγγενῶν, καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ πολυμορφίᾳ τῶν ἑαυτῆς φθόγγων τὸ παρεσῶς τῷ λέγοντι πάθος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πέλας παρεισάγουσαν, καὶ εἰς μετουσίαν αὐτοῦ τοὺς ἀκούοντας ἀεὶ καθιστᾶσαν, τῇ τε τῶν λέξεων ἐποικοδομήσει τὰ μεγέθη συναρμόζουσαν, δι' αὐτῶν τούτων κηλεῖν τε [250] ὁμοῦ, καὶ πρὸς ὄγκον τε, καὶ ἀξίωμα, καὶ ὕψος, καὶ πᾶν, ὃ ἐν αὐτῇ περιλαμβάνει, ἡμᾶς ἐκάστοτε συνδιατιθέναι, παντοίως ἡμῶν τῆς διανοίας ἐπικρατοῦσαν; [251] Ἀλλ' ἔοικε μανίᾳ τὸ περὶ τῶν ὄντως ὁμολογουμένων διαπορεῖν ἀποχρῶσα γὰρ ἡ πεῖρα πίστις. Ὑψηλόν γε [252] τῷ δοκεῖν νόημα, καί ἐστι τῷ ὄντι θαυμάσιον, ὃ τῷ ψηφίσματι ὁ Δημοσθένης ἐπιφέρει· "Τοῦτο τὸ ψήφισμα τὸν τότε τῇ πόλει περισάντα κίνδυνον "παρελθεῖν ἐποίησεν, ὥσπερ νέφος." Ἀλλ' αὐτῆς τῆς διανοίας ἡ ἔλατ-

[249] V. Καίτοι τὰ τοιαῦτα εἰ. [250] V. Ὁμοῦ πρός. [251] F. Ἀλλ' ὅτι καὶ μανία. [252] F. Τοῦτο δοκεῖ.

NOTÆ.

primi non poteſt, affici animos in diverſum habitum ſentiamus: ſignificat igitur ἁπλῶς hîc, ut alibi, *omnino, prorſus*; & verba Quinctil. *quanquam verba non exprimunt*, itemque ea, *quibus ſermo exprimi non poteſt*, videntur ſenſum nobis exhibere ejus, quod Longinus dicit, ὕδλὲν σημαίνοντες. Argumentari igitur videtur hîc & in ſequentibus hoc modo: ſi hi citharæ ſoni tantopere audientibus placent & perſuadent, quanto magis magnifica ſtructura orationis? Structura enim hujuſmodi non (ut cithara) nudum & inanem ſolùm ſonum edit: ob mentem auditoris ponit verba, ſenſus, res, ornatum, & modulationem, quæ omnia naturâ nos delectant & commovent.

L. 18. Τοῦτο τὸ ψήφισμα &c.] Verba hæc deſumpta ſunt ex Demoſthenis Orat. περὶ στεφάνου. p. 114. Edit. Oxon. Et hæc verba Dacierus in dactylicos numeros diſtinxit, ſed (ut opinor) non ſatis peritè: Hoc verò mittamus, de Dactylicis numeris paulo poſt dicturi: utilius erit hîc proferre ea, quæ eodem modo, quo paulo infrà Noſter, examinavit Cicero

mutationibus ſonorum, *eorumque* inter ſe pulſatione & mixturâ Symphoniæ. Atqui hæc ſunt imagines *tantùm* ſpuriæque imitationes perſuaſionis, non *ſunt* humanæ naturæ (ut dixi) operationes genuinæ. Annon verò putamus Structuram, cum ſit harmonia quædam verborum à naturâ hominibus inſitorum, & ad animum ipſum uſque, non ad aures ſolas euntium, cum varias excitet ideas verborum, ſenſuum, rerum, venuſtatis, modulationis, omnium in nobis nutritorum, & nobiſcum unà natorum; & quum mixturâ varietateque ſuorum ſonorum inducat eum affectum, qui oratori adeſt, in animos eorum, qui ſunt propè; & cum auditores ſemper efficiat illius participes, & cum verborum *alia ſuper alia* ædificationi aptet Sublimia; *Annon putamus (inquam) Structuram* his ipſis & allicere ſimul *nos*, & ad granditatem dignitatemque, & ad Sublimitatem, & ad omne, quod in ſe ipſa complectitur, nos ſemper diſponere, omnino animi noſtri imperium habentem? Sed vel amentia eſt de iis, quæ ſic in confeſſo ſunt, diſputare; experientia enim eſt probatio idonea. Sublimis hic ſenſus videtur, & eſt reverà admirabilis, quem de plebiſcito profert Demoſthenes; "Hoc "plebiſcitum fecit, ut periculum, quod urbem tunc temporis "circumſtetit, velut nubes tranſiret." Sed ob harmoniam non mi-

NOTÆ.

cero in Oratore c. 232. *Quantum autem ſit aptè dicere, experiri licet, ſi aut compoſiti oratoris bene ſtructam collocationem diſſolvas permutatione verborum: corrumpatur enim tota res, ut & hæc noſtra in Corneliană, & deinceps omnia.* Neque me divitiæ movent, quibus omnes Africanos & Lælios multi venalitii mercatoreſque ſuperârunt: *immuta paullum, ut ſit*, Multi ſuperârunt mercatores venalitiique, *perierit tota res.* —— *Videſne, ut ordine verborum paullum commutato, iiſdem verbis, ſtante ſententiâ, ad nihilum omnia recidant, cum ſint ex aptis diſſoluta? aut ſi alicujus inconditi arripias diſſipatam aliquam ſententiam, eamque, ordine verborum paullum commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud, quod fuerit antea diffluens ac ſolutum. Age, ſume de Gracchi apud cenſores illud*, Abeſſe non poteſt, quin ejuſdem hominis ſit probos improbare, qui improbos probet: *quanto aptius, ſi ita dixiſſet*, Quin ejuſdem hominis ſit, qui improbos probet, probos improbare? *Hoc modo dicere nemo unquam noluit; nemoque potuit, quin dixerit.*

ἔλαττον τῇ ἁρμονίᾳ πεφώνηϰ). Ὅλον τε γὰρ ἐπὶ τῶν δακτυλικῶν εἴρηϰε ῥυθμῶν, ἀνῃρέσατοι δ' ὅτοι ϰὴ μεγεθοποιοί· διὸ ϰὴ τὸ ἡρῷον, ὧν ἴσμεν κάλλιστον, μέτρον σεσιγᾶσιν. Ἐπεὶ τοί γε ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτὸ χώρᾳ μεταθεῖς, ὅποι δὴ ἐθέλεις, "Τοῦτο τὸ ψήφισμα, "ὥσπερ νέφος, ἐποίησε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν," ἢ νὴ Δία μίαν ἀπόκοψον συλλαβὴν μόνον, "ἐποίησε παρελθεῖν ὡς νέφος·" ϰὴ εἴσῃ πόσον ἡ ἁρμονία τῷ ὕψει σεσηχεῖ. Αὐτὸ γὰρ τὸ, "ὥσπερ "νέφος," ἐπὶ μακρᾷ τῇ πρώτῃ ῥυθμῷ βέβηϰε τέτρασι [253] καταμετρούμενον χρόνοις· ἐξαιρεθείσης δὲ τῆς μιᾶς συλλαβῆς, "ὡς νέ- "φος," αὐθὺς ἀκρωτηριάζει τῇ συλλοπῇ τὸ μέγεθος. Ὡς ἔμπαλιν, ἐὰν ἐπεκτείνῃς, "παρελθεῖν ἐποίησεν, [254] ὥσπερ νέφος," τὸ αὐτὸ σημαίνει, ἀ τὸ αὐτὸ δὲ ἔτι περαιτέρω· ὅτι τῷ μήϰει τῆς ἀκρων χρόνων σεσυϰλύϰεϰ ϰὴ διαχαλᾶται τὸ ὕψος τὸ ἀπότομον.

Sect. XL. Ἐν δὲ τοῖς μάλιστα μεγεθοποιεῖ τὰ λεγόμενα, καθάπερ τὰ σώματα, ἡ τῶν μελῶν ἐπισώθεσις· ὧν ἓν μὲν ἑϰὰς, τμηθὲν ἀφ' ἑτέρου, [255] ϰαθ' ἑαυτὸ ἀξιόλογον ἔχει, πάντα δὲ μετ' ἀλλήλων ἐμπληρεῖ τέλειον σύσημα· [256] ὅτως τὰ μεγάλα, σχεδαστέντα μὲν ἀπ' ἀλλήλων ἄλλο ἄλλῃ, ἅμα ἑαυτοῖς σεδιαφορεῖ ϰὴ τὸ ὕψος σε-

[253] F. Καταμετρουμένου. [254] F. Ὥσπερεὶ νέφος. [255] V. ϰ. ε. τι ἀξιόλογον. [256] F. Οὕτως τὰ μέλη.

NOTÆ.

L. 1. Ἐπὶ τῆς δακτυλικῶν &c.] Numeri & pedes multum differunt: pes enim dactylicus ſemper habet primam ſyllabam longam, duaſque ſequentes breves; numerus verò ſive rythmus dactylicus ineſt in voce ψήφισμα: audi Quinctil. fuſiùs de hâc re loquentem in l. 9. c. 4. Inſt. Or. *Omnis ſtructura & dimenſio & copulatio vocum conſtat aut numeris* (numeros ῥυθμοὺς *accipi volo*) *aut* μέτρῳ, i. e. *dimenſione quâdam: quod etiamſi conſtat utrumque pedibus, habet tamen non ſimplicem differentiam: nam rythmi, id eſt, numeri, ſpatio temporum conſtant, metra etiam ordine; ideoque alterum eſſe quantitatis videtur, alterum qualitatis.* — *Rythmo indifferens eſt, dactyluſne ille priores habeat breves, an ſequentes: tempus enim ſolum metitur, ut à ſublatione ad poſitionem iiſdem ſit ſpatiis pedum* &c. Dixi vocem ψήφισμα dactylicum eſſe numerum: nec huic obſtat ſecunda, æquè ac prima, ſyllaba vocis longa: ſyllaba enim φι non aliam ob cauſam longa eſt apud Poëtas, niſi

minus quàm ob ſententiam ſonorus eſt. Totus enim *ſenſus* per dactylicos numeros dictus eſt; hi verò ſunt nobiliſſimi & Sublimitatem efficientes; quapropter metrum Heröum, eorum quæ novimus præſtantiſſimum, conſtituunt. *Et hoc,* ὥπασε νέφος, *ritè claudit ſententiam*; quoniam ex proprio loco illud transfer, ubi ſanè velis, *ut ſit exempli gratiâ,* τοῦτο τὸ ψήφισμα, ὥπασε νέφος, ἐποίησε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν, vel mehercule unam ſolam ſyllabam *ejus* reſcinde, *ut ſit,* ἐποίησε παρελθεῖν, ὡς νέφος, & videbis quantum harmonia cum Sublimitate conſpiret; Hoc enim ipſum, ὥπασε νέφος, primo numero longo incedit quatuor temporibus dimenſo; ſed, abſciſsâ primâ Syllabâ, *ut ſit,* ὡς νέφος, ſtatim *illud* imminuit abſciſſione Sublimitatem: Ut è contrario, ſi *illud* extendas, *ut ſit,* παρελθεῖν ἐποίησεν, ὥπασεεὶ νέφος, idem ſignificat, non tamen idem *jam* cadit; quia longitudine ultimorum temporum diſſolvitur & relaxatur ea Sublimitas, quæ *nunc* conciſa eſt.

De aptâ membrorum orationis inter ſe connexione.

Imprimis verò magna reddit ea quæ dicuntur, eodem modo quo corpora, membrorum connexio; quorum *ſc. corporum* unum *membrum*, ab alio abſciſſum, nihil per ſe habet dignitatis, omnia verò inter ſe perfectam faciunt *corpoream* molem: ſimiliter membra *orationis*, ab ſe invicem alia alibi diſſipata, ſecum diſtrahunt etiam Sublimitatem; ſed cum in corpus *velut* redigantur communicatione

NOTÆ.

niſi quòd habet duas conſonantes poſt ſe ſequentes: *Veritas verò* (ut ibidem dicit Quinctil.) *patitur æquè brevem eſſe vel longam vocalem, cum eſt ſola, quàm cum eam conſonantes, una pluresque, præcedunt*: hinc tam in voce ψήφισμα ineſt numerus dactylicus, quàm in vocibus τοῦτο τὸ ineſt pes dactylicus.

L. 8. Τίτρασι καταμετρεῖσθαι &c.] In unaquâque ſyllabâ longâ inſunt duo tempora, in brevi verò ineſt unum ſolum: vox igitur ὥπασε quatuor temporibus conſtat; huc facit id, quod dicit Quinctil. Inſt. Or. l. 9. c. 4. *Longam eſſe duorum temporum, brevem unius etiam pueri ſciunt*: & ipſe Longinus in tertio fragmento c. 14. ad hunc modum loquitur; πᾶσα βραχεῖα (ſc. ſyllaba) ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση, καθόλου γὰρ αἱ μὲν δύσι πρόσηνται, αἱ δὲ μονόχρονοι.

σωματοποιήμθα ἢ τῇ κοινωνίᾳ, κ᾽ ἔτι τῷ δεσμῷ τ᾽ ἁρμονίας πεκλειόμθα, αὐτῷ τῷ κύκλῳ φωνήεντα γίνε᾽. κ᾽ χεδὸν ἐν ταῖς πειόδοις ἔρανός ἐσι πλήθυς τὰ μεγέθη. Ἀλλὰ μεὶ, ὅτι τε πολλοὶ κ᾽ συγγραφέων κ᾽ ποιητῶ, ὐχ ὅπλες ὑψηλοὶ φύσει, μή ποτε ἢ κ᾽ ἀμεγέθεις, ὅμως κοινοῖς κ᾽ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, κ᾽ ὐδ᾽ἐν ἐπαγομθίοις πειτὸν ὡς τὰ πολλὰ συγχεώμθοι, διὰ μόνυ τὸ σωθεῖναι [257] κ᾽ ἁρμόσαι ταῦτα, ὅμως ὄγκον κ᾽ [258] διάσημα, κ᾽ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι, πεεβάλοντο (καθάπες ἄλλοι τε πολλοὶ, κ᾽ Φίλισ@, Ἀεισοφάνης ἔν τισιν, ἐν τοῖς πλείσοις Εὐεπίδης), ἱκανῶς ἡμῖν δεδήλω᾽. Μετὰ γέ τοι τεὼ τεχνοπλονίαν Ἡρακλῆς φησι,

Γέμω κακῶν δὴ, κὐκέτ᾽ ἔθ᾽ ὅπη τεθῇ·

Σφόδρα δημώδες τὸ λεγόμθον, ἀλλὰ γέγονεν ὑψηλὸν [259] τῇ πλάσει ἀναλογῶν· εἰ δ᾽ ἄλλως αὐτὸ συναρμόσεις, [260] φανήσεταί σοι, διότι τ᾽ συνθέσεως ποιητὴς ὁ Εὐεπίδης μᾶλλόν ἐσιν, ἢ τῦ νῦ. Ἐπὶ ἧ τ᾽ συρομθίης ὑπὸ τῦ ταύρυ Δίρκης,

--------- Ἐι δέ πυ
Τύχοι, πέρξ ἐλίξας, εἶλκεν ὁμῦ λαβὼν
Γυναῖκα, πέτραν, δρυῶν, μεταλλάσων ἀεί.

Ἐσι

[257] F. del. ὅμως. [259] F. Τῇ ἀναπλάσει λόγων. [260] F. Φανήσεταί σοι, ὅτι ἀφ᾽ τ᾽.

NOTÆ.

L. 1. Σωματοποιήμθα &c.] Exemplo sit id quod Cicero ipse in Oratore protulit ex oratione suâ pro Roscio Amerino, ubi de Parricidarum pœnâ sic loquitur: *Quid enim tam commune quàm spiritus vivis, terra mortuis, mare fluctuantibus, litus ejectis? Ita vivunt, dum possunt, ut ducere animam de cœlo non queant: ita moriuntur, ut eorum ossa terra non tangat* (forte *terram non tangant*): *ita jactantur fluctibus, ut nunquam alluantur: ita postremò ejiciuntur, ut ne ad saxa quidem mortui conquiescant:* vel si alterum exemplum malit Lector, (hoc enim postea ipsi Ciceroni displicuit, non tamen ob nimiam verborum numerositatem, sed ob sensus nimis juveniles), legenda sunt illa, quæ de lege Naturæ Idem dicit in orat. pro Milone: *Est enim, judices, hæc non scripta, sed nata lex: quam non didicimus, accepimus, legimus; verùm ex naturâ ipsâ arripuimus, hausimus, expressimus: ad quam non docti, sed facti; non instituti, sed imbuti sumus.*

L. 6. Διὰ μόνυ τῦ σωθῆναι &c.] Summa Collocationis vis, quam Longinus dicit multum Sublimitati conferre, facit etiam ut maximi affectus appareant in iis, quibus uxor Jobi eum alloquitur c. 2. juxta versionem LXX: quæ, quoniam verè lamentantis speciem exhibent, summumque mœrorem flebilibus etiam vocibus exprimunt, libet hîc apponere: Μέχρις τίν@ καρτερήσεις, λέγων; ἰδὺ, ἀναμένω

ne *quâdam*, prætereà cum conſtringantur vinculo harmoniæ, ipſo ambitu ſonora fiunt; & in periodis Sublimia ſunt quaſi ſymbola à multitudine *collecta*. Quinetiam ſatis à nobis declaratum eſt, quòd multi ſolutæ orationis ſcriptores & poëtæ, (cum non eſſent naturâ Sublimes, forte autem *cum eſſent* etiam humiles), tamen utentes plerumque verbis communibus & vulgaribus, nihilque exquiſitæ elegantiæ exhibentibus, ſolùm collocando hæc & aptando, granditatem & Sublimitatem, &, ut ne humiles videantur eſſe, conſecuti ſunt, (ut *fecerunt* aliique multi, & Philiſtus, & Ariſtophanes in quibuſdam *locis*, in plurimis Euripides). *Apud hunc poſtremum* Hercules poſt ſuorum liberorum necem dicit,

Plenus ſum malis, neque jam locus eſt ubi aliud ponatur:

Id, quod dicitur, valde vulgare eſt, ſed fit Sublime conformatione verborum: quòd ſi alio modo id colloces, apparebit tibi manifeſtum, Euripidem eſſe poëtam *vi* compoſitionis magis quàm ſenſûs. De Dirce verò raptatâ à tauro *dicit*,

——— *Sicubi verò* taurus
Inciderit, circumquâque ſe vertens, unà traxit prehendens
Mulierem, rupem, quercum, ſemper ſuum curſum *immutans.*

Sen-

NOTÆ.

ναμψῶ χρόνον ἔτι μικρὸν, προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου. Ἰδοὺ γὰρ ἠφάνισαι τὸ μνημόσυνόν σου ἀπὸ τῆς γῆς· ἰοὶ σοι καὶ θυγατέρες, τῆς ἐμῆς κοιλίας ὠδῖνες καὶ πόνοι, ὃς εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μάτην μόχθων· Σὺ δὲ αὐτὸς ἐν σαπρᾷ σκωλήκων κάθησαι διανυκτερεύων αὐθρίῳ· Καὶ ἐγὼ πλανῆτις καὶ λάτρις, τόπον ἐκ τόπου προσερχομένη, καὶ οἰκίαν ἐξ οἰκίας, προσδεχομένη τὸν ἥλιον πότε δύσῃ, ἵνα παύσωμαι τῆς μόχθων, καὶ τῆς προσεχουσῶν με ὀδυνῶν, αἳ με νυῦ συνέχουσιν.

L. 8. Φίλιστος] Philiſtus, hiſtoricus Syracuſius, qui Dionyſii res geſtas ſcriptis mandavit, aliquo fidei detrimento. Pauſan. Attic. Iſocratis σύγχρονον & imitatorem ponit Dion. Halicarn. in Iſæo, necnon Thucydidis. Langb. Interim Cl. Dacierus cenſet legendum eſſe Φίλισκος, & hunc Philiſcum fuiſſe poëtam Comicum: cui aſſentitur Tollius; addit verò eum fuiſſe in Corſica natum, tragicumque poëtam.

Ibid. Ἀριστοφάνης] Celebris hic fuit Comœdiarum ſcriptor Athenienſis; cujus opera, ſemper à doctis in honore habita, etiamnum extant.

L. 11. Γέμω κακῶν &c.] Verba ſunt Euripidis in Hercule furente, v. 1250. Edit. Barnes.

L. 16. Εἰ ὅπου.] De Dirce à privignis ſuis Zeto & Amphione ad indomitum

Ἔστι μὲν γὰρ καὶον τὸ λῆμμα, αἰδεστερον ὃ γέγονε τῷ τὸν ἁρμονίαν μὴ κατεαγότα, μηδ' οἷον ἀποκύλισμά τι φέρειν· ἀλλὰ σπειγμούς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀνόματα, καὶ ἐρεισματα τῶν χεόνων, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος.

Sect. XLI. [261] Μιχθεῖεν δ' ἂν ἐν ὅτως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένῳ λόγῳ καὶ σεσοβημένῳ, οἷον δὴ πυῤῥίχιοι καὶ τροχαῖοι καὶ διχόρειοι τέλεον, εἰς ὀρχηστικὸν συνεκπίπτοντες· εὐθὺς γὰρ πάλιν φαίνεται τὸ καταῤῥυθμα κομψὰ, καὶ μιχθχαρῆ, καὶ ἀπαθέστατα, διὰ τὴν ὁμοειδίας ἐπιπολάζοντα. Καὶ ἔτι τούτων [262] τὸ χεῖρον, ὅπως, ὥσπερ τὰ ὠδάρια τοὺς ἀκροατὰς ὑπὸ τοῦ πεφύγματος ἀφέλκει καὶ [263] ἐπ' αὐτὰ βιάζεται· ὅτως καὶ τὰ κατεῤῥυθμισμένα τῶν λεγομένων

[261] V. Μιχθεῖεν. [262] V. Τὸ χεῖρον, ὅτι. [263] F. Ἐφ' αὐτά.

NOTÆ.

tum taurum crinibus religatâ egit Euripides in Tragœdiâ, quam (ut ex Hygino fab. 8. conjicere eſt) Antiopam inſcripſit, non Dircen: Eam poſt Euripidem finxit Ennius; ſculpſit totam ferè fabulam Tauriſius: quam ex uno marmore Rhodo advectam, olim in Aſinii Pollionis ædibus, nunc in Farneſianis Romæ videre eſt. Cujus Ectypon expreſſum habemus apud Baptiſtam de Cavalleriis, *antiqu. ſtatuarum urbis Romæ* l. 3. pict. 3. Langb.

L. 2. Ἀλλὰ σπειγμούς &c.] Illa, quæ Longinus vocat σπειγμοὺς *firmamina*, quæque ritè inveniuntur in iis verbis, quæ vim aliquam ſummumque conatum oſtendunt, occurrunt etiam in illo Homeri loco (Odyſſ. λ. non longè à fine), ubi Siſyphum ad verticem montis ſaxum volventem deſcribit:

Καὶ μὲν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατερὰ ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν·
Ἦτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον.

In duobus poſtremis verſibus apparent vaſta ſaxi moles & ingens Siſyphi labor volventis illud ad verticem montis: ut hoc verò Poëta efficiat, collidit inter ſe vocales (e. g. ἦτοι ὁ, & ἄνω ὤθεσκε), geminatque conſonantes, quales ſunt σκ, & πλ, & ρσ &c.: utitur etiam ut plurimum vocibus diſſyllabis aut monoſyllabis, deinde longarum ſyllabarum ſpondæorumque morâ paſſim ferè ſententiam retardat: & (ut dicit Dion. Hal. περὶ συνθέσεως &c. Sect. 20.) αἱ μακραὶ συλλαβαὶ σπειγμούς τινας ἔχουσαι καὶ ἐπιβαθίσματα ἐμιμήσαντο τὴν ἀνάβασιν, καὶ τὸ βαρὺ, καὶ τὸ μόγις· τὸ δὲ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων ψοῦγμα, καὶ ἡ τῶν τραχυνόντων γραμμάτων πρόθεσις, τὰ λαλείμματα τῆς ἐνεργείας, ἐποχάς τε καὶ τὸ μόχθου μέγεθος· οἱ ῥυθμοὶ δὲ ἐν μήκει θεωρούμενοι, τινὰ ἔκλασιν τῶν μελῶν, καὶ τὸν διελκυσμὸν τοῦ κυλίοντος, καὶ τὰ τοῦ πέτρου ἐρείσεις. Hîc habes σπειγμοὺς & ἐρείσεις πέτρου, ut in Longino σπειγμοὺς & ἐρείσματα χεόνων; & legentibus utrumque locum fa-

Senſus quidem eſt nobilis, ſed vehementior factus eſt ex eo quòd harmonia non præcipitetur, neque, velut machina ad volvendum apta, feratur; ſed quòd verba habeant quædam, quibus alia aliis obſtent, quibuſque mora fiat temporibus, evadentia ad ſtabilem Sublimitatem.

Nihil verò eſt, quod tam minuta reddit Sublimia, quàm numerus in oratione fractus & concitatus, qualem ſanè efficiunt Pyrrichii & Trochæi & Dichorei, qui in ſaltationem incidunt; ſtatim enim omnia ea, quæ ultra modum numeroſa ſunt, videntur ſcita eſſe, & minuta, & affectibus maximè carentia, quia eodem ſemper modo procedunt. Et adhuc horum peſſimum eſt, quòd, ut cantica auditores à re abſtrahunt & ad ſe ipſa vi cogunt, ita ea, quæ ultrà modum numeroſa dicuntur, non dant auditoribus affectum ora-

Numerum fractum Structuræ orationis repugnare.

NOTÆ.

facile apparebit has voces Longini à Petra & Tollio malè intellectas fuiſſe: non enim aliud ſignificant quàm id quod faciunt vocales illæ (quas ſuprà memorayi) inter ſe colliſæ, & geminatæ conſonantes.

L. 5. Ῥυθμὸς κεκλασμένος &c.] Qualia ſunt illa, quæ à Quinctil. Inſt. Or. l. 9. c. 4. Mecænati tribuuntur: *Sole & aurora rubent plurima. Inter ſacra movit aqua fraxinos. Ne exequias quidem unus inter miſerrimos viderem meas.* In his verbis non incedit, ſed currit oratio, brevitaſque ſyllabarum facit, ut non ſolum non impleantur aures noſtræ, ſed etiam ab iis, quæ dicta ſunt, animi quodam judicio abalienemur.

L. 6. Πυῤῥίχιοι] Pes Pyrrichius conſtat è duabus ſyllabis brevibus, qualis eſt vox *pĕdĕ*: nullum (inquit Voſſius) ex eo alicujus momenti conſtitui poteſt carmen, cum numero & pondere ſpenè careat: aptus duntaxat ad celeres motus exprimendos, cujuſmodi erant armati ſaltus Corybantium apud Græcos, & Saliorum apud Romanos: unde etiam à mobilitate dictus creditur, quaſi totus igneus.

Ibid. Τροχαῖοι] Pes Trochæus à longâ ſyllabâ incipit, & in brevem deſinit, qualis eſt vox *fĕrrĕ*: debilem (ait Voſſius) & muliebrem prorſus pes iſte imitatur motum; vehemens in initio, ſed citò deficiens: quapropter lenibus & amatoriis affectibus exprimendis eſt aptus. Appellatur etiam Choreus, unde iſti pedes ſunt Διχόρειοι, qui ex duobus conſtant Choreis, qualis eſt vox *cōmprŏbāvĭt*.

L. 7. Διχόρειοι τέλειον &c.] Subintelligè εἰσὶ ante τέλειον, & verte ad verbum, *Dichorei ſunt id, quod efficit*; τέλειον enim eſt participium nominativi caſûs & neutrius generis: de hâc verò loquendi formulâ vide quæ dixi in Emendat. ad Sect. 5.

ὰ τὸ τῦ λόγυ πάθ@ ἐνδίδωσι τοῖς ἀκούσι, τὸ ὴ τῦ ῥυθμῦ· ὡς ἐνίοτε προειδότας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτὸς ὑποκρούειν τοῖς λέγυσι, κὴ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ τινι, προαποδιδόναι τῳ βάσιν.

Ὁμοίως ὴ ἀμεγέθη κὴ τὰ λίαν συγκείμενα, κὴ εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμένα, καὶ ὡσανεὶ γόμφοις τισὶν ἐπαλλήλοις κατ' ἐγκοπὰς κὴ σκληρώτητας ἐπισυνδεδεμένα.

Sect. XLII. Ἔτι γε μὴν ὕψυς μειωτικὸν κὴ ἡ ἄγαν τ' φράσεως συγκοπή· πηροῖ γὰρ τὸ μέγεθ@, ὅταν εἰς λίαν συνάγηται βραχύ. Ἀκριβῶ ὴ νῦν μὴ τὰ δεόντως συνεσταλμένα, ἀλλ' ὅσα ἄντικρυς μικρὰ καὶ κατακεκερματισμένα· συγκοπὴ μὲν γὰρ κωλύει τὸν νᾶν, [264] συντο- μία δ' * ἐπ' ὀλίγυ. Δῆλον δ', ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην· [265] ἀπό- χα γὰρ τὰ μῆκ@ ἄκαιρον ἀναπαλύμενα.

Δει-

[264] F. Συντομία δ' ἄγει ἐπ' ὀλίγυ. [265] F. Ἀπόψυχα, τὰ παρ' ἄκαιρον μῆκ@ ἀναπαλύμενα.

NOTÆ.

L. 3. Προαποδιδόναι τῳ βάσιν] Hæc dicta ſunt per Metaphoram ſumptam ab eo, quod Magiſtri Chori ſolebant facere inter cantandum: nempe terram pede pulſabant ſive percutiebant, & hoc Longinus vocat ἀποδιδόναι βάσιν, & ita Pollux explicat βάσιν per τὸ τιθέναι τὸν πόδα ἐν ῥυθμῷ. Langbænius verò cenſet hæc Longini verba ſignificare *cantûs fundamentum iis præeundo ſuggerere:* & Tollio videtur ea poſſe ex Gellii Noct. Att. l. 11. c. 13. verbis ſic intelligi, *greſſibus orationis plaudere.*

L. 4. Εἰς μικρὰ &c.] Ob hoc vitium à Cicerone ad Brutum cap. 67. reprehenditur Hegeſias, qui, *dum imitari Lyſiam vult, alterum penè Demoſthenem, ſaltat incidens particulas*: Et, ſi mentem Longini hîc ſatis aſſequar, ejuſmodi breves ſyllabas damnat, quæ occurrunt in Virg. Æn. l. 10. v. 93.

Aut ego tela dedi, fovive cupidine bella?

Ubi vix ullam invenies ſyllabam, quæ pluribus, quàm duabus, literis conſtat: ſyllabæ igitur illic ſunt juſto breviores, & λίαν σύγκειν@ nimis prope ad ſe accedunt.

L. 8. Πηροῖ γὰρ τὸ μεγέθ@ &c.] Sic à Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1. Seneca dicitur *rerum pondera minutiſſimis ſententiis fregiſſe*: Imò hoc Seneca, ad ſua vitia cæcus, acutè vidit reprehendi in aliis oportere; dicit enim in Ep. 114. *Salluſtio vigente amputatæ ſententiæ, & verba ante expectatum cadentia, & obſcura brevitas fuere pro cultu:* Et de Fabiano quodam idem Seneca dicit l. 2. controv. in præfat. *Sæpe minus, quàm audienti ſatis eſt, eloquitur: quædam tam ſubitò deſinunt, ut non brevia ſint, ſed abrupta.*

Ibid. Ἀκριβῶ ὴ νυῦ &c.] Non omnes breves ſententias culpat Longinus, ſed eas ſolùm, quæ ſenſui non ſatisfaciunt: Aliquando breves ſententiæ vim loquentis oſtendunt: ut, cum Cicero dicit in Orat. 1. contra Catilinam: *O tempora! O mores! Senatus hæc intelligit:*

Con-

orationis, ſed numeri: adeo ut illi nonnunquam prævidentes debitas *periodorum* clauſulas, eodem tempore, quo dicentes, *terram* pede pulſent, prævenienteſque, velut in choro quodam, anteà poſitionem faciunt.

Similiter etiam ea *verba* Sublimitate carent, quæ jacent nimis propinqua, quæque ſunt in minutas breveſque ſyllabas conciſa, & veluti clavis quibuſdam continuis inciſim & aſpere copulata. *Syllabæ nimis breves obeſſe Sublimitati.*

Præterea quidem etiam valde curtum dictionis genus minuit Sublimitatem: mutilatur enim granditas, cum in nimiam brevitatem cogatur. Intelligantur verò nunc non ea, quæ ritè contracta ſunt, ſed ea, quæ prorſus minuta ſunt, & *quaſi* in particulas diſſecta: conciſa enim brevitas impedit ſenſum, ſuccincta verò *eum* rectâ viâ *ad ſcopum dirigit*. Conſtat autem è contrario ea, quæ nimis producuntur, eſſe frigida; *quippe* quæ in immenſam longitudinem revocantur. *Phraſin nimis brevem minuere Sublimitatem.*

Va-

NOTÆ.

Conſul videt: hic tamen vivit: vivit? imò etiam in Senatum venit: fit publici conſilii particeps: notat & deſignat oculis unumquemque noſtrûm ad cædem. Huc etiam facit illa Terentiana in Andriâ narratio Sepulturæ,

Effertur, imus, ad ſepulchrum venimus,
In ignem poſita eſt.

L. 10. Συſκοπὴ μὴν &c.] Differentia inter συſκοπὴν & σωτομίαν bene explicatur à Quinctil. Inſt. Or. l. 4. c. 2. ubi dicit, *Græcorum aliqui aliud circumciſam expoſitionem, id eſt* σωτομον, *aliud brevem* (i. e. συſκοπὴν) *putaverunt; quòd illa ſupervacuis careret, hæc poſſet aliquid ex neceſſariis deſiderare.* Ea eſt ſuccincta brevitas, quæ non pluribus verbis utitur, quàm ad rem intelligendam opus eſt: quapropter auditorem rectâ ducit ad intelligendum id quod Orator ipſi dicere velit.

L. 11. Ὡς ἐμπαλιν τὰ ἐκλάθλω &c.] Longiora ſunt, quàm oporteat, illa Livii, *Legati, non impetratâ pace, retro domum, unde venerant, abierunt*: potuit enim ille & brevius & fortius dicere, *Legati, non impetratâ pace, domum redierunt.* Aliud etiam hujus vitii genus profert Tollius ex Herodoti Polyhymn. ubi, cum Trachinius aliquis Spartano militi dixit, ὡς, ἐπεὰν οἱ βάρβαροι ἀπίωσι τὰ τοξεύματα, τὸν ἥλιον ὑπὸ τῦ πλήθεος τῶν ὀϊστῶν ἀποκρύψουσι, τοσῦτό τι πλῆθος αὐτίων ἐστί· addit Herodotus, τὸν δὲ ἐπὶ ταῦτα τοῖσι ἄπασι (ἐν ἀλογίῃ ποιεύμενον τὸ Μήδων πλῆθος), ὡς πάντα σφι ἀγαθὰ ὁ Τρηχίνιος ξεῖνος ἀγγέλλει, εἰ, ἀποκρυπτόντων τῶν Μήδων τὸν ἥλιον, ὑπὸ σκιὴ ἔσοιτο πρὸς αὐτὸς ἡ μάχη, καὶ ἐκ ἐν ἡλίῳ. Abundant ſane (ut alia multa) ita in priore ſententiâ verba τοσῦτό τι πλῆθος αὐτίων εἶναι, & in poſteriore καὶ ἐκ ἐν ἡλίῳ: nec ſolum abundant, ſed & pondus acremque vim dicti

Sect. XLIII. Δεινὴ δ' ἀλαχύνει τὰ μεγέθη ἡ μικρότης τῶν ὀνομάτων· παρὰ γὰρ τὴν Ἡροδότου ἡ μὲν τὰ λήμματα δαιμονίως ὁ χειμὼν πέφρασαι, τικὰ ἡ νὴ Δία σεμνύνει τὴν ὕλης ἀδοξότερα· καὶ τοῦτο μὲν ἴσως, "ζεσάσης ἡ θαλάσσης." Ὡς τὸ "ζεσάσης" πολὺ τὸ ψυχρὸν σεσωφρόνισε διὰ τὸ κακόσομον. Καὶ, "ὁ ἄνεμος, φησὶν, ἐκοπίασε." καὶ τὸν περὶ τὸ ναυάγιον δεσμὸν ὑπεδέχετο τέλος ἄχαες." Ἀσεμνον γὰρ τὸ "κοπιάσαι" καὶ ἰδιωτικόν· τὸ δ' ὁ "ἄχαες" τηλικοῦτον πάθος ἀνοίκειον. Ὁμοίως καὶ ὁ Θεόπομπος, ὑπερφυῶς σκυθάσας τὴν τοῦ Πέρσου κατάβασιν ἐπ' Αἴγυπτον, ὀνοματίοις τισὶ τὰ ὅλα διέβαλεν. "Ποῖα γὰρ πόλις, ἢ ποῖον ἔθνος "τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ὑπεστέλλετο πρὸς βασιλέα; τίνος δὲ τῶν ἐπὶ "τῆς γῆς χρυσωμάτων, ἢ τῶν κατὰ τέχνην βαπτισμάτων, καλῶν ἢ "τιμίων, οὐκ ἐπεμίσθη δῶρον ὡς αὐτόν; Οὐ πολλαὶ μὲν καὶ πολυτελεῖς στρωμναὶ καὶ χλανίδες, τὰ μὲν ἀλουργεῖς, τὰ δὲ ποικίλαι, τὰ δὲ λευκαί; Πολλαὶ δὲ σκηναὶ χρυσαῖ, κατεσκευασμέναι "πᾶσι τοῖς χρησίμοις· πολλαὶ δὲ καὶ ξυσίδες, καὶ κλῖναι πολυτελεῖς; "ἔτι δὲ καὶ κοῖλον ἄργυρον καὶ χρυσοῦν ἀπειργασμένον, καὶ σκεύη "μετὰ καὶ κρατῆρες, ὧν τοὺς μὲν λιθοκολλήτους, τοὺς δ' ἄλλους "ἀνεκ-

[266] F. Πολὺ τοῦ ὕψους. [267] F. Ἀμ' ὁ. [268] V. τ. π. τ. ν. βεβασαμμένους.

NOTÆ.

dicti & responsi infeliciter minuunt. Brevius multo & idcirco Sublimius hoc idem narravit Cicero in Tusc. Disp. l. 1. c. 42. ubi dicit, *E quibus* (sc. Spartanis) *unus, cum Persæ hostis in colloquio dixisset glorians "solem præ jaculorum multitudine & sagittarum non videbitis: In "umbra" (inquit) "igitur pugnabimus."*

L. 4. Ζεσάσης ἡ τὴ θαλάσσης] Vide Herodot. l. 7. c. 188. Longinus dicit hanc vocem Sublimitati obesse διὰ τὸ κακόσομον: liquet igitur eum velle significare per μικρότητα ὀνομάτων verba tam auribus ingrata quàm ponderi rerum parum respondentia: in voce igitur ζεσάσης Longino displicet & triplex litera σ, & sensus vocis, qui non tam propriè de oceano, quàm de aheno flammis imposito dicitur: inde illud Virg. Æn. l. 7. v. 462.

——— *Magno veluti cum flamma sonore*
Virgea suggeritur costis undantis aheni,
Exultantque æstu latices, furit intus aquæ vis.

Alteri verò vitio ingrati soni simile est illud, quod idem Virg. Æn. l. 10. v. 93. protulit,

——— *Fovive cupidine bella?*

ubi vox *fovive* duplicem literam *v* habens videtur malè sonare.

L. 6. Ἐκοπίασε] Vide Herodotum in l. 7. c. 191.

L. 7.

Valet autem & exilitas verborum dehonestare Sublimia: apud Herodotum quidem tempestas describitur divinè quoad sensus, continet verò mehercule quædam *verba* materiâ abjectiora: & hoc quidem fortasse *abjectum est*, ζεσάσης ὑ τ᾽ θαλάσσης *& fervente mari*: Quàm illa vox ζεσάσης multum de Sublimitate detrahit propter malam *vocis* pronunciationem! Simul dicit, ὁ ἄνεμος ἐκοπία *ventus laborabat*; &, ii, qui in naufragio deprehenderentur, habuerunt *exitum* ἄχαες *ingratum*: minus grave est illud *verbum* κοπιάσαι & vulgare; hoc verò ἄχαες non est tali affectui aptum. Similiter & Theopompus, cum Sublimen in modum parâsset *describere* descensum Persarum in Ægyptum, verbis quibusdam minutis omnia reddidit odiosa: "Quæ enim civitas, vel quæ gens " ex iis, quæ in Asiâ sunt, non legatos miserunt ad Regem? quid " verò ex iis, quæ terrâ proveniunt, vel ex iis rebus, quæ arte " elaborantur, pulchris vel pretiosis, non dono illi missum fu- " it? nonne multæ & sumptuosæ erant stragulæ & vestes, par- " tim purpureæ, partim pictæ, partim albæ? *nonne* multa ten- " toria aurata *missa erant*, omnibus rebus utilibus instructa? *non-* " *ne* multæ etiam vestes tricliniares, lectique pretiosi? *nonne* in- " super etiam cælatum argentum aurumque fabricatum, pocula- " que & crateres, quorum alios videres gemmis adhærentibus " or-

Exilitatem verborum deturpare Sublimitatem.

NOTÆ.

L. 7. Ἄχαες] Apud Herodotum l. 8. c. 13. vulgò legitur χ᾽ τὸ τέλος σφι ἐγένετο ἄχαες.

L. 8. Θεόπομπος] Theopompus fuit Chius & Isocratis discipulus: nimis fervidi eum fuisse ingenii docet nos illud Isocratis dictum, *se calcaribus in Ephoro, contra autem in Theopompo frenis uti solere.* Utile etiam fortasse erit scire id, quod Demetr. Phalar. de hoc viro judicârit: dicit enim, Ἔσι χ᾽ μεγάλα μικρῶς λέγοντα ἀπρεπὲς ποιεῖν τῷ πράγματι· διὸ χ᾽ δεινὸς τινάς φασιν, ὥσπερ χ᾽ Θεόπομπον, δεινὰ δ᾽ λανῶς λέγοντας.

L. 11. Πρὸς βασιλέα] i. e. Regem Persarum, qui apud Græcos historicos emphaticè Rex appellari solebat: hæc verò (ut opinor) est descriptio apparatûs Cambysis Ægyptum invasuri, bellumque Amasi Regi illaturi: sed, cum hæc Theopompi historia non extat, hoc dicimus solâ conjecturâ adducti.

L. 14. Ἁλυργεῖς] Ἐρυθρὸν μέλανι λευκῷ τε κραθὲν Platoni definitur purpurei coloris species, quasi ἅλὸς ἔργον maris opus, ex marinâ conchâ. Petra.

" ἀκριβῶς ϗ πολυτελῶς εἶδες ἂν ἐκπεπονημένους; Πρὸς ὃ τούτοις
" ἀναρίθμητοι μὲν ὅπλων μυριάδες, τῶν μὲν Ἑλληνικῶν, τῶν δὲ
" βαρβαρικῶν· ὑπερβάλλοντα δὲ τὸ πλῆθος ὑποζύγια, ϗ πρὸς
" καταχορηγὴν [270] ἱερεῖα εἰς ταῦτα· ϗ πολλοὶ μὲν ἀρτυμάτων μέ-
" διμνοι, πολλοὶ δ' οἱ θύλακοι ϗ σάκκοι [271] ϗ χάρτης βιβλίων, 5
" ϗ τῶν ἄλλων ἁπάντων χρησίμων. Τοσαῦτα δὲ κρέα τεταριχευ-
" μένα παντοδαπῶν ἱερείων, ὡς σωρὸς αὐτῶν γενέσθαι τηλικοῦτος,
" ὥστε τὰς περιστοίχους πόρρωθεν ὑπολαμβάνειν ὄχθους εἶναι ϗ λό-
" φους [272] ἀνηωρημένους." Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπεινότερα
ἀποδιδράσκει, δέον ποιήσασθαι τινὰ αὔξησιν ἔμπαλιν· [273] ϗ τῇ θαυ- 10
μαστῇ τῆς ὅλης θεωρουμένης ἀγγελίᾳ θεραμίξας τὰς θυλάκους ϗ τὰ
ἀρτύματα καὶ τὰ σαγήνια, μαγειρείου τινὰ φαντασίαν ἐποίησεν·
ὥσπερ γὰρ, εἴ τις ἐπ' αὐτῶν ἐκείνων τῶν περιστημάτων, μεταξὺ
τῶν

[270] F. Ἱερεῖα· εἰς ταῦτα ϗ. [271] F. Χάρτων, ϗ βιβλίων. [272] V. Ἀνωθουμένους.
[273] F. Ἅμα τῇ.

NOTÆ.

L. 2. Ἀναρίθμητοι μὲν ὅπλων μυριάδες] Illa Hyperbole μυριάδες ἀναρίθμητοι nugatoria est, nam μονάδες ἀναρίθμητοι *unitates innumerabiles* non minorem numerum efficient, quia nullus unquam numerus efficietur. Faber.

L. 7. Ἱερείων] Observamus Græcos scriptores appellare ἱερεῖα non solum victimas, quæ verè ἱερεῖον dicuntur, & in sacrificiorum usum mactantur; verùm etiam quæcunque ad comedendum jugulantur animalia. Hîc igitur per τὰ ἱερεῖα omnes, quibus vescimur, carnes intelligimus. Petra.

L. 9. Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων &c.] Simili modo loquitur Quinctil. cujus verba in Inst. Or. l. 9. c. 4. possunt hoc Longini locum illustrare: dicit enim, *Cavendum est, ne decrescat oratio, & fortiori subjungatur aliquid infirmius, ut sacrilego fur, aut latroni petulans: augeri enim debent sententiæ & insurgere, ut optimè Cicero,* " Tu, (*inquit*) istis faucibus, istis lateri-
" bus, ista gladiatoriâ totius corporis
" firmitate:" *aliud enim majus alio supervenit.*

L. 11. Παραμίξας τὰς θυλάκους &c.] Liberè liceat loqui quod sentio: Longinum hîc arbitror à proposito suo paullulum aberrare, aliaque in his Theopompi verbis citatis culpare, quàm quæ postularet hujus Sectionis materia; de exilitate, quæ fit propter ingratum vocum sonum, vel propter earum significationem parum rerum ponderi respondentem, tractare Noster in principio Sectionis instituerat: nunc verò reprehendit in Theopompo tum ordinem rerum (quippe quia Sublimioribus humiliora postpotuit), tum res quasdam nimis humiles, totamque descriptionem dehonestantes. Rectè hoc utrumque culpat Longinus, at hic non erat his aptus locus; nam voces θύλακοι, σάκκοι & ἀρτύματα satis exprimunt sensum Auctoris; sed sensus ille, quem exprimunt, hâc magnificâ descriptione prorsus indignus est. Neque solum hoc Longino vitio vertendum esse ar-

" ornatos, alios verò accuratè & ſumptuosè elaboratos? Ad-
" hæc etiam *ad eum mittebantur* innumeræ armorum myria-
" des, partim Græcorum, partim Barbaricorum, & excedentia
" numerum jumenta, victimæque ad cædem *deſignatæ*: adhæc
" etiam multi condimentorum modii, multique culeoli & ſacci
" chartarum, & librorum, aliarumque omnium rerum utilium:
" Tot verò *miſſæ erant* carnes ſale conditæ omnimodarum pecu-
" dum, ut acervi earum tanti eſſent, ut illi, qui accederent, è
" longinquo ſuſpicari eſſent *eos* eſſe colles tumuloſque alteros con-
" trà alteros erectos." Ex Sublimioribus ad humiliora fugit, cum oporteret illum feciſſe incrementum vice versâ; ſimul admirabili totius apparatûs narrationi admiſcens culeolos & condimenta & ſacculos, imaginem quandam culinæ fecit: ut enim, ſi quis ſuper hæc ipſa ornamenta, inter crateras aureos & gemmatos, interque cæ-

NOTÆ.

arbitror (quis enim culpâ omnino caret? nemo certè, ſi ne Longinus quidem); nam in Sect. 10. cum dicit conſtare Homerum ſcripſiſſe Odyſſeam poſt Iliada ex eo quòd Heroës in Odyſſeâ loquuntur de malis, quæ paſſi erant in bello Trojano, tanquam multo ante ſibi cognitis & expertis, cum hoc, inquam, argumenti loco profert, nihil agit: Poëta enim ille, qui non niſi tertio poſt bellum Trojanum ſæculo vixit, potuit etiam in Odyſſeâ, ſi eam ante Iliada componendam ſuſceperit, eo modo, quo dicit, de Heroum Græcorum ad Trojam ærumnis dicere: neque tamen nego Iliada ante ſcriptam fuiſſe quàm Odyſſeam, (Longinus hoc aliis argumentis probavit); hoc ſolum volo, illud argumentum parum ſufficere. Sunt etiam, qui à Longini judicio abeunt, cum profert velut ridicula ea, quæ Homerus dicit de Ulyſis ſociis in porcos mutatis, & de Columbis, quæ Jovi infanti alimentum præbuerint: ſi hæc enim Allegoricè accipiamus, culpâ forſitan carere reperientur. Ulyſſis ſocii poſt longam inediam cibùm potumque nacti, ebrii facti ſunt, quam rem Poëta per Allegoriam narravit, eoſque dixit (non immeritò) in porcos converſos fuiſſe: quod verò ad Columbas attinet, S. Bochartus in ſuo admirando opere, cui nomen *Phaleg*, rem pro ſuâ ſingulari doctrinâ longè aliter tractavit.

Hæc auſus ſum & in Longino reprehendere; neque enim, cum dico eum in ſcriptis judicandis ultrà quàm vel optimi Critici, arbitror eum ultrà, quàm patitur natura humana, ſapientem eſſe.

L. 13. Ὥσπερ γὰρ, εἴ τις &c.] In priore Notâ reprehenderam Longinum, hîc verò ſuam Famam reſarcit; nobilis enim hæc eſt ſimilitudo, & quâ nihil melius excogitari poſſit ad rem clarè indicandam, imò & probandam: hæc eſt una ex iſtis ſcribendi virtutibus, quæ multis levioribus vitiis poſſit veniam impetrare: nam de hoc Longini loco poſ-

ſu-

τῶν χρυσίων καὶ λιθοκολλήτων κρατήρων, καὶ ἀργύρου κοίλου, σκευῶν τε ὁλοχρύσων, καὶ ἐκπωμάτων, φέρων μέσα ἔθηκε θυλάκια καὶ σακκία, ἀπερεπὲς οὖν ἐῶ τῇ περιόψει τὸ ἔργον· ὅτω καὶ τὰ ἐρμηνείας τὰ ταιαῦτα ὀνόματα αἴσχη καὶ οἰονεὶ στίγματα καθίσαι), ὥδε καιρὸν ἐγκαταστόμωμα. Παρέκειτο δ' ὡς ὁλοκλερῶς ἐπελθεῖν καὶ ὃς ὄχθος λέγει συμβεβληκώς, καὶ περὶ τῆς ἄλλης ὥδε σκευωρίας ὅτως ἀλλάξας εἰπεῖν, "Καμήλους, καὶ πολλῶν ἡμιόνων φορταγωγούντων πάντα "τὰ πρὸς τρυφὴν καὶ ἀπόλαυσιν τραπεζῶν χορηγήματα" ἢ "σω- "ρὸς ὀνομάσαι παντοίων ἀσκημάτων, καὶ τῶν ἄκρος διαφέρει πρὸς "ὀψοποιΐας καὶ ἡδυπαθείας" [274] ἢ (εἶπερ πάντα, ὡς ἐβούλετο, αὐ- 10 τάρκη ὅτως θεῖναι) καὶ "ὅσα τραπεζοκόμων, [275] εἰπεῖν, καὶ ὀψοποιῶν "ἡδύσματα." Οὐ γὰρ δεῖ καταυλεῖν ἐν τοῖς ὕψεσιν εἰς τὰ ῥυπαρὰ καὶ ἀξυβέιστα, ἂν μὴ σφόδρα ἀπὸ τινος ἀνάγκης σπουδιοκῶμεθα· ἀλλὰ τῶν πραγμάτων πρέποι ἂν καὶ τὰς φωνὰς ἔχειν ἀξίας, καὶ μι- μεῖσθαι τὴν δημιουργήσασαν φύσιν τὸν ἄνθρωπον, ἥτις ἐν ἡμῖν τὰ 15 μέρη τὰ ἀπόῤῥητα οὐκ ἔθηκεν ἐν προσώπῳ, οὐδὲ τὰ τοῦ παντὸς ὄγκου [276] περιττώματα· ἀπεκρύψατο γὰρ, ὡς ἐνιοι, καὶ, κατὰ τὸν Ξενοφῶντα, "[277] τοὺς τούτων ὅτι ῥυπαρώτατα ὀχετοὺς ἀπέκρυψεν," ἀδαμὴ κα- ταισχύνασα τὸ τοῦ ὅλου ζῴου κάλλος.

[278] Ἀλλὰ γὰρ οὐκ * ἐπὶ τὰ μικροποιὰ διαιθμεῖν πρα- 20 ὑποδεδειγμένων γὰρ τῶν ὅσα αὐχμηρὰς καὶ ὑψηλὰς ἐργάζεται τοῖς λο- γοις, δῆλον ὡς τὰ ἀναιδία τούτων ταπεινοὺς ποιήσει καὶ τὸ πλαῖσον καὶ ἀρχήμονας.

Ἐκεῖνο

[274] V. Μᾶλλον, ἢ πάντα. [275] V. deest εἰπεῖν. [276] F. Περιθήματα. [278] F. Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' εἴδους ἐπί γ' ὀξὺ τά.

NOTÆ.

sumus idem dicere, quod ille de summis Auctoribus aliquando peccantibus dixit in Sect. 36. Ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἕκαστα ἅπαντα τὰ σφάλματα ἑνὶ ξυνεῖ) πολλάκις ὕψει καὶ κατορθώματι.

L. 4. Στίγματα] Stigmata sunt propriè notæ, quas vel mancipiorum, vel etiam malefactorum vultui manibusve inurebant: Latini *Threïcias notas* appellant, Græci *Samias*. Langb.

L. 14. Μιμεῖσθαι τὸν δημιουργήσασαν &c.] Simili modo hanc Naturæ sollertiam observavit Cicero in libro de Nat. Deorum c. 56. *Atque ut in ædificiis architecti avertunt ab oculis & naribus dominorum ea, quæ profluentia necessarò tætri essent aliquid habitura: sic natura res similes procul amandavit à sensibus.*

L. 18.

cælatum argentum, & tentoria ex omni parte aurata, & pocula, ferret poneretque medios culeolos ſacculoſque, indecorum eſſet viſu opus; ſic etiam hujuſmodi verba ſunt dedecora elocutionis, & velut notæ *ei inuſtæ*, cum ſint intempeſtivè ibi collocata. Potuerat autem quaſi ſummatim percurrere etiam eos, quos dicit conjecturâ habitos eſſe colles, & de cætero apparatu ſic *orationem* immutando dicere, "Camelos, multitudinemque jumentorum ſub-"vectantium omnia, quæ ſunt ſuppeditamenta menſarum ad luxu-"riam & delicias:" vel appellare *eos*, "acervos omnis generis "frumenti, & eorum, quæ præſtantiſſima ſunt ad opſonia & de-"licias;" vel (ſi omnia *voluerit*, ut voluit, ſufficientia ſic exponere) etiam dicere, "quæcunque ſunt delicia eorum qui menſas "ſtruunt, eorumque qui opſonia parant." Neque enim oportet in Sublimibus deſcendere ad ſordida *verba* & inquinata, niſi ab aliquâ neceſſitate valde adigamur: ſed decet habere voces reſpondentes dignitati rerum, imitarique naturam hominis creatricem, quæ in nobis neque partes non nominandas poſuit in conſpectu, neque excolamenta totius *corporeæ* molis; abſcondidit verò, quantum potuit, &, ſecundum Xenophontem, "harum rerum canales "quàm longiſſime avertit," non fædans totius animalis pulchritudinem.

Sedenim non licet ſingulatim ea, quæ minuunt orationem, enumerare: cum enim anteà oſtendimus omnia ea, quæ nobilia Sublimiaque efficiunt ſcripta, manifeſtum eſt, quòd his contraria humilia *ea* plerumque & indecora reddent.

Illud

NOTÆ.

L. 18. Τὰς τούτων &c.] Verba Xenophontis in l. 2. Ἀπομν. p. 45. Ed. Oxon. hoc modo ſe habent: ἀποῤῥέψαι τὰς τούτων ὀχετὰς, ἡ ἀπενεγκεῖν ἢ δυνατὸν πρόσωτάτω ἀπὸ τῆς αὐλήσεων: à quibus cum hæc apud Longinum multum diſtant, poteris hinc Lector, doceri, quòd familiare eſt & uſitatum Noſtro ſenſum potius quàm verba Scriptorum fideliter citare: Hinc etiam videmus falli Tollium, qui verba ἐδάμῃ καταισχυνάσα &c. putat eſſe Xenophontis, cum ipſius ſint Longini.

Sect. XLIV. Ἐκεῖνο μὴν τοι λοιπὸν, ἕνεκα τ σῆς χρησομαθείας, οὐκ οἰκνήσομεν ὑπερθεῖναι, κ διασαφῆσαι, Τερεντιανὲ φίλτατε, ὅπερ ἐζήτησέ τις τῶν φιλοσόφων πρσέναγχε, Θαῦμά μ' ἔχει, λέγων, ὡς ἀμέλει κ ἑτέρους πολλοὺς, πῶς ποτε κτ' τὸν ἡμέτερον αἰῶνα πιθανοὶ μὲν ἐπ' ἄκρον κ πολιτικοὶ, δεινοί τε κ [279] ἐνεργεῖς κ μάλιστα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὔφοροι, ὑψηλοὶ ἢ λίαν κ ὑπερμεγέθεις, πλὴν εἰ μή τι σπάνιον, οὐκέτι γίνονται φύσεις· τοσαύτη λόγων κοσμική τις ἐπέχει τὸν βίον ἀφορία. Ἦ νὴ Δί', ἔφη, πιστευτέον ἐκείνῳ τῷ θρυλλουμένῳ, ὡς ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθὴ τιθηνός, ἢ μόνη χρεὼν κ σωθῆναι οἱ περὶ λόγους δεινοὶ κ σωζεσθαι· νον; Θρέψαι τε γὰρ, φησὶν, ἱκανὴ τὰ φρονήματα τῶν μεγαλοφρόνων ἡ ἐλευθερία, κ [280] ἐπελπίσαι κ ἅμα [281] διωθεῖν τὸ περίφυμον τ πρὸς ἀλλήλους ἔριδος κ τ περὶ τὰ πρωτεῖα φιλοτιμίας. Ἔτι γε μὴν διὰ τὰ προκείμενα ἐν ταῖς πολιτείαις ἔπαθλα ἑκάστοτε τὰ ψυχικὰ προτερήματα τῶν ῥητόρων μελετᾶται, κ οἷον ἐντείνεται, καὶ τοῖς πράγμασι κτ' τὸ εἰκὸς ἐλεύθερα σωεκλάμπει. Οἱ γοῦν ἡμῖν ἐοίκαμεν, ἔφη, παιδομαθεῖς εἶναι δουλείας δικαίας, τοῖς αὐτῆς ἔθεσι καὶ ὑπτιάσμασιν ἐξ ἀπαλῶν ἔτι φρονημάτων μονονὺκ

[279] V. Ἐναργεῖς. [280] V. Ἐφελκύσαι.

NOTÆ.

L. 1. Ἐκεῖνο μὴν τοι λοιπὸν &c.] Longinus huic commentario finem impositurus quærit, quæ sit causa cur tanta extiterit Sublimium oratorum penuria: Et (ut mihi videtur) consultò in initio hujus Sectionis Philosophum quendam loquentem induxit, ut sub alienâ personâ, potius quàm suâ, multa ipse diceret de utilitate Libertatis & Democratiæ ad excitandam in animis Oratorum Sublimitatem: quæ igitur Longinus Philosopho dicenti tribuit, ea esse ipsam Longini sententiam arbitror; quæ verò contra Philosophum illum affert, ea potius timori quàm judicio Longini tribuo: Aureliano enim universum ferè orbem tenente, in suspicionem apud ipsum venisset Longinus, si palam se Libertatis amantissimum ostendisset, paucitatemque Sublimium auctorum docuisset ex eo nasci, quòd in Democratiâ majora dicentibus proponantur præmia, quàm in Monarchiâ.

L. 9. Ἡ δημοκρατία] Huic simile est id, quod Cicero dicit in Bruto c. 12. *Nec enim in constituentibus remp. nec in bella gerentibus, nec in impeditis ac regum dominatione devinctis nasci cupiditas dicendi*

Illud ſanè reliquum non gravabimur, Tuæ diſcendi cupiditatis gratiâ, addere, & explicare id, Terentiane chariſſime, quod nuper quæſivit quidam Philoſophus, dicens, Miror ego, perinde ac multi alii, quî fiat ut in ætate noſtrâ *ſint* ingenia ad perſuadendum maximè apta & in forenſibus cauſis tractandis perita, acriaque & aſpera, & præcipuè ad venuſtatem ſcriptorum facta, non verò jam ſint (ſi rarum quiddam excipias) Sublimia valde & magnifica: tam univerſalis quædam *talium* ſcriptorum ſterilitas ſæculum circumdat. Num mehercule (dixit) credendum eſt trito illi dicto, Rempublicam eſſe bonam nutricem magnorum *ingeniorum*, quâcum ſolâ fere viri excellentes in ſcriptis & viguerint & mortui ſint? Libertas enim (dicit *aliquis*) apta eſt & ad nutriendas cogitationes magnanimorum, & ad ſpem *illis* faciendam, & ad urgendum *eorum* ſtudium mutuæ contentionis æmulationiſque de principatu *eloquentiæ*. Præterea quia propoſita ſunt in Rebuſpublicis certaminis præmia, egregiæ animi dotes Rhetorum ſemper exercitatæ acuuntur & quaſi terendo excutiuntur, & cum rebus unà (uti par eſt) liberæ effulgent. Nos verò hodierni (dixit) videmur à pueritiâ imbuti eſſe juſtâ ſervitute; moribus ejus inſtitutiſque ex teneris jam cogitationibus tantum non

Unde accidit, ut tanta Sublimium ſcriptorum ſit paucitas.

NOTÆ.

di ſolet: pacis eſt comes otiique ſocia, & jam bene conſtitutæ civitatis quaſi alumna quædam Eloquentia.

L. 15. Πεφτερήματα] Vox περτέρημα ſignificat ea, quibus ſuperiores & priores ſumus aliis.

L. 16. Τοῖς πεφίσμασι &c.] Senſus eſt: eadem Libertas in eorum ſcriptis, quæ in factis, effulget: cum iſtiuſmodi oratores liberi ſunt, ſuique juris, animus eorum huic in ſe imperio aſſuetus, nihil profert quod non indicia quædam habet illius Libertatis, quâ ſemper moventur, & ad quam omnia eorum facta dirigunter. Dacierus.

L. 17. Δικίας δικαίας] Vox δικαία non ſignificat hîc *clemens* ſive *lenis*, ut quidam volunt, ſed *juſta*, qualiſque ſervitus rite appellari poteſt, cum Reges Dominique plenum in ſubditos ſuos jus obtinuerint; & ſic occurrit apud Iſocrates ἀρχὴ δικαία in hoc ipſo ſenſu: hoc verbum puto Longinum addidiſſe, ut & alia paulo infrà, ne ſuſpecta eſſet ſua erga Imperatorem fides: vide Notam ad pag. 126. l. 9. & ad l. 1. hujus ipſius pag.

ὐκ ἐνεσπαργανωμένοι, ἢ ἄγλυσοι καλλίστῃ ἢ γονιμωτάτῃ λόγων νάματος, τὴν ἐλευθερίαν, ἔφη, λέγω· διόπερ οὐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνομεν μεγαλοφυΐας. Διὰ τοῦτο τὰς μὲν ἄλλας ἕξεις καὶ εἰς [282] οἰκέτας πίπτειν ἔφασκεν, ἄλυσιν δὲ μηδένα γίνεσθαι ῥήτορος· εὐθὺς γὰρ ἀναζεῖ τὸ ἀπαρρησίαστον, ἢ οἷον ἔμφυτον ὑπὸ συνηθείας ἀεὶ κεκονδυλισμένον· "ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς, ἢ τὸν "Ομηρον, ἀποαίνυται ἄλυσιν ἦμαρ." Ὥσπερ οὖν (εἰ γε, φησὶ, τοῦτο πιστόν † ἐστιν, ἀκέω) τὰ γλωττόκομα, ἐν οἷς οἱ, Πυγμαῖοι καλούμενοι, νάνοι τερφθέν[τες], [283] ἃ μόνον κωλύει τὴν ἐγκεκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ ἢ ‡ συνάγει διὰ τὸν στενεύμενον τοῖς [284] σώμασι δεσμὸν ὅτως ἅπασαν ἀλείαν, κἂν ἡ δικαιοτάτη, ψυχῆς γλωττόκομον ἢ κοινὸν δή τις ἀποφήναιτο δεσμωτήριον.

Ἐγὼ μὴν τοί γε [285] ὑπολαμβάνω, Ῥᾴδιον (ἔφη, ὦ βέλτιστε) καὶ ἴδιον ἀνθρώπου, τὸ καταμέμφεσθαι τὰ ἀεὶ παρόντα. Ὅσα γὰρ ἂν [286] μή ποτε * * * οἰκειότης εἰρήνη διαφθείρει τὰς μεγάλας φύσεις· πολὺ δὲ μᾶλλον ὁ κατέχων ἡμᾶς τὰς ἐπιθυμίας ἀπειθὴς ὢν ὅτου δὲ

[282] V. Οἰκίτην. † F. Ἔξιν, ὃ ἀκέω. ‡ F. Συνάρει. [284] F. Σώμασι.

NOTÆ.

L. 1. Ἐνεσπαργανωμένοι] Elegantissima est hæc à fasciis, quibus infantes modò nati involvuntur, desumpta Metaphora: per eas enim omnis se commovendi libertas infantibus adimitur; Dacierus igitur, cum Latina lingua nullum verbum habet quod huic Græcæ voci respondeat, vertit ἐνσπαργανωθεὶς ἐπιτηδεύμασι *succér avec le lait les coutumes.*

L. 3. Ἕξεως] Vox ἕξις in hoc loco non est *habitus*, sed *facultas*, quo sensu Philo dicit oportere inesse in perfectissimo duce τὴν νομοθετικὴν ἕξιν *legislationis facultatem*: & ita Cicero semper in l. de Orat. appellat Rhetoricam *facultatem*, ut in l. 1. c. 17. *Idemque, si ad eas facultatem istam ornatissimæ orationis adjunxerit* &c. c. 14. *Illustrare autem oratione si quis istas ipsas artes velit, ad oratoris ei confugiendum est facultatem*: & per omne illud Ciceronis opus *ars*, quæ earum rerum est quæ sciuntur, opponitur oratoris *facultati*, quæ opinionibus, non scientiâ continetur.

L. 6. Κεκονδυλισμένον] i. e. pugnis cohibitum & percussum; respicit Longinus ad servorum conditionem, qui à dominis suis pugno cædi solebant: hinc vox illa Metaphoricè significat hominem quovis modo subactum & subjectum.

Ibid. Ἥμισυ γάρ &c.] Desumpta hæc sunt verba ex Homeri Odyss. ρ. v. 322. &c. ubi sic se habet totus locus,

Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς
Ἀνέρα, εἰσ' ἂν μιν μᾶλλον ἐπὶ δούλιον ἦμαρ ἵκηται.

L. 8. Γλωττόκομα] Vox γλωττόκομον significat *Thecam*, in quâ tibicines linguas (ut voeant) tibiarum reponebant, ne

non quasi fasciis involuti, neque unquam degustantes fontem *illum* scriptorum pulcherrimum & naturalem maximè, (Libertatem, dixit, volo): quare nihil evadimus, nisi adulatores magnifici: addidit, alias propterea facultates etiam in famulos cadere, servum verò neminem fieri Rhetorem: statim enim prorumpit illud quod libertate caret, quodque quasi custodiâ eum tenet semper à consuetudine subactum: nam (secundum Homerum) "dimidium "virtutis aufert dies servitutis:" Quemadmodum igitur (si quidem, inquit, verum est *id*, *quod* audio) arculæ, in quibus nani, vocati Pygmæi, nutriuntur, non solum impedium incrementa eorum qui in illis includuntur, sed etiam contrahunt eos circumpositio corporibus vinculo; ita aliquis potest appellare omnem servitutem (licet sit justissima) arculam animi & publicum carcerem.

Ego quidem *illum sic* excipio, Facile est (dixit *aliquis*, vir optime) & familiare homini, conqueri semper de rebus præsentibus: vide autem ne sit universi orbis pax, quæ corrumpat magna ingenia; multò verò magis *ne sit* hoc perpetuum bellum quod nostras

NOTÆ.

ne attritu læderentur: hinc Longinus eâ autem ad significandam fasciam aliquam, vel arculam ligneam, in quam veteres teneros adhuc infantes eos, quos Nanos fieri voluerint, condebant, quo minus crescerent, & ad justam corporis molem venirent: hinc apud Terentium virgines, quæ fasciis vel ligneis quibusdam adjumentis usæ sunt, ut pectus, ne increscceret, impedirent, appellantur *vincto pectore*.

Ibid. Πυγμαῖοι] Sic vocatur gens illa, quæ nullibi (opinor) extitit, sed quæ fingitur ex pumilionibus tota constare.

L. 15. Μη πολε * * οικεμένης &c.] Cl. Dacierus censet multa hîc deesse: quæ hoc modo supplet: Nec unius dominatus, nec totius orbis pax effecit, ut ingenia hodiernorum oratorum non sint Sublimia: potius hoc tribuendum est bello illi &c. Mihi sanè satis constat Longinum non in animo habuisse dicere, quòd totius orbis pax oratorum ingeniis obfuerit; nam verum est potius id, quod dixit Cicero in Bruto c. 12. *Pacis est comes otiique socia Eloquentia*.

L. 16. Ὁ κατέχων ἡμᾶς &c.] A Fabro dissentio, qui hîc censet Longinum respicere ad bella Orientalia, quæ sub Valeriano Cæsare, sub Gallienis duobus, sub Divo Claudio, sub Aureliano denique evenerunt: nam per vocem πόλεμος Longinus mihi videtur Metaphoricè significare *pugnam cupiditatum* hominum, cum affectus in eorum animis affectibus sunt contrarii: de nullo enim alio belli genere verius dicitur, ὁ κατέχων ἡμᾶς τὰς ἐπιθυμίας.

ὑτοσὶ πόλεμ⊙, καὶ νὴ Δία πρὸς τούτοις τὰ φρυρεῖνλα τὸν νεῶ βίον, κὴ [287] κατ' ἄκρας ἄγονλα κὴ φέρονλα ταυτὶ πάθη· ἡ γὰρ φιλοχρηματία, πρὸς ὧ ἅπανλες ἀπλήσως ἤδη νοσοῦμεν, κὴ ἡ φιλανδρονία ἀνλαγωγοῦσι, μᾶλλον δ' (ὡς ἂν εἴποι τις) καταβυθίζουσιν αὐτάνδρους ἤδη τὰς βίας· φιλαργυρία μὲν νόσημα μικρολοιὸν, φιλανδρονία δ' ἀγριώτατον. Οὐ δὴ ἔχω λογιζόμεν⊙ λέγειν, ὡς οἷόν τε πλεῖστον ἀόριστον ἐκτιμήσανλας, τὸ δ' ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἐκθειάσανλας, τὰ συμφυῆ τούτῳ κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπεισιόνλα μὴ ῥᾳδίως ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλούτῳ κὴ ἀκολάστῳ σωφροσύνη κὴ ἴσα (φασὶ) βαίνουσα [288] πολυτέλεια, κὴ ἄλλα ἀνοίγονλ⊙ ἐκείνου τῶν πόλεων κὴ οἴκων τὰς εἰσόδους, εἰς ἃς ἐμβαίνει, κὴ συνοικίζετ'· χρονίσανλα δ' ταῦτα ἐν τοῖς βίοις, νεοτροποῦνται (κ' τοὺς σοφούς), κὴ ταχέως ῥώμην περὶ τεκνοποιΐαν [289] ἀνάλεξον ἔν τι γεννῶσι, κὴ τύφον κὴ τυφλὸν, οὐ νόθα ἑαυτῶν ῥυπήματα, ἀλλὰ καὶ πάνυ γνήσια. Ἐὰν δ' κὴ [290] τούτου τις τοῦ πλούτου τοὺς ἐκγόνους εἰς [291] ἡλικίαν ἐλθεῖν ἐάσῃ, ταχέως δεσπότας ταῖς ψυχαῖς ἐνλίκλουσιν ἀπαραιτήτους, ὕβριν κὴ ῥᾳθυμίαν κὴ ἀναισχυνλίαν. Ταῦτα γὰρ ὅτως ἀνάγκη γίνεσθ', κὴ μηκέτι τοὺς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν, [292] μηδὲ πέρας φήμης εἶναί τινα λόγου· ἀλλὰ [293] τοιούτων ἐν κύκλῳ τελεσιουργεῖσθαι κατ' ὀλίγον τῶν βίων τινὰ διαφθορὰν, φθίνειν δ' κὴ καταμαραίνεσθαι τὰ ψυχικὰ μεγέθη, κὴ ἄζηλα γίνεσθαι, νικᾶν τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη [294] κἀνόητα ἐκθαυμάζοιεν, παρέντες αὔξειν [295] τὰς ἀφε-

[287] V. Κατὰ κάρα. [288] F. Πολυτέλεια, κὴ ἅμα. [289] F. Ἀλαζόνειάν τε γ. [290] F. Τούτου. [291] V. Ἡλικίας. [293] V. Τοιαύτων. [294] F. Καὶ τἀνόητα. [295] F. Τἀθάνατα.

NOTÆ.

L. 1. Φρυρῦνλα.] i. e. præsidio tenentes sæculum, non ut id protegant, sed ad libitum regant & disponant.

L. 2. Ἄγονλα κὴ φέρονλα.] Hæc phrasis significat vastare omnia & desolare; quod facillimè ii possunt facere, qui φρυροῦσι, & κατ' ἄκρας ex arce descendunt: & huic dictioni Græcæ respondet illud, quod Virg. Æn. l. 2. v. 374. dicit,

——*Alii rapiunt incensa feruntque*
Pergama.

L. 4. Καταβυθίζουσιν] Metaphora sumpta

ſtras cupiditates occupatas tenet, & præterea hercule hi affectus, qui præſens ſæculum præſidiis tenent, & ex arce rapiunt feruntque: amor enim nummorum (quo omnes jam inſatiabiliter laboramus), amorque voluptatis in ſervitutem rapiunt, ſeu potius (ut ita dicam) demergunt jam ſæcula unà cum ipſis hominibus: amor quidem argenti morbus eſt minutos *nos* efficiens, amorque voluptatis *morbus* viles efficiens. Nequeo ſane cogitando invenire, quo modo fieri poſſit, ut nos, qui immenſas divitias magni æſtimamus, & (ut verius dicam) numinis inſtar colimus, non recipiamus in animis noſtris venientia illa mala, quæ cum illis *divitiis* unà naſcuntur; ſequitur enim opes immenſas & nimias conjunctus & æquis (ut aiunt) paſſibus incedens magnus ſumptus, ſimulque *opibus* illis januas urbium & privatarum ædium recludentibus, in quas intrat *ſumptus*, etiam unà *cum illis ibi* habitat: &, cum hæc in ſæculis per aliquod ſpatium temporis duraverint, nidificant (ſecundum ſapientes), & citò ad prolem faciendam converſa Jactationemque generant, & Faſtum Luxuriamque, fœtus ſuos non ſpurios, ſed valde legitimos: Sin quis verò hos divitiarum filios permittat ad adoleſcentiam pervenire, ſtatim procreant in animis dominos inexorabiles, Contumeliam & Injuſtitiam & Impudentiam: Neceſſe eſt enim hæc ſic fieri, homineſque non amplius ſurſum oculos erigere, nec ſermonem ullum eſſe de famâ; ſed abſolutè compleri paulatim talium ſæculorum corruptionem, & contabeſcere & emarceſcere animi Sublimitates, neglectaſque eſſe, cum admirentur mortales ſuas ſenſuque carentes partes, omittentes increcre-

NOTÆ.

ta à nave tempeſtate jactatâ; quæ, ſi obruatur, cum ipſis nautis, mercibus, omnibuſque, quæ continet, ad imum deſcendit: ſi cum Cicerone (inquit Tullius) loqui voluerimus, vertemus *funditus evertunt*.

ἀφετέε. [296] Οὔ γὲ δὴ δεῖ χείσου μὲν τις δικαδεὶς, ὑπ' ἀν δὴ τῆς δικαίων καὶ καλῶν ἐλάθεσθ καὶ ὑγιὴς ἀν χειτὴς ᾖροιτο· ἀνείλκυ γὲ τὸ δωροδόκυ [297] τὸ οἰκεῖα μὲν φαίνεδαι καλὰ καὶ δίκαια. Ὅπε καὶ ἡμεῖς ἑκάσε τὲς ἄλλες ἄδν βίυς δικασμοὶ βεμβάυσι, καὶ [298] ἀλλοτεάων δῆμοι δανάτου, καὶ ἄκδρα διαδημῶν, τὸ δ' ἐν τῷ πανλὸς χεδδεύειν ἀνέμεδα τ' ψυχῆς [299] ἕνεκ· πεὸς τ' ἑαυτῷ ἠνδρωποδισμένοι, ἕως δὴ ἐν τῇ τροπαιόνῃ λοιμικῇ τῷ βίῳ διαφθορᾷ ἅπαν ἐλάθεσθ τινα χείτιδα τῆς μεγαλάνου, ἢ δικεόνλων πεὸς τὸν [300] ἀγῶνα; [301] καθάπαξ ἀπολελεῖφθαι, καὶ μὴ κατατεχαιρεσιάζεδαι πεὸς τ' τῷ πλεονεκτεῖν ἀπλυμίας; Ἀλλὰ μή ποτε τοῖς τοιδτοις, οἷαί πεε ἀσμὲν ἡμεῖς, ἄμεινον ἀεχεδαι ἢ ἐλεδθέεαις εἶναι. ἐπεί τοι γε ἀφελεῖσαν τὸ σεμνόκεις ὡς ἀξ εἰκῆς ἀφετοι, κατὰ τὴν πλησίον αἰ πλεονεξίαι καὶ ἀπανθεώπειαν τοῖς καλοῖς τῶν οἰκειμένων. Ὅλως καὶ [302] δαπανῶν ἄφελν εἶναι τὴν τῶν ἡνιοχέων φύσεων τὸν ῥαθυμίαν, ἢ, πλὸν ὀλίγων, πανλὸς ἐπικαταβιόμεν, καὶ ἄλλως πανδλὲς ἢ ἀναλαμβάνονλες, εἰ μὴ ἐπαίνε καὶ ἡδονῆς ἕνεκα, ἀλλὰ μὴ τ' ζήλε καὶ τιμῆς ἀξίας ποτὲ ὠφελείας.

Κεφάλιον δ' [303] εἰπεῖν ταῦτ' ἔᾳ, ὅτι ἢ τὰ συνεχῆ χωρεῖν ἦν ἢ ταῦτα τὰ Πάθη, ἀεὶ ὧν ἐν ἰδίῳ πεοηχυρώθω ὑπεχόμενα ἡγεμονεύειν

[296] V. Οὐ γὲ δὴ. [298] V. Ἀλλοτρίαι. [299] F. ε. π. τ. ἑαυτῷ φιλοχρηματίας ἡνδρ. [300] F. Ἀιῶνα. [301] F. Καὶ δέκασον. [302] F. Δαπανὸν. [303] F. Ἔστι κ'.

NOTÆ.

L. 1. Ἐπὶ κρίσει] Subintellige καθίσαν, ut fit, judicii præses est, vel judex in aliquâ re constituitur.

Ibid. Δεκαδεὶς] i. e. *largitione corruptus*: vox δεκάζω (ut ait Langbænius) in malam partem accipitur, aut eo quòd Judices deni ad prætorium convenientes munera recipere solebant: aut originem suam ad decem Oratores ejusdem sæculi Athenis vigentes refert, quos quia divites magistratusque urbis ad suas causas agendas pecuniâ conducebant, ii δεκάζειν dicebantur; dum alii, qui suas ipsi causas orabant, ἀδέκασοι appellati sunt: profert Langbænius & alias de hâc voce conjecturas, sed ea videtur Stephano in suo Thesauro Gr. Ling. deduci potius oportere à verbo δέχομαι.

L. 3. Τὰ οἰκεῖα μὴ &c.] i. e. causam ejus, à quo pecuniam accepit: judex enim corruptus corrumpentis causam, suam facit: benè igitur dicit Longinus τὰ οἰκεῖα.

crementum facere *partibus* immortalibus. Ubi enim judicio præponitur aliquis pretio corruptus, non potest esse liber integerque de rebus æquis & pulchris judex; necesse est enim ut suæ res videantur pulchræ justæque ei, qui dona accipit: Ubi verò munera, & venationes alienarum mortium, insidiæque testamentorum jam moderantur totis nostris vitis; *ubi* etiam lucrum ex re quâlibet *nobis* comparantis vitæ *periculo*, in servitutem redacti unusquisque à suâ *cupiditate* nummorum, num in tam pestilenti sæculi corruptione putamus reliquum esse quenquam liberum & incorruptum judicem Sublimium *scriptorum* vel ad æternitatem perventurorum, & non corruptum esse à cupiditate diteſcendi? Imò vide annon sit melius tales, quales nos sumus, regi quàm liberos esse: quoniam cupiditates *nostræ*, velut ex caveâ emissæ *bestiæ*, in proximos omninò emissæ etiam incenderent malis totum orbem. In summâ verò dixi desidiam esse consumptricem ingeniorum nunc temporis natorum, in quâ nos omnes (exceptis paucis) vitam transigimus, non aliam ob rem laborantes vel suscipientes *opus* quàm ob gloriolam & voluptatem, non autem ob id commodum, quod dignum est æmulatione & honore.

Sed præstiterit hæc omittere & ad ea pergere, quæ sequuntur: hæc verò erant Affectus, de quibus ex professo promisi me seorsim in Com-

NOTÆ.

L. 9. Καταχαιρισιάζεσθαι &c.] Propriè est largitione ab iis, qui magistratum in comitiis petunt, & pecuniâ quidem corrumpi; ita ut Catones repulsam ferant, Vatinii verò & Nonii Strumæ in sellis sedeant curulibus. Tollius.

L. 19. Ἐν ἰδίῳ πραγματικῶς &c.] Dubium est, an Longinus hunc (ut promisit in Sect. 3. ad finem) tractatum de Affectibus scripserit: fallitur interim Tollius, qui in suprà dictâ Sect. verba ultima Longini sic vertit, ut videatur sensisse, Longinum in animo habuisse illum de Affectibus locum, quem promisit, partem ultimam hujus Commentarii de Sublimitate constituere. Sed hoc falsum esse docent verba Longini hîc posita, ἐν ἰδίῳ ὑπομνήματι. Habes tandem, Lector,

ψειν [304] ὑπομνήματι, τιὼ τε τῦ ἄλλυ λόγυ ἢ αὐτῦ τῦ ὕψυς μοῖραν ἐπεχόντων, [305] ὡς ἡμῖν δοκεῖ.

[304] F. Ὑπομνηματίῳ, τιὼ τε. [305] F. Ὡς ἡμῖν δοκεῖ, ἐκ ἐλαχίςων.

NOTÆ.

ea omnia, quæ ad explicandum & illuſtrandum aureum hoc Longini opus neceſſaria putavi: ſæpius hunc Commentarium volvas, non lectione ſolum, ſed imitatione digniſſimum; non ut intelligas ſolum quo modo optimi ductores ſcripſerint, ſed

Commentario dicturum, & qui (ut mihi videtur) tum alîus generis orationis, tum ipsius Sublimitatis partem *non minimam* constituunt.

NOTÆ.

ſed ut diſcas quo modo ipſe optimus auctor fieri poſſis; deinde calamum poſcas, iis, quæ apud Virg. Æn. l. 9. v. 186. dicit Niſus, verbis jure uſus,

——*Aliquid jamdudum invadere magnum*
Mens agitat mihi, nec placidâ contenta quiete eſt.

DIONYSII LONGINI

FRAGMENTA.

SCiat Lector me, cum primum animum ad ſcribendum appellerem, nihil aliud ob oculos habuiſſe, quàm ut Commentarium Longini de Sublimitate emendatum & illuſtratum evulgarem: nunc verò quorundam amicorum conſilia ſecutus addo etiam Fragmenta illa, quæ docti Longino plerumque adjudicant, quæque aut ex MSis Vat. & Par. aut ex Porphyrii & Euſebii ſcriptis proferuntur: In illis edendis ſecutus ſum ultimam Cl. Hudſoni editionem Oxonienſem, quæ Boivini, Tollii, & ipſius Hudſoni Notas ad imum paginæ additas exhibet: Nihil fere ipſe feci, niſi ut primum Fragmentum ex præfatione editionis Oxonienſis huc adducerem, & cæterorum ordinem mutarem, & verſionem permultis in locis corrigerem, omnibus denique his Fragmentis pauciſſimas (quæ in legendo mihi occurrebant, literâque P. ſignantur) Notas aut emendandi aut explicandi gratiâ ſubjicerem.

DIONYSII LONGINI

I. E [1] Cod. MSo Vat.

Κορωνὶς δ' ἔσω [2] λόγυ παντὸς καὶ φρονήματος Ἑλληνικοῦ Δημοσθένης, Λυσίας, Αἰσχίνης, Ἀριστείδης, Ἰσαῖος, Τίμαρχος, Ἰσοκράτης, Δημοσθένης ὁ καὶ Κείθιος, Ξενοφῶν, πρὸς τούτοις Παῦλος ὁ Ταρσεύς, ὃν τινα καὶ πρῶτόν φημι περιτάμψον δόγματος ἀναποδείκτου.

II. E Cod. MS. Par.

[3] Προῆλθε ἢ τὸ μέτρον ἐκ Θεοῦ, μέτρῳ τά τε ἄρρυθμα καὶ ἄτακτα κεκοσμηκότος· ἁρμονία γάρ τίς ἐστι καὶ τοῖς ἐπιρρεμνίοις καὶ ἀπογείοις. Ἢ πῶς ἂν ἄλλως συνέστη τόδε τὸ πᾶν, εἰ μὴ ῥυθμῷ τινι καὶ τάξει διεκεκόσμητο; καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν ἢ κατασκευαζόμενα ὄργανα μέτρῳ πάντα γίνονται. Εἰ ἢ πάντα, πολλῷ γε μᾶλλον ὁ λόγος, ἅτε καὶ θειότερος ἁπάντων ὤν· ἔστι μὲν γὰρ καὶ τῷ πεζῷ ἁρμονία τις· καὶ δῆλον ἐξ ὧν τὸ μὲν ὁ λόγος ἐστὶν εὐρυθμότερος, τὸ ἢ ἧττον. Μᾶλλον ἢ πρόσεστι τῷ ποιητικῷ, πάθεσι πλείστοις κεκραμένῳ καὶ λέξεσι, καὶ δὴ καὶ μύθοις καὶ πλάσμασι, δι' ὧν ἁρμονία κατασκευάζεται. Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ

NOTÆ.

1 Hoc Longini de Rhetoribus teſtimonium extat in præſtantiſſimo codice Evangeliorum Bibliothecæ Vaticanæ Urbinatis, ſignato Num. 2. quod mihi communicavit Laur. Alex. Zacagnius: Ubi fragmentum hæc ſcriptoris verba præcedentia habet, Λογῖνος ὁ καὶ ῥήτωρ τῶν τῆς μεγάλων ῥητόρων ἀπαριθμησιν συνέταξεν ἕτως· Κορωνὶς δ' ἔσω &c. H.

2 Fortaſſe legendum eſt λόγυ παντὸς καὶ φρονήματος &c. *omnem noſtrum ſermonem de Græco Sublimi dicendi genere.* P.

3 Addo [ex *Cod. Reg.* 2765. 2.] ſecundum fragmentum, quod puto initium fuiſſe horum ipſorum quæ damus *Longini* in *Hephæſtionis Enchiridion* περὶ λεγομένων. Nam ea initio carere perſpicuum eſt: & hoc iis exordium ita convenit,

FRAGMENTA.

I. E Cod. MSo Vat.

FIniat autem omnem *noſtrum* ſermonem & Græcum Sublime *dicendi* genus Demoſthenes, Lyſias, Æſchines, Ariſtides, Iſæus, Timarchus, Iſocrates, Demoſthenes, qui & Crithinus *fuit*, Xenophon, præterea Paulus Tarſenſis, quem & primum dico præfuiſſe opinioni argumentis non probatæ.

II. E Cod. MS. Par.

METrum à Deo primùm venit, qui & cœleſtia & terreſtria concinnè & quaſi modulatè diſpoſuit: rebus enim cum cœleſtibus tum terreſtribus ineſt quædam harmonia. Ecquomodo autem univerſum hoc, niſi certo ordine & rhythmo quodam digeſtum fuiſſet, aliter unquam conſtitiſſet? imò organa ipſa *& inſtrumenta*, quæ manu hominum fiunt, modulo omnia *ſeu menſurâ* conſtant. Si verò omnia, multo magis oratio, utpote quæ omnia in ſe complectitur; etenim pedeſtri ſermoni ſua eſt harmonia: idque ex eo liquet, quod hominis unius quidem ſermo numeroſior eſt, alterius verò non item. Sed harmonia ſanè magis competit Poëticæ orationi, quæ plurimis & affectibus utitur & dictionibus, & fabulis quoque & figmentis, per

NOTÆ.

veniſſe, ut nullum poſſit aptius excogitari. Deſcriptum autem eſt ex *Codice Regio*, ubi inter alia multa, quæ & ipſa ſuſpicor eſſe *Longini*, hoc de Metri origine divinâ legitur. B.

οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρως μᾶλλον τὰς οἰκείας ἐποίων λόγους, ἢ πεζούς· ἡ μὲν τῷ μέτρῳ πρόσεσιν ἁρμονία, ἡ δ' ἁρμονία μουσικὴ τυγχάνει· τῆς μουσικῆς δ' ὅσον κλέος ἐστὶν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ· ὥστε καὶ τὸ μέτρον ἓν τῶν ἀρίστων, οὗ τοῦ μουσικοῦ ὄν, ἧς τὸ κλέος (ὡς Ὅμηρος ἔφη)

------ Οἷον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.

III. E Cod. MS. Par.

[1] Τὰ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος Ἐγχειρίδιον.

α'. ΑΛΛ' [2] εἴτε νέα τῶν μέτρων ἡ θεωρία, εἴτε Μούσης εὕρεμα παλαιᾶς, ἑκάτερον ἔξει καλῶς· ἀρχαία μὲν οὖν ὅσα ἐκ τῆς παλαιότητος ἕξει τοῦ σεμνότητα, νέα δὲ ὅσα ποθεινοτέρα καθ' [3] Ὅμηρον,

Τοῦ γὰρ ἀοιδοῦ [4] πάντες ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἣ τις [5] ἀκρόπολοισι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Μέτρου μὲν πατὴρ ῥυθμὸς ἐστὶ [6] θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ [7] ἔσχον τοῦ ἀρχοῦ, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγξατο.

β'. Τοῦ δὲ περὶ μέτρων λόγου πολλοὶ πολλαχῶς ἤρξαντο· οἱ μὲν ἀπὸ στοιχείων, ὡς Φιλόξενος, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μέτρων ὅρου, ὡς Ἡλιόδωρος· ἡμεῖς δὲ Ἡφαιστίωνι κατακολουθήσομεν ἀπὸ συλλαβῆς ἀρξάμενοι· πρῶτον δὲ ὀλίγα προειπεῖν δίκαιον.

γ'. Τεκμήριον μέτρου ἀκοή· ἔνιοι γοῦν ὕτως εἰσάντο· μέτρον ἐστὶ ποδῶν ἢ βάσεων στοίχαξις, αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς καταλαμβανομένη· εἰ δὲ τὸ κείνον ἐστὶν ἀκοὴ, τὸ κοσμοῦν ἐστι φωνή· ὡς γὰρ τὸν ἦχον

τὸ

NOTÆ.

1 Integer titulus in *MSS.* Ἐκ τῆ λογίνου τῆ φιλοσόφου τὰ πρόλεγ. &c. H.

2 Præcesserat nempe aliquid de artis metricæ antiquitate. B.

3 *Odyss.* α. 351. B.

4 In vulgatis non πάντες, sed μᾶλλον. B.

5 Ἀϊόντεσσι *Codex Vaticanus:* item *Codex Ambrosianus.* B.

6 Videntur hæc pertinuisse ad frag-

men-

per quæ efficitur harmonia. Idcirco antiqui ſuos libros ſtrictâ potius quàm ſolutâ oratione condebant: Metro certè inſita ineſt harmonia, harmonia verò muſica eſt; muſicæ autem quanta ſit gloria, nemo ignorat: quamobrem & Metrum res eſt eximia, quippe quod muſicæ ſubeſt; † cujus nos, ut Homerus loquitur,

—— *Solam famam audivimus, neque quicquam ſcimus.*

III. E Cod. MS. Par.

PROLEGOMENA in *Hephæſtionis* Enchiridion.

1. AT ſeu nova res ſit Metrorum obſervatio, ſeu veteris Muſæ inventum, pulchrè utrumque ſe habebit: nam ſi ſit vetus, vetuſtate ipſâ venerabilis: ſi recens, amabilior futura eſt, idque Homero judice, *Origo artis metricæ, & metri ipſius.*

Quippe illam reſonant omnes laudantque Camœnam,
Quæ, novitate placens, inſuetas fertur ad aures.

Porrò Metri pater eſt non ſolùm Rhythmus, ſed & Deus: nam ex Rhythmo ortum habuit, Deus verò ſonum ipſum Metri protulit.

2. Rei metricæ tractationem multi multifariam orſi ſunt: alii ab literis, ut Philoxenus; alii à definitione Metri, ut Heliodorus: nos verò auctorem ſecuti Hephæſtionem à ſyllaba ordiemur: ſed pauca primùm præfanda ſunt. *Horum tractatio unde incipienda.*

3. Metri index eſt ſenſus audiendi: unde ſic quidam definiunt: *Metrum eſt pedum apta compoſitio, quæ ſenſu audiendi percipitur.* quòd ſi auris judicat, vox ſanè eſt quæ ornat: quippe ut vox, ſonum *Quid auditus, quid vox ad metrum conferat.*

NOTÆ.

mentum *de metri origine divinâ*, quod ſuprà exhibuimus. B.

7 Supple τὰ μέτρα: vel legendum ἔχει. In *Codice Vaticano* legitur ἔχον. B.

† Hic ſe *Longinus*, vel quiſquis alius hujus ſcholii auctor, profitetur minime Poëtam eſſe. B. Verſus verò ſequens extat in Il. β. v. 486.

τ̃ ἀῤῥυθμίας ἐκλείνουσά τε ἡ συγκέλλουσα φωνὴ σχηματίζει τὰς συλλαβάς, ὅτως εὐσδεξαμβήν κείνει ἡ ἀκοή.

δ'. Διὰ τοῦτο πολλὰ τ̃ῶν μέτρων συμβέβηκεν ἀπεκρύπλεως σιωπᾶσθαι ἐν τῇ κ̃ῃ πεζὸν ῥήσει· ἡ εω̃ πάλιν πολλὰς πλάσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα. Ἔυρροι γ̃ὰν ἄν τις ὧδε Δημοσθένει τ̃ῷ ῥήτορι σίχον ἡρωϊκὸν κεκρυμμένον, ὃς ἠδυνήθη λαθεῖν διὰ τὸ πεζὴν ὅταν τινὰ προφορὰν σωαρπάσαι τ̃ῷ λόγῳ τινὰ ἀκοήν. φησὶ γ̃ὰρ,

[1] Τὸν γ̃ὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν
[2]Ηλθε Φίλιππος.

σίχος ἐστὶν ἡρῷος· ἀλλὰ μὴν ἡ Ἰωνικὸν, ὅταν λέγῃ,

Πολλῶν δὲ λόγων [2] ἡ θορύβων γιγνομένων παρ' ὑμῖν.

τοῦτο γ̃ὰρ ἄνλικρυς [3] Ἰωνικόν ἐστιν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τ̃ῷ,

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπάλας Γυέννω.

τὰς δ' τ̃ῶν μέτρων συνεμπλώσεις ἐν τοῖς ἑξ̃ῆς ἀποδείξομεν.

ε'. Διαφέρει δ' μέτρον [4] ῥυθμοῦ, ὕλη [5] μὲν γ̃ὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, ἡ χρόνος συλλαβῆς ἀπ' ἐν γένοιτο μέτρον· ὁ [6] γ̃ὰρ ῥυθμὸς γίνεται μὲν ἡ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δ' ἡ χρόνος συλλαβῆς· ἡ γ̃ὰρ ἐν κρότῳ. Ὅταν μὲν γ̃ὰρ τοὺς χαλκέας ἰδιώμεν τοὺς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ ἡ ῥυθμὸν [7] ἀκούομεν· ἡ ἵππων δ' πορεία ῥυθμὸς ἐνομίσθη, ἡ κίνησις δακτύλων, [8] ἡ μελῶν ἡ σχήματα, ἡ χορδῶν κινήματα, ἡ τ̃ῶν ὀρνίθων τὰ πτερίσματα· μέτρον δ' οὐκ ἂν γένοιτο χρόνος λέξεως ποιᾶς ἡ ποσῆς.

Ἔτι τοίνυν διαφέρει ῥυθμοῦ τὸ μέτρον, ἢ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρόν τε ἡ βραχύν, ἡ τὸν μ̃ῆτον, τὸν κοινὸν καλούμενον, ὃς καὶ αὐτὸς πάντως μακρός ἐστι καὶ βραχύς, ὁ δ' ῥυθμὸς ὡς βούλεται ἔλκει τοὺς χρόνους πολλάκις γ̃ὰρ καὶ τὸν

NOTÆ.

1 *Demoſthenes* in *Orat.* de *Corona*, p. 333. *edit. Baſil.* B.

2 Γρ. ἡ θορύβων γιγνομένων. B.

3 Id eſt, à *ſpondeo* incipiens. *Ionicum* autem *à minori* illud eſt quod à *Pyrrhichio* incipit; ut, *Miſerarum eſt neque amori dare ludum* &c. B.

4 Vide *Quinctilianum* in *Inſtit. Orat.* lib. IX. c. 4. & huc refer ea quæ ab illo de *Rhythmi* & *Metri* differentiâ dicun-

ſonum modulatum producendo vel contrahendo, ſyllabas quaſi figurat; ita auditus *eas aure* excipiens judicat.

4. Hinc fit ut Metra complura velut tacita lateant † in pedeſtri oratione, & viciſſim in alia Metra multis modis incidant. Itaque & apud Demoſthenem oratorem invenire eſt occultum verſum Heroïcum; qui ideo latere potuit, quia pronuntiatio, ad ſolutam orationem accommodata, auditum ſimul & verba abripuit. Ait quippe, Τὸν γὼ ἐν Ἀμφίσῃ πόλεμον, ὃν ἂν εἰς Ἐλάτειαν &c. verſus eſt Heroïcus: ſed & Ionicum *reperias*, cum ait, Πολλῶν ὧν λόγων καὶ θορύβε γιγνομένε παρ' ὑμῖν: nam in his manifeſtum ſe prodit Ionicus à majori, ſimilis huic, Ἐυμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυείννω. Metrorum verò in ſe invicem incidentium exempla poſthac afferemus. *Metrorum in pedeſtri ſermone latentium exempla ex Demoſthene.*

5. Metrum & Rhythmus hoc differunt, quòd Metra ſyllabis tanquam materiâ conſtent, & abſque ſyllabâ non poſſit fieri Metrum: Rhythmus verò & in ſyllabis & citra ſyllabas fit; nempe in eo ſono qui pulſatione efficitur. Etenim cum ab æratiis fabris malleos deorſum incuti videmus, ſimul etiam Rhythmum quendam audimus: item equorum inceſſus pro Rhythmo habitus eſt, necnon micatio digitorum, & apta membrorum conformatio, & chordarum motus, & avium volitantium plauſus: at ſine dictione, quæ & talis ſit & tanta, Metrum conſiſtere non poteſt. *Metrum & Rhythmus quatenus differant.*

Præterea Metrum à Rhythmo differt, eo quòd Metrum tempora habeat fixa ac definita, longum ſcilicet & breve, & horum medium, quod commune appellant; quod ipſum quoque omnino & longum & breve eſt: Rhythmus autem tempora ad libitum producat

NOTÆ.

cuntur. B.

5 Μὲν abundat, & abeſt à *Codice Vaticano*. B.

6 Pro γὼ legendum δή. B.

7 Ita in *Cod. Vat.* ἀκόσομαι in *aliis Codd.* B.

8 Legendum κὴ μελῶν κήματα, ut in *Edit. Oxon.* B.

† *Quinctilianus* in *Inſt. Orat.* lib. IX. c. 4. B.

τὸν βραχὺ χρόνον ποιεῖ μακρόν. Ὅτι δ' τοῦτο οὕτως ἔχει, καὶ τοὺς διαφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταί. Λάβωμεν παραδείγματα παιζούσης κωμῳδίας ἐν ἀναδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ· [1] ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης, "πότερον παρὰ "μέτρον, ἢ παρὰ ἐπῶν, ἢ παρὰ ῥυθμόν;" ἀνιδιέσειλε γὰρ ἀπεῖναι ἀπὸ ῥυθμοῦ τὰ μέτρα· εἰς ἑκάτερον γοῦν τὸ παράδειγμα σημειωτέον, ὅτι τε ῥυθμὸς μέτρου διαφέρει, καὶ ὅτι ἴσασιν ἐν διδασκαλίᾳ [2] οἱ παλαιοὶ τοὺς τῶν μέτρων θεωρίαν.

ε'. Τὸ δὲ μέτρον λέγε) πολλαχῶς· καὶ γὰρ τοὺς ἀμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπών, ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ· εἴτε σοφὸν ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα, Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ἀρμοδιώτατον, ἐπεὶ καὶ μέτρων ἀρέτης. Λέγε) δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετρεῖν, καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν εἴπωμεν τὸν μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμφότερα δὲ καλεῖται μέδιμνος. καὶ αὖ πάλιν εἰ [3] εἴποιμι χόα τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ μετρῶ ποσότητά τινα. καὶ αὖ πάλιν αὐτὴν τὴν ποσότητα χόα προσαγορεύομεν· [4] [καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν προσαγορεύομεν.]

ζ'. Οὕτω μὲν ἓν καὶ ἀπὸ ταύτης τ[5] θεωρίας πολλαχόθεν λέγεται μέτρον· μέτρον τε γὰρ καλοῦμεν πᾶν τὸ μὴ πεζόν· ὅταν εἴπω τὰ μὲν Πλάτωνος πεζὰ, τὰ δὲ Ὁμήρου μέτρα. Μέτρον καλεῖται καὶ εἶδος ἑκάστου· ὡς ὅταν εἴπω, μέτρον Ἰωνικὸν, καὶ μέτρον Ἰαμβικὸν, [5] καὶ μέτρον Τροχαϊκόν. Μέτρον καλεῖται καὶ στίχος ἕκαστος· ὡς ὅταν εἴπω, ἡ πρώτη Ὁμήρου ῥαψῳδία μέτρα ἔχει χ. τοῦτο δὲ Ὀδυσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο. [6] Εἰ τοίνυν μέτρον καλοῦμεν τὴν συζυγίαν, τουτέστι

NOTÆ.

1 Legendum videtur, ὁ γοῦν ἐν τοῖς νεφέλαις φησὶ Σωκράτης, &c. vel sic interpungendum, ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς νεφέλαις (φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης) πότερον, &c. B. Potius verò lego, ὁ γοῦν φησὶ Σωκράτης (εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης), πότερον &c. nam verba Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις videntur esse Glossema, & ex margine huc adducta. P.

2 Voces οἱ παλαιοὶ absunt à *Codice Vaticano*. B.

3 Ita uterque *Cod. Vat.* & *Ambros.* B.

4 Un-

τέσι

ducat, ſic ut breve tempus longum ſæpe efficiat. Rem ita ſe habere, & illa à ſe invicem differre, Poëtæ ſciunt. Capiamus exempla ex Comœdiâ in gravem Philoſophiam jocante: nempe Socrates ait (licet *eum* irrideat Ariſtophanes) *utrum de Metris, an de Epico verſu, an de Rhythmis?* Diſtinxit ille Metra ab Rhythmis: itaque in exemplo allato duo hæc obſervanda; Rhythmum à Metro differre, & veteres Metrorum rationem præceptis comprehenſam didiciſſe.

6. Metrum de multis rebus dicitur. Nam & modum, ſeu mediocritatem, Metrum vocamus; ut ille qui dixit, METPON APIΣTON, *modus optimus*: ſive hoc ſit ſapientis pronuntiatum, ſeu Deo dicatum anathema, Apolline ipſo certè digniſſimum, modorum inventore. Deinde appellatur Metrum & id ipſum quod metitur, & id quod menſum eſt: ut cum medimnum, & id quod medimnus capit, Metrum vocamus, ſanè utraque ea res medimnus dici ſolet: item ſi poſſum vas, in quo aliquam quantitatem metior, appellare χόα *congium*, etiam contra ipſam quantitatem *in eo contentam* appellamus χόα: [itidem ipſum lignum, quod longitudinem habet unius cubiti, appellamus cubitum.] *Metrum in communi loquendi uſu quot ſignificata habeat.*

7. Pariter & in præſenti inſtituto Metri nomen ad multa pertinet: nam & Metrum dicimus quidquid proſa non eſt: ut cum ea quæ ſcripſit Plato, proſam; quæ Homerus, Metra nomino. Metrum etiam dicitur quæque Metri ſpecies; ut cum dico, Metrum Ionicum, Metrum Iambicum, Metrum Trochaïcum. Item verſus ſinguli appellantur Metrum: ut cum dico; prima Homeri Rhapſodia Metris conſtat ſexcentis, id quod Ulyſſes Metricus obſervavit. Jam verò & pedum duorum conjugationem Metrum vocant, *Quot in re Poëticâ.*

NOTÆ.

4 Uncis incluſa aberant à *Codice Regio*: exſtant autem in *Vaticano*. Vide *Hephæſtionis Enchiridion*, p. 76. edit. *Turnebi*, ubi hæc eadem rectius. B.

5 Καὶ abeſt à *Codice Vaticano*. B.

6 Pro εἰ τοίνυν legendum videtur, ἔτι νυῦν. B. Vel ἔτι τοίνυν, quod habes in p. 162. P.

τέσι τὴν διποδίαν, [1] ὅταν τὸ Ἰαμβικὸν, τὸ ἀπὸ ἓξ ποδῶν συγκείμενον, τείμετρον καλῶμεν. Μέτρον καλοῦμεν καὶ τὸν χρόνον, ὃν τινες τῶν [2] ῥυθμικῶν σημεῖον προσαγορεύουσιν· ὅτι δὲ τοῦτο ὅτως ἔχει, παραδείγμα τεθήσε), ὅ τινες μὲν Ὀρφέως, τινὲς δὲ τ Πυθίας φασὶ λαμβάνουσι· φησὶ γὰρ τῶν ἐπῶν λέγων, ἃ λέγουσα,

Ὄρθιον, ἑξαμερὲς, τετόρων καὶ εἴκοσι μέτρων·

καὶ ταῦτα ὅτως ἔχει, ὥσπερ εἴρηκα. μέτρον δὲ καὶ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον. ὅτω καὶ ἐπὶ τῶν [3] προειρημένων αὐτὸ τὸ μέτρον, τουτέσι τὸ ποίημα, μέτρον προσαγορεύε), [4] [καὶ ἕκαστον τῶν μετρούντων τ ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας· χρόνος γὰρ συλλαβὴ ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, πὺς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ στίχον, στίχος δὲ ποίημα· πάντα δ᾽ ἂν εἰκότως μέτρα προσαγορεύε).]

ν΄. Γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ μείρω ῥήματος, ὅ ἐστι μερίζω· ἀφ᾽ οὗ παρὰ τῷ ποιητῇ,

[5] Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

ὡς δὲ παρὰ τὸ σείω σεῖστρον γίνε), καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, ὅτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον· ὄνομα γάρ ἐστι, καὶ ὐκ τ ἐτυμολογίας, τοῦ μερισμοῦ.

ξ΄. Περὶ δὲ ὄρων μέτρου νῦν εἰπεῖν ὐκ ἀναγκαῖον· αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον, ὅτι τοῖς [6] ἐπαρχομένοις γράφει· τοῖς γὰρ ἀπείροις, καὶ τοῖς μήπω τ μετροποιΐας [7] γεγυμνώσις, ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὅρον.

ο΄. Ἐπιγέγραπ) δὲ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, ὐχ᾽ (ὥς τινες ᾠήθησαν) διὰ τὸ ξίφος, [8] ἀλλὰ διὰ τὸ ὀξυῶπον τῶν μετιόντων τὰς ψυχὰς, καὶ διὰ

NOTÆ.

1 Ὡς ὅταν in *edit. Oxon.* B.

2 Μετρικῶν *Cod. Vat.* B.

3 Post προειρημένων, virgula, non punctum. B. Ego verò totam ſententiam ſic legendam eſſe cenſeo: καὶ ταῦτα ὅτως ἔχει· ὥσπερ εἴρηκα, "Μέτρον δὲ τὸ μετροῦν καὶ τὸ "μετρούμενον," ὅτω καὶ ἐπὶ τῶν προειρημένων αὐτὸ τὸ μετρούμενον, τουτέσι &c. P.

4 Uncis incluſa abſunt à *Cod. Vatic.* B.

5 Poſt ἴσον, & poſt ἥμισυ, ſubauditur μέτρον. Itaque perinde eſt ac ſi *Homerus* dixit, ἴσον ἐμοὶ μέτρον βασίλευε, καὶ ἥμισυ μέτρων μείρεο τιμῆς. *Iliad.* ι. v. 16. B.

6 Ὑπαρ-

cant, ut cum Trimetrum appellamus Iambicum illum, qui conſtat ſenis pedibus. Ipſum tempus etiam Metrum vocamus; quod quidam Rhythmici ſcriptores σημεῖον *notam* appellant. Id ita eſſe exemplo confirmabimus, quod alii Orpheo, alii Pythiæ acceptum referunt: etenim cum hæc, vel ille, de Epico verſu ſic loquatur,

Tramite sunt recto Metra bis duodena, pedes sex.

Et hæc ita ſe habent: ut dixi, "metrum verò eſt & id quod meti-" tur & id quod menſum eſt;" ita etiam in modò dictis id ipſum quod menſum eſt (id eſt Poëma) Metrum vocatur, & ſingulæ partes metientes eandem appellationem ſortitæ ſunt: tempus enim ſyllabam, pedem ſyllaba, pes metricam conjugationem, hæc verſum, hic Poëma efficit; ut meritò ſingula appellentur Metra.

8. Factum eſt Metri nomen ex verbo μείρω, quod eſt *divido*: unde illud Poëtæ, *Etymologia Metri.*

Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

Jure pari imperita, mecumque hunc divide honorem.

atque ut ex σείω fit σεῖσον, ex δέρω δέρτον, ex φέρω φέρτον, ita ex μείρω μέτρον: eſt igitur, ſi etymologiam ſpectemus, nomen partitionis.

9. De definitionibus Metri nunc agere haud neceſſe eſt. Ipſe enim Hephæſtion reprehendit Heliodorum, qui apud novitios de eâ re agat; cum ii, qui rudes ſunt & rem metricam nondum attigerunt, non poſſint Metri definitionem intelligere. *De definitione Metri.*

10. Liber inſcribitur ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ *pugillare*, non (ut quidam opinati ſunt) eo quòd, velut gladius, acuat animos eorum, qui in ipſum incidunt; ſed quia *per eum* poſſint habere illi, qui ve- *Enchiridion unde dictum*

NOTÆ.

6 Ὑπαρχομένοις. *Goll. Vat.* B.

7 Γρ. γᾶσαμένοις. B.

8 Pro ἀλλὰ lego ἢ, & mox pro ἢ lego ἀλλὰ. Trajectio manifeſta. B. Lege potius, διὰ τὸ ὡς ξίφος ὀξύνειν τὴν μετιόντων τὰς ψυχὰς, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν χερσὶ, &c. P.

διὰ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τὰς βυλομήνας τὰ κεφάλαια τῶν μετρικῶν ἀγγελμάτων· ὅτι ἢ ταῦτα [1] ὕτως ἔχει, Ἡλιόδωρος τῷ Ἐγχειριδίῳ ἀρχόμενος ὕτω λέγει, "τοῖς βυλομήνοις ἐν χερσὶν ἔχειν τὰ "κεφαλαιωδέστερα τῆς μετρικῆς γέγραπται τὸ βιβλίον τοῦτο."

ια'. [2] Ἤρξατο ἢ αὐτῶν ὁ Ἡφαιστίων, ὡς ἔφην, ἀπὸ συλλαβῆς, ὕλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβή, ἢ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συσταίη τὸ μέτρον. τὸ ποιοῦν πρὸς τοῦ ποιηθέντος, ὅθεν ἄρξασθαι δίκαιον. Οὐκ ἀπὸ τοῦ ῥήτορος ἢ [2] ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἴδους· διαφέρει ἢ εἶδος ἢ γένος, ἢ ῥήτορος μὲν ἐστι τὸ πρωτότυπον εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον, εἶδος ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ ῥήτορος διηρημένον· οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἴδη ἢ αὐτοῦ, ἄνθρωπον, ἵππον, ἢ τὰ λοιπά. Οὐκοῦν ῥήτορος μὲν ἐστιν ἡ συλλαβή, εἴδη ἢ αὐτῆς βραχεῖα, ἢ μακρὰ, ἢ κοινὴ καλουμένη. οὐκ ἔδοξεν ἂν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ῥήτορος ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· τεχνικὸς γὰρ ἦν ὁ λόγος, καὶ σπάνυ τοῖς μέτροις συμβάλλεται, ὅτε ὁρῷ τὴν συλλαβὴν θεωρεῖν, ὅτε τὸν περὶ αὐτῆς εἰπεῖν λόγον τῆς ἐτυμολογίας· καί τοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς [3] ἔλεγχον ἔχειν ὁ ὅρος.

ιβ'. [4] Ἔστιν ἡ συλλαβὴ . . . . .

ιγ'. [5] Ἔτι ἡ συλλαβὴ διὰ τοῦτο ὠνόμασαι, διὰ τὸ ποσότητα στοιχείων εἰς ταυτὸν συλλαμβάνειν, ὧν [6] ἕξεσιν ὑφ' ἕνα φθόγγον θεωρεῖσθαι, [7] ἂν μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτους· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητείτωσαν οἱ τεχνικοί.

ιδ'. Ἐν ᾧ τοῖς μετρικοῖς εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα βραχεῖα ἴση, ἢ

NOTÆ.

1 Ita in *Cod. Vat.* in *aliis* male ἐχ ὕτως. B.

2 Ἤρξατο *Cod. Vatic.* B.

3 Ἔλεγχον ἔχειν. ὁ ὅρος. Sic interpungo, ut post ἔχειν ſubauditur Ἡφαιστίων, & ut ὁ ὅρος initium ſit vel argumentum ſectionis duodecimæ, quæ deficit. B.

4 Definitio ſyllabæ omiſſa à Librario, quem duarum ſectionem ſimilia initia in errorem induxerunt. B.

5 Ita

velint, ἐν χερσὶν *in manibus* præceptionum metricarum ſingula capita. Id ita eſſe hinc conſtat, quod Heliodorus initio Enchiridii ait: *Hic liber in uſum eorum ſcriptus eſt, qui rei metricæ præcipua capita habere in manibus velint.*

11. Hephæſtion, ut jam diximus, ab ſyllabâ illud incipit, eo quòd Metri materia ſit ſyllaba, ſine quâ nec Metrum poteſt conſiſtere: id autem quod efficit, prius eſt eo quod efficitur, adeoque illinc incipiendum. Cæterum non ab genere incipit, ſed à ſpecie: differunt verò genus & ſpecies, quatenus genus quidem eſt res primaria, quæ in ſpecies dividi poteſt; ſpecies autem eſt id in quod genus dividitur: ſic animal eſt genus, cujus ſpecies ſunt homo, equus, & reliqua. Eâdem ratione & ſyllaba genus eſt: ſpecies verò ejus ſunt brevis, longa, & ea quæ communis dicitur. Itaque huic Scriptori initium ab genere facere haud viſum eſt, quòd ea quæſtio eſſet merè technica; nec aut ſyllabam definiri, aut ejus etymologiam afferri, ad Metra ipſa quicquam conferret. Tamen ille eo nomine à technicis reprehenſus eſt. *Hephæſtion à Technicis reprehenſus.*

12. Definitio . . . . . Syllaba eſt * * * * * * *

Definitio Syllabæ deſideratur.

13. Præterea ſyllaba hinc nomen habuit, quòd literas plures in ſe una comprehendat, quæ ſub unico ſono percipi poſſint: niſi quis loquatur de iis ſyllabis, quæ literâ unâ conſtant: ſed hæc quidem technicis diſquirenda relinquamus. *Etymologia Syllabæ.*

14. In re metricâ illud tenendum, omnes breves inter ſe eſſe æqua- *Omnes breves æquales; item omnes longæ.*

NOTÆ.

5 Ita legitur in *Cod. Vatic.* in *aliis* ἴσι ἡ συλλαβή. Hinc patet definitionem præceſſiſſe. B.

6 In *MS.* ὄκ ἴξεσιν. perperam. B.

7 Ita lego. in *MS.* ἄποι τις. ſine ἄν μή. B.

καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση· καθόλου γὰρ αἱ μὲν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι· ἐντεῦθεν τὸν μὲν Δάκτυλον καλοῦμεν τετράχρονον, τὸν δὲ Πυρρίχιον δίχρονον, ὰ πολυπραγμονοῦντες τῆς ποιητικῆς λέξεως ἢ συλλαβῆς τὰ στοιχεῖα, οὐδὲ ἐν ποσότητι [1] καταμετροῦντες τὰς χρόνους, ἀλλὰ ἐν δυνάμει τῆ ποσότητος.

IV. E Cod. MS. Par.

[2] Ἄρτιόν ἐστιν ἀπὸ βραχείας· οὕτω τοίνυν ὁ Ἡφαιστίων αὐτῷ ὁρίζεται, "Βραχεῖα ἐστὶ συλλαβὴ ἡ ἔχουσα [3] βραχὺ φωνῆεν ἢ "βραχυνόμενον, μὴ ὂν τέλος λέξεως, οὕτως ὡς μεταξὺ αὐτῆς "καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ φωνήεντος μὴ ὑπάρχειν σύμφωνα "πλείονα ἑνὸς ἁπλοῦ, ἀλλ' ἤτοι ἓν, ἢ μηδὲ ἕν.

Παίων ἐστὶν ἐπαίνου ἄξιος ὁ ὅρος, ὡς πάντα ἔχων ὅσα δεῖ ὑγιῆ ὅρον ἔχειν. Ὅρος [5] καὶ τοῖς φιλοσόφοις [6] εἶναι, ὁ μηδὲν ἔξωθεν τῶν ὁριζομένων συμβαλλαμβάνων, ἢ ὁ μηδὲν τῶν ὁριζομένων καταλιπών, ὃς ἀντιστρέφει πρὸς τὸ κεφαλαιῶδες· τοιοῦτον ἐστὶν ἐὰν ἀλλήλων ὑπάρχωσιν οἱ ὅροι αὐτός τε ὁ ὅρος καὶ τὸ ὁριζόμενον, ὅτως ὡς ἐπὶ τοιοῦδε παραδείγματος· ἄνθρωπός ἐστι ζῶον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν. εἴ τι ἐστὶν ἄνθρωπος πάντως. Καὶ αὖ πάλιν φωνή ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος· εἴ τι ἐστὶν ἀὴρ πεπληγμένος, τοῦτο φωνὴ πάντως. Οὕτως ἐστὶ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅρου, εἰδωμεν τὸ ἀντιστρέφον· εἴ τι ἐστὶ

NOTÆ.

[1] Καταμετροῦντες in *Cod. Vat.* B. Rectè, dicit enim Longinus in libro περὶ ὕψους c. 39. τέτρασι καταμετρούμενον χρόνοις. P.

[2] In *Codice Regio*, unde prius fragmentum habuimus, proxime ſubſequuntur ſcholia in definitionem ſyllabæ brevis. Sunt autem ea quoque *Longini*; ut & caput περὶ ἁπλοκῆς, & ἐπιτομὴ τῶν ἀντίμετρων, quod utrumque in *Codice Regio* exſtat. Verum ultima hæc duo in lucem edidit *Turnebus* cum *Enchiridio Hephæſtionis*. At illa de quibus loquimur *ſcholia* nondum, quod ſciam, vulgata ſunt. Addantur itaque ſupra allatis, tametſi ſunt mendoſa, &, ut puto, interpolata. B.

3 Id

æquales; item omnes longas: univerſæ quippe conſtant temporibus, longæ duobus, breves uno. Hinc fit ut in Dactylo quatuor, in Pyrrhichio duo tempora eſſe ſtatuamus; nec dictionis aut ſyllabæ Poëticæ literas curioſiùs inveſtigantes, nec ex earum numero, ſed ex numeri poteſtate, tempora æſtimantes.

IV. E Cod. MS. Par.

INcipiendum autem à brevi ſyllaba: ſic verò eam definit Hephæſtion, *Syllaba ea brevis eſt, quæ habet vocalem brevem vel correptam, non in fine dictionis; & ita quidem ut eam inter & ſequentis ſyllabæ vocalem non interſint conſonantes plures unâ ſimplice, ſed aut una tantùm, aut nulla.*

Omnino ſanè laudanda definitio, utpote omnia habens quæ oportet habere legitimam definitionem. Nempe Philoſophis definitio ea eſſe *ſtatuitur*, quæ nihil extra rem definitam complectitur, quæ nihil omittit rei definitæ, quæ cum rei ſummâ reciprocatur; ſi videlicet definitio ipſa, & illud quod definitur, alterum alterius definitio ſit, ſic ut in hoc exemplo: Homo eſt animal ſermone præditum, mortale, intelligentiæ & ſcientiæ capax: ſiquod igitur animal ſermone præditum eſt, & mortale, idemque intelligentiæ & ſcientiæ capax, homo illud prorſus eſt. Item ſonus eſt aër percuſſus: ſiqua res igitur aër eſt percuſſus, ea utique eſt ſonus. Eo-

NOTÆ.

3 Id eſt, vel brevem, ut ι & ο; vel correptam, ut α, ι, υ, quæ modo breves, modo longæ ſunt. Quin & vocales longæ η & ω, & ipſæ etiam diphthongi, aliquando corripiuntur, ut in ἠρῳνῶ ἐςήριξε κάρη, & in δείσας δ' ἐν θρόνῳ ἅλτο, &c. Sed hæ quidem in fine tantum dictionis, ubi dictio ſequens à vocali incipit: nec tamen brevem per ſe ſyllabam faciunt. Unde opinor *Hephæſtion* addit, *non in fine dictionis*. B.

4 Ἁπλᾶ *ſimplicis*, qualis eſt κ, cui opponitur conſona διπλᾶν *duplex*, qualis eſt ξ. P.

5 Legendum γδ. B.

6 Εἶναι Græco-barbare, pro ἴσι. B.

ἐσὶ βραχὺ φωνῆεν, μὴ ὂν τέλος λέξεως κείμενον, [1] μὴ τ ἄλλης συλλαβῆς ἔχ ἕχον σύμφωνα ἑνὸς πλείονα, τοῦτο πάντως ἐσὶ συλλαβὴ βραχεῖα. Περιείρηται δὲ τὸ μὴ ὂν τέλος λέξεως κείμενον, διὰ τοῦ κοινοῦ λεγομένου· [2] [ἐάντες εἰς μέρος ἀπαρτίζῃ λόγος, τῷ τ κοινῆς ὑποπίπτει λόγῳ· οἷον ὅταν συλλαβὴ βραχεῖα ἐσὶν ὂν τέλος λέξεως κειμένη, νομίσῃ ποτὲ μακρὰ, ὡς ἡ [3] πρὸς τῷ ποιητῇ, "Α τὰ θεῖ καλὰ ῥέεθρα" καὶ αὖ πάλιν ἡ "πρὸς" συλλαβὴ βραχεῖα ἐσὶν, ἀλλ' ἐν τόπῳ κεῖται μακρᾶς, ὅταν Ὅμηρος εἴπῃ, "πρὸς οἶκον [5] Πηλῆος" ἀνανδεῖον γὰρ δεῖ εἶναι τὸν πόδα.] Εἰ δὲ φησὶ μὴ ἔχει [6] σύμφωνον μεταξὺ ἓν, διὰ τοῦ μακρόν· εἰ γὰρ συμβαίη βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι δύο σύμφωνα ἐπενεχθῆναι, μακρὸν ποιήσει τὴν συλλαβήν· οἷον [7] ἡ μὲν συλλαβὴ ἐσὶ βραχεῖα, ἀλλ' ἐὰν δύο σύμφωνα ἐπενεχθῇ, ὡς ἐν τῷ "Ἑκτωρ," μακρὸν ποιήσει τὴν συλλαβήν. Διὰ τοῦτο προσέθηκε, μὴ δεῖν ὑπάρχειν σύμφωνα δύο, ἀλλ' ἓν ἁπλοῦν, ἢ μηδὲ ἕν· εἰ γὰρ ἐὰν διπλοῦν προσενεχθῇ, μακρὸν ποιήσει τὴν συλλαβήν, ὡς ἐν τῷ "ἄξω ἑλών."

V. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13. *Edit. Basil.*

[8] Πολλῶν καθ' ἡμᾶς, ὦ [9] Μάρκελλε, γεγυμνασμένων Φιλοσόφων οὐχ ἥκισα δὲ τοὺς πρώτους τ ἡλικίας ἡμῶν χρόνους, (ὁ μὲν γὰρ νῦν καιρὸς, οὐδ' εἰπεῖν ἐσιν, ὅσον ἀπάνην ἔχηκε τοῖς πράγματος), ἔτι δὲ μειρακίων ὄντων ἡμῶν, οὐκ ὀλίγοι τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ λόγων προ-

NOTÆ.

1 Legendum puto, μεταξὺ ἑαυτῆς κ τ ἄλλης συλλ. B.

2 Uncis incluſa non bene cohærent, ſed ſcholium ſcholio additum ſapiunt, ac videntur è margine in mediam paginam irrepſiſſe. B.

3 Περὶ in MS. B.

4 Il. φ. 352. B.

5 Il. ι. 147. B.

6 Legendum σύμφωνα μεταξὺ ἑνὸς πλείονα, διὰ τοῦ θέσει μακρόν. B.

7 Legendum ἡ μὲν ε συλλαβή. B.

8 Proœmium eſt libri *de Fine* adverſus *Plotinum* & *Gentilianum Amelium*.

9 Forſan *Marcellus Orontius* philoſophus, cujus meminit *Porphyrius* in vitâ *Plotini*. H.

† Addere debuit, vel correpta. B.

‡ Iſtud

Eodem modo nos in propoſitâ definitione videamus id quod reciprocatur: ſi qua eſt vocalis brevis †, nec ea in fine dictionis poſita, quæ non habeat poſt ſe plures unâ conſonantes, ea utique eſt brevis ſyllaba. Anteà verò dictum fuit, *non in fine dictionis poſita*, propter eam *vocalem*, quæ communis dicitur: [ſi faciat partem integram orationis, incidit in naturam *vocalis* communis: velut cum brevis ſyllaba in ‡ fine dictionis poſita, aliquando longa habita eſt, ut apud Poëtam, τὰ πρὶν καλὰ ῥέεθρα: ita & ſyllaba πρὸς brevis per ſe eſt: ſed longæ locum obtinet, ubi Homerus ait, πρὸς οἶκον Πηλῆος, quoniam ibi pedem oportet eſſe ſpondeum.] Illud autem, "ſi non interſint plures unâ conſonantes," *additum eſt definitioni*, propter eam *vocalem* quæ *poſitione fit* longa: nam ſi contigerit, ut vocali, ſeu brevi ſeu correptæ, poſtpoſitæ ſint duæ conſonantes, eæ ſyllabam longam efficient: ſic vocalis ε ſyllaba eſt brevis; at ſi duæ conſonantes poſtpoſitæ ſint, ut in voce Ἕλκω, eæ ſyllabam longam facient. Idcirco *auctor definitionis* addidit, non oportere ſubſequi duas conſonantes, ſed unam quæ ſimplex eſt, vel nullam: nam & duplex ſi acceſſerit, ſyllabam productura eſt, ut in ἄξω ἑλών.

V. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13. *Edit. Baſil.*

QUum permulti memoriâ noſtrâ exſtiterint, Marcelle, Philoſophi, præſertim autem primis pueritiæ noſtræ temporibus, (nam dici vix poteſt, quantâ præſens tempus laborat rei penuriâ), tum verò non pauci ex his, quum jam adoleſcentuli eſſemus, tuendis Philoſophiæ placitis inclaruerunt: quorum quidem omnium noti-

NOTÆ.

‡ Iſtud quoque, *in fine dictionis poſita*, abſonum eſſe nemo non videt. Nam nec ſyllaba τὰ in priore exemplo nec ſyllaba πρὸς in poſteriore, poſſunt dici poſitæ in fine dictionis, cùm integram ſingulæ dictionem conſtituant. B.

προέσησαν, ὃς ἅπασι μὲν ὑπῆρξεν ἰδεῖν ἡμῖν διὰ τὴν ἐκ παίδων ἐπὶ πολλοὺς τόπους ἅμα τοῖς γονεῦσιν ἐπιδημίαν, συγχωρέασι δ' αὐτῷ τοῖς ἐπιβιώσασι καὶ ταυτὸ, συχνοῖς ἔθνεσι καὶ πόλεσιν ἐπιμίξαντας· Οἱ μὲν καὶ διὰ γραφῆς ἐπεχείρησαν τὰ δοκοῦντα σφίσι πραγματεύεσθαι, καταλιπόντες τοῖς ἐπιγινομένοις τὰ παρ' αὐτῶν ὠφελείας μεταχεῖν· οἱ δ' ἀποχρῆσθαι σφίσιν ἡγήσαντο τοὺς συγγράμματα παραβιβάζειν εἰς τιὼ τῶν ἀρεσκόντων ἑαυτοῖς κατάληψιν. Ὧν τὸ μὲν πρότερον γεγόνασι τρόπον Πλατωνικοὶ μὲν, Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Περικλῆς, ὁ σοφὸς τιὼ Τροιάδα διατείψας, οἵ τε μέχρι νυῦ ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσιεύοντες, [1] Πλωτῖνος, καὶ [2] Γενιλιανὸς Ἀμέλιος, ὁ τότε γνώριμος· Στωϊκῶν δ' [3] Θεμιστοκλῆς, καὶ Φοιβίων, οἵτε μέχρι πρώην ἀκμάσαντες, Ἄννιός τε καὶ Μήδιος· Περιπατητικῶν δ' ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἡλιόδωρος. Τὸ δ' δεύτερον Πλατωνικοὶ μὲν [4] Ἀμμώνιος καὶ [5] Ὠριγένης, οἷς ἡμεῖς τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου προσεφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν οὐκ ὀλίγῳ τῶν καθ' ἑαυτοὺς εἰς σοφίαν διενεγκοῦσιν· οἵ τε Ἀθηνᾶσι διάδοχοι Διόδοτος καὶ Εὐβουλος. Καὶ γὰρ ἔτι τούτων γέγραπταί τισιν, ὥσπερ Ὠριγένει μὲν τὸ [6] ΠΕΡΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ, [7] Εὐβούλῳ δὲ τὸ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΗΒΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΟΡΓΙΟΥ, καὶ τῷ Ἀριστοτέλει ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ἀντειρημένων, [8] οὐχὶ ἐχέγγυα πρὸς τὸ μὴ τῶν προειργασμένων τὸν [9] λόγον αὐτοὺς ἀνθυμεῖν ἂν γένοιτο, παρέργῳ τῇ

NOTÆ.

1 De *Plotino*, discipulo *Ammonii* & magistro *Amelii*, (cujus condiscipulus erat *Porphyrius*, quem audivit *Iamblichus*, ut ipse auditor erat *Longinus*, teste *Suida* in v. Πορφύριος) præter *Porphyrium* & *Eunapium* videsis *Theodoretum de Providentia*, p. 573. *Edit. Paris.* & *Euseb. de Præp. Evang.* l. x. p. 464. *Edit. Paris.* & *Suidam*, voce Ἀμέλιος, v. Πλωτῖνος, v. Πορφύριος, & *Jonsium* de *Script. Hist. Philos.* p. 182. & *Holsten.* de vitâ *Porph.* H.

2 Vide *Porphyrium* in *Vita Plotini*, p. 5. *Edit. Basil.* T.

3 Hujus item *Eusebius* (in *Chron.* l. 1. fol. 70.) meminit. Sed distinguendus est a *Themistocle* Stoïco antiquo apud *Plutarchum* in *Sympos.* & *Themistocle* Athenensi Sophistâ apud *Eunapium* in *Juliano*; quem cum primo *Themistocle* confundit *Scaliger* in notis ad *Euseb.* fol. 263. ut notavit *Jonsius* de *Script. Hist. Phil.* l. 3. c. 15. p. 288. H.

4 *Saccas* cognominatus, quia olim fuerat σακκοφόρος teste *Suida* v. Πλωτῖνος. (de quo *Theodoretus* loco jam citato, *Suidas*,

notitiam frequens mihi per loca plurima ab ipsà ſtatim pueritiâ cum parentibus inſtituta peregrinatio contulit; quin & cum aliquammultis ex hiſce, qui tum ſuperſtites erant, dum varias gentes & populos obeundo perluſtro, familiarius vivendi facultas fuit: Nonnulli *eorum* placita ſua ſcriptis tradiderunt, ut ſic & poſteri doctrinâ ipſorum fruerentur; alii verò ſufficere ſibi exiſtimârunt, ſi ſectatores tantùm ſuos ad illorum captum & cognitionem perducerent. Ex quibus de priore genere Platonici fuere Philoſophi, Euclides, Democritus, & Proclinus, qui in Troade vitam ſuam traduxit; necnon, qui nunc Romæ degunt, Plotinus, hujuſque familiaris Gentilianus Amelius: at ex Stoïcis *fuere* Themiſtocles & Phœbion; quique nuper admodum floruerunt, Annius & Medius: è Peripateticis autem Heliodorus Alexandrinus. Secundi generis *fuerunt* Ammonius & Origenes, quos nos diutiſſimè frequentavimus, viros qui æquales ſuos ſapientiâ multum excellerent: tum & qui *in ſcholâ* Athenis ſucceſſere, Diodotus & Eubulus. Licet enim ex hiſce nonnulli quædam ſcripſerunt, ut Origenes, qui DE DÆMONIBUS *ſcripſit*; & Eubulus, qui IN PHILEBUM ET GORGIAM *commentarium edidit*, atque Ariſtoteli CONTRA PLATONIS REMPUBLICAM reſpondit: non illa tanti ſunt, ut eapropter inter illos referri mereantur, qui deditâ operâ literis *Philoſophiæ* dogmata explicuerunt; quum hæc ipſis

das, ejuſque Editor *Kuſterus* ad vocem Ἀμμώνιος, *Jonſius*, aliique) non ille cujus meminit *Longinus* in *Sect.* XIII. ſi iſthic loci Ἀμμώνιος & non Νουμήνιος (ut cenſent alii) legendum ſit. H.

5 Non celeberrimus ille *Eccleſiæ* pater, *Ammonii* etiam diſcipulus: ſed alius, qui cum *Herennio* & *Plotino* à condiſcipulatu conjuncte vixit, & nihil præter libellum *De Dæmonibus*, (cujus mox infra mentio fit) ſcriptum reliquiſſe videtur. Vide *Cl. Huetium* in *Origenianorum* l. 1. cap. 1. H.

6 De quibus & *Plotinus* ſcripſit: eſtque liber quartus, itemque quintus tertiæ *Enneadis*. T.

7 Forte is eſt, qui *Porphyrio* l. 4. *de Abſtin.* Mithræ hiſtoriam ſcripſiſſe memoratur: unde & nonnulla de *Antro Nympharum* profert. T.

8 Ita *Tollius* ex conjectura. quum in *Editis* eſſet, ὃτι ἐχέγγυα πρὸς πατρὸς τὸ μὴ &c. In *MS.* (*Collegii Corp. Chr. Ox.*) ὃτι ἐχέγγυα πρὸς τὸ μὴ &c. H.

9 Ὁ λόγος hîc *ſermo* eſt dogmata Philoſophica exponens, ut paullo poſt εἰς τιὼ τῦ λόγυ διαίρεσιν. Γ.

τῇ τοιαύτῃ [1] χρησαμένων ἀσυδῇ, καὶ μὴ προηγουμένως ἐπὶ τῷ γράφειν ὁρμὴν λαβόντων. Τῶν δὲ Στωϊκῶν Ἑρμῖνος καὶ Λυσίμαχος, οὔτε ἐν ἄσει καταβιώσαντες [2] Ἀθηναῖος καὶ [3] Μυσώνιος· καὶ Περιπατητικῶν Ἀμμώνιος καὶ [4] Πτολεμαῖος, φιλολογώτατοι μέντοι τῶν καθ' αὑτοὺς ἄμφω γεγόμενοι, καὶ μάλιστα ὁ Ἀμμώνιος, (ὃ γάρ ἐστιν, ὅσιος ἐκείνῳ γέγονεν εἰς πολυμάθειαν ἐπαπλήσιος), ὃ μὲν καὶ γράψαντές γε τεχνικὰ οὐδὲν, ἀλλὰ ποιήματα καὶ λόγους παιδευτικούς, ἅπερ δὴ καὶ σωθῆναι, τῶν ἀνδρῶν τούτων οὐκ ἐπόνων, οἶμαι· μὴ γὰρ ἂν αὐτοὺς δόξαντας διὰ τοιούτων βιβλίων ὕστερον γεγέμους, ἀφέντας ἀσυδαιοτέροις συγγράμμασι τὴν ἑαυτῶν ἀποθησαυρίσαι διάνοιαν. [5] Τῶν δ' ἓν γραψάντων οἱ μὲν οὐδὲν πλέον ἢ σωαγωγὴν, καὶ μεταγραφὴν τῶν τοῖς πρεσβυτέροις συντεθέντων [6] ἐποίησαν, καθάπερ Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Περικλῖνος· οἱ δὲ, μικρὰ κομιδῇ πράγματα τῶν παλαιῶν ἱστορίας ἀπομνημονεύσαντες, εἰς τοὺς αὐτοὺς τόπους ἐκείνοις ἐπεχείρησαν συντιθέναι βιβλία, καθάπερ Ἀνυτός τε καὶ Μήδιος, καὶ Φοιβίων· [7] ἅτε μὲν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ λέξει κατασκευῆς γνωρίζεσθαι μᾶλλον, ἢ τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ [8] συνθέσεως ἀξιῶν. Οἷς καὶ τὸν [9] Ἡλιόδωρον συγκαταναρίθμοιτό τις ἄν, ἐπ' ἐκεῖνον ὡσαύτως τοῖς πρεσβυτέροις ἐν ταῖς ἀκροάσεσιν εἰρημένα πλέον τε συμβαλλόμενον εἰς τὴν τοῦ λόγου διάρθρωσιν. Οἱ δὲ καὶ πλήθει προβλημάτων, ἃ μετεχειρίσαντο, τὴν ἀσυδῆ τοῦ γράφειν ἀποδειξάμενοι, καὶ τρόπῳ [10] θεωρίας ἰδίῳ χρησάμενοι, Πλωτῖνός εἰσι καὶ Γενιλιανὸς Ἀμέλιος.

NOTÆ.

1 Vel χρησαμένων αὐτῷ legendum videtur, vel χρησαμένους, & poſtea λαβόντας. T.

2 Forſan *Cyzicenus*, cujus meminit *Proclus* ad *Euclidem*, lib. 2. H.

3 Forſan ille quem laudat *Stobæus*. Vide *Jonſium*, l. 3. c. 7. p. 247. &c. H.

4 *Ptolemæi* cujuſdam *Platonici* meminit *Stobæus* in *Eclogis* p. 113. H.

5 Ita ex *MS.* in *Vulgatis* τῶν δ' ἓν γρ. *Tollius* autem fecit τῶν δ' οὐ γρ. H.

6 Sequuti ſumus *MS.* & *Tollium*. antea ἐποιήσαντο. H.

7 Forſitan tamen ſic legendus hic locus eſt, ἅτε μὲν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ λέξει συνθέσεως γνωρίζεσθαι μᾶλλον, ἢ τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ κατασκευῆς ἀξιῶν. P.

8 Συντάξεως edidit *Tollius*, contra auctoritatem *Cod. MS.* & *Edit. Baſil.*

9 Forſan *Hermiæ* & *Ædeſiæ* fil. (cujus meminit *Suidas* v. Αἰδέσια & v. Ἑρμείας) & *Ammonii* (à *ſuperiore* diverſi) frater: qui

ipſis opuſcula velut parerga *ſeu fortuita* fuerint, nullo certo ac ſerio ſcribendi conſilio ſuſcepta atque elaborata. Ex Stoïcis porrò Herminus & Lyſimachus; quique in urbe vivendi tempora tranſegerunt, Athenæus & Muſonius: & ex Peripateticis Ammonius & Ptolemæus, qui ambo omnium ſuorum æqualium maximè Philologi erant; præſertim verò Ammonius, (neque enim quiſquam eſt, qui, quod ad diffuſam elegantiorum literarum & omnis ſcientiæ notitiam, cum eo comparari queat), nil tamen, quod ad *Philoſophiæ* artem pertineret, ſcripſere; ſed poëmata tantummodo *nonnulla*, & quaſdam Demonſtrativi generis orationes; quæ quidem, invitis ipſis, etiamnunc ſupereſſe exiſtimo: neque enim *cenſeas* illos credidiſſe ob hujuſmodi libellos ſe apud poſteros notos fore, omittentes literis curâ dignioribus ſuas mentes locupletare. Rurſus ex eorum numero, qui quid commentati ſunt, quidam nil niſi collectanea aliqua, aut ex aliis deſcripta vetuſtioribus, in medium protulere; quemadmodum Euclides fecit, necnon Democritus, atque item Proclinus: alii verò, minutas quaſdam veterum doctrinæ particulas ad interpretandum ſibi deligéntes, de iiſdem, atque illi, locis aggreſſi ſunt libellos componere; quo ex numero Annius ac Medius ſunt, necnon & Phœbion; atque hic quidem elocutionis elegantiâ potius, quàm rerum ac ſententiarum pondere, innoteſcere ſtuduit. Iiſdem & Heliodorum licet adjungamus: nam neque hic quidquam novi & veteribus indicti ad diſtinctam Philoſophiæ dogmatum explicationem de ſuo contulit. At qui etiam problematum, quæ tractarunt, numero ſcribendi ſtudium & diligentiam oſtenderunt, & ſingulari quadam contemplandi ratione uſi ſunt, Plotinus & Gentilianus Amelius fuerunt: quorum ille principia Py-

NOTÆ.

qui ambo (magiſtri *Damaſcii*) diſcipuli erant *Procli Lycii*, qui diſcipulus erat *Syriani* & auditor *Plutarchi Athenienſis*. H.

1ᵒ Vocem Θεωρίας omiſſam in *Edit. Tollii*, ex *MS.* & *Edit. Ficini* repoſuimus. H.

λιθ· ὁ μὲν τὰς Πυθαγορείας ἀρχὰς καὶ Πλατωνικὰς, ὡς ἐδόκει, πρὸς σαφεστέραν τῶν πρὸ αὐτοῦ κατασκευάσθω ἐξήγησιν, (1 οὐδὲ γὰρ οὐδὲν 2 εἰγύς τι τοῦ 3 Νουμενίου, καὶ 4 Κρονίου, καὶ 5 Μοδεράτου, καὶ 6 Θεμιστύλλου, τοῖς Πλωτίνου περὶ τῶν αὐτῶν συγγράμμασιν εἰς ἀκρίβειαν) ὁ δ' Ἀμέλιος καὶ ἴσχυε μὲν τότε βαδίζειν πρεσβύτερος, καὶ τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογμάτων ἐχόμενος, τῇ δ' ἐξεργασίᾳ πολὺς ὢν, καὶ τῇ 7 ἑρμηνείας ἀσθενείᾳ πρὸς τὸν ἐναντίον ἐκείνῳ ζῆλον ὑπαγόμενος. Ὧν καὶ μόνων ἡμεῖς ἄξιον εἶναι νομίζομεν ἐπισκοπεῖσθαι τὰ συγγράμματα· τοὺς μὲν γὰρ λοιποὺς τί τις ἂν καινὸν εἴποιτο δεῖν, ἀφεὶς ἐξετάζειν ἐκείνους, παρ' ὧν ταῦτα παιδεύεσθαι ἔστι γεγράφασιν; οὐδὲν αὐτοὶ παρ' αὑτῶν προσθέντες, πλὴν ὅτι τῶν κεφαλαίων, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἐπιχειρημάτων, οὐδ' ἂν ἐπισυναγωγῆς τῶν παρὰ τοῖς πλείοσιν, ἢ κρίσεως τοῦ βελτίονος ἐπιμεληθέντες. Ἤδη μὲν ἔν τε καὶ δι' ἄλλων τοῦτ' ἐποιήσαμεν, ὅσους τε καὶ τοὺς μὲν Γενιλιανοῦ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΩΝΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ἀπολειπόντες, τοῦ δὲ Πλωτίνου τὸ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ἐπισκεψάμενοι. Τὸν μὲν γὰρ κοινὸν ἡμῶν τε κἀκείνων ἑταῖρον ὄντα Βασιλέα τὸν Τύριον, οὐδ' αὐτὸν ὀλίγα πεπραγματευμένον καὶ τοῦτο τοῦ Πλωτίνου μίμησιν, (ὃν ἀποδεξάμενος μᾶλλον 8 τ' παρ' ἡμῖν ἀγωγῆς, ἐπεχείρησε διὰ συγγράμματος ἀποδεῖξαι, βελτίω δόξαν καὶ τῶν ἰδεῶν

NOTÆ.

1 Deeſt οὐδὲν in *Editis*. Οὐ γὰρ γὰρ οὐδ' εἴγύς τι &c. malit *Tollius*.

2 Legendum eſt εἰγύς ὅτι, dicit enim Porphyrius poſt hujus procœmii deſcriptionem καὶ οὐδ' εἰγύς εἰ) τὰ Νουμωνίου &c. P.

3 Eum ſæpiuſcule laudat *Porphyrius* in lib. *de Antro Nympharum*. Vide *Eundem* in *Vitâ Plotini*, & *Jonſium* de *Script. Hiſt. Phil.* l. 3. c. 10. p. 264, 265. & *Meurſium* ad *Heſych Mileſ.* H.

4 Hujus meminit etiam *Porphyrius* in vitâ *Pythagoræ* & lib. *de Antro Nympharum*, ut & *Nemeſius*, & *Suidas* v. Ὠρίγενης. H.

5 Memoratur *Porphyrio in Vitâ Pythagoræ*, *Suidæ* v. Ὠρίγενης, & *Stobæo* in *Eclogis* p. 107. Vide *Jonſium* de *Script. Hiſt. Phil.* l. 3. c. 5. H.

6 Pythagoricus & hic librum inter alia edidit περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων, *de legendis Democriti libris*. Tiberii Mathematicus, à quo interemptus. Plura *Jonſius* lib. 3. c. 111. *Meurſ.* ad *Nichomachum* p. 166. *Voſſ.* in *Hiſt. Gr.*

IV.

Pythagorica & Platonica multo, ut videtur, quàm quiſquam priorum, dilucidiùs explanavit; (non enim illæ *commentationes* Numenii, aut Cronii, aut Moderati, aut Thraſylli, propter accuratam explicationem cum Plotini commentationibus de iiſdem rebus *componendi ſunt*:) Amelius autem, hujus veſtigia dum ſibi legenda proponit, eadem quidem habet & exponit dogmata, verùm prolixior multo in illorum tractatione, latioreque uſus interpretationis ambitu, in contrariam Plotino tractandi formam deflectere videtur. Et hi quidem ſoli ſunt, quorum ſcripta curâ noſtrâ & cognitione digna exiſtimem. Nam reliquos quare quis attingere operæ pretium putet, omittens ad ipſos recurrere, à quibus illi hæc mutuantes ſcripſerunt? præſertim cum nihil omnino de ſuo addiderint; & non modò non rerum capitum, ſed ne argumentationum quidem, neque aut collectionis eorum quæ à pluribus *dicuntur*, aut deligendi optima quæque curam ullam geſſerint. Ego verò & in aliis hoc ipſum ſcriptis jammodo plus ſemel præſtiti; ſicut & Gentiliano, DE JUSTITIA QUÆ APUD PLATONEM EST, reſpondi; tum verò Plotini DE IDEIS *commentarium* examinavi. Communem enim noſtrum omnium amicum Regem illum Tyrium, qui & ipſe non pauca ad exemplum & imitationem Plotini commentatus eſt, (quum, illius rationem atque diſciplinam noſtræ præferens, multo illum meliorem de Ideis ſententiam, quàm quæ nobis probaretur, amplecti, edito in vulgus ſcripto demonſtrare in animum induxiſſet), mediocriter reſpon-

NOTÆ.

IV. 16. & de *Philoſoph. ſectis* p. 72. Schol. *Juvenal.* in *Sat.* 6. T.

7 Id eſt, *Porphyrium*, qui patriâ linguâ *Malchus*, quod Græcis βασιλεὺς eſt. Patriam (licet Bataneis natus) dicitur habuiſſe Tyrum (teſte *Eunapio* & *Suida*, & ipſo denique *Porphyrio* in vitâ *Plotini*) propter viciniam. Vide *Jonſium* l. 3. c. 15. *Kaſterum* ad *Suidam*, v. Πορφύριος. & *Cl. Fabricium* in parte ſecunda *Libri quarti Bibliothecæ Græcæ*. H.

8 Ἦν ὁ καὶ Λογγῖνος τῷ Κριτικῷ ἀνεγασάμενος, inquit *Suidas*. T.

τ' ἡμῖν ἀξιοκλύστης ἔχοντα), [1] μετείως ἀνλιγραφῇ διελέγξαι δοκοῦντα, [2] ὡς εὖ παλινῳδήσαντα· καὶν τούτοις ὡς ὀλίγας τῶν ἀνδρῶν τούτων κεκινηκότες δόξας, ὥσπερ ἢ ἐν ΤΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ, μεγεθῶ μὲν ἐχούσῃ συγγράμματος, ἀποκεινομένῃ δὲ πρὸς ἄτλα τῶν ὑπ' αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τ' Ῥώμης [3] ἀπεσαλμένων, ἰὼ αὐτὸς μὲν ἀπολλὼ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΗΣ ΠΛΩΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ἔγραψεν. [4] Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον προσηκάσθημεν, τῇ κοινῇ τοῦ συγγράμματος ἐπιγραφῇ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ αὐτὸ προσαγορεύσαντες.

VI. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12. *Edit. Basil.*

ΚΑΙ σὺ μὲν ταῦτά τε βιβλία πέμπειν, ὅταν σοι δοκῇ· μᾶλλον δὲ κομίζειν. Οὐ γὰρ ἂν ἀποσαίην τοῦ πολλάκις δεῖσθαί σου τινὸς πρὸς ἡμᾶς ὁδὸν τ' ἑτέρωσε προκεῖναι, κἂν εἰ μηδὲν δι' ἄλλο, (τί γὰρ ἂν ἢ σοφὸν παρ' ἡμῶν προσδοκᾷν ἀφίκοιο;) τινὰ τε παλαιὰν σωνήθειαν, ἢ τὸν ἀέρα, μετεωρότατον ὄντα, περὶ ὃν λέγεις [6] σώματος ἀθένειαν. Κἂν ἄλλό τι τύχῃς οἰηθείς, παρ' ἐμοῦ δὲ μηδὲν προσδοκᾷν καινότερον, μηδ' ὧν τῶν παλαιῶν, ὅσα φῆς ἀπολωλεκέναι· τῶν γὰρ γραψάντων τοσαύτη ἀπάνις ἐνταῦθα κατέσηκεν, ὥστε, νὴ τὰς θεάς, πάντα τὸν χρόνον τοῦτον τὰ λειπόμενα τῶν [7] Πλωτίνου κατασκυάζων, μόλις αὐτῶν ἐπεκράτησα τὸν ὑπογραφέα, τῶν μὲν εἰωθότων ἀπάγων ἔργων, πρὸς ἓν δὲ [8] τοῦτο τάξας

ξας

NOTÆ.

1 Lege μετρίῳ ἀνλιγραφῇ, vel μετρίως τῇ ἀνλιγραφῇ διελέγξαι. T.

2 Cum *Porphyrius* mentem *Plotini*, quippe nimiâ brevitate obscurioris, non esset assecutus, contra eum scripsit. Cui ille *Amelium* respondere jussit. Respondit & *Porphyrius*: nec defuit iterum illi confutando *Amelius*. Tandem *Porphyrius* sententiâ Plotini perceptâ *Palinodiam* scripsit, inque omnium conventu recitavit. Hoc eum non recte feciſſe *Longinus* noster in commentario, de quo hîc agit, asserui: quippe qui *Plotini* de Ideis sententiam impugnabat, antea sibi in eo consentientem habens *Porphyrium*, sed nunc in *Plotini* castra transfugam. T. Vide *Fabricii Bibl. Gr.* Lib. IV. parte 2. H.

reſponſione meâ confutâſſe videor, quòd non rectè *ſuam ſententiam* retractavit; præterea non paucas opuſculis hiſce meis illorum virorum ſententias convelliſſe: ſicut in *meâ*, quæ ad commentarii magnitudinem accedit, ADVERSUS AMELIUM EPISTOLA, quæque illis reſpondit quæ ab illo mihi Româ miſſa erant; quam Epiſtolam ipſe inſcripſit DE PLOTINI PHILOSOPHANDI RATIONE. Ego verò, communi tantummodo inſcriptione contentus, ſimpliciter opuſculum hoc meum EPISTOLAM ADVERSUS AMELIUM indigitavi.

VI. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12. *Edit. Baſil.*

AC tu quidem, ubi commodum erit, libros illos mittes: quin potius ipſe adfer. Non enim rogare te ſæpius deſinam, ut hoc ad nos iter omni alteri anteponas: etiamſi nullâ aliâ de causâ (quid enim ſapientiæ adventu tuo apud me lucraturum te ſperes?), certe & ob veterem noſtram conſuetudinem, & ob aërem, qui temperatus eſt, & *utilis* ad eam corporis imbecillitatem, quâ te dicis *affectum eſſe*. Et ſi quid aliud, quod cogitas, nanciſcaris, at à me ne quid recentius expectes, imo nec veterum quidem quidquam *ſcriptorum* quæ periiſſe dicis: tanta namque hîc loci ſcribarum eſt inopia, ut toto hoc tempore vix, ita me dii ament, librarium nanciſci potuerim, qui mihi Plotini quæ deerant colligenti deſcriberet; quem ego ab conſueto opere abductum huic uni curæ intentum eſſe juſſi. Cuncta verò jam, ni fallor, ſcripta ejus

NOTÆ.

3 In *MSS.* & *vulgatis* ἐπεσαλμένων. H.

4 Lege potius Ἡμεῖς ὃ μόνον προσηκέδημεν τῇ κοινῇ τε συγγράμματος ἐπιγραφῇ, Πρὸς &c. P.

5 Minus rectè edidit *Ficinus* πρὸς τὴν Ἀμέλιε ἐπιστολήν. T.

6 *Al.* τῆ σώματος ἀδύνειαν, quæ quidem illi ab atrâ bile provenit: quâ percitus etiam Romæ ſæpe ſe interimere cogitavit: hortante vero *Plotino* in Siciliam profectus eſt. T.

7 Hujus vitam ſcripſit *Porphyrius*, & operibus *Plotini* præfixa eſt. Miror ſane quod inter reliqua *Porphyrii* ſcripta (ſummo ſtudio à viris eruditis conquiſita & recenſita) hactenus non comparuerit. H.

8 In *MS.* τούτων. H.

ξας ἡρέσθη. Καὶ κέκτημαι μὲν ὅσα δοκεῖν πάντα καὶ τὰ νεῶν ἐσθ' ὅτε περιφθέντα· κέκτημαι δ' ἡμιτελῶς, ἀ γὰρ μετείων ἐμοὶ διημαρτημένα. Καίτοι τὸν ἑταῖρον Ἀμέλιον ὥρμουν ἀναλήψεσθαι τὰ τῆς γραφέως παίσματα· πῇ δ' ἐμοὶ ἄλλα περιεργαίτερα τοιαύτης περιττοτέρας. Οὐκ ἂν ἔχοιτίνα χρὴ τρόπον αὐτοῖς ὁμιλῆσαι, καίπερ ὑπερεπιθυμῶ τάτε [1] ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ καὶ τὰ [2] ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ὑποκείσθαι· ταῦτα γὰρ ἂν καὶ μάλιστα διημάρτηκα. Καὶ πάνυ βουλοίμην ἂν ἐλθεῖν μοι ταχέως τὰ μετ' ἐκείνους γεγραμμένα, τοῦτο γνῶναι μόνον, εἶτα ἀποπέμψαι πάλιν. Αὖθις ἢ τὸν αὐτὸν ἐρῶ λόγον· ὅτι μὴ πέμπειν, ἀλλ' αὐτὸν ἥκειν ἔχοντα, μᾶλλον ἀξιῶ, ταῦτά τε, καὶ τῶν λοιπῶν εἴτι διαπέφευγε τὸν Ἀμέλιον· ἃ μὲν γὰρ ἤγαγεν, ἅπαντα διὰ σοφῆς ἐπισκήψεως. Πῶς δ' οὐκ ἔμελλον ἀνδρὸς ὑπομνήματα πάσης αἰδοῦς ἄξια καὶ τιμῆς κλήσεως; Τοῦτο γὰρ ἦν καὶ παρήνει σοι, καὶ μαχεῖν ἀπόνει, καὶ πρὸς τὸν Τύριον διατείνει, τυγχάνω δήπουθεν ἐπεσταλκὼς, ὅτι τῶν μὲν ὑποθέσεων ἃ πάνυ μετὰς πολλὰς περιστάσεως συμβέβηκε· τὸν δὲ τύπον τῆς γραφῆς, καὶ τῶν ἐννοιῶν τῷ ἀνδρὶ τὴν πυκνότητα, καὶ τὸ φιλόσοφον τῆς τῶν ζητημάτων διαθέσεως ὑπερβαλλόντως ἄγαμαι καὶ φιλῶ, καὶ μὴ τῶν ἐλλογιμωτάτων ἄγειν τὰ τούτου βιβλία φαίην ἂν δεῖν τοὺς ζητητικούς.

VII. [3] Ex Euſebii Præparatione Evangelica, lib. 15. p. 822. *Edit Pariſ.*

Συνελόντι δ' εἰπεῖν, πόρρω [4] μοι δοκοῦσιν ἀφεστηκέναι τοῦ τὰ δέοντα λογίζεσθαι πάντες ἑφεξῆς, ὁπόσοι τὴν ψυχὴν σῶμα ἀπεφήνα-

NOTÆ.

[1] Qui libri quartam *Enneadum* (prout *Plotini* libros diſtinxit *Porphyrius*) jam conſtituunt. Scripſit & *Numenius* περὶ ἀφθαρσίας ψυχῆς, teſte *Orig.* lib. v. adv. *Celſum*: item *Ammonius* noſter, *Plotini* Præceptor, teſte *Nemeſio* de *nat. Hom.* c. 11. T.

[2] De quo libris quinque prioribus *Enneadis ſextæ* agitur. T.

[3] Ab *Euſebio* huic Fragmento præfigitur

ejus comparavi, atque etiam illa quæ mihi recens submisisti: attamen imperfecta ea sunt, quæ nactus sum; non enim mediocriter erant corrupta. Quamquam sodalem ego nostrum Amelium scribarum errores emendaturum fuisse existimaveram: sed alia illi potiora fuisse video, quàm ut huic sese curæ dederet. Quare non est ut iis uti possim, tametsi percupidus illa DE ANIMA & DE ENTE accuratius considerandi: nam & hæc vitiosissimè descripta sunt. Ergo rem mihi longe omnium gratissimam feceris, si mihi quàm emendatissimè descripta transmiseris: solum ut *mea cum tuis exemplaria* conferam, atque illa ad te posteà remittam. Attamen repeto id, quod superius dixi: Mittas nolim, verùm ipse potius huc illa afferas; tum & si quæ forte alia Amelium fugêre: nam cuncta, quæ ille attulit, summo studio *à me exquisita* possideo. Quidni enim viri illius Commentationes omni veneratione & honore dignas avidissimè mihi conquiram? Hoc autem & præsenti tibi, & cum longè abesses, vel cum Tyri commorarere, semper scilicet significavi, quòd mihi accideret multis *ejus* argumentis non assentiri: scribendi verò formam, & sententiarum hujus viri densitatem, ac Philosophicam quæstionum tractationem immane quantum admirari & amare; quin & ab iis, qui in rerum veritatem inquirunt, libros illius inter præstantissimos dico referri oportere.

VII. Ex Eusebii Præparatione Evangelica, lib. 15. p. 822. *Edit. Paris.*

UT autem rem paucis expediam, longê mihi illi omnes à verâ rationis viâ recessisse videntur, quicunque animam corpus

NOTÆ.

gitur titulus iste, Λόγιον πρὸς τὰ τῶν Στωϊκῶν περὶ ψυχῆς δόξαν ἀντίῤῥησις. H.

4 Deest μοι in *Cod. MS.* qui apud nos in *Collegio D. Joannis* adservatur. H.

φήναιλο· [1] πῶς γὰρ ὅλως ἐγχωρεῖ σῶμα πλήσιον εἶναί τινι τῶν στοιχείων τὸ κατ' αὐτὴν θεῖναι; πῦ γὰρ ἐπὶ τὰς κράσεις καὶ μίξεις [2] ἀνενεγκεῖν; αἱ κατὰ πολλὰς γιγνόμεναι τέρψεις, ἄλλων μὲν ἀμυθήτων ἰδέας σωμάτων ἀπογεννᾷν πεφύκασιν· ἐν οἷς, εἰ καὶ μὴ συνεχῶς, ἀλλ' οὖν πόρρωθεν ἰδεῖν ἔνι τῶν στοιχείων αἰτίαν, καὶ τὴν πρὸς τὰ δεύτερα καὶ τελεία τῶν πρώτων [3] ἀφορμήν. Τῶν γὰρ περὶ ψυχὴν ἴχνους οὐδὲν, οὐδὲ τεκμήριον ἐν τοῖς σώμασιν ἀνείσκει· κἂν εἰ φιλοτιμοῖτό τις, ὡς Ἐπίκουρος καὶ Χρύσιππος, ἅπαντα λίθον κινεῖν, καὶ πᾶσαν ἐρευνᾷν δυνάμιν σώματος, εἰς γνῶσιν τῶν περὶ ψυχῆς πράξεων. Τί γὰρ ἡ τοῦ πνεύματος ἡμῖν λεπτότης πρὸ ἔργου γνοίτ' ἂν εἰς φαντασίας καὶ λογισμούς; τί δὲ τῶν ἀτόμων σχῆμα τοσαύτην παρὰ τὰ ἄλλα ἔχει δύναμιν καὶ τέρψιν, ὥστε φρόνησιν γεννᾷν, ὅταν εἰς ἑτέρου πλάσιν ἐγκαταμιχθῇ σώματος; Οἶμαι μὲν ὡς (εἰδ' εἴ τῶν Ἡφαίστου τις ἂν τύχοι τεχνιτῶν καὶ θεραπαινῶν, ὧν φησιν Ὅμηρος [4] τοὺς μὲν αὐτομάτους εἰς τὸν ἀγῶνα χωρεῖν, [5] τὰς δὲ συνεργάζεσθαι τῇ δεσπότῃ, καὶ μηδενὸς, οἵων ζῶντες ἔχουσι, πλεονεκτημάτων ἀπολείπεσθαι), μή τι γε δὴ τῶν ἐν ταυτομάτου [6] ψηγμάτων, καὶ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν προσέοικε λίθοις εἰς τὸ δυνάσθαί τι βελτίτερον ποιεῖν πρὸς αἴσθησιν. Ζήνωνι μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθει νεμεσήσειέ τις ἂν δικαίως, ὅτω σφόδρα ὑβρικῶς περὶ αὐτῆς διαλεχθεῖσι, καὶ ταυτὸν ἄμφω τοῦ στερεοῦ σώματος εἶναι τὴν ψυχὴν ἀναθυμίασιν φήσασι. Τί γὰρ, ὦ πρὸς θεῶν, κοινὸν

NOTÆ.

[1] Πῦ in *MS.* Hiſce, quæ ſequuntur, planè gemina habet *Cicero* in *Tuſc. Quæſt.* l. 1. c. 27. H.

[2] In *Euſebii* libris ἐνεγκεῖν, verùm τοῦτ' ἀνενεγκεῖν malit *Tollius.*

[3] Id eſt, *prægreſſum* & quaſi *anteceſſionem*, ut *Cicero* eam vocat, *de Offic.* lib. 1. cap. IV. T.

[4] In *Iliade* σ. v. 376. Ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα. Hic ἀγὼν, inquit *Fr. Vigerus*, non eſt certamen, ut *Hopperus* vertit; ſed vel cœtus, vel cœnaculum, ut alias ſæpe pro loco, in quem multi conveniunt, aut pro ipsâ vel hominum vel aliarum quoque rerum multitudine ſumitur. Ego, ut hoc non improbo, ita & *miniſteria* hîc ſignificari ſeu verti poſſe exiſtimo, quæ famulis quaſi ἀγὼν propoſita ſunt: quemadmodum & in *Longino* noſtro ἀγῶνες ſunt affectus vehementiores, quorum concitatio ὁ τοῦ δεινοῦ καὶ ὑψηλοῦ ῥυ-

pus esse statuêre: quî enim fieri potest, ut de ipsâ statuamus illam alicui ex elementis similem esse? aut quâ ratione *illam* ad concretiones & mixtiones referamus? quæ cum variis fiant modis, innumeras corporum species producere solent: in quibus, etsi non è proximo, certè non ita remotè licet videre elementorum *existentiæ* causam, primorumque ad secunda tertiaque *efficienda* conatum. At in his, quæ ad Animam pertinent, ne vestigium quidem *originis*, aut indicium in corporibus reperitur: etiamsi quis, ad Epicuri & Chrysippi exemplum, omnem movere lapidem sedulò voluerit, omnemque exquirere corporis potentiam, unde animæ actiones nascantur. Quid enim spiritûs illa tenuitas ad visiones & ratiocinationes conferre possit? & unde atomorum figura tantam præ cæteris vim atque mutandi potestatem habeat, ut, quum in alterius conformationem corporis inter se variantur, prudentiam progignant? Equidem existimo, quòd (vel siquis Vulcani tripodas & ancillas possideat, de quibus Homerus fabulatur, illos suapte ad Deorum ministeria accurrere, hasce verò unà cum domino *suo* laborare, neque ullis, quas vivi habent, facultatibus carere), nulla sanè ex illis sponte se moventibus machinis *prudentiam progigneret*, & quòd similis esset illis, qui sunt in litoribus, lapillis, quoad potentiam ejus præclari alicujus ad sensum *producendum* efficiendi. Neque enim immeritò Zenoni quis atque Cleanthi succenseat, quòd tam contumeliosè uterque de animâ senserit; nihilque illam aliud nisi spissi corporis esse exhalationem statuerit. Quid enim (Dî boni!) exhalationi omnino

NOTÆ.

ῥητόρων ἀγὼν meritò dici potest, debetque. T.

5 In *Iliade* σ. v. 417.

——— αὐτὰρ σ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι
Χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι &c. T.

6 Lege potius θηγμάτων, *machinarum*, quæ in ludis produci solebant in scenam cum pueris etiam considentibus, ex ligno tabulisque vario picturæ genere illustratis compactæ: Imò Seneca loquitur de pegmatibus se moventibus, dicit enim in Ep. 88. *His annumeres licet machinatores, qui pegmata per se surgentia excogitant.* P.

νὸν ὅλως ἀναθυμιάσει ϗ ψυχῇ; πᾶ ἢ ἐγχωρεῖ, νομίσαντας τᾶτῳ πεῤσεοικέναι τιώθ' ἡμετέρων, ϗ τιὼ τῶ ἄλλων ζώων ᾠσίαν, τᾶτο μὴ φαντασίας ϗ μνήμας οἵας τε εἶναι σώζειν διαρκεῖς, τᾶτο ἢ ὁρμὰς ϗ βυλήσεις τῶν λυσιτελούντων εἰς συέσιν πραγμάτων; Ἦτ' ἄρα ϗ τὰς θεὰς, ϗ τὸν διὰ πάντων παρήκοντα, ὁμοίως Ἀπιγείων τε ϗ ὐρανίων, εἰς ἀναθυμίασιν ϗ καπνὸν ϗ τοιαύτιν φλυαρίαν καταθήσομῳ; Καὶ ᾠδὲ τὰς ποιητὰς αἰχμωμέθα, οἳ, καίπερ ἀκριβῆ συέσιν τῶν θεῶν ᾐκ ἔχοντες, ὅμως τὰ μὴ ἐκ τ᾽ κοινῆς Ἀπονοίας τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἢ ἐξ Ἀπονοίας τῶ Μυσῶν, ἢ κινεῖν αὐτὰς Ἀπὶ ταῦτα πέφυκε, σεμνότερα εἰρήκασι ῥὶ αὐτῶν, ϗ ᾐκ ἀναθυμιάσεις, ᾠδ' ἀέρας, ᾠδὲ πνεύματα, ϗ λήρους ——;

VIII. Ex Anonymi Comment. in Hermog. p. 380. *Edit. Ald.*

[2] ΟΣΑ χήματα τῶν ἐννοιῶν ὠνόμασαι, οἷον περιόρθωσις, Ἀπιδιόρθωσις, ἀποσιώπησις, ῥᾴληψις, εἰρωνεία, ὑπόπτωσις, ἅπαντα ταῦτα ἔ μοι δοκᾶσι δικαίως χήματα καλεῖσθαι, ἀλλ' ἔννοιαι, ϗ ἐνθυμήματα, ϗ λογισμοὶ τᾶ πιθανᾶ χωρίς, ϗ πίσεως εἴδη. Τὰ μὴ γᾶ περιοιμίων ἔχει δυνάμιν, Ἀπιδιόρθωσίς τε ϗ περιδιόρθωσις· ἡ ἢ παράληψις τὸ ἀξιόπιστον ἐνδείκνυ), ϗ μέρη ἂν εἴη τ᾽ παθητικῆς τε ϗ ἠθικῆς ἀποδείξεως, τῇ τ᾽ [3] ὑποκρίσεως ἀρετῇ πρέπουσα.

NOTÆ.

[1] Rotundior erit ſententiæ elocutio, ſi poſt ϗ ὐρανίων addideris τὸν Δία. T.

[2] Huic Fragmento ab *Anonymo* iſta præmittuntur: Καὶ δὴ Λογῖνᾶ ὁ Φιλόλογᾶ ἐν τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ μόνης τ᾽ λέξεως ἐ) λέγει τὰ χήματα, αὐταῖς λέξεσι φάσκων ἅτως. H.

[3] *Hy-*

no cum animâ commune eſt? aut quî fieri poteſt, ut cum huic rei & noſtram & cæterorum omnium animantium eſſentiam ſimilem eſſe cenſent, vel viſiones & recordationes continuas, vel earum rerum appetitiones atque voluntates quæ ad intellectum faciunt, queant defendere? Ergone & Deos, atque ipſum illum qui cuncta tam terreſtria quàm cœleſtia pervadit, *ſummum Jovem*, ad exhalationem & fumum & cætera id genus deliria referemus? Nec Poëtas ſaltem reverebimur, qui, quamvis accuratâ Deûm notitiâ caruerint, partim tamen è communi hominum ſenſu, partim ex Muſarum afflatu, qui illos ad hæc ſolet excitare *effata*, honeſtiora de illis dixerunt; neque exhalationes eas eſſe, aut vapores, aut ſpiritus, nugaſque-----?

VIII. Ex Anonymi Comment. in Hermog. p. 380. *Edit. Ald.*

QUÆ Schemata Sententiarum appellari ſolent, veluti, Prævia correctio, Correctio, Reticentia, Præteritio, Ironia, Morum effictio, ea parum idoneam mihi videntur ſortita eſſe appellationem; quum potiori jure ſint Sententiæ, & Enthymemata, & Argumenta à probabili, & Probationum genera. Quædam enim ex iis, ut Correctio & Prævia correctio, habent Procœmiorum vim: Præteritio autem in eo verſatur, ut quid ſit fide dignum oſtendat; & probationum ab affectibus & moribus ductarum eas complectitur partes, quæ Pronuntiationis virtuti conveniunt.

NOTÆ.

3 *Hypocriſis*, Latinè *Pronuntiatio*, eſt figura ſententiæ, cum adverſarium geſtu | & pronuntiatione extollimus vel abjicimus. *Jul. Rufinianus.* H.

EMENDA-

EMENDATIONES
AD
LONGINUM.

ΕΡΙ' ὕψους] Rectè deeſt Manutianum illud λόγου poſt ὕψους in MSis Par. Ambr. Ven. & Vat. 1. deeſt item in Editione primâ, & olim (ut videtur) in MS. Vat. 3.

Sect. I. (1) Τῶ Κεκιλίῳ.] Omnes ante Tollium Editiones, necnon MSi Par. & Ambr. habent Κεκιλίῳ, non Καικιλίῳ: neque aliter apud Plutarchum ſæpius, & apud Dion. Caſſium hoc nomen ſcriptum reperitur.

Ib. (2) Ποσθύμιε Τερεντιανὲ] Editio prima, & MSi Ven. Ambr. & Vat. tres, habent Ποσθύμιε Φλωρεντιανὲ: & ad eundem modum legimus in MSo Par. quamvis dicat Tollius ibi legi Ποσθύμιε Φλῶρε Τερεντιανὲ: Neſcio, ſuâne id fecerit incuriâ, an Voſſii, cujus codice cum MSo Par. collato uſus eſt; ſed ſemper ferè deceptus eſt in proferendis illius MSi lectionibus. Ex his vero ſupra citatis MSis Cl. Shurzfleichius legendum cenſet Ποσθῦμε Φλ. Τερεντιανὲ, ut ſit nomen hujus viri *Poſthumus Flavius Terentianus*.

Ib. (3) Ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως] Boilavius hæc ita explicat, *ubique inferior eſt Materiâ*; ſed hoc non placet, quia legitur τῆς ὅλης, non σὺ ὅλῳ: Dacierus vero ſic, *adeo parvus eſt, ut totam materiam non contineat:* ſed ne hoc mihi placet, quia ταπεινότερον raro (ſi quando) apud ullum celebrioris notæ Scriptorem occurrit in ſenſu iſto *brevius* aut *minus quoad molem*; uſurpatur ſemper à Longino pro *humilius*, ut Sect. 9. Ἦν γὰρ τὸ αἴτημα τῦ Ἥρωος ταπεινότερον: & opponitur ſublimitati, Sect. 43. Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει. Lego igitur ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὕλης, ſine ὑποθέσεως, quæ vox forte in margine poſita fuit ad explicandam vocem ὕλης, & inde in textum errore recepta fuit: cui errori neceſſariò ſucceſſit mutatio ὕλης in ὅλης: & hanc conjecturam multum firmant ea, quæ legimus in Sect. 43. τινὰ (ſc. verba) περιέχει τῆς ὕλης ἀδοξότερα, ubi ἀδοξότερα idem valet ac ταπεινότερα. niſi quis potiùs legendum cenſeat, ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὕλης τῆς ὑποθέσεως *minùs humilis viſus eſt, quàm materia tractatûs*: nam ita loquitur Dion. Halic. (quem Noſter ſæpius imitatur) p. 68. l. 11. Ed. Francof. ἵν' ἐνλεῦθεν τῆς ὑποθέσεως τὴν ὕλην χορηγηθῶμεν.

Ib. (4) Ὡς πέφυκας] Manutius edidit πέφυκε, ſed cum MS Par. habet πέφυκας & MS Vat. 2. πέφυνας, vocem πέφυκας imprimendam curavi, quæ mihi ſignificantior paulò videtur.

Ib. (5) Πρὸς σὲ, φίλτατε, τὴν παιδείας &c.] Ita Faber ex conjecturâ, itáque MSi Par. & Vat. duo.

Ib. (6.) Εἴ γε τὸ μὲ πιθανὸν] Cum post εἴ γε in sequenti parte sententiæ occurrit ταῦτα δὲ, Emendatione opus esse sentio, nisi εἴ γε poterit reddi *quoniam:* fortasse pro εἴ γε legendum est ὅτί γε: MSi sæpissime hujusmodi errori ortum dederunt, ut in sequentibus notis docebimus.

Sect. II. (7) Γεννᾶ) γδ', φησὶ] Pro vulgato φασὶ, Editio Robort. & MSi Par. Ambr. & Vat. 2. habent φησὶ *dicit aliquis*: recte. dicit enim Longinus in fine hujus Sectionis Εἰ ταῦθ', ὡς ἔφω, ἐπελογίσαιτο ὁ τοῖς χρησομαθέσιν ἐπιτιμῶ &c. ubi singulari numero utitur, cur non igitur & antea dicebat φησὶ? usitatum est Longino citare alicujus authoris locum, & dicere φησὶ, non addito illius nomine: exempla hujus moris habemus in Sect. 4. & 29. & 44. & Sect. 9. ubi habes τινα, φήσει, τρόπον;

Ib. (8) Παρορίσαι] Hæc est lectio omnium ante Tollianam Editionum, & MSorum Par. Vat. 2. & 3. pro quo Faber conjecit legendum παρασορίσαι, Tollius vero πορίσαι: si necessariò quid corrigendum esset, legerem lubentius ἀφορίσαι, sed παρορίζειν videtur apud nostrum idem quod ἀφορίζειν significare, nempe *definire, circumscribere, determinare quatenus hâc aut illâ re uti oporteat.* Nam in Sect. 10. legimus παρώρισε τὸν κίνδυνον, *limites posuit periculo*, & paulo infra in eodem sensu παρώρισε τὸ δεινόν. Opinor vocem παρορίσαι referri oportere ad ποσότητας & καιρὸν, vocem vero συνενεγκεῖν ad ἄσκησιν & χρῆσιν. Notandum hoc in loco videtur, quod Tollius dicit MS. Par. habere πορίσαι: quod nequaquam verum est: est, fateor, vox πορίσαι in margine illius MSi, sed in textu reperitur παρορίσαι. Nescio, quo fato contigit illi (contigit tamen) semper ferè (ut rursus Lectorem moneam) errare, cum MSum hunc Parisiensem citaret.

Ib. (9) Καὶ, ὡς ἐπικινδυνότερα ἀυτὰ—— ἀσθένεια τὰ μεγάλα &c.] Primò auctoritate Robort. & MS. Par. & Vat. 1. lego αὐτὰ vice Manutiani ἂυ τὰ, deinde ad fidem Edit. Robort. & MSorum Par. Vat. 1. 2. 3. deleo vulgatum ἅτω. Hæ si recipiantur Emendationes, nihil opus est, ut cum doctis nonnullis sentiamus vocem τὰ πλοῖα excidisse post ἀυτὰ: Verba enim εἰ ἐπισκέψαιτό τις sunt subintelligenda inter κ᾽ & ὡς, voxque ὡς idem valet ac ὅτι, ut videre est in Sect. 30. Ὅτι τοίνυν ἡ τῶν κυρίων,—— κ᾽ ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι &c. Sect. 9. Ἐπιβλέπεις, ἑταῖρε, ὡς &c. Sect. 32. Διεσ᾽ηλωμένα, ὡς ὑψηλοποιὸν αἱ Μεταφοραὶ, κ᾽ ὅτι οἱ Παθητικοὶ &c. Hanc Emendationem maximâ ex parte, Lector, debes Cl. Boivino Regiæ Bibliothecæ Lutetiæ præfecto, qui addit Longinum hîc idem velle dicere, quod alio in loco dixit, nempe τὰ μεγάλα ἀσφαλῆ σ᾽ αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. Sect. 33.

Ib. (10) Τὸ ϗ κυριώτατόν τε κ᾽ αὐτὸ] Forte τὸ ϗ κυριώτατον, (subintellige hîc εἰ ἐπισκέψαιτό τις) ὅτι κ᾽ αὐτὸ &c. Tertia enim hæc videtur ratio afferri, cur Sublimitatis ars quædam sit, & esse debeat: & sic loquitur Longinus in Sect. 36. κ᾽ τὸ κυριώτατον, ὡς εἴ τις ἐκλέξας &c. particula enim ὡς ibi idem valet, quod hîc ὅτι.

Ib. (11) Κομίσαιτο Θεωρίαν] Hic locus totus deest in plerisque Editionibus & MSis: extat tamen in MS. Vat. 1. & MS. Par. sed in hoc solum occurrit σαιτο veteri manu scriptum, κομι est à nupero calamo: si legamus νομίσαιτο (ut legendum censet quidam Amicus meus) paululùm à MSi illius lectione dissentiemus, nec necesse erit legere cum Cl. Boivino ἡγήσαιτο, cum vox νομίσαιτο idem significet ac ἡγήσαιτο, *senserit*, vel *putarit*.

Sect. III. (12) Καὶ καμίνου] Tollius edidit κ᾽ μὴ καμίνου; sed abest μὴ ab omnibus Editionibus, & MSS. & quamvis Tollius dicit id extare in margine MSi Vat. 3. tamen in variis Lectionibus ex illo MSo collectis, & ad finem Tollianæ Editionis appositis μὴ non apparet.

Ib. (13) Κέρατά πω] Sic Editio prima & MSi Par. Ambr. & Vat. duo. Ma-

Manutius minus rectè edidit κεκραγ' * ἔπω

Ib. (14) Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα] Forte pro ἔτι legendum eſt ὄζι, quæ vox ad ſenſum magis accommodata eſt. Sæpius in hoc opere voces ἔτι & ὄζι confundi videntur.

Ib. (15) Μικροῖς μὲν &c.] Ita omnes Editiones & MSi, ſed cum doctiſſimis quibuſdam viris cenſeo legendum Οὐ σμικροῖς μέν, &c. Correctiorem enim habemus & pleniorem hunc Sophoclis locum apud Ciceronem in Ep. ad Att. l. 2. Ep. 16.

Φυσᾷ γὰρ ὁ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
Αλλ' ἀγρίαις φύσαισι, φορβείας δ' ἄτερ.

Ib. (16) Μεγάλως ἀπολιδαίνειν ὅμως εὐγενὲς ἁμάρτημα] Lectio Manutii—ἀπολιδαίνειν, ἁμάρτημ' εὐγενὲς minus placet: Pleraque, opinor, vitia, quæ hodiernas Longini Editiones conturbant, ab illâ Manutianâ defluxerunt: nactus enim ille MSum quendam Venetiis, non eum prorſus ſecutus eſt, ſed (ut frons ejus Editionis nos docet) multa paſſim emendavit, ſive potius pro arbitrio mutavit, ſuaſque conjecturas ubique cum MSi lectione commiſcuit. ſed Nos, quam maximè fieri poteſt, veterum MSorum lectionem ſequi in animo habemus. Notandum eſt igitur Edit. Robort. & MSum Par. hoc modo legere Μεγάλῳ (fortaſſe, pro μεγάλων) ἀπολιδαίνειν ὅμως εὐγενὲς ἁμάρτημα; & ita (excepto quod habent μεγάλως) MSi Vat. 3. & Ambr. Etiam Vat. 2, quamvis in cæteris cum Manutio conveniat, habet ὅμως. Quæ lectio MSorum proba eſt certè, ὅμως enim ſæpiſſime apud hunc auctorem ponitur non in principio, ſed in medio fere ſententiæ, ut in Sect. 11. χρὴ γινώσκειν ὅμως τὸν ῥήτορα. & Sect. 13. ὃν ἀνωφελῶς δ' ὅμως. Vitioſa Manutii in hoc loco lectio nata videtur ex eo quòd verſum hunc Iambicum eſſe cenſuit; ſed, ut Cl. Boivinus notavit, nullibi occurrit verſus Iambicus duobus Anapæſtis incipiens: Proverbium vetus potius illi videtur, quàm Verſus.

Ib. (17) Καὶ μήποτε περιϊσάντες ἡμᾶς &c.] Ita Editio Robort. & MSus quidam Fr. Porti, necnon MSi Vat. 2. Par. Elienſ. & Ambr. rectè opinor; vox enim μήποτε eſt particula dubitationis, reddique poteſt (voce δέος ſubintellectâ) *vide ne*, vel per unum verbum *fortaſſe*: occurrit enim in Sect. 44. δέος ᾖ, μήποτ', &c. & in hoc ſenſu quater à noſtro Longino uſurpatur, præcipuè in Sect 40, ubi occurrit, μὴ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε ᾖ κ' ἀμεγέθεις.

Ib. (18) Εἰς ῥοπικὸν κ' κακόζηλον] Vix opinor Longinum velle hîc ponere τροπικὸν (quod vulgo legitur) inter vitia orationis, idque opponere præcedenti voci πεποιημένῃ, quoniam ille in Sect. 8. dicit, quòd quintus ſublimitatis fons eſt ἡ τροπικὴ κ' πεποιημένη λέξις: iſtud tamen τροπικὸν Manutio debemus: Video autem Editionem Robort. exhibere εἰς τὸ ῥοπικὸν, & MSos Par. Ambr. præ ſe ferre εἰς ῥοπικόν: pro quo, Tollio teſte, MS Venet. habet ῥωπικόν. Vox ῥωπικὸν nota eſt, & ſignificat *vile*, ſive nullius pretii, quale ſunt eæ merces, quæ ῥωπαὶ dicuntur: ſed illa, quæ maximâ auctoritate freta eſt, lectio ῥοπικὸν, vera videtur, quamvis vix alibi legatur: eſt adjectivum enim factum à ſubſtantivo ῥοπὴ, *inclinatio ſive momentum lancis ad imum vergentis:* hinc ῥοπικὸν poterit ſignificare *id quod deorſum ferri ſolet*, ſive *id quod ad imum inclinat*, ſive (ut uno verbo vim hujus vocis ſatis explicem) *humile*: quod propriè opponitur præcedenti voci περιττῷ, quæ vult aliquid excellens & egregium.

Sect. IV. (19) Καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος, ὃν ἄφορος] Ita verba punctis diſtinguenda eſſe curavi, cum antea iſtud comma poſt μέγεθος deeſſet; vox ἄφορος eſt per ſe ſatis, ſignificatque *ſterilis:* præpoſitio πρὸς reſpicit ad ἱκανὸς, quæ præceſſerat: ἀνὴρ (ſubintellige πρὸς) τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς, κ', πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος. vide quæ de hâc loquendi formulâ diximus in Notâ ad voces τῇ μάχῃ, &c. Sect. 16.

Ib. (20) Ἐλάτλοσι παρέλαβεν ἔτεσιν] Omnes MSi & Editio prima iſtud ἔτεσιν, quod impreſſit Manutius, non habent: Paulò infra (ut id hoc in loco dicam) error quidam extare videtur; nam abunde ex Hiſtoricis conſtat Meſſenen non triceſimo, ſed viceſimo anno à Lacedæmoniis captam fuiſſe. Cenſet igitur Faber Longinum ſcripſiſſe κ', *viginti*, pro quo Exſcriptores librorum legerunt λ', *triginta*.

Ib (21) Τῆς τυραννίδος] Ita MSi Par. Ambr. & Vat. 3. & Editio Robortelli, vice vulgatæ lectionis τὴν τυραννίδα. Sic habes apud Herodian. l. 3. Ἀλβῖνον κεφαλῆς ἀφεῖλον *Albino caput abſtulerunt*.

Ib. (22) Τί δεῖ &c.] Ante hæc verba vulgò præcedit καίτοι, quod ſenſûs gratiâ & auctoritate Edit. pr. & MSorum Par. & Ambr. ejicio: in duobus etiam MSis Vat. τοὶ deeſt: iſtud καίτοι huc irrepſiſſe videtur ex ſequenti καίτοι γ' ἐκ τῆς Σωκράτους, &c. quod in Editione Hudſon. ab hoc loco penè duas lineas diſtat. hoc eò notandum velim, quòd in aliis Longini locis (ut in Emendat. ad Sect. 35. dicturus ſum) inveni ad eandem diſtantiam verbum ex ſua ſede in alienam tranſiiſſe: unde opinor iſtud duarum penè linearum in Edit. illâ ſpatium unam lineam in vetuſtiſſimis hujus Commentarii MSis effeciſſe: quod ſi fuerit, uſitatum eſſe ſcimus iis, qui libellum aliquem exſcribunt, errare in lineâ incipiendâ, verbumque primum ſequentis aut præcedentis lineæ ex incuriâ facere primum lineæ mediæ.

Ib. (23) Στρέψαις] Hæc eſt lectio Robort. & MSorum Par. Ambr. & Vat. 3. non μεταστρέψαις, quæ hodie legitur & apud Longinum & apud Xenophontem: hanc vocem, opinor, mutavit Manutius, ut ea vulgatæ Xenophontis lectioni conveniret: ſed Stobæus in Exc. Serm. 42. hoc citans habet στρεψάντων, &, ut dixi, MSi ferè omnes præ ſe ferunt στρέψαις, quod ſanioris, opinor, eſt ſenſûs: & μετα addi videtur voci στρέψαις ex poſtremis Syllabis ματα vocis præcedentis.

Ib. (24) Ἰταμὸν] Vulgatæ Editiones ſequuntur Manutianam, quæ prima διόπερ Ὅμηρος τὸν in textum induxit: at iſta 3 verba deſunt in Edit. primâ & in MSS. Par. Ambr. & Vat. 2. & 3. Manutii hinc error natus videtur, quòd putârit caſum nominativum oportere præcedere vocem φησὶν, & quòd cognoverit ſequentia verba eſſe Homeri; ſed de uſu vocis φησὶ ſine nominativo vide Emendationem ad verba, γλυκὺ) γδ, Φησί. Sect. 2. Porro notandum eſt Tollium legere hîc πρὸς τὸν ἰταμὸν, & Schurz. περὶ τῷ ἰταμῷ——uterque malè: φησὶν enim ſignificat hîc non *dicere* ſimpliciter, ſed *vocare*; ſic habes in fine Sect. 9. ὃς ὁ Ζωΐλος ἔφη χοιρίδια κλαίουσα. & in Sect. 32. τῷ κεφαλῷ αὐτῷ φησὶν ἀκρόπολιν.

Sect. V. (25) Ἄπαυλα μύτοι τὰ ὄντως ἄτεμνα] Sic legendum eſt auctoritate MSorum Par. Ven. Ambr. & Edit. primæ; Manutius poſt ἄπαυλα vocem ταῦτα in textum inſeruit, quæ hîc planè otioſa eſt, niſi ἄπαυλα cum ultimo verbo præcedentis Sect. αἰῶνα conjungatur.

Ib. (26) Ὅθεν ἐπίφορον] Tollius illud ἐπίφορον in ἐπίφορα verti voluit: quia ſubſtantivum τὰ κάλλη præcedit: ſed illum fugit, Longinum paſſim ferè hoc modo loqui ſolere: habemus (e. g.) in Sect. 1. ἐξοχή τις λόγων ὄντι τὰ ὕψη. & Sect. 32. Ἡ χρῆσις τῶν τρόπων, ὥσπερ τ' ἄλλα πάντα καλὰ ἐν λόγοις, παραγωγὸν ἀεὶ πρὸς τὸ ἄμετρον, & in fine hujus ipſius Sect. occurrit τοιοῦτον πᾶς γὰρ αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἱ ἐκβολαὶ γὰρ τὰ παθητικά.

Sect. VI. (27) Ἐσὶ ὦ, ὦ φίλος,] Ita MSi Par. El. Ambr. & Vat. 3. necnon Editio Robortelli; Editio Manutii habet ἔσαι ὦ, ὦ φίλος: ſed iſtud φίλος in φιλότης verſum eſt à Fabro: malè, opinor; cur non enim dici poteſt ὦ φίλος, cum dicat Hom. Il. γ. v. 277. πάτερ Atticè (ut ibi notat Didymus) pro

pro ἥλιε? Imò cum occurrat apud Theocr. Idyll. 1. v. 149 ——θᾶσαι, φίλῳ, ὡς καλὸν ὄσσε? Sect. VII. (28) Φανλασίαν ἔχοι τε ταύτῃ] Sic MS. Vat. 3. cui & MS. Par. convenit, nisi quòd pro ταύτῃ habet ταύτη: Editio pr. legendum præbet ἔχοι τε *, ut videatur ταύτην vel alia aliqua vox deesse: in Vossiani libri margine pro variâ lectione fuit ἔχοι τοιαύτῃ. Vulgata lectio ἔχουλα, à Manutio profecta, cum sequentibus verbis non benè cohæret.

Ib. (29) Παράσημα] Sic Manutius, sed MSi Par. & Vat. 2. 3. necnon Editio Robort. habent ἀνάθημα, quæ vox, cum ab ἀνατίθημι *erigo* derivatur, cur non poterit significare *elevatio*, sive *erectio animi?*

Ib. (30) Πίπλη δ', ἂν τὸ &c] Vox τὸ significat hîc αὐτὸ, (de quâ re vide quæ dixi in Emend. ad Sect. 10.) nisi malis legere ἂν αὐτὸ, MS. enim Par. habet ἄνδ' τὸ.

Ib. (31) Κατεξανάσασις] Ita Editio pr. & MS. Par. & Ambr. & hanc lectionem illâ meliorem duco, quam edidit Manutius κατεξανάσησις, & quæ, fatentibus doctissimis quibusdam viris, non alibi reperitur: Non igitur opus est, ut cum vel Fabro vel Daciero, ignotum novi verbi sensum venemur, cum usitata vox κατεξανάσασις derivatur à κατεξανίσαμαι *contra aliquem insurgo*, sive *alicui resisto*: de sensu loci vide quæ dixi in Notâ ad hanc vocem.

Ib. (32) Λόγων ἕν τι] Delevi comma post λόγων, ut ad sequentia verba τῆς αὐτῆς respiciat, eoque sensus sit clarior: idemque faciunt Edit. nonnullæ.

Ib. (33) Ὡς κρίσις] Forte legendum est ὡς κράσις, quam conjecturam mihi suggerit particula ὡς, quæ ante κρίσις otiosa est, opinor; rectè verò dicitur κράσις ἡ ἐξ ἀσυμφώνων *discordium sonorum mixtio*, quo modo Longinus dicit Sect. 28. ἂν μὴ ἔχῃ φυσῶδές τι κἀ ἄμετρον, ἀλλ' ἡδέως κεκραμμένον, & Sect. 39. τῇ πρὸς ἀλλήλας κράσει (MS. El. κράσει) κἀ μίξει τῶν συμφωνίας. Quod ad loquendi formulam attinet κράσις ἡ ἐξ &c. habemus exemplum ejusdem apud Theophrastum, qui dicit ἡ κρᾶσις ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος *temperamentum aëris*.

Sect. VIII. (34) Καὶ ἔδοξεν αὐτῷ] Emendatione hîc opus est; claudicat enim sententia, cui mederi potest istud κἀ deletum: vel, si κἀ retineatur & cum Cl. Tollio verbum aliquod post ταῦτ' ἄμφω excidisse suspicemur, opinor id non fuisse (ut ille censet) ἐνόμιζε (quis enim dicit νομίζειν ὡς?) sed ἐποίησε: ita enim Longinus loquitur Sect. 10. καθάπερ ἕν τι σῶμα ποιεῖν.

Ib. (35) Ἐμπαθὲς τὰ ὕψη ποτὲ συντελεῖν] Faber legendum censet ἐμπαθὲς ἐς τὰ ὕψη &c. & certè sic loquitur Longinus in initio Sect. 39. συντελεσῶν εἰς τὸ ὕψος: sed vox συντελεῖν sine præpositione reddi potest *contribuere*, vel *conficere*.

Ib. (36) Μεγαλήγορον &c.] Forte ὅτι addi debet auctoritate Editionis primæ; certè subintelligi debet.

Sect. IX. (37) Τίνα, φήσει, τρόπον] Ita Editio Robortelli & Manutii, pro quo MS. Vat. 2. habet φήσεις. istud φήσει τὶς, quod edidit Tollius, à Fr. Porto profectum est, sed vox φήσει per se sola significat *dicet aliquis*, de quo vide quæ dixi in Emendatione ad voces γλυκάται γὰρ, φησὶ, in Sect. 2.

Ib. (38) Ἐτέρωθι, τὸ &c.] Tollius jubet legere ἐτέρωθι, ὅτι τὸ &c. sed malim subintelligere vocem εἶπε in hâc sententiâ.

Ib. (39) Ὡς ἔχειν δεῖ] Ita Editio prima; cui opinor (ut solet) consensisset MS. Par. nisi in hoc loco infeliciter hiâsset: minus recta est lectio Manutii & MSorum, qui istud δεῖ omittunt.

Ib. (40) Ὁ ᾧ πῶς μεγεθύνει] Manutius habet ὑπερμεγεθύνει sine interrogatione: sed πῶς sine ὑπὲρ extat in MSo Par. & omnibus, præter Manutianam, Editionibus.

Ib. (41) Ἀψυχίας ἵπποι] Ita MSi Vat.

Vat. 2. & 3. & Ambr. necnon Editio Robortelli & vulgatæ Homeri editiones: Manutius verò hîc impressit ὑψαύχενες: sunt vero equi ὑψηχέες, ὧν ὑψοῦ ὁ ἦχος ἥκει τῆς πολῶν, vel quorum (ut cum Virgilio loquar)

——sonitu quatit ungula campum.

Ib. (42) Ἀμφὶ δ' ἰσάλπιγξεν] Inter hunc versum & sequentem ponitur in posterioribus Edit. Longini κ', notantque Interpretes primum versum, nonnihil mutatum, inveniri apud Hom. Il. φ. v. 388. sequentes verò versus inveniri in Iliad. υ. v. 61. &c. sed opinor Longinum tum primum versum tum sequentes ex eodem loco, nempe ex Iliad. υ, citâsse, aut saltem putâsse eos omnes in uno loco extitisse; deest enim κ' in MS. Vat. 2. & in Edit. Robortelli & Manutii. (Fr. Portus eam particulam primus ex conjecturâ in textum inseruit:) & in iis, quibus Longinus hunc Homeri locum paulo infrà laudat, planè videmus eum hos omnes versus unà conjunctos putâsse; πάνθ' ἅμα ἠεροειδὲς, φάος, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα &c. ubi enim sunt ἠεροειδὲς & τὰ ἀθάνατα, si primum versum ab illâ Deorum pugnæ, quæ in sequentibus versibus occurrit, descriptione sejungas? Videamus igitur annon in vulgatis Homeri editionibus Iliad. υ. ante versum 61. interponendus sit iste versus Ἀμφὶ δ' ἰσάλπιγξεν &c.

Ib. (43) Πλεῖ' ἄλλως εἰ μὴ] In hac lectione conspirant MSi Vat. 2. & 3. Ambr. & Editio prima; sed Manutius (ex ingenio, non ex MSo, opinor) habet ἀλλ': Tolliana lectio est πλεῖ' εἰ μή.

Ib. (44) Παυλάπασιν ἄθια] Delevi κ' otiosam particulam ante παυλάπασιν auctoritate MSi Vat. 3. & Editionum Robort. & Manutii: primus eam F. Portus ex errore (ut videtur) typographico edidit.

Ib. (45) Ἄκηρατον] Petra conjecit legendum esse ἀκήρατον *immortale*, quæ lectio bene respondet ei, quod paulo infra in loco Homeri citato legitur, ἀθανάτοισι: habet etiam MS. El. in margine ἀκήρατον.

Ib. (46) Καὶ κορυθαὶ] Hunc versum addidi, secutus MSos duos Vat. & Ambr. & El. & Editiones Robort. & Manutii: interque 3um & 4um versum delevi κ', eâdem ferè auctoritate fretus; quam particulam Tollius primus in textum induxit: quamvis ille versus κ' κορυθαὶ non in illo Homeri loco appareat, & quamvis versus βῆ δ' ἰλαφὺν separati sint apud Homerum à prioribus 3bus versibus, tamen tutius esse reor Longinum ad fidem optimorum MSorum & Editionum ob oculos legentium ponere: fortasse memoriter hæc citavit; certè id quod scripserit Longinus, non quod scribere debuisset, Editoris est exhibere.

Ib. (47) Κατὰ τὴν ἀξίαν ἐχώρησε] Ita MSi duo Vaticani, Ambr. & Editio Robort. nec aliter ferè MS. El. qui habet ἐχώρισε: illa vulgata vox (quæ Manutii est) ἐγνώρισε minus valet, quia ἐγνώρισε & ἐξέφηνε synonyma sunt.

Ib. (48) Καὶ τῆς ἀνθρωπίνων] Potius cum Tollio legendum est κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων *de rebus humanis*; sic enim κατὰ cum Genitivo significat, ut Stephani Thesaur. consulentibus patebit.

Ib. (49) Νὺξ ἄπορος αὐτῷ] Ita se habent MSi duo Vat. Ambr. & El. in margine; item Editio Robort. & Fr. Portus eam vocem protulit ex suo MSo: idem significat ἄπορος νὺξ, quod paulò infrà ἄπορον σκότος; vulgata vox ἄπαρος non concinnè satis ad noctem referri videtur: Notandum est hîc αὐτῷ idem significare ac παρ' αὐτῷ *apud ipsum*, sc. Homerum, sic enim noster loqui solet. Sect. 15. ἐπὶ τῷ Καστάνοραs αὐτῷ.

Ib. (50) Οὐ γὰρ ἄλλ' ἢ] Ita MS. Par. & Editio Robort. pro vulgatâ ἄλλο ἤ: ἄλλο verò æquè ac ἀλλὰ vocalem ultimam ante sequentem vocalem amittere solet.

Ib. (51) Τοῖς ἐν τῇ ἀληθείας &c.] Ita Editio pr. & omnes MSi: sed Manutius illud ἐν omisit.

Ib. (52) Περὶ τὰ ἴδια μέτρα] Ita Editio Robort. & MSi duo Vat. El. Ambr. Ven. necnon Par. dicat licet falsò

Tol-

Tollius in hoc posteriore legi τῆς τ' ἀϊδνὰ τίλματα: quippe erravit ille (ut passim solet) in hoc MSo citando: τὸ μίτρον hîc significat *limes, terminus*, qualis est Oceano litus. Vulgatum τέρμαν à Manutio profectum est.

Ib. (53) Καὶ ἀπίστοις πλάνῃσι] Multum suspicor legendum esse πλάνοις, cui fidem facit sensus loci, quem mea hîc versio Latina exhibet.

Ib. (54) Κατὰ τὴ ἀκμὴν] Manutius legit ἀπαυμὴν, quæ vox significat *remissio vigoris*, ut videre est paulò infrà, cum dicitur ἡ ἀπαυμὴ τῦ πάθους——ἐς ἧβον ἐκλύει: qui sensus planè contrarius est ei, quem hîc quærimus; præcedit enim κμὴ *post*, sequi igitur debet τὴ ἀκμὴν *vigorem*: & hanc lectionem servant MSi Par. & Vat. 3. & El. item Editio Robortelli: vulgata lectio Manutii est, quem cum omnes posteræ Editiones secutæ sunt, errores etiam ipsius vulgatos fecerunt.

Ib. (55) Ἐκ Κίρκης] Ita Manutius, Edit. pr. & MSi Par. aliique, opinor, omnes: sed ἐκ in ἐν mutavit Faber (quem Tollius secutus est) ut sit *in domo Circes*: sed notandum est ἐκ idem aliquando significare ac ἐνὸ, monente Stephano in suo Gr. Thesauro, qui hæc exempla profert ex Herodoto ἐκ φύσιος δοθείς, & ἐκ Περζάων πρωτεύοντας.

Ib. (56) Ἄσσον] Post hanc vocem Tollius addidit ex ingenio Οὐσσία, (qui proculdubio hîc subintelligendus est) contrà omnium librorum tam scriptorum quàm impressorum fidem: hoc, opinor, scribere est, non edere.

Sect. X. (57) Ἔχομεν] Ita Robort. & MSi Par. & Ambr. pro quo Manutius habet ἔχομεν.

Ib. (58) Ὁ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ τῶν ἀκρωτηρίων τῆς λημμάτων, ὃ ἢ &c.] Sic edendum curavi secutus auctoritatem MSorum. Primò editio Robort. & MSi Vat. duo, & Par. El. & Ambr. habent ὁ μὲν——ὁ ἢ, non (ut Manutius legit) τὸ μὲν——τὸ ἢ: voces verò ὁ μὲν——ὁ ἢ significant, *partim, partim*, ut videtur in N. T. Matth. 13. 8. & 23. ὁ μὲ ἑκατὸν, ὁ ἢ ἑξήκοντα, ὁ δὲ τριάκοντα. Porrò pro vulgatâ lectione τῆς λημμάτων τὸν ἀκρωτηρίων (quæ ex Manutio profecta videtur), in omnibus MSis, itemque in Editione Robort. verba leguntur hoc ordine τῇ ἐκλογῇ τὸν ἀκρωτηρίων τῆς λημμάτων, ubi si sana vox esset ἀκρωτηρίων, locum sibi non aptum occupasset: Faber conjecit legendum esse τῆς ἀκρῶν λημμάτων, sed Tollii conjecturæ magis placet, qui legit τῆς ἀκρωτάτων λημμάτων, ad lectionem codicum accommodatius: Certè Emendatione hîc opus est, quia hæc Longini oratio non de quovis *lemmate*, sed de optimis & maximè sublimibus instituitur; sic paulò infrà de Sappho loquitur, τὰ ἄκρα αὐτῆς (sc. λημμάτων) καὶ ἐπιτετευγμένα ἐστὶ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς ἄλληλα συνθῆσαι: sic etiam in Sect. 11. Longinus huc respiciens dicit ὁ συγγραφεύς τις ὧν ἐπεῖνο τῆς ἄκρων λημμάτων, καὶ εἰς ἑνότητα συνάγειν: & in fine hujus Sect. ἡ λῆψις, ὡς ἔφην, τῆς ἄκρων, καὶ ἡ εἰς ταυτὸ συναίρεσις ἀπεργάσατο τὸ ὄγκιον. quæ posteriora verba ad hunc locum referri debent, probantque Longinum scripsisse ἄκρων vel ἀκρωτάτων. verum enim non est istud ὡς ἔφην, ubi simile quid hîc non legatur.

Ib. (59) Πῶς δὲ τὸ ἀρτίως] Ita omnes Editiones & MSi: sed Faber legendum conjecit πῶς δὲ ταύτῃ τὸ ἀρτίως &c: quod nollem factum. Longinus enim voce ὁ pro αὐτὸς vel ὅτι per omnes illius articuli casus utitur: sic in Sect. 4. occurrit καὶ τὸ (i. e. τῦτο,) τὸ ἀνεψιὰν &c. Sect. 7. ἂν τὸ (i. e. ἀυτὸ) συνεχὲς ἀποκοπῆς. Sect. 16. ὀλίγα τῆς, i. e. τῶτων. Sect. 28. τῇ (i. e. ταύτῃ) τὸ ἐκ τῆς διαφράσεως διαχέαμεν ἐυπέλειαν. Et Sect. 43. τὸς τῶτων (aliàs τῆς) ὅτι παῤῥωτάτω &c.

Ib. (60) Φαίνεταί μοι χὴν] Post tot viros doctissimos hanc Oden velle emendare, vereor ne mihi non concedatur: sed vetustissimi MSi Par. aliorumque MSorum vestigia secutus multa hîc emendanda censeo: nam pro vulgato χαῖν MSi Par. & Ambr. habent χῆν,

νῶ, quam lectionem etiam Voſſius protulit ex Apollonio Alexandrino in Grammaticâ; notavit item Joh. Grammaticus in ſuo de Dialectis tractatu κῆνῶ Æol. dici pro ἐκεῖνῶ. fortaſſe tamen legendum eſt τῆνῶ pro ἐκεῖνῶ, quæ vox Æolicè ſcribentibus uſitatior eſt.

Ib. (61) Ἔμμεν' ἢ μὴν, ὅς τις.] Ita Manutius; ſed cum Editio pr. habet Ἐμπρέπων ἥρως, ὃς &c. & cum Vat. duo habent Ἐμμένον ἥρως τις, cumque MSi Par. & Ambr. & El. habent Ἐμμένων ἥρως τις, legendum omnino cenſeo cum Cl. Voſſio Ἔμμεν' ὠνὴρ, ὅσις &c. vox ὠνὴρ Æol. dicitur pro ὁ ἀνὴρ, ut Corinthus in tractatu ſuo de Dialectis notavit ὤλλῶ legi pro ὁ ἄλλῶ; & in Theocrito Ὤδωνις legitur pro ὁ Ἄδωνις: & Herodot. l. 1. c. 162. dicit ὄτῶ ὠνήρ.

Ib. (62) Ἀδὺ φωνέσας] Ita Edit. prima & MSi Vat. duo, & φωνέσας Æol. dicitur pro φωνέσης: Manutiana lectio ἀδυφώνῳ σεῦ non placet, quia Adjectivum ἀδυφώνῳ & Participium γελώσας non bene copulantur. Interim MSi Par. & Ambr. habent ἀδυφων σαις, quod Cl. Boivinus vertere jubet in ἀδὺ φωνᾶσαι σ': ſi hæc conjectura recipiatur, legendum eſt paulò infrà γελαῖς pro γελᾶν.

Ib. (63) Καὶ γελώσας] Ita Manutius, ſed MSi Par. & Vat. duo habent γελαῖς, quod Voſſius putat ſolvi debere in γελαΐς. Tamen multum dubito an metrum hîc ſe ſatis tueatur; nullibi enim, opinor, α ante vocalem ſequentem longa eſt. Editio pr. habet κ' γελᾶς δή, quæ lectio ad veritatem nos poteſt ducere; legendum enim cenſeo, κ' γελαῖς δή: & vox γελαῖς eſt vel præſens Indicativi, (reddique poteſt *Et rides ſanè*, poſito puncto poſt verbum ὑπαχθεῖς) à γέλαιμι, quod teſtatur Euſtath. in Hom. Ed. Rom. p. 613. l. 21. Æolibus, Lesbiis præſertim, in uſu fuiſſe pro γελάω: vel eſt modus Infinitivus, & copulatur per κ' voci præcedenti φωνᾶσαι, quam legendam cenſet Boivinus; nam γελαῖς (pro γελᾶς, antiquo more ι non infra ſcripto, ſed poſt α in verbum inſerto) ponitur Æol. pro γελᾷν: ſic idem Euſtathius p. 1756. l. 10. monet Æol. dici φιλεὶς & νοεὶς pro φιλῶν & νοῶν: ſic ν in aliis vocibus iidem vertunt in σ, ut legitur μεὶς, ἦκομες, ἀιὲς pro μὴν, ἦκομεν, ἀιὲν: imò notant Corinthus, J. Grammaticus, & Jac. Zuingerus, ſi quâ his de Dial. ſcribentibus fides eſt, inveniri apud Æolas γελαῖς, πειναῖς, φερνεῖς pro γελᾷν, πεινᾷν, φερνεῖν.

Ib. (64) Τό μοι τὰν] MSi Par. & Vat. duo habent τὸ μὴ ἐμὰν, quod Tollius contrahit in μήμὰν: Interim MS Ambroſ. legit τό μοι ἐμὰν, & Edit. Robort. habet μοι, quamvis illîc deſit ἐμὰν, unde non diſplicet illa Cl. Boivini lectio τό μοι 'μὰν.

Ib. (65) Ὡς γὰρ ἴδω σε, βερχέως με φωνᾶς] Hæc eſt lectio Editionis primæ, nec aliter MSi Par. El. & Vat. duo, niſi quod pro ἴδω σε, habent hi MSi σ' ἴδω: habet etiam MS Ambr. ὡς γὰρ σ' εἴδω, βερχέως με φωνᾶς: unde legendum cenſeo ὡς γὰρ εἴδω σε, βερχέως με φωνᾶς· vox βερχέως Æol. dicitur pro βραχέως, ut θερσέως pro θρασέως, notante Joh. Grammatico: & σερτὸς pro σρατὸς profert Jac. Zuingerus, occurritque apud Theocr. τετόρων pro τεσσάρων, & Schol. in Nicand. dicit ἀγμὸς, ὄγμῶ μεταθέσει τοῦ α εἰς ο Αἰολικῶς, κ' ὑπερθέσει τοῦ τόνου. nec quenquam moveat, quòd dicitur εἴκει με pro εἶκει εἰς ἐμὲ; dicit enim Sophocles ἦλθες τάφον, pro εἰς τάφον, & Poetæ frequenter præpoſitiones omittunt: præterea per vocem βερχέως intelligo idem, quod ſignificant voces ἐν βραχεῖ, *repente*: nec Manutii lectio, nec conjectura Tollii mihi placet, quia βρόχῶ vel βρόγχῶ locum hîc habere non poteſt, ſi cum MSis mox legamus κἀν μὲν γλώσσᾳ ἴαγε: quæ verba ſatis nos docent vocem Sapphûs per guttur ejus veniſſe, ſed in linguâ fractam eſſe: porrò Plutarchus

tarchus videtur innuere vocem φωνᾶς in hâc Ode olim extitiſſe, quum in vitâ Demetrii enumerat inter ea, quæ Sappho acciderant, τὴν φωνὴν ἴαχεαξ.

Ib. (66) Ἔτ' ἔικει] Ita MSi Par. Ambr. & duo Vat. Æol. pro ἤικει, vel pro verbo antiquo ἴκει.

Ib. (67) Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσ' ἐάγ', ἐν ὔ λεπτὸν &c.] Ita Manutius, & videtur vox ἐάγ' ab ipſo poni pro ἐάγη, & ἐν Æol. pro εἰς: ſed multum aliter ſe habent MSi: MS enim Par. habet ἀλλὰ καὶν μῦ γλῶσσα ἔαγε, λεπτὸν δ' (non σίσιγε, ut falsò teſtatur Voſſius): & MSi Vat. duo habent ἀλλὰ καὶν μῦ γλῶσαν ἔαγε, λεπτὸν δ': ex quibus MSis legendum cenſerem ἀλλὰ καὶν (pro κἠν) μῦ γλώσσᾳ ἔαγε, λεπτὸν δ', &c. ſi ſatis conſtaret vocem ἔαγε poſſe uſurpari pro *ſe fregit*, & vocalem α in eadem voce poſſe produci Poëticâ licentiâ: neutra quidem res exemplis apud Poëtas, opinor, caret: certè in Sect. 3. perf. κέκραγα primam vocalem α longam habet, Νῦν δ' ὅ κέκραγά σω τὸ γενναῖον μέλος: & ultima vocalis in voce γλώσσᾳ corripi poſſe ante ſequentem vocalem nos docet illud Hom. in Il. l. 1. v. 16. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.

Ib. (68) Ὀππάτεσιν] Ita MSi Par. & Vat. duo. & El. & Ambr. quod Æolum magis proprium eſt, quàm Manutiana lectio ὀμμάτεσιν.

Ib. (69) Ὄρημί βομβεῦσ—— εν δ' ἀκοαί μοι] Ita Manutius; ſed Ed. prima habet ὀρῶμι * * κ' ἀπιβομβεῦσιν δ' ἀκυαὶ *, & MS Vat. 2. habet ὄρημι ἐμπρομβεῦσι δ' ἀκυαὶ: Vat. verò 3, & MS. Par. ὀρῆ μὴ ἐμπρομβεῖσι δ' ἀκυὲ: unde conjecturâ legendum cenſeo ὄρημ' ἐμπρομβεῦσι δ' ἀκυὲ. Vox ἀκυὲ videtur Æol. dici pro ἀκυαὶ, ut Simonides apud Clem. Alexandr. Edit. Heidelb. p. 211. l. 48. dicit Æol. νέειν pro ναίειν, & apud eundem dicit Democr. γέα pro γαῖα, unde γεάοχος pro γαιάοχος legitur apud Pindarum Olymp. Od. 13. Porrò ἐμπρομβεῦσι dicitur Æol. pro ἐμπρομβῶσι, ut θορυβεῦσι occurrit apud Theocr. Idyll. 21. v. 5. pro θορυβῶσι.

Ib. (70) Καδδ' ἰδρῳὼς ψυχρὸς χέεται.] Multum ab hâc Manutii lectione differt illa MSorum & Editionis primæ: habent enim MSi Par. & duo Vat. ἴκα δέ μ' ἰδρὼς ψυχρὸς κακχέεται, niſi quòd Vat. 2. legit ἔκ δέ με &c. Editio verò pr. habet ἔκ ὔ μεῦ ψυχρὸς ἰδρῶς ἔκχέεται. Neutra lectio ſana eſt: at iſta vocalis ε in MSorum lectione ἴκα ὔ planè nata eſt ex ultimâ literâ præcedentis vocis ἀκυὲ.

Ib. (71) Πᾶς ἀγρεῖ] Ita Editio pr. & MSi Par. Ambr. El. & Vat. duo. ἀγρεῖ dicitur Æol. pro αἱρεῖ. ſic Heſychius dicit καταγρεῖ, καθαιρεῖ. Et (ut notavit Voſſius) ipſa Sappho apud Apollonium Alex. in Grammaticâ ſic locuta eſt, ὅτα πάννυχος ἄσφι καταγρεῖ.

Ib. (72) Χλωροτέρα] Ita MSi Par. & Ambr. & Ed. prima.

Ib. (73) Τεθνάκην δ' ὀλίγῳ 'πιδεύσην] Ita MSi Par. & Ambr. à quibus MSi Vat. duo & El. non aliter differunt, quàm quod 'πιδύκην aut 'πιδύην exhibent: Editio prima habet ὀλίγῳ δέω, κἦν. Sed ea lectio, quam imprimendam curavi, mihi, (uti Clar. Boivino) veriſſima videtur. τεθνάκην Æol. dicitur pro τεθνάναι, & ὀλίγῳ 'πιδύσην pro ὀλίγου ἐπιδύσειν, vel ἐπιδήσειν.

Ib. (74) Φαίνομαι ἄπυς] Iſta vox ἄπυς deeſt in omnibus MSis & in Editione primâ: à Manutii conjecturâ videtur profecta eſſe.

Ib. (75) Ἐπεὶ πένητα——] Opinor Longinum non plus ex iſtâ Sapphûs Ode citaſſe, quàm quod jam habemus; reliqua enim Odes pars non (ut conjicere eſt) amplius illa, quæ amantibus accidunt, mala deſcripſit: videtur Sappho in ſequentibus velle ſe conſolari, aut potius fortem animum contrà Fœminæ illius amatæ injurias gerere. Imò dubito an Longinus ſuo Commentario inſeruit illa Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα: ſunt Sapphûs verba, ſed forte ab aliâ, quàm Longini manu, huc

profecta. Tandem libet ob oculos lectoris totam Oden eo modo, quo legendam cenſeam, ponere.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν' ὠνὴρ, ὄστις ἐναντίος τοὶ
Ἰζάνει, κ' πλασίον ἀδὺ φωνε-
-σαι σ' ὑπακούει,
Καὶ γελαῖς ὁἠ ἰμερόεν· τό μοι 'μὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτοάσεν·
Ὡς γὰρ ἔδω σὲ, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔτ' εἴκει,
Ἀλλὰ κάν μ' γλῶσσα ἔαγε· λεπτὸν δ'
Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιῤῥομ-
-βεῦσι δ' ἀκουέ·
Κὰδ δ' ἰδρὼς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
Παῖσ' ἀγρεῖ, χλωροτέρα δ' ποίας
Ἐμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύης
Φαίνομαι ἄπυστος.

Ib. (76) Μὶν τοιαῦτα] Sic Edit. pr. & MSi Par. & Ambr. non ut Manut. τὰ τοιαῦτα.

Ib. (77) Θαῦμ' ἡμῖν κ' &c.] Ita Manutius, Robort. & MSi: ſed Faber pro ἡμῖν legendum cenſuit ἢ μὴν ſanè: quo enim pacto (inquit ille) ἡμῖν cum ἡμετέρησιν ſtabit? cui reſpondi poteſt, κ' eſſe particulam copulativam, & hanc eſſe conſtructionem verborum, τοῦτο ἢ μέγα θαῦμ' ἡμῖν κ' ἡμετέρησι φρεσίν.

Ib. (78) Παυσὶ οἶμαι] Vox μὴν, quæ Manutii Edit. adhæret, abeſt à MSis Par. Ambr. El. Vat. 3. & Edit. primâ.

Ib. (79) Πλέον ἄνθος ἔχει τὰ λεγόμενα ἡδέως] Ita cum MSis Par. Ven. Vat. 2. & 3. & Editione primâ cenſeo legendum, ut ſenſus ſit, *magis habent floridum aliquid hæc, quæ tam dulci modo dicuntur:* Sic enim Sect. 35 (ut probaturus ſum ibi) dicit Longinus πλέον ἔχει τὸ περιττὸν ἐν πᾶσι, κ' μέγα κ' καλὸν: & ita Hermogenes de Ideis, l. 1. πλέον ἔχει τὸ φαιδρὸν κ' ἀκμή. & cur non tam ſana eſt lectio τὰ λεγόμενα ἡδέως, quàm illa Longini Sect. 28. ἡδέως κεκραμένον? Vulgò legitur—κ' ἡδέος, quam lectionem Tollius ſic ex conjecturâ emendat, πλέον ἄνθους ἔχει τὰ λεγόμενα, ἢ ἡδέως: cui conjecturæ nihil habeo quod opponam, præter MSorum omnium auctoritatem.

Ib. (80) Ἐμποιοῦσα μεγάθη ξυνοικονομούμενα] Sic imprimendum curavi, quia Edit. pr. & MSi Vat. duo, Ven. & Ambr. itemque MS. Par. (dicat licet Tollius ibi legi ξυσκονούμενα) habent ξυνοικονομούμενα i. e. *unà diſpoſita:* Longinus Sect. 1. habet τὴν τῶν πραγμάτων τάξιν κ' οἰκονομίαν. & in Sect. 11. dicit εἴτ' (ſubint. δεῖ) ἐποικονομίαν ἔργων κ' παθῶν: Vulgata vox ξυνοικοδομούμενα Manutii eſt, opinor, ex conjecturâ: parum verò ille videtur ad ſenſum loci attendiſſe; vox enim μεγάθη ſemper apud Longinum de ſublimitatibus orationis uſurpatur: prorſus autem aliter accipiunt interpretes, qui eam reddunt *magnificas ſubſtructiones:* fefellit eos, puto, ſequens vox ξυσταχισμένα, quæ non hîc in proprio ſenſu de muris conſtructis, ſed metaphoricè de exædificatione verborum dicitur. Ut mea hujus loci verſio ſatis ſe tueatur, notandum eſt τὸ ὅλον adverbium eſſe *omnino*, & ἐμποιοῦσα numeri pluralis accuſativique caſûs ſequi verbum κυμαίνεται.

Sect. XI. (81) Ἢ πραγμάτων] Hæc verba delenda eſſe cenſeo: videntur mihi fuiſſe olim in margine poſita ad explicandam vocem paulo infra ſequentem ἔργων.

Sect. XII. (82) Πράγμασιν ὄρεων κ' τόπων.] Fr. Portus conjecit legendum πράγμασι μορίων κ' τόπων: cujus conjecturam probat Tollius, addit verò etiam τύπων pro τόπων legendum eſſe. μορίων placet, quia in Sect. 10. Longinus dicit πράγμασι φύσει ξυνεδρεύει τινὰ μόρια ἢ ὕλαις ξυυπάρχοντα. ſed vox τόπων non mutanda eſt. Editiones Robort. & Manutii, omneſque MSi vulgatam lectionem exhibent.

Ib. (83) Τὸ κατεσκευασμένον] Ita Robort. & MSi Par. Ambr. & Vat. 3. vulgò legitur τὸ κατασκευαζόμενον.

Ib. (84) Ἀποσείνυσιν] Iſtud κνυσιν eſt Manutii, deeſt vero in omnibus aliis Cod.

Ib. (85)

Ib. (85) Καίειν τε ἅμα κ᾽ ἀχρεπάζειν] Ita omnes Edit. & MSi: ſed emendare rem ſanam voluit Tollius, ideóque edidit καίων & ἀχρεπάζων, neſcius verba δεῖ τὸ paulò ſuprà præcedere verbà καίειν & ἀχρεπάζειν.

Ib. (86) Ἀμφιλαφής τις] Ita MSi Par. & Vat. 3.

Ib. (87) Καὶ δεικληρεύμενον ἄλλοτ᾽ ἀλλοίως] Ita MSi Par. Ambr. El. & Vat. 3. itemque Ed. prima.

Sect. XIII. (88) Τοιούτῳ τινὶ χάϊματι.] Hæc eſt lectio MS Par. à quâ non recedunt MSi Ambr. & Vat. 3. niſi quod hic ϙχήματι, ille vero χήματι habet.

Ib. (89) Τὸν τύπον] Iſthæc duo verba [τ τύπον] planè delenda: nata autem ſunt ex gloſſemate [τ τύπον], quod appoſitum fuerat illi voci τὰ ἐν τῇ, &c. i. e. *locum, qui in Politiâ Platonis legitur:* Sic infinitæ corruptelæ factæ ſunt in genere librario. Faber.

Ib. (90) Μὴ κατολιγωρεῖν] Ita MSi Par. Ambr. El. & Vat. duo, necnon Edit. prima; vulgata lectio κατολιγωρῆσαι non ſatis placet.

Ib. (91) Ῥῆγμ᾽ ὄζει γῆς ἀναπνεῖν] Cum MSi Par. Ambr. & Vat. 3. itemque Editio prima habent ἀναπνεῖν (non ut vulgò legitur ἀναπνέον), vocem ῥῆγμα in ῥῆγμ᾽ mutavi, ut appareat verſum hîc eſſe Iambicum trimetrum: vox ἀναπνεῖν ponitur Atticè pro ἀναπνέον, eo modo quo (monente Cl. Maittaire) occurrunt δεῖν & δοκεῖν pro δέον & δοκέον apud Phavorin. Etymol. p. 189. l. 35. Moſchop. p. 186. & Suid. Νείλεως, Νεόλεως, χεράσει τῷ ε κ᾽ ο εἰς τὴν ει ὁμοίως τῷ Κλειτένης, δέον δεῖν.

Ib. (92) Αὐτόθεν ἐλκύμενα &c.] Manutius inter has duas voces particulam κ᾽ injecit, ſed rectè abeſt ab Edit. pr. & MSis Par. Ambr. & Vat. 3.

Ib. (93) Μόνος Ἡρόδοτος Ὁμηρικώτατος ἐγένετο;] Tollius ex conjecturâ edidit Οὐ γὰρ μόνος — ἐγένετο· ſed cùm voces οὐ γὰρ ab omnibus Editionibus & MSis abſunt, illas delevi; præſertim cùm, additâ poſt ἐγένετο interrogationis notâ, ſenſus loci ſe ſatis tuetur.

Ib. (94) Εἰ μὴ τὰ * ὑπ᾽ Ἰνδῶν κ᾽ οἱ περὶ Ἀμμώνιον] Ita Manutius & eum ſecutæ Editiones: nec aliter Edit. prima & omnes MSi, niſi quod aſteriſco carent. Cum verò aliquid vitii proculdubio huic loco adhæret, Faber legendum cenſuit, εἰ μὴ κ᾽ τὰ ὑπ᾽ ἐῶσιν οἱ περὶ Ἀμμώνιον: rectè ſanè ſe habet hujus conjectura, niſi quod locus particulæ κ᾽ mutandus eſt MSorum auctoritate, ut ſit εἰ μὴ τὰ ὑπ᾽ ἐῶσιν κ᾽ οἱ περὶ &c. habes enim Lector ὑπ᾽ ἐῶσιν in fine Sect. 43. ut ibi probaturus ſum.

Ib. (95) Ἐπαιμάσαι μοὶ δοκεῖ] Manutiana, quam aliæ Editiones ſecutæ ſunt, lectio eſt ἐμβιβάσαι: ſed hæc vox, quam edidi, extat in Edit. primâ & 5 MSis: fortaſſe Longinus hanc vocem uſurpavit pro *vigere facio*, quo in ſenſu rectè hîc invenitur. Manutii lectiones, fateor, mihi ſæpè ſuſpectæ ſunt, cum omnibus MSis adverſentur; quia ille multa per totum hoc Longini opus emendavit (ut dicit), nec tamen ſemel nos docuit, quæ lectio MSi ſit, quæve ſua.

Ib. (96) Συνεμβῆναι] Ita Ed. prima & MS Par. ſed Tollio magis placet Manutii lectio ξυνεκβῆναι: neſcio tamen, cur ξυνεμβῆναι repudietur, cum ſignificet propriè *ingredi* ſive *accedere*, ut in Sect. 9. ὡς εἰς τὰ ἠρῳϊκὰ μεγέθη ξυνεμβαίνειν ἐθίζει.

Sect. XIV. (97) Εὐθύνας παιχθαι] Editio prima habet ἐυθύνας * * πλέον: Manutius verò edidit κ᾽ μὴ παίζαι, pro quo Langbænius mavult κ᾽ μὴ πλαῖσαι. Ego MSorum omnium lectioni adhæreo, totumque locum ſic lego, ὑπέχειν τῶν γραφομένων ἐυθύνας παιχθαι. *exerceri in ratione ſcriptorum reddendâ.* Vox παίζω non ſolum ſignificat *ludo puerorum more*, ſed & ludo athletarum more, unde occurrit apud Epictet. παίζω τ παλαιστρᾶν *ago palæſtritam*, ſive *ludo palæſtrâ*: & ſic locus, ubi athletæ ſe ſolebant exercere, vocatur

Latinis *ludus*: cujuſmodi plures erant Romæ. *Æmilium circà ludum Faber imus*, &c. Hor. de Art. Poet. v. 32. *ludum gladiatorium exædificare*. Sueton. in vitâ Cæſar. c. 31. ſic & dicitur *ludus palæſtræ*, & *ludus armorum:* Hæc vox παῖχθαι (quo modo eam explicavi) mihi eò magis placet, quòd Longinus in principio hujus ſententiæ eâdem metaphorâ ἀγώνισμα uſus eſt: utraque enim vox, ἀγώνισμα & παῖχθαι, ab Athletis ducta eſt.

Ib. (98) Ὅλως] Ita MSi Par. & Vat. 3. itemque Editio pr. non ut Manutius ὅλης.

Sect. XV. (99) Οὕτω γὰρ εἰδώλοποιΐας ἀυτὰς ἔνιοι λέγουσι] Duas priores voces addidi auctoritate Edit. pr. MSorumque Par. & Ambr. necnon (ut dicit Tollius) quatuor aliorum: non eſt autem, ut hanc lectionem cum Tollio improbemus eò, quòd vox ἔνιοι hîc non bene videtur convenire cum ſequentibus ἤδη δ' ἐπὶ τούτων κεκράτηκε τοῦνομα: illud enim κεκράτηκε non de omnibus intelligendum eſt, ſed innuit ſolùm id nomen apud ἐνίους quoſdam, eoſque fortaſſe Rhetoricæ magiſtros, valuiſſe.

Ib. (100) Ἤδη δ'] Ita Editio pr. & omnes MSi; Manutius verò legit ἰδίως.

Ib. (101) Ἔμπληξις] Sic Editio prima & Manutius, itemque MSus Par. quæ vox, etſi nullis in Lexicis inveniatur, tamen æquè poteſt ſignificare *ſtupor* & *perterrefactio*, ac ἐμπληξία, quæ in hoc ſenſu frequenter occurrit. Fr. Portus primus edidit ἔκπληξις typographico, opinor, errore.

Ib. (102) Αὐτὸς εἶδεν ἐριννύας] Edit. prima & MSi Par. Ambr. & Vat. duo delent ἐκ: quos ſequi malo, præſertim cum Longinus in hâc ipſâ Sect. paulò infrà dicit οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες, καθάπερ Τραγῳδοὶ, βλέπουσιν ἐριννύας. Si Tragœdi in genere, cur non Euripides etiam dicatur *furias videre*, i. e. oculis animi videre?

Ib. (103) Εἴ τισιν ἐτέροις] Ita omnes MSi, & Editiones ante Tollianam; at Tollius, doctiſſimi Stanleii, in notis ad Æſchylum, conjecturam εἴ τις ἕτερος in textum induxit, quod nollem factum: quid eſt enim cauſæ, cur repudiemus iſtam veterum cod. lectionem? Fefellit, opinor, Stanleium conſtructio hujus loci non ipſi ſatis manifeſta: ſubintelligenda eſt enim hîc præpoſitio ἐν, quæ in primâ ſententiæ parte præceſſit, quaſi Longinus dixiſſet καὶ ἐν τούτοις, ὡς ἔκ τοι δ' εἰ ἔν τισιν ἑτέροις, &c.

Ib. (104) Ἀ-ψῖδας ἣν κάτω δίεισι] Ita Manut. Robort. & omnes MSi: ſed nullus dubito, quin Fabri conjectura recipienda ſit, qui legere jubet ἀ-ψῖδα σὴν κάτω δίησει: vox enim δίειμι (ut idem dicit) non eſt activæ ſignificationis, δίημι autem tale eſt: ita δίησει σὴν ἀ-ψῖδα ad verbum erit, *tranſmittet currum tuum*, i. e. locum cadenti currui dabit, non poterit currum ſuſtinere.

Ib. (105) Πτερυφόρων, ὀχημάτων μεθῆκεν,] Ita verba interpungenda eſſe cenſeo, ut vox ὀχημάτων, non cum πτερυφόρων, ſed cum μεθῆκεν conjungatur, & ſit genitivi caſûs vi præpoſitionis μετὰ in voce μεθῆκεν. quamvis enim Interpretes putent ὀχήματα *currus* hìc poni pro *equos*, ut in illo Virgilii—— *neque audit currus habenas*, tamen mihi ſatis conſtat Euripidem nolle poſt ὀχημάτων (etiam ſi hâc voce pro *equis* uſus eſſet) dicere αἱ δ' ἵπλαν' &c. ſed ſi disjungas πτερυφόρων ab ὀχημάτων, vox πτερυφόρων poteſt eſſe fæminini generis, & ſignificare *alatarum equarum*. Eumelus Corinthius Bronten & Steropen Equas Solis nominat: eaſque Soli tribui ſolitas eſſe probat Ez. Spanheimius ad Callimach. p. 434.

Ib. (106) Σειρὶς] Hæc vox, quam Faber ſuæ conjecturæ tribuit, extat in Edit. primâ & MSo Par. pro quo Manut. edidit Σειρεὶς.

Ib. (107). Τῇ ῥα στρεφ'] Ita Editio pr. & MS. Vat. duo. quod melius quàm Manutianum illud τῇ ῥ' ἔστρεφ', &c.

Ib. (108)

Ib. (108) Ἔπειτ' Ἀχιλλέως] Tollius rectiſſimè conjecit legendum eſſe ἐπὶ τ' Ἀχιλλέως: ſi verò paulò ſuprà poſt κ', ponamus comma, ut ſit κ', κ' τ' ἐπόπλων τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τ' Ἀχιλλέως &c. ſanè ſatis procedet ſententia: nam antèà Longinus dixerat ἐπὶ τοῦ Θυήσκοντος Οἰδίπου, jam addit κ' ἐπὶ τ' Ἀχιλλέως.

Ib. (109) Ποιητικὸν τοῦ λόγου] Manutianum illud τὸ ante τοῦ ſententiam turbat, quia ſequitur τὸ πλάσμα: vox verò τὸ abeſt ab Edit. pr. MSis Par. & Vat. 3.

Sect. XVI. (110) Ἐφεξῆς] Hæc eſt lectio Edit. pr. & MSorum Par. Ambr. & Vat. 3. vulgata vox ἐμφερὴς à Manutio profecta eſt.

Ib. (111) Ὀλίγα τῶν] Ita Edit. prima & MSi Par. & Vat. duo: frequenter (ut alibi notavimus) ὁ pro ὅτῳ per omnes caſus apud Longinum occurrit: vide quæ de hâc re dixi ad Sect. 10. πῶς δὲ ἂν ἀρετὴν &c.

Ib. (112) Ὦ τῶν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα ἀραμένοι] Hæc eſt lectio Edit. primæ, & MSorum Par. & Ambr. in MSo Vat. 3. deſunt etiam vulgatæ illæ voces ἄνδρες Ἀθηναῖοι, & in MSis El. & Vat. 2. occurrit ἐλευθερίας ἀγῶνα. Vulgata lectio, fateor, reperitur in Demoſthenis oratione; ſed Longinum credo vel memoriâ lapſum, vel brevitate de induſtriâ uſum ſic, ut ſe habent MSi, ſcripſiſſe: Manutius verò videtur textum Longini pro ſuo arbitrio immutâſſe ad fidem Editionum Demoſthenis.

Ib. (113) Μεθεξακὼς] Ita Edit. prima & quatuor MSi.

Ib. (114) Καὶ ταυτὸν] Sine Manutiano illo κ', quod ſenſum loci turbat: abeſt verò κ' à MSis El. Par. Ambr. & Vat. 3. & Edit. primâ.

Ib. (115) Παράλειγμα] Deeſt κ' ante hanc vocem in Edit. pr. & MSis Par. & Ambr.

Ib. (116) Τοὺς Σαλαμῖνι, κ' τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχήσαντας] Ita Edit. prima & omnes MSi: qui verborum ordo neceſſariò recipiendus eſt: pugna enim tam ad Artemiſium, quàm ad Salamina navalis fuit: illa verò Plateis commiſſa terreſtris fuit, de quâ rectè dicitur παραταξαμένους. Præpoſitio ἐπὶ ante Σαλαμῖνι ſubintelligenda eſt. de quâ loquendi formulâ vide quæ dixi in Emendat. ad verba κ' πρὸς λόγων ἐνίοτε &c. Sect. 4. & in Notâ ad verba τῇ μαχῇ, Sect. 6.

Sect. XVII. (117) Συμμαχεῖ] MSi Par. Ambr. & Vat. 3. habent ξυμμαχεῖται, Edit. verò prima ἐμμαχεῖται; fortaſſe legendum eſt ξυμμάχεται, ut conjicit Tollius.

Ib. (118) Ἐπικρατήσῃ ὃ τοῦ θυμοῦ] Ita, deleto illo Manutiano τὰ ante τοῦ, Editio pr. & MSi Par. Ambr. Vat. 3. & alius Tollii MSus.

Ib. (119) Παραληφθεῖσα τοῦ] Editio pr. & MSi Par. & Ambr. habent παραληφθεῖς τοῦ, unde Tollius conjecit legendum eſſe παραληφθεῖσα ἡ τοῦ &c. Schurzfl. verò παραληφθεῖσ' ἂν τοῦ &c.

Ib. (120) Δέδυκε] Ita Edit. prima, & MSi Par. Ambr. & Vat. 3.

Ib. (121) Μὰ τοὺς ὄν] Edit. prima & MSi Par. Ambr. & Vat. 3. delent Manutianum iſtud ὄ ante μὰ.

Ib. (122) Ἐπὶ τῆ ζωγραφίας τι ξυμβαίνει] Sic Editio pr. & MSi Par. Ambr. & Vat. 3. Manutiana vox τοιοῦτο planè hîc otioſa, imò non ferenda eſt, quia præceſſerat ὃ πόῤῥω ἴσως τοῦτο.

Ib. (123) Καιόμενον ἔχον, ἀλλὰ κ'] Veriſſima eſt conjectura Cl. Boivini, qui vulgatam iſtam vocem καιόμενον in κ' ὃ μόνον vertit, non ſolùm quia ſenſus ſic poſtulat, ſed etiam quia poſt ἔχον in MSo Par. vox ἀλλὰ ſequitur: & iſtud ἀλλὰ extat etiam in Edit. primâ & MSis El. Ambr. & Vat. 3.

Sect. XVIII. (124) Τί γὰρ ἂν γένοιτο τούτου καινότερον, ἢ &c.] Vocem τούτου ejiciendam eſſe cenſeo, quia ſequitur ἢ poſt καινότερον, quæ particula ſatis Comparativo reſpondet: adde quod

apud

apud Demosthenem sic sine illo τότε legitur, γένοιτο ἂν ἄν τι καινότερον, ἢ &c.

Ib. (125) Μακεδὼν ἀνὴρ καταπολεμῶν τὴν Ἑλλάδα] Ita Edit. prima & MSi Par. Ambr. & Vat. 3. Manutius, opinor, vulgatam lectionem protulit, ut hîc Longini verba Demosthenis verbis melius accommodarentur: sed Longino mos est (ut sæpius notavi) Scriptorum veterum verba quàm brevissimè, ita tamen, ut nequid sensui desit, citare.

Ib. (126) Ἤρετό τις] Ita omnes MSi Longini, itáque Editiones Demosthenis: sed mihi, fateor, parum placent hæc verba: videntur enim ei, de quo agit Longinus, aliquantulum adversari; de iis enim interrogationibus dicit, quas aliquis sibi facit, hæc vero apud Demosthenem non est Interrogatio sibi facta, si verum est illud ἤρετό τις. aut igitur verba sunt ex glossemate nata, utpote ex margine, ubi ad voces τοῖ δὴ προσορμιούμεθα explicandas posita erant, in textum recepta; aut ea lectio, quæ inter varias Demosthenis lectiones à Morellio collectas extat, admittenda est, sc. ἔροιτό τις.

Ib. (127) Ὅσον] Ita Editiones vet. & MSi. pro quo Faber edidit ὡς οἷ. sed oportuit illum etiam atque etiam cogitâsse, annon ὅσον ferri posset in hoc sensu *in quantum*, adeo ut ritè hanc vocem sequeretur ὅτω in posteriore parte sententiæ.

Ib. (128) Παροξύνονται] Edit. prima & MS Par. habent παροξύνοντες, quibus adversari vix ausus sum: παροξύνειν videtur hîc verbum neutrum esse, & significare *exacuere se*, vel *invadere*, hunc enim posteriorem sensum vox habet apud Galenum, cum dicit, τεταρταῖοι ἢ τριταῖοι (sc. febres) μετὰ ῥίγους τὸ πρῶτον παροξύνουσι.

Ib. (129) Τὸν ἀνεργατὴν ἀπάγον] Ita MSi Par. & Ambr. & Vat. 2. ii, qui non clarè satis viderint sensum loci, ediderunt ἀπάγει: sed illud ἀπάγον est participium neutrius generis, cohæretque cum substantivo præcedente σχῆμα.

Ib. (130) Εἰ ὅτως ἔ *** πλοκα] Sic MS. Par.

Sect. XIX. (131) Ἤλθομεν ὡς ἐπέλασεν —— Ἰσόμεν ἐν βήσσῃσι &c.] Ita Editio prima & MSi Par. Ambr. & Vat. 2. Edidit Manutius Ἤομεν & Εὔομεν ex Homeri (ut opinor) exemplaribus.

Ib. (132) Δώματα καλά] Ita edidi auctoritate Edit. pr. & omnium MSorum, quibus respondent Homeri exemplaria: vulgata lectio Κίρκης procul dubio vitiosa est (ut ait Faber), quippe in illâ apud Homerum narratione Eurylochus testatur ignorâsse se, cujusnam ædes illæ essent.

Ἔνθα δέ τις μέγαν ἰσὸν ἐποιχομένην λίγ' ἀείδεν,
Ἢ θεὸς, ἢ γυνή. Odyss. κ. v. 254.

Ib. (133) Συνδιοικούσης] Faber legit Συνδιωκούσης *impellentis, urgentis*: citatque illud Longini Sect. 21. τῷ πάθει τὸ Συνδεδιωγμένον, cui addere potuisset illud, quod occurrit in Sect. 43. ἂν μὴ σφόδρα ὑπό τινος ἀνάγκης Συνδιωκώμεθα: ego tamen malim vulgatæ lectioni hærere, eamque reddere *ordinantis*, i. e. recto ordine procedere facientis: quæ vox satis contraria est præcedenti ἐμποδιζούσης *impedientis*.

Sect. XX. (134) Κατὰ Συμμορίας] Ita Editio pr. & MSi Par. El. & Ambr. de sensu verò vocis vide, quæ dixi in Notis ad hunc locum.

Ib. (135) Ἐν τάσει] Ita Edit. prima & MSi Par. El. Ambr. & Vat. 3. quam veram esse lectionem vox præcedens τῇ satis docet. Manutius habet ἐν τάξει.

Ib. (136) Τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ] Has voces in textum induxi auctoritate Edit. primæ & MSorum Par. Ambr. & Vat. duorum.

Ib. (137) Ὅταν ἐπὶ κόρρης] Editio pr. & MSi Par. Ambr. & Vat. duo habent ὅταν ὡς ὄλον: sed verba ὡς ὄλον ex glos-

glossemate nata esse arbitror, ut quæ ad explicandam vim vocum κονδύλοις & ἀπὸ κόρρης olim in margine appositа erant: pugno enim in malâ percuti, servile antiquis putabatur. Apud Demosthenem quidem legitur ἀπὸ κόρρης, & ita paulo post apud Longinum, ut in proxime ferè sequenti Emendatione poteris videre.

Ib. (138) Τῇ ἐπαλλήλῳ πληγῇ φορᾷ] Ita Robort. & MSi Par. & El. pro quo Manutius edidit ἐπαλλήλων πληγῆ, quod Faber vertit in ἐπαλλήλῳ πληγῶν: sed poteris, Lector, ex meâ versione Latinâ satis scire eam, quam protuli lectionem, genuinam esse.

Ib. (139) Ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἀπὸ κόρρης, φησὶ] Hæ voces, quæ absunt à Manutii Editione, reperiuntur in Edit. primâ & MSis Par. Ambr. & Vat. duobus, quorum auctoritati resistere non ausus sum.

Sect. XXII. (140) Λανθάνοις] Ita MS. Par. pro vulgato λανθάνουσα; & rectè quidem, nam Ars, non Natura, ea est, quæ debeat latere.

Ib. (141) Ἐπὶ ξυρῷ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα] Editio prima & MSi habent ἀκμῆς sine præeunte τὴν, quomodo Homerus, à quo hæc phrasis profecta est, loquitur. Omnesque MSi Editionesque habent ἡμῖν, si excipias Manutianam, quæ habet ὑμῖν: Portus & Petra, qui secuti sunt Editionem Manutii, ediderunt ἡμῖν, arbitrantes ὑμῖν ex errore natum esse: sed Tollius tandem vocem ὑμῖν recipiendam esse censuit, quia mox sequitur Νῦν ὧν ὑμεῖς: sed ratio hæc non sufficit; mutatio scilicet personarum affectui loquentis aptior est: adde quòd paulò infrà hæc verba sic repetuntur ἐπὶ ξυρῷ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα: ubi omnes MSi & Editiones (imò Manutii ipsius) habent ἡμῖν.

Ib. (142) Εἶναι ἐλεύθερος, ἢ δούλοις, ἢ τύραννοις, ὡς ἁρπάσῃ] Hæc est lectio Edit. primæ & MSorum Par. & Vat. duorum, in quibus omnibus ἢ deest ante εἶναι, & litera ι ad finem trium dativorum non occurrit.

Ib. (143) Νῦν ὧν ὑμεῖς] MSi Par. Ambr. & Vat. duo habent ἡμεῖς: quod non probo, quia sequitur ἢν μὲν ἐθέλητε, & quia Editio pr. legit ὑμεῖς.

Ib. (144) Ταλαιπωρίας ἐνδέχεσθαι] Ita Manutius, quem cæteri Editores secuti sunt: sed MSi Par. & Vat. 3. (quid Vat. 2. velit, incertum est) habent ταλαιπωρίαις ἐνδέχεσθαι: Editio verò prima ταλαιπωρίαις ἐνέχεσθαι: si vox ταλαιπωρίαις sana est, certè ἐνέχεσθαι potius quàm ἐνδέχεσθαι recipienda est: ἐνδέχομαι enim nullibi regit casum dativum: sed ἐνέχεσθαι ἀπορίαις occurrit apud Herodot. & ἐνέχεσθαι τῇ ἀνάγκῃ apud Lucianum: poterit igitur ἐνέχεσθαι ταλαιπωρίαις significare *implicari laboribus*, idemque esse quod Longinus paulò infrà vocat ἐπιέχεσθαι πόνοις.

Ib. (145) Ὑπερβαλλόμενοι τοὺς πολεμίους] Ita Editio pr. & MSi Par. Ambr. duoque Vat. pro vulgato ὑπερβαλλόμενοι τοὺς ἐναντίους, εἶναι ἐλεύθεροι, quod non nisi unius MSi, quo usus est Manutius, auctoritate nititur; vel quod (ut opinor) Manutius ex conjecturâ impressit, ut hæc apud Longinum verba convenirent cum iis, quæ præ se ferunt Herodoti Exemplaria.

Ib (146) Περσέλασεν γὰρ ἐυθὺς] Ita Manutius, sed Fr. Portus & G. Petra, qui eum secuti sunt, ediderunt περσέβαλεν γὰρ: interim MSi Par. & Vat. 2. habent περσεισέβαλεν ἣν ἂν ἐυθὺς ἀπὸ τῆς φόβου, ὡς μηδ' ἀρχὴ φθάνων πρὸς τὸ ἐφεσῶς &c. quibus consentiunt MSi Ambr. & Vat. 3. nisi quod hic περσέβαλον habet, ille verò περσεισέβαλον: Editio verò prima & MS El. cætera ferè prioribus convenientes, habent ἀρχὴν: sed quid sibi velit MSorum lectio, non satis scio.

Sect. XXIII. (147) Θύνων ἐπ' ἠόνεσι δϊϊσάμενοι κελάδῃς] Hoc in loco versum olim fuisse, satis patet ex eo quòd

quòd Poeticè dicitur κελάδης, & quòd verba, quæ hæc præcedunt, ſunt ultima Hexametri pars: Langbænius igitur legendum cenſuit,

——Αὐτίκα λᾶϑ' ἀπείρων
Θῦνον, ἐπ' ἠιόνεσσι δϊϊξάμενοι κελάδης.

Cui conjecturæ Faber ſe opponit; ſi (inquit) legas Θῦνον, neceſſariò erit legendum κ' δϊϊξάμενοι κελάδης, atque ita corruat verſus, neceſſe eſt: rectè vidit Faber copulativam particulam requiri, ſed erravit, quod κ' neceſſario eam eſſe putavit: cur enim non ſic Emendationem Langbænii emendemus?

Θῦνον, ἐπ' ἠιόνεσσι ϑ' ἰξάμενοι κελάδης.

Δὲ enim (ut paſſim apud Homerum) ſignificat hîc *et*, &, ne quem offendat ultima ejus vocalis ε ante ſequentem vocalem non eliſa, legat illa Homeri Il. α. v. 36. Απολλῶνι ἄνακτι, & v. 38. Τενεδοῖό τε ἶφι ἀνάσσεις, & ϛ. 589. Μάλιϛα ϑ' ἵελο ϑυμῷ, &c. Interim video Edit. primam & MSos Par. & Ambr. habere Θύννων, pro quo Schurzfl. non temerè conjecit legendum ΘΥΜΟΝ. ſc. ut ſit ſenſus, δϊϊξάμενοι Θῦμον *diviſi animo*, in ſtudia contraria diſciſſi.

Ib. (148) Ὑπερκείμενα] Ita Editiones Robort. & Manut. MSique omnes. ſed Petra conjecit legendum ἐπικείμενα: quid ſi legamus ὑπεκκείμενα? ut in Sect. 11. habes προεκκειμένας.

Sect. XXIV. (149) Ἐς δάκρυα ἔπεσον οἱ ϑεώμενοι] Ita omnes Edit. & MSi: quo nihil menti Longini excogitari poteſt magis contrarium. Faber igitur legendum conjecit ἔπεσον ϑέητρον, Tollius verò multo melius ἔπεσε τὸ ϑέητρον: & ita Gronovius teſtatur ſe legiſſe in celeberrimo illo Herodoti MSo Mediceo: ſcilicet ut in illo priore exemplo Longini occurrebat δϊεϊϛήκει, ſic in hoc poſteriore neceſſe fuit, ut diceretur ἔπεσε ſingulari numero.

Ib. (150) Ἐμπαθὴς] Ita legendum conjecit Faber, ejuſque conjecturam firmat MS. Par. qui habet ἐμπαθῶς.

Sect. XXV. (151) Παίει τῇ μαχαίρᾳ εἰς τ' γαϛέρα τ' ἵππον] Hic ordo ſervatur in Edit. primâ & MSis Par. & Vat. 3. & deletur αὐτὸ in Edit. primâ & MSis Par. & Ambr.

Sect. XXVI. (152) Ἄνω πολλάϛεαι, κ' ἔπειτα ἀφίξῃ] Ita Editio pr. & MSi Par. Ambr. duòque Vaticani.

Ib. (153) Πολλάϛεαι δ' ἡμέρας, κ' ἔπειτα ἥξεις] Ita Editio pr. & MSi Par. Ambr. & Vat. 3. à quibus non multum abeſt lectio Vat. 2. δύο ἡμέρας ἥξεις: hanc cum dico lectionem eſſe MSorum, ſcio eam non eſſe Herodoti, in hodiernis ſaltem ejus Editionibus; ibi enim habemus δώδεκα ἡμέρας πολάϛεαι κ' ἔπειτα ἵξεαι: ſed in incerto relinquo ſitne hæc Longini, an illa Herodoti lectio verior.

Ib. (154) Τὰ πρόσωπα] Manutius edidit τὰ πράγματα, ſed τὰ πρόσωπα exſtat in Edit. pr. & MSis Par. & Vat. 3. & ſenſus loci eam videtur poſtulare: ad perſonas enim, non ad res ipſas in ſuprà memoratis exemplis converſa eſt oratio.

Ib. (155) Ἐξεγειρόμενον] Ita Faber legendum conjecit, & ita legitur in Vat. duobus MSis: melior, opinor, eſt hæc lectio, quàm illa ἐξεγειρόμενος *excitans*, quæ extat in Manutii Editione & Robortelli, & in MSis Par. & El. Si ſcripſiſſet Longinus ἐξεγειρόμενος, ſcripſiſſet paulò ante εἰς ἀυτὸν: ſed cum ibi habemus εἰς ἑαυτὸν, neceſſe eſt ut ſequatur ἐξεγειρόμενον.

Sect. XXVII. (156) Ἐκβολὴ] Ita Tollius ex conjecturâ, & MS. Par. ejus conjecturæ fidem facit: ſic infrà Sect. 30. habemus τ' ἐκβολῆς τῶ δαιμονίω πνεύματος.

Ib. (157) Ἐθέλοντα νοήσω] Ita impreſſi auctoritate Editionis primæ & MSorum Par. Ambr. & Vat. duorum: illud Manutianum ἑτέρωθι νοήσω eſt, fateor, in Editionibus Homeri: ſed ἐθέλοντα vocem eſſe ſignificantiorem arbitror.

Ib. (158)

Ib. (158) Ἐψύχετο γὰρ, εἰ] Fortaſſe legendum eſt ἐψύχετο γὰρ ἂν, εἰ &c.

Ib. (159) Διαμέλλειν] Ita Editio pr. & MSi Par. & Vat. 3. quod ſignificantius eſt paulò quàm id quod Manutius edidit, διαμένειν.

Ib. (160) Κῆυξ] Manutius edidit Κήρυξ: ſed monuit olim Victorius Var. Lect. l. 27. c. 13. legendum eſſe Κῆυξ, & in antiquiſſimo Codice ita ſcriptum fuiſſe teſtatus eſt: ex Apollodori (addit Tollius) libro ſecundo liquet ſic reſtituendum eſſe: MSus Vat. 2. legit Κῆεξ vitio librarii, opinor, pro Κῆυξ, & MSus Par. planè habet Κῆυξ.

Ib. (161) Τὰς Ἡρακλείδας ἐπιγόνους ἐκχωρεῖν] Ita Editio pr. & MSi Par. Ambr. & Vat. 3. & rectè opinor: οἱ ἐπίγονοι enim ſunt qui poſt nati ſunt; ſic filii eorum, qui ad Thebas pugnârant, vocantur ἐπίγονοι; pari igitur modo eos, qui ex filiis Herculis oriundi eſſent, Hecatæus poterat Ἡρακλείδας ἐπιγόνους appellare: vide Stanl. Æſchyl. p. 110. Manut. habet τὰς Ἡρακλειδέων ἀπογόνους &c.

Ib. (162) Ἀπόλεσθε, κἀμὲ τρώσετε] Ita MSi Par. Ambr. & Vat. 3. vice Manutianæ illius lectionis ἔξώσετε: Editio pr. habet ἀπόλησθε, κἀμὲ τρώσητε, ſed verior eſt illa, quam recepi, lectio, quia Hecatæus Ionicè ſcripſit, & ε ponitur Ionicè pro η in multis verbis, ut in ἔσαν, & ἐπόθεσαν apud Herodotum.

Ib. (163) Ἀποίχεσθε] Ita Editiones omnes & MSi ante Fabrum, qui legere juſſit ἀποίχεσθε: temerè, nam Iones per Enallagen modi utuntur Infinitivo vice Imperativi; ſic apud Herodotum occurrit καλέειν pro κάλει.

Ib. (164) Βιάζεσθ] Apud Demoſthenem legitur βιάζεσθ τὰς νόμους.

Sect. XXVIII. (165) Καὶ μέντοι Περίφρασις] Ita, ſine κ᾽ ἡ ante Περίφρασις, Editio pr. & MSi Par. Ambr. & Vat. 3.

Ib. (166) Ὡς ἐκ ὑψηλοποιὸν] Ita Manut. & extat vox ἐκ in Edit. Robortelli, & in MSis Par. Ambr. & Vat. 3. Fr. Portus eam primus omiſit; ſed cum tantâ auctoritate niteretur, eam denuò recepi; forſitan διαζάζειν ὡς ἐκ rectè vertamus *dubitare, annon.*

Ib. (167) Ἄρα δὴ] Ita Editio pr. & MSi Par. & Ambr.

Ib. (168) Ὥσχωσε τῷ νόησιν; ἦ] Ita lego & interpungo ſententiam, ſenſu (ut opinor) poſtulante: anteà nota Interrogationis paulò infra ad vocem εὐμέλειαν appoſita fuit, & pro ἦ vulgatæ Editiones vitiosè habent ἤ.

Ib. (169) Τῇ τῷ ἐν τ᾽ περιφράσεως] Iſtud τῇ reperitur in MSis Par. Ambr. & Vat. duobus: ponitur, opinor, pro ταύτῃ ſc. λέξει: de quo modo loquendi vide, quæ dixi in Emendat. ad voces πᾷ ᾧ τῷ ἀρετῷ Sect. 10.

Sect. XXIX. (170) Ἐπίκηρον] Ita Edit. prima & MSi Par. Ambr. El. & Vat. duo: in quibus omnibus (exceptis Vat.) paulò infrà invenitur συμμέτρως: imò in Vat. 2. legitur σῳὰ μέτρων. Vox ἐπίκηρον ſignificat *fato* ſive *fatalibus morbis obnoxium*, & *periculoſum.*

Ib. (171) Παχύτατον] Ita Editio pr. & MSi Par. & Vat. 3.

Ib. (172) Κἂν τισιν ἀκαίρως] Secutus ſum hîc lectionem Edit. primæ, & MSorum Par. Vat. 2. & 3. quibus accedit MS. Ambr. niſi quod habet εἰ ante κἄν. Omnes tamen delent vulgatum illud δοκεῖ: vox contracta κἀν ponitur pro κ᾽ ἐν, & ἔν τισιν ſignificat *in quibuſdam ſuorum operum locis*, ut dicitur in Sect. 40. Ἀριſτοφάνης ἔν τισιν.

Ib. (173) Ὡς, εἰ τρόβατα, φησὶν, ἐκώλυε κεκλῆσθ] Sic edidi ſecutus veſtigia Codicum veterum: Editio enim pr. & MSi Par. Ambr. & Vat. duo habent ὡσεί. MS. vero El. ὡς εἰ: Porro Editio pr. & MSi Par. & Ambr. habent φησὶν, quæ vox reddi poteſt *dicit aliquis*: uſitatum eſt Longino hoc modo loqui, ut diximus in Emendat. ad Sect. 2. γίνεται γὰρ, φησὶ &c. Cogitet etiam Lector, annon voces κ᾽ βῶς hinc inter φησὶν & ἐκώλυε exciderint, ſequitur enim in poſteriore ſententiæ parte κ᾽ βόειον.

Ib. (174) Ἀλλὰ γὰρ] Illud γὰρ in μὲν Tollius maluit mutare; quia (ut videtur) putaret γὰρ ſemper debere rationem præcedentis cujuſdam rei poſt ſe habere: ſed monendus eſt Lector particulam γὰρ poſt ἀλλὰ nihil inferre, ſive (ut Grammatici loquuntur) Expletivam eſſe: ſic habemus ἀλλὰ γὰρ in eodem ſenſu Sect. 9. & 29. & 43. Poſſis Latinè vertere *ſed enim*, eodem enim modo Latini *ſed enim* utuntur, quo hîc Longinus ἀλλὰ γὰρ:

——— *Impius ex quo*
Tydides ſed enim, ſcelerumque inventor Ulyſſes &c. Virg. l. 2. v. 163.
——— *Non laudis amor, nec gloria ceſſit*
Pulſa metu: ſed enim gelidus tardante ſenectâ
Sanguis hebet. Virg. l. 5. v. 394.

Ib. (175) Περιφιλολογῆσθαι, Τερεντιανὲ φίλτατε] Vulgò περιφιλολόγηται; ſed ſequor auctoritatem Edit. primæ, & MSorum Par. & Vat. 2. & 3. quibus fere convenit MS. Ambr. habens περιφιλολογεῖσθ: ſcilicet Infinitivus modus hîc Dialecticè ponitur pro Imperativo περιφιλολογήσθω: ut in initio ſecundi fragm. Longini, ex Porphyrio in vitâ Plotini, habemus πέμπειν & κομίζειν pro πέμπε & κόμιζε. Porrò voces Τερεντιανὲ φίλτατε in textum recepi, quas, cum in omnibus ante eum Editionibus extarent, Tollius ex ſuâ excidere paſſus eſt: ſatis eſt ſemel monere Lectorem, Tollium tale quid ſæpius feciſſe.

Ib. (176) Ἡθῷ] Ita MSi Par. & Vat. duo, vice Manutiani ὑφῷ.

Sect. XXX. (177) Αὐτῇ φράσει] Manutius περὶ τῆ φράσει: ſed, cum in MS. Par. legitur ἀν τῆ & in MS. Vat. 3. αὐτῆ, impreſſi αὐτῆ, quæ lectio vera eſt, ſi poſt μέρος deleas comma.

Ib. (178) Εὐπίνειαν, βάρῳ] Ita MSi Par. El. & Vat. 3. idemque voluit dicere MS. Ambr. qui habet δὶπίνοιαν: omnes codices ἡ carent, exceptâ Editione Manutii, qui edidit σαφηνείαν, ἢ βάρῳ.

Ib. (179) Πρὸς εὐδόκας] Tollius malè mutavit poſtremam vocem in εὐδόκα σε contra omnium Cod. auctoritatem: nec aliter plurali numero utitur Longinus Sect. 12. cum ad Terentianum ſermonem convertit ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπιβλέποιτε: ſenſum loci, opinor, mea ſatis exprimit verſio.

Ib. (180) Ἐν μὲν ποιήσει κὲ ἰ **** πλικώτατον] Ita MS. Par. (cùm paulo aliter Edit. prima & MS. Vat. 3. nempe κὲ **** ἰπλικώτατον:) Tollius igitur multum erravit, quum diceret in MS Par. legi ἰσοβίας, quamvis vox ἰσοβία à Longino, ut puto, ſcripta fuit; adde quòd cum Tollius dicit ſe ibi inveniſſe θρεπλικώτατον, nonnihil lapſus eſt: ſyllaba enim θρε extrà in margine reperitur, adeo ut à nuperâ manu addita videri poſſit.

Sect. XXXI. (181) Καὶ τῷ Θεοπόμπῳ ἐκεῖνο τὸ ἐπαινετὸν] Hæc eſt lectio Manutii, a quâ multum recedunt MSi Par. & Vatic. duo, qui habent κὲ τὸ τῦ Θεοπόμπυ τὸν ἐπιώετον; quibus aſſentitur etiam Editio pr. niſi quod Aſteriſcum inter τὸν & ἐπιώετον ponit: hinc fortaſſe legendum eſt, κὲ τὸ τῦ Θεοπόμπυ κὲ τῦ Ἐπαινέτυ (ſive malis Ἐπιώέτυ) *& illud Theopompi* ſcriptum *contrà Epænetum*: Ἐπαίνετος proprium fortaſſe eſt nomen hominis cujuſdam, contra quem ſcripſit orationem Theopompus: Euſtathius quidem mentionem facit alicujus hominis, cui hoc nomen fuit, itemque D. Paulus in Ep. ad Romanos. c. 16. v. 5.

Sect. XXXII. (182) Περὶ ἧ πλήθυς κὲ Μεταφορῶν] Ita omnes libri tam ſcripti, quàm impreſſi; ſi excipias Edit. primam, quæ omittit κὲ; ſed tamen eam particulam retinendam cenſeo: Longinus, opinor, inter ea, quæ paulo ante defeciſſe vidimus, de Metaphoris tractarat, quibus oppoſuit verba vulgaria, quæ aliquando ſignificantiora ſunt quàm Metaphoræ: hîc verò de multitudine etiam Metaphorarum agit: nihil igitur opus eſt, ut locum ad Fabri, vel ad Tollii mentem emendemus.

Ib. (183.)

Ib. (183) Διαπότιλω, ἃ τοῖς πρότερον Ἕλλησιν] Ita Edit. prima & MSi Par. & Ambr.

Ib. (184) Ἀνατετροφότες] Ita MS. Par. & omnes ante Tollium Editiones, qui edidit ἀνατετραφότες: vox τέτροφα perf. act. à τρέπω invenitur apud Aristophanem in Nubibus τὰς ἰμβάδας ποῖ τέτροφας, ὦ Ἰόντε σύ; sic διαπέπλοφε pro διαπέπλεφε occurrit apud Longinum Sect. 16. & ὠέπομφε, πέπλοφε Attice dicuntur à Demosthene pro ὠέπεμφε, & πέπλεφε.

Ib. (185) Ἐπιπροδεῖ] Ita rectè Ed. prima, & F. Portus ex suo MSo jubet legere ἐμπροδεῖ, vel ἐμπροθέει: Manutianum illud ἐπίπροδε nullo sane dicitur sensu.

Ib. (186) Θρασέων] Ita Ed. veteres, & MSi, sed Faber benè monuit legendum esse θρασειῶν.

Ib. (187) Πλήθυς καὶ τόλμης] Ita MSi Par. & Vat. duo, itemque Editio prima.

Ib. (188) Κάπειτα τῆς σχημάτων] Ita Manutius, & MSi: sed, ni fallor, legere oportet καὶ ἐπὶ (vel κἀπὶ) τῆς σχημάτων: hoc enim modo loquitur Longinus in Sect. 38. ὡς καὶ ἐπὶ τῆς σχημάτων προείπομεν. Editio prima habet καὶ τῆς σχημάτων.

Ib. (189) Καὶ σφόδρα] Ita Ed. prima, & MSi Par. Ambr. & Vat. 3. Illud Manutianum τὰ post καὶ supervacaneum est, quia occurrit mox τὰ ante εὔκαιρα.

Ib. (190) Ὑψους] Tollius rectè monuit legendum esse ὕψους.

Ib. (191) Μεταξὺ τῆς σήθυς τὸν αὐχένα] Ita omnes Codices, sed si quis locum perpendat, legendum putabit μεταξὺ αὐτῆς (sc. κεφαλῆς) καὶ τῆς σήθυς &c. & ita se habent verba apud Platonem: vox μεταξὺ duo post se substantiva usitatè habet.

Ib. (192) Κακῶν δέλεαρ] MSi Par. Ambr. & Vat. 2. necnon Edit. prima habent κακὸν δέλεαρ: sed κακῶν est apud Platonem.

Ib. (193) Ἀναμμὰ ἢ τῆς φλεγμῶν καρδίαν] Ita Editio prima & MSi Par. Ambr. & Vat. duo.

Ib. (194) Τῷ ὑφερεμένῳ σφοδρῶς] Ita Editio pr. & MSi Par. & Vat. 3. deletis istis verbis, quæ à Manutio proferuntur in erratis suis, non in textu, καὶ πάντα τὰ μέλη.

Ib. (195) Ἐπεγέρσει] Hæc est lectio Edit. primæ, & MSorum Par. El. Ambr. & Vat. 3. Vulgò ἐγέρσει.

Ib. (196) Φασὶ] Tollius rectè vidit legendum esse φησὶ, quamvis aliter se habent MSi & Edit. veteres: non enim hæc vox respicit ad μηχανώμενοι, sed ad ipsum Platonem.

Ib. (197) Ὁποῖον μάλαγμα] Ita Edit. prima & MSi Par. El. Ambr. & Vat. duo: de sensu verò vocum, vide quæ in Notis ad locum dixi.

Ib. (198) Ἐν αὐτῇ ζέσῃ] Ita Editio pr. & MSi Par. Ambr. El. & Vat. duo: rectè post ζέσῃ addit Faber πηδῶσα, extat enim hæc vox in MSis Par. & Vat. 2.

Ib. (199) Μαγειρεῖον] Doctissimi viri Dacierus & Tollius censent legendum esse ἐμμαγεῖον *terforium*; hæc enim vox legitur in Platone: & MSus Vat. 2. habet in textu, Vat. 3. verò in margine, μαγεῖον. sed nihil mutandum arbitror, cum omnes Editiones, omnesque, exceptis suprædictis, MSi habeant μαγειρεῖον, & istud μαγεῖον æquè potest videri contractè scriptum pro μαγειρεῖον, ac pro ἐμμαγεῖον. Credo Longinum hîc Platonem falsò citâsse, nullibi enim (si bene memini) Longinus in longiori sententiâ Scriptoris ullius verba accuratè citavit.

Ib. (200) Πάντα (φησὶ) κατεσκίασαν, προβολὴν τῆς ἔξωθεν τοῦ σάρκα, οἷς τὰ πτερώματα, προβέβληνται] Ita Editio pr. & MSi Par. Ambr. El. & Vat. duo: nisi quod MS. Par. habet φύσιν, & duo Vat. φύσιν, & Ambr. φύσι. Imò hæc lectio in Manutii Editione occurrit, quamvis in Erratis ad finem sui libri notatis eam, quæ nunc vulgata est, lectionem profert: Verisimile esse arbitror, eum

inveniſſe id, quod ediderit, in ſuo MSo, locumque poſteà ex conjecturâ & ex Platone mutâſſe. Ego ſanè tot Codicum auctoritatem ſequor, qui mihi videntur genuina Longini verba ſervare, ſi excipias illud τὰ πηδήματα, pro quo lubenter legèrim τὰ πεδήματα, *vincula* à πέδη; vel τ' ἀποδήματα *faſciæ* à verbo ἀποδέω derivatum.

Ib. (201) Ὡς ἔκ τινος νάματος — ῥέοι νάματα] Ita omnes libri ſcripti & impreſſi, niſi quod Manutius edidit ῥέων: Vulgatum ὡς ante αὐλῶνος eſt ex conjecturâ Tollii: ſed quandam maculam adhuc his verbis hærere cenſeo.

Ib. (202) Ἀπόχρη ὃ τὰ δεδηλωμένα, ὡς &c.] Ita Edit. prima & MSi Par. Ambr. & Vat. duo, qui omnes omittunt vulgata illa verba ὥσε δεῖξαι: fortaſſe igitur pro τὰ δεδηλωμένα, legendum eſt τάδε δηλούμενα, ut ſit participium mediæ vocis: activè enim, non paſſivè ſignificanti verbo hîc opus eſt.

Ib. (203) Αἱ τροπικαὶ] Ita Editio pr. & MSi Par. Ambr. vox λέξις ſubintelligitur, quo modo in initio hujus Sect. ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν &c.

Ib. (204) Οὐ γὰρ ῥάδιον ἐπινοεῖν] Habent Editio pr. & MSi Par. El. Ambr. duoque Vat. ἐπινοεῖν, non ἐννοεῖν: notam Interrogationis poſt verbum κεκραμένων ponendam cenſeo.

Ib. (205) Τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν ὅμως αὐτὸ ὁ Κεκίλιος] Edidi lectionem MS. Par. habent etiam Vat. duo ἐπιχειρῶν, & Editio pr. αὐτὸ: nihil aliud ipſe feci, quàm ut mutarem modum interpungendi ſententiam; Latina mea verſio ſenſum loci ſatis, opinor, explicat. notetur inſuper αὐτὸ ſignificare id, quod ſequitur, ſc. Platoni præferendum eſſe Lyſiam.

Ib. (206) Οὐδὲ τὰ θέματα ὁμολογούμενα] Sic ſe habent MSi Par. & Vat. 2. in Edit. verò Robort. legitur οὐδὲ τὰ θεάματα * ὁμολογούμενα, quaſi deeſſet aliquid; ego verò, ſi quid deſit, legendum cenſeo οὐδὲ τὰ θέματα αὐτῶν ὁμολογούμενα: vide quæ ad hunc locum dixi in Notis.

Sect. XXXIII. (207) Ἐν ἐνίοις διημαρτημένοις] Ita Edit. prima & MSi Par. El. Ambr. & Vat. 3.

Ib. (208) Αἰτίας] Ita omnes MSi & Ed. veteres; ſed Petra rectè vidit legendum eſſe ἀρετὰς, nec aliter in initio hujus Sect. Longinus dixerat, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους δικαίως ἂν φέροιντο.

Ib. (209) Ἆρ' ὃν Ὅμηρος ἂν μᾶλλον &c.] Tollius ſentit hîc vitium eſſe, putatque ſcriptum quondam à Longino ἆρ' ὃν Θεόκριτος ἂν μᾶλλον, ἢ Ἀπολλώνιος ἐθέλοις ᾄδειν, ἢ Ὅμηρος; ſed nimis ille à Codicum vet. lectione recedit: Ego ſane iſta, quæ de Theocrito dicuntur, dicta eſſe per Parentheſin cenſeo, & pro ἆρ' ὃν legendum eſſe ἆρ' οὐχ: quæ ſi fiant, rectè ſatis procedet ſententia.

Ib. (210) Κἀκείνη τὴ ἐκβολῆς τῆ δαιμονίου πνεύματος ὁρμῇ, ἣν &c.] Ita edidi tum loci ſenſu adductus, tum quia F. Portus habet ὁρμῇ poſt πνεύματος, & in margine monet legendum eſſe κἀκείνη, à quo non multum abit Ed. prima, quæ habet κἀκείνη & ὁρμὴ: ſed vox ὁρμῇ abeſt à Manutio, & MSis Par. & Vat. duobus; & MSi Par. & Vat. 2. habent κἀκείνης, Vat. 3. ἐκείνη, Manutius verò κἀκεῖνα.

Ib. (211) Ἐξῆς] Tollius cenſet legendum ἐξ ἴσης.

Sect. XXXIV. (212) Μὴ τῷ ἀληθεῖ] Neſcio quid ſignificet τὸ ἀληθὲς τῶν κατορθωμάτων: legendum igitur cenſeo μὴ τῷ μεγέθει: ſic enim loquitur Longinus in Sect. ſequenti, ὃ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ πλήθει πολὺ λειπόμενον &c. & in præced. Sect. ad quam hîc reſpicit, quæſtionem hanc explicandam propoſuerat, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους δικαίως ἂν φέροιντο: de magnitudine igitur virtutum in oratione, non de veritate, Longinus hic agere videtur.

Ib. (213) Ὥσε τῶν μὲν πρωτείων — λείπεσθαι, πρωτεύειν δ' &c.] Ita Edit. prima &

& MSi Par. Ambr. & Vat. 3. ut hæc verba non de illo Pentathlo, ſed de Hyperide ipſo dicantur.

Ib. (214) Μαλαχίζεται, ἀφελείας ἔνθα χρὴ] Ita Manutius, ſed MSi Par. & Vat. duo habent λαλήματα (ut ſit fortè λαλεῖ μετ' ἀφελείας, ἔνθα χρὴ): in Editione primâ & MSo Ambr. eſt λαλήματα ἀφελείας &c.

Ib. (215) Ἀνάγωγα κ τὰς &c.] Tollius conjicit legendum ἀνάγωγα, ἀλλὰ κ τὰς Ἀτ̣τικὰς ἐκείνας ἐπικείμενα; non enim (ait ille) Atticorum illius ævi dicta inſulſa erant & inepta, ſed aculeata & venuſta; ſed vulgatam lectionem retinui, vertique ita ut voces illæ κ τὰς Ἀτ̣τικὰς ἐκείνας non referrentur ad verbum ἀνάγωγα ſolum, ſed ad verba ὀδ' ἀνάγωγα.

Ib. (216) Ἀμίμητον ᾧ εἰπεῖν] MS. El. —— ᾧ, ὡς εἰπεῖν.

Ib. (217) Ὀικτίσαθαί τε] Ita MSi Par. & Vat. 2.

Ib. (218) Τὸ γέ τοι ὡρὶ Φρυγίης—ζυνέσησεν] Hæc addidi, ſecutus MSos Par. Ambr. & Vat. duos; quibus conveniunt MSus Dudithii & Editio pr. niſi quod pro Φρυγίης habet ille Φρυγὸς, hæc verò Φρυγίας: Cl. Schurzfl. tamen ſententiæ accedo, qui cenſet legendum Φρύνης: de ſenſu loci conſule Notas meas.

Ib. (219) Ὅμως ἀμεγέθη κ καρδίη νήφοντ̣ ἀργὰ] MSi Par. Ambr. & Vat. 3. omittunt κ, habetque Edit. prima ὅμως ἀμεγέθη * καρδίη νήφοντ̣ ἀργὰ: Forſitan ſic locus emendandus eſt, ὅμως ἀμεγέθη καρδίην νήφοντ̣ ἔργα: ut ſit καρδίην νήφοντ̣ idem quod νήφοντ̣ κ τὴ καρδίαν, *ſobrii corde*.

Ib. (220) Τῶ μεγαλοφυεσάτω] Tollius juſſit ſcribere τὸ μεγαλοφυεσάτης, ut cohæreret hæc vox cum ſequenti ἀρετᾶς: ſed ille videbatur neſcire τὸ μεγαλοφυέσατον hîc poſſe, more ſubſtantivi neutrius generis, uſurpari, ut monui in Notis ad voces κ ὑφρεταμένω Sect. 12.

Ib. (221) Καὶ ὡσπερεί] Faber bene dicit delendum eſſe illud κ.

Sect. XXXV. (222) Λειπόμενο ὁ Λυσίας] Editio prima & MSi Par. Ambr. & duo Vat. habent λειπόμενο ἀπτοίας: corruptus eſt locus, ſed fortaſſe ſic emendandus eſt, λειπόμενο αὐτῶ (ſc. Platone) Λυσίας: ita enim loquitur Longinus Sect. 4. Δακεδαιμόνιοι πολὺ τῶ Ἰσοκράτυς ἐλείπονλο, & alibi.

Ib. (223) Ὃ μὴ πλεῖον ἔτι] Sic Editio prima & omnes MSi, deleto κ antè ὁ & inſerto μὴ: MS. tamen Par. (errore, ut arbitror) habet πλεῖσον.

Ib. (224) Τῆς ζυγγραφῆς] MS. El. in margine habet ζυγγραφεῖς.

Ib. (225) Οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον] Opinor vocem ἡμᾶς hinc ejici, & paulo infrà poſt vocem ζῖον inſeri debere: quid enim hîc faciunt, junctæ prope, voces ἡμᾶς & ἄνθρωπον, quarum una ſenſui ſatis eſt? vide totum locum emendatum, ἡ φύσις ὀ ταπεινὸν ζῶον, ὀδ' ἀγεννὲς ἔκρινε τ ἄνθρωπον, ἀλλ', ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν, εἰς τ ζῖον ἡμᾶς κ εἰς τ ζύμπανλα κόσμον ἐπάγωσα, θεατάς τινας τῶ ὅλων αὐτῆς ἐσομένυς &c. vide quæ de vocibus, ad diſtantiam prope duarum linearum, remotis ex ſuo loco in alienum diximus in Emendat. ad Sect. 4. τὶ δεῖ &c.

Ib. (226) Καὶ μέγα κ καλὸν] MS. Vat. 3. duabus vocibus auctior eſt quàm Editio Manutii: habet enim κ μέγαν κ καλὸν, unde Tollius legendum cenſuit κ τὸ μέγα τῶ καλῶ: MS. Par. habet κ μέγα κ κακὸν (vitioſe pro καλὸν): Lego igitur κ μέγα κ καλὸν: non hîc opus eſt Genitivo caſu, ut Tollio videtur, vide enim, quæ dixi in Emendat. ad verba πλέον ἄνθρ̣ ἔχει &c. Sect. 10.

Ib. (227) Ἢ κ διαυγῆ] Faber benè emendavit εἰ κ.

Ib. (228) Ἐπεὶ] Tollius rectè cenſet legendum εἴπερ.

Ib. (229) Ἐκπληττόμεθα ᾧ] Iſtud ᾧ Editioni primæ adhæret, & ſenſui neceſſarium videtur.

Ib. (230) Καίτοι] Ita Editio prima &

& MSi Par. & Vat. 2. lectioque se satis probat.

Ib. (231) Καὶ ποταμὸς ἐνίοτε] Latet hîc vitium, opinor; sed quo modo corrigendum sit, nec ex MSis nec conjecturâ satis scio.

SECT. XXXVI. (232) Ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τοῦ θνητοῦ] Tollius pro πάντες legit πάντως: si quâ opus est Emendatione, legerem potius παντὸς: vide quæ dixi in Notâ ad verba παντὸς ἐπάνω τοῦ ἀκροωμένου καθίσαται Sect. 1.

Ib. (233) Ἕκαστος] Ita MSus Par. ut Faber conjecit legendum, & quidem constructio sententiæ respuit Manutianum illud ἕκασον.

Ib. (234) Πολλῇ, πλὴν οὐχ ὁμότονον] MSi Par. & Vat. duo, itemque Editio prima habent πλὴν, & hanc lectionem sensus videtur postulare.

Ib. (235) Παντὶ] Tollius putat legendum πάντῃ, sed vox παντὶ à Longino adverbialiter sumi potest, ut etiam videtur in Sect. 10. παντὶ δῆμαι δῆλον &c.

SECT. XXXVII. (236) Ἐκείνη] Ita MSi Par. & Vat. 2. nec video cur eam vocem Tollius mutarit in ἐκείνῳ; sic enim habemus in Sect. 11. ἢ μέντοι διαφέρει &c. & Sect. 12. Ἐμοὶ δὲ φαίνεται ταῦτα ἀλλήλων διαλλάττειν, ἢ κεῖται τὸ μὲν ὑψηλὸν ἐν διαίρματι, & ibi paulò post, ταύτῃ τῆ πίσεως διεσῶσα.

SECT. XXXVIII. (237) Εἰ μὴ τὴν ἐγκέφαλον ἐν τῇ πλέυμονας &c.] Ita contractè verba exhibentur in MSis Par. & Ambr. & in Edit. primâ. Lectio Manutii εἴπερ ὑμεῖς τὴν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς μετάφοις, καὶ μὴ ἐν τῇ πλέυμονας &c. videtur ab ipso nata fuisse, ut cum vulgatis Demosthenis Editionibus conveniret.

Ib. (238) Καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτι ἦν διαμάχητον] Ita Editio pr. & MSi Par. Ambr. & Vat. 3. & Vat. 2. nisi quod hic posterior habet ἔστιν ὃ pro ἔτι ἦν.

Ib. (239) Ἐν τούτῳ (φησὶν) ἀλιξομένους μαχαίρησιν, ὅσοις αὐτῶν ἔτι ἐτύγχανον ὄντες] Hæc est lectio Edit. primæ & MSorum Par. Ambr. & Vat. duorum, quam, si non per omnia convenit cum textu Herodoti, sequendam tamen arbitror.

Ib. (240) Κατέχωσι οἱ βάρβαροι βάλλοντες] Iidem ferè MSi, ut & eadem Editio habent κατίσχυσι & omittunt βάλλοντες, minus recte, opinor, non tam quia vulgata lectio extat apud Herodot. quàm quia posteà Longinus dicit, ὁποῖόν τι τὸ κατασχεθῶσι βέλεσιν, ἐρεῖς: vox enim βάλλοντες *jacula mittentes* satis voce βέλεσιν significatur præiviſſe.

Ib. (241) Τὰ ἴσως ἐξετάσεως ἔργα] Tollius non male conjecit legendum ἔκτασέως, quæ lectio extat in margine MSi Elienſ. ἔκτασις apud Rhetoras significat vehementem animi motum, & in hoc sensu Longinus dicit in Sect. 3. ἐξεστηκότες πρὸς ὃν ἐξεστηκότας. & in Sect. 1. εἰς ἔκτασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ.

Ib. (242) Διὰ τὸ γελοῖον] Ita, deleto ὥσπερ τὸ, quod ex Petræ conjecturâ est, omnes Editiones & MSi.

Ib. (243) Ἀγρὸν ἔχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἄρ' ἐπιστολῆς Λακωνικῆς] Ita imprimendum censeo, sequens vestigia vet. Editionum & MSorum: omnes enim habent ἀγρὸν ἔχ' (vel ἔχα) ἐλάττω γῆν ἔχον γδ' στολῆς: sed dubium est, annon ponatur post στολῆς vox Λακωνικῆς in MS. Vat. 3. Et apud Strabonem in libro primo legimus Εἰσί τινες ὑπερβολαὶ ἐπὶ ὑπερβολαῖς, ὡς τὸ, Ἐλάττω ἔχειν γῆν ἢ ἀγρὸν ἐπιστολῆς Λακωνικῆς: *agrum habere minus terræ quàm Epistolam Laconicam:* unde pro στολῆς puto legendum ἐπιστολῆς, & addendum Λακωνικῆς: quod ad eam attinet mutationem vocum ἔχον γδ' in ἔχοντ' ἄρ', facile admitti potest, si quis cogitet has voces majusculis (quod apud antiquos fiebat) literis scriptas sic se habere EXONTAP ἔχοντ' ἄρ', & EXONΓAP ἔχον γδ': nec aliter in Sect. 13. pro Ὅτε Ἀρχίλοχος, MS Par. (vitiosè, opinor) legit OΓE &c.

SECT. XXXIX. (244) Ὅσα γε τῆ θεωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτά] Faber rectè vidit præpositionem διὰ hîc poni debere ante τῆ θεωρίας: & illa præpositio, quæ hîc deest, ex præcedentibus, ubi redundat, referenda est: opinor enim Longinum scripsisse paulo ante, non ἡ διὰ τῶν λόγων αὕτη ποιὰ ζύνθεσις, sed ἡ τῶν λόγων &c. qualis est titulus libelli Dion. Halicarn. περὶ ζυνθέσεως ὀνομάτων: vide quæ de vocibus ad hanc distantiam de suo loco in alienum remotis dixi in Emendat. ad Sect. 4. & ad Sect. 35.

Ib. (245) Καὶ μετ' ἐλευθερίας] Tollius legit κ' μεγαληγορίας: sed vide meam Notam in hunc locum.

Ib. (246) Οὐ γὰρ αὐλὸς μὲ ἐπλήθυσι] Ita Editio pr. & MSi Par. Ambr. & Vat. 3. necnon MS. Fr. Porti: lectioque sana erit, si hæc verba per Interrogationem dicantur.

Ib. (247) Κἂν ἄλλως ὅσοι παγλάπασιν;] Notanda hîc est lectio ex conjecturâ Cl. Boivini, qui cum invenit in MSo Par. κἂν ἄλλως ὅση (pro quo Vat. 2. habet ἄλλοις ὅση) ita textum emendavit, κἂν ἄμυσσ῾ ἦ. Si (inquit ille) hæc scriberentur literis majusculis, sine accentu, sine spiritu, sine distinctione verborum, ut veteres scripserunt, non multum distat inter κἂν ἄλλως ὅση & κἂν ἄμυσσ῾ ἦ; illud enim esset ΚΑΝΑΛΛΟΥCΟΟΗ, hoc verò ΚΑΝΑΜΟΥCΟΟΗ: Cui facilè assentior, sic enim sæpius reperio ἀλλὰ pro ἅμα, ut in Sect. 43. & 44.

Ib. (248) Ἐπίσασιν] Absolutè & sine casu nominativo expresso ponitur hæc vox, sed subintelligendum est ἄνθρωποι, & ita Longinus in Sect. 29. utitur verbis ἀλγαλλιάζουσιν, & φασὶν, & in Sect. 32. verbo ἀλγοῦσι: non est igitur opus, ut cum Fabro legamus ἐπίσασαι.

Ib. (249) Καί τοι ταῦτα τά] Ita Editio pr. & MSi Par. Ambr. & Vat. duo.

Ib. (250) Ὁμῶ, κ' πρὸς &c.] Addidi κ' secutus Editionem pr. & MSos Par. Ambr. & Vat. 3. & necesse est (uti Fabro prius videbatur) ut paulò post illud κ' ante ἡμᾶς ἑκάστοτε deleamus: hæc est enim constructio sententiæ, κηλεῖν τε ὁμῶ, κ' ζυνδιατιθέναι πρὸς ὄγκον &c. & ita apud Longinum occurrit ζυνδιατιθέναι πρὸς μεγαλοφροσύνην τὸν ψυχὸν Sect. 7.

Ib. (251) Ἀλλ' ἔοικε μανία] Editio pr. & MSi Par. & Vat. 3. habent ἀλλ' εἰ κ': Vat. verò 2. ἀλλὰ κ': legendum igitur censeo ἀλλ' ὥσι κ' μανία: hoc enim modo loquitur Demosthenes apud Hermog. de Ideis l. 1. μανία γὰρ ἴσως ὥσι τὸ πρὸς δύναμίν τι ποιεῖν.

Ib. (252) Τῷ δοκεῖν] MSi omnes habent τὸ δοκεῖν: ego verò istam lectionem, quæ in margine est MSi Elienſ. recipiendam esse censeo, τοῦτο δοκεῖ: istud ν in vulgato δοκεῖν ex initio sequentis verbi natum est, opinor.

Ib. (253) Καταμετρούμενον] Necessariò (ut monuit Tollius) legendum est καταμετρουμένου: non enim illud ὥσπερ νέφος, sed longus ille primus rythmus ὥσπερ ex quatuor temporibus constat: quòd si nolis legere, ut monuit Tollius, delendum est illud νέφ῾ post ὥσπερ.

Ib. (254) Ὥσπερ νέφ῾] Tollius rectissimè legit ὡσπερεὶ νέφ῾: & ita legitur in margine MSi El.

SECT. XL. (255) Καθ' ἑαυτὸ ἀξιόλογον] Ita, deleto τι, Editio pr. & MSi Par. Ambr. El. & Vat. 3. & deesse potest, cum præcesserit vox ὑψὸν.

Ib. (256) Οὕτως τὰ μεγάλα] Fallor, ni legere oporteat ὅτως τὰ μέλη i. e. membra sententiæ: sic id, quod hîc Longinus dicit τὰ μέλη ζυνδιαιρέσεις, contrarium erit ei, quod paulò ante dixerat ἡ τῶν μελῶν ὑπσύνθεσις: certè in MSis Par. & Vat. 2. occurrit non μεγάλα, sed μάλα: nec intelligo quomodo rectè dici potest, sublimia (id enim vox μεγάλα significat) dispersa distrahere &

im-

imminuere ſublimitatem, in corpus verò redacta & harmoniâ veſtita ipſo ambitu magis ſonora fieri: ſublimia enim in ſcriptis non poſſunt eſſe diſſipata, membra verò orationis facillimè poſſunt.

Ib. (257) Καὶ ἁρμόσαι ταῦτα, ὅμως ὄγκον] Ita Editio Robort. & Manutii, ſed MSi Par. & Vat. duo habent ταῦτα δ' ὅμως: forte legendum eſt κ' ἁρμόσαι ταῦτα, ὄγκον &c. quia ὅμως paulo ante occurrit, ut Lectorem monuit Faber.

Ib. (258) Διάσημα] Vocem διάσημα in hoc ſenſu uſurpatam fruſtra, opinor, quæres apud Græcos ſcriptores: ſemper enim ſignificat vel intervallum ſonorum in Muſicâ, vel contentionem & diſſidium: hîc vero opus eſt verbo exprimente ſublime aliquid & grandi tati vicinum: quid igitur vetat, quin legamus δίαρμα, vel ἀνάσημα, vel ἔξάσημα, quibus omnibus verbis Longinus in hoc opere uſus eſt?

Ib. (259) Τῇ πλάσει ἀναλογῆν] Fruſtra hîc, opinor, laborant Interpretes, ut ſenſum ex his verbis extundant: neſcio quam cantûs flexionem & varietatem intelligi voce πλάσει credunt: ſed Tollius legendum cenſet ἀλλα' γέγονε τῷ ὑψηλῷ τῇ πλάσει ἀναλογῆν: Ego quidem rectiùs ſe habituram eſſe ſententiam opinor, ſi legamus ἀλλὰ γέγονεν ὑψηλὸν τῇ ἀναπλάσει λόγων: vox ἀνάπλασις eſt *conformatio*, *compoſitio*, idemque valet quod ζύνθεσις: nec eſt, ut Lectorem moveat dativus caſus ἀναπλάσει ſine præpoſitione cum verbo γέγονεν conſtructus; ſic enim paulò infrà loquitur Longinus ἀδρότερον ὃ γέγονε τῷ &c.

Ib. (260) Φανήσεταί σοι, διότι τ̃ ζυνθέσεως] Ita MSi Par. Ambr. El. & Vat. 2. itemque Editio prima: illud διῆλον vulgatum redundat: dicitur enim ſæpe διῆλόν ἐστιν, rarò autem, (ſiquando) φαίνεται διῆλον: porrò quamvis διότι idem ſæpe ſignificat quod ὅτι, tamen hîc legendum cenſeo, ὅτι διὰ τ̃ ζυνθέσεως: nempe opus eſt præpoſitione, quo enim ſenſu Euripides dicatur eſſe ποιητὴς ζυνθέσεως, neſcio.

Sect. XLI. (261) Μικροποιῶν] Ita Edit. prima & MSi Par. & Vat. 3.

Ib. (262) Τὸ χείρισον, ὅπως] Ita Editio pr. & MSi Par. & Ambr. & ex Stephani Lexico poteris doceri Thucydidem & Xenophontem uſos eſſe ὅπως pro ὅτι.

Ib. (263) Ἐπ' αὐτὰ] Petra & Faber cenſent legendum eſſe ἐφ' ἑαυτὰ, pro quo potius legam ἐφ' αὑτὰ.

Sect. XLII. (264) Συνθομία δ' * ἐπ' ἀὐθὺ] Ita Manutius, nec aliter Ed. prima & MSi, niſi quod Aſteriſco carent. H. Stephani MSus, quem in manibus habuit Langbænius, locum ſic ſupplevit ζυνθομία δ' ἐπ' ἀυθὺ ἄγει, quam lectionem vel ſequendam cenſeo, vel legendum eſſe cum G. Petra ἐπάυθύνει.

Ib. (265) Ἀπόψυχα γὰρ τὰ μῆκος ἄκαιρον ἀνακαλύμμα] Ita Manutius, ſed Robort. & omnes MSi alium verborum ordinem ſervant; in iis enim occurrit ἀπόψυχα τὰ γὰρ ἄκαιρον μῆκος ἀνακαλύμμα: utraque lectio, opinor, vitioſa eſt: Faber conjecit legendum ἄψυχα γὰρ διὰ μῆκος ἄκαιρον ἀναχαλώμμα, pro quo malim legere τὰ ἐκλάδην ἀπόψυχα, τὰ παρ' ἄκαιρον μῆκος ἀναχαλώμμα: *ea, quæ extenduntur, frigida ſunt, ſc. quæ propter immodicam longitudinem relaxantur.* levis eſt in MSis per majuſculas literas ſcriptis mutatio ΓΑΡ in ΠΑΡ: vel, ſi hæc conjectura nimis videatur à MSorum veſtigiis recedere, poſſumus ita locum emendare & explicare, —— τὰ ἐκλάδην ἀπόψυχα, τὰ παρ' ἄκαιρον μῆκος ἀνακαλύμμα, *ea, quæ extenduntur, frigida ſunt; ſc. quæ in immodicam longitudinem vocantur*; vox enim ἀνακαλεῖν idem aliquando valet ac καλεῖν, & præpoſitio παρὰ (ut notat Busb. in Gram. p. 212) ſignificat *in* cum Accuſativo ſequenti: ſic enim dicitur παρὰ τὸ βέλτισον μεταποιεῖ τ̃ γνώμην.

Sect. XLIII. (266) Πολὺ τὸ ὕψος παρά] Rectè vidit Tollius legendum eſſe

esse πολὺ τῦ ὕψους περιττά: ita enim Græci loqui solent.

Ib. (267) Καὶ, ὁ ἄνεμος] Editio pr. & MSi Par. Ambr. & Vat. 2. habent ἀλλ' ὁ ἄνεμος, fortasse pro ἆμ', ὁ ἄνεμος: vide quæ dixi suprà in Sect. 39. de mutatione μ in λλ in Codicibus scriptis.

Ib. (268) Τὰς περὶ τὸ ναυάγιον δεδοσομένους] Ita se habent Ed. prima, & MSi Par. El. & Vat. duo: & hæc verba reddi possunt, *eos, qui in naufragio deprehensi*, vel *correpti sunt*: ita enim dicit Plato περὶ τὴν ἀσθένειαν εἶναι *in infirmitate esse*, i. e. infirmitate laborare: Manutiana lectio βεβασομένους parum, opinor, commodum hîc sensum efficit. Porrò notandum videtur hæc verba & sequens ἔξεδέχετο non esse Herodoti, sed Longini; certè nequeo ea ullibi apud Herodotum invenire.

Ib. (269) Τὰ μὲν ἀλυσγεῖς, τὰ δὲ ποικίλται, τὰ δὲ λάκαι] Ita Manutius eumque secutæ Editiones; & hæc adjectiva benè conveniunt cum substantivo χλανίδες: sed notandum est Editionem primam & MSos Par. Ambr. El. & Vat. duos habere τὰ μὲ ἀλυσγῆ, τὰ δὲ ποικιλτὰ, τὰ δὲ λάκα; quæ lectio, si vera est, postulat, ut mutemus χλανίδες in χλανίδια, quod idem ferè significat, & ab Hesychio explicatur per ἱμάτια λεπτὰ.

Ib. (270) Ἱερεῖα εἰς ταῦτα· καὶ &c.] Ita omnes Editiones vet. & MSi: pro quo G. Cranterus l. 2. Nov. Lect. c. 25. censuit legendum ἱερεῖα σιτευτὰ *victimæ saginatæ:* sed videat Lector, annon εἰς ταῦτα poterit significare *adhæc*, sive *præterea*, & conjungi cum καὶ sequenti.

Ib. (271) Καὶ χάρται βιβλίων &c.] Prorsus, quid significet χάρται βιβλίων, ignoro. Athenæus quidem (l. 2. p. 67. F.), qui hunc Theopompi locum citavit, habet solum καὶ σάκκοι, καὶ θύλακοι βιβλίων: fortasse hîc legendum est καὶ σάκκοι χάρτων καὶ βιβλίων, καὶ τῦ ἄλλων ἀπάντων χρησίμων. notandum est enim Athen. & MSos Par. & Vat. duos habere ἁπάντων.

Ib. (272) Ἀνατεθυμένους] Ita Editio prima & MSi Par. El. & Vat. 3. pro quo MSi Vat. 2. & Ambr. habent αὐτοθυμένους.

Ib. (273) Καὶ τῇ θαυμαστῇ] Editio pr. & MSi Par. Ambr. & Vat. duo habent ἀλλὰ τῇ, pro quo, opinor, legendum est ἅμα τῇ: vide quæ dixi in Emend. ad Sect. 39.

Ib. (274) Ἢ (εἴπερ πάντα, ὡς ἐβούλετο, αὐτάρκη εἶτος θεῖναι) καὶ &c.] Ita Editio pr. & MSi Par. & Ambr. Nihil addidi, nisi Parentheseos notam. Vat. verò 2. habet, ἢ εἴπερ πάντων &c. Vat. verò 3. μᾶλλον, ἢ εἴπερ πάντα &c. & MS. Ven. καὶ εἴπερ πάντα &c.

Ib. (275) Εἰπεῖν] Hæc vox extat in Edit. pr. & MSis Par. El. Ambr. & Vat. 3. quorum auctoritate & sensûs etiam gratiâ eam in textum recipiendam duxi.

Ib. (276) Περιττώματα] Editio prima & MSi Par. El. & Vat. duo habent περιθήματα: quæ vox nos ad veram lectionem ducit περιηθήματα: nam περίηθημα est *id quod quasi per colum circumquaque distillat*, seu (ut Budæus interpr.) *excolamentum, percolamentum* ἠθητὸν περίττωμα: hujus vocis usûs duo exempla (notante Stephano in suo Lexico) apud Galenum occurrunt. Οὐρὸν ἐστι τὸ περιήθημα τῦ αἵματος ἐν τῇ μεγάλῃ φλεβί. & ἱδρὼς ἐστι τὸ περιήθημα τὸ ἐν τῷ αἵματι λεπτῆς καὶ ὑρρώδους ὑγρασίας.

Ib. (277) Τὰς τούτων] Editio pr. & MSi Par. & Vat. 2. habent τῦ: de quo vide quæ dixi in Emendat. ad vocem Πᾶ δὲ ἡ ἀρετὴν Sect. 10.

Ib. (278) Ἀλλὰ γὰρ οὐκ * ἐπὶ τὰς μικρὰ ἀριθμεῖν] Ita Manutius, sed paulò aliter Editio pr. quæ habet, * ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπὶ τὰς. ἐπεὶ τὰ &c. Interim MSi Par. & Vat. 3. carent asteriscо, & exhibent οὐκ ἐπὶ τὰς ἐπείγει τὰ &c. Vat. 2 verò οὐκ ἐπὶ τὰς ἐπίγει

ἐπήγει τὰ &c. legendum est fortasse, ἢ ἐπ' εἴδους ἐπί γ' ὅτι τὰ &c. sæpissimè in MSis εἰ invenitur contractè scriptum pro ὅτι, ut in Emend. ad Sect. 1. εἴγε τὸ μὴ πιθανὸν, & in Sect. 39. & ἐπὶ γ' ὅτι idem est ac ἔπεσι *licet*, interposito solum γε inter Præpos. & Verbum.

Sect. XLIV. (279) Ἐνλεχεῖς] Ita MSi Par. Ambr. El. & Vat. 3. pro quo Editio pr. & Vat. 2. habent ἐνλεχεῖς: sed vox ἐνλεχὴς, quæ à Stephano in suo Lexico explicatur *asper*, sive *in quo asperitas est*, benè huic loco convenit. Manutius edidit ἐναργεῖς.

Ib. (280) Ἐπελπίσαι] Ita Editio pr. & MSi Par. El. & Vat. duo: & rectè, opinor; cum significet vox ἐπελπίζω *sperare facio*.

Ib. (281) Διωθεῖν] Editio pr. & MSi Par. El. Ambr. & Vat. duo habent διελθεῖν, sed quo sensu nescio.

Ib. (282) Οἰκέτας] Ita Editio pr. & MSi Par. El. Ambr. & Vat. duo.

Ib. (283) Οὐ μόνον κωλύει —— ἀλλὰ καὶ ζυνάγει] Ita Manutius, & omnes post eum usque ad Tollium; qui (nullo codice fretus, imò Lectore de mutatione nè monito quidem) edidit κωλύειν & ζυνάγειν: censuit, opinor, cum præcesserat ἀκύω, opus hîc esse Infinitivo modo: Notandum est interim Editionem pr. & MSos Par. Ambr. El. & Vat. 3. hîc convenire cum Manutio, nisi quod omnes habent ζυνάγει. Ego quidem, ut huic tam corrupto loco medear, partim ex vet. Cod. partim ex conjecturâ sententiam totam sic legendam censeo, ὥσπερ ἔν (εἴ γε, φησὶ, τοῦτο πιστόν ἐστιν, ὃ ἀκύω) τὰ γλωττόκομα, ἐν οἷς οἱ, Πυγμαῖοι καλάμβυοι, νάνοι τρέφονται, ἃ μόνον κωλύει τῶν ἐγκεκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ ζυνάρει &c. Vox ζυνάρω significat *compingo*, *coagmento*, ut occurrit apud Apollodorum ζυναρῶς γόμφοις *compingens clavis*: sensus est, Eæ arculæ, quibus nani vinciuntur, non solum impediunt nè crescant, sed etiam eos minores faciunt.

Ib. (284) Στόμασι] Ita omnes MSi & Edit. veteres pro quo rectè vidit Langbænius legendum esse σώμασι: neque enim (ait ille) satis scio quomodo vinculum ori circumpositum auctioni impedimento sit, si non & totum corpus involvat.

Ib. (285) Ὑπολαμβάνω, Ῥᾴδιον, ἔφη,] Ita omnes MSi & Editiones ante Tollium: nihil opus verò fuit, ut locus emendaretur, quoniam hæc possunt esse verba cujusdam auctoris à Longino citati sine nomine, potestque ἔφη significare *dixit aliquis*: de quo vide, quæ dixi in Emendat. ad voces γεννᾶται γὰρ, φησὶ, in Sect. 1.

Ib. (286) Μηποτε * * * οἰκουμένης] Ita Edit. veteres & MSi: sed Tollius, secutus vestigia (ut dicit) MSi Par. sic locum emendavit, μήποτ' ἄρα ἡ τῆ οἰκουμένης: at ille in lectione MSi Par. proferendâ (ut solet) multum erravit: legitur enim ibi μηπο χη ης οἰκουμένης, cujus vestigia si sequi opus esset, legeremus, μήποτ' ἀχ ἡ τῆ οἰκουμένης. sed plura hîc excidisse arbitror, sensumque loci fuisse olim hujusmodi: Vide, ne otium, quod hanc universam terræ pacem sequitur, corrumpat magna ingenia. Si Longinus (ut Tollio placuit) paci universæ tribuisset illam ingeniorum magnorum sterilitatem, rem veritati accommodatam, opinor, non dixisset.

Ib. (287) Κατ' ἄκρας] Ita Editio pr. & MS. Ambr. nec aliter ferè MSi Par. & Vat. duo, nisi quod conjunctim hæc duo verba proferunt: κατ' ἄκρας est *ex capite*, vel Metaphoricè *ex arce*: Manutii lectio κατὰ κάρα nullum, certè non sanum satis, sensum præbet.

Ib. (288) Πολυτέλεια καὶ ἄλλα &c.] Ita omnes MSi & Editiones ante Tollium, qui ἄλλα mutavit in μαλακία: sed,

ſed, ut puto, pro ΑΛΛΑ legendum eſt ΑΜΑ: vide quæ dixi in Emendat. Sect. 39. ad voces κἂν ἄλλως ὅσοι.

Ib. (289) Ἀναλέξον ἔν τι γεννῶσι] Ita omnes MSi & Editiones vet. ſed Tollius, ſecutus (ut ille dicit) MS Par. edidit ἀλαζόνειάν τε: non quidem ille male conjecit ſic legendum eſſe, ſed falſum ſe teſtem præbet, cum citet iſtum MSum, qui planè habet ἀνάλεξον ἔν τι γεννῶσα, ſcripto tamen σι ſuprà finem vocis γεννῶσα: & in margine ſcripto γρ. ἐναυλι. Corruptus certè locus eſt: nec mihi ſanè occurrit, quomodo ſanandus ſit.

Ib. (290) Τάτε] Tollius rectè legit τάτες: hæc enim vox non ad πλάτε, ſed ad ὄκγόνες referri debet.

Ib. (291) Ἡλικίαν] Ita Editio pr. & MSi Par. Ambr. & Ven.

Ib. (292) Μηδὲ πέρα φήμης &c.] Ita Manutius, & ſana eſt lectio, ſi jungas φήμης cum ſequenti λόγον: nam vox πέρα aliquando ſine caſu ponitur, ut apud Platonem in Tim. occurrit μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν *nihil ultrà quærere:* Editio verò prima & ſeptem MSi habent μηδ' ἕτερα, vitioſè opinor: quippe ſolent literæ τ & π in MSis (ut ſæpe vidi) altera alterius locum occupare.

Ib. (293) Τοιάτων] Ita Editio pr. & MSi Par. El. & Vat. duo: & rectè, ut puto; τοιάτων enim ſignificat *ſæculorum talium, qualia ſunt ea, quæ ſuprà dictis vitiis laborant.*

Ib. (294) Κἀνόητα] Hæc eſt lectio Manutii: ſed MSi Par. El. & Vat. 2. habent κἀπανητα, pro quo Ed. prima habet κα * πανητα: ut liberè dicam quod ſentio, cenſeo legendum κ' τ' ἀνόητα *ſenſuque carentes*, additâ ſolum litterâ ο ex illâ Manutianâ lectione, & literâ majuſculâ Π in ΙΤ mutatâ: Et ſic Longinus contractè loqui amat, ut in Sect. 17. ὥσπερ κ' τ' ἀμυδρὰ φέγγη, & paſſim ferè.

Ib. (295) Τὰς ἀρετάς.] Ita Manutius, errore, opinor, typographico pro ἀρετὰς: ſed MSi Par. & El. habent τὰς ἄνατα, à quibus non multùm abit Ed. prima, quæ habet τὰς * ἄνατα, nec MS Ambr. qui habet τὰ ἄνατα: Ego ſanè legendum puto τ' ἀθάνατα *immortalia*, quæ vox benè opponitur præcedenti θνητά.

Ib. (296) Οὗ γὰ ἐπὶ κρίσει &c.] Pro vulgato ἃ γὰ legendum puto ἕ γὰ, quia paulo infrà ſequitur ἓκ, & poſt ἐπὶ κρίσει ſubintelligenda eſt vox καθίσαται.

Ib. (297) Τὰ οἰκεῖα μὴ φαίνεσθε] Ita omnes MSi & Editiones ante Fabrum, qui legendum putat τὰ δίκαια μὴ &c. Sed Emendatione hâc, opinor, non opus eſt; vide enim quæ ad explicandam vocem οἰκεῖα dixi in Notâ ad hunc locum.

Ib. (298) Ἀλλοτρίων] Ita MSi Par. Vat. 2. & El. in margine; quæ lectio melior multò eſt quàm illa Manutii ἀλλοτρίαι.

Ib. (299) Ἕκας' πρὸς τ' ἑαυτῦ ἡνδραποδισμένοι] MSi Par. Ambr. El. & Vat. 2. habent πρὸς τ' ἡνδρα—&c. itemque Editio pr. niſi quòd aſteriſcum ponit inter τ' & ἡνδραποδισμένοι. Tollius ex conjecturâ edidit ἕκας' πρὸς τ' ἑαυτῦ φιλοχρηματίας ἡνδραποδισμένοι.

Ib. (300) Ἀγῶνα] Portus legendum rectè putavit αἰῶνα.

Ib. (301) Καθέκαστον ἀπολελεῖφθαι] Omnes MSi & Editiones ante Tollium habent καθέκαστον, ille verò ex conjecturâ edidit κἀδέκαστον, pro κ' ἀδέκαστον *et non muneribus corruptum.* porrò pro ἀπολελύθε, quod Manutius edidit, MSi Par. & Vat. 2. habent ἀπολελεῖφθαι.

Ib. (302) Δαπανῶν] Ita omnes libri ſcripti & impreſſi: ſed Tollius hanc vocem in δαπανὸν rectè mutavit.

Ib. (303) Εἰκῇ] Ita MSi & Edit. vet. pro quo Faber legendum cenſet εἴη: fortaſſe legendum eſt ὅτι κ', ut in Sect. 39.

39. εἰ κ᾽ in ὅτι κ᾽ mutandum esse monui, & alibi notavi ει contractè scribi in MSis pro εἰσί.

Ib. (304) Ὑπομνήματι, τήν τε τοῦ ἄλλου &c.] Editio pr. habet ὑπομνήματι ὡς τήν τε &c. MSi verò Par. Ambr. & duo Vat. ὑπομνήματι ὁ τήν τε &c. censeo igitur legendum esse ὑπομνηματίῳ, τήν τε &c.

Ib. (305) Ὡς ἡμῖν δοκεῖ] Editio pr. & Manut. habent ὡς ἡμῖν δοκεῖ: sed vox δοκεῖ abest à MSis Par. El. Ambr. & Vat. duobus: voces ὀκ ἐλαχίσην ex conjecturâ suæ Editioni Tollius inseruit: quæ sanè sensui benè serviunt, sed nihil temerè in Textum admittendum est.

FINIS.

VARIANTES LECTIONES omnes, quæ in MSo Par. occurrunt, & de quibus nulla eſt in noſtris Emendationibus mentio.

Pag. 4. Ἐτεργεσίαν, εἶτε &c.] ἐυεργεσίαν εἶτας &c. in margine verò ἀντὶ τοῦ εἶπε.
6. Οὕτω σὴ] ὅτω ϗ.
10. Φλοιώσης χδ ὁ ἀνὴρ.] deeſt ὁ.
12. Περιεργίας] περιεργασίας.
14. Ἀνσρείαν] ἀνσρίαν.
16. Ἦν, Ἑρμοκράτω] ἀν Ἑρμοκράτη.
Ib. Ἐκείνων γῶν] ἐκείνων μὶ γῶν.
18. Γίγνεαϗ φιλεῖ] γίνᾶαϗ φ.
Ib. Πληθυντικά] πληθικά.
22. Πρῶτον μὶ χδ] deeſt χδ.
32. Ἀφλοισμὸς] ἀφλυσμὸς.
36. Δυτέρυ ϗ ἕνεκα] εἵνεκα.
40. Ἐπεὶ πίνητα] ἐπεὶ κ᾽ π.
Ib. Οὐ θαμάζεις] ὐ θαμάζοις.
Ib. Ἀλογισεῖ, φρονεῖ] ἀλογισὶ φρονεῖ.
42. Ξύλον αἰσ᾽ ἐρύκει· ὑκῶν ἀπ.] ξ. α. ἀπείργει· ὑκῶν ἀπ.
44. Ψήγματα] ψύγματα, & vox ψῦγμα occurrit in Dion. Halic. libro de Structurâ verborum p. 164. Edit. Oxon.
48. Οὗτος ὁ ὅρος] deeſt ὁ.
Ib. Διότερ ἐκεῖνο] σιὸ κεῖνο.
50. Ἀλλήλυς σισήρεῖς] ἀλλήλοις σισήρεῖς.
52. Καὶ τύτυ γε] καί γε τύτυ.
Ib. Ὁμηρικῶ ἐκείνυ] Ὁμ. κείνυ.
54. Περαπίπλονλα] περπίπλονλα.
56. Πᾶν ἐννόημα &c.] πᾶν τὸ ὁπωσῦν ἐννόημα ϗμνητικὸν λόγυ παρεσάμμον.
Ib. Ὅμως τῦτ᾽] ὅμως τότ᾽.
Ib. Ἐὰ σ᾽ αὐτὸν &c.] ἐ σ᾽ αὐτὸν ἐποτρωύει μάχεαϗ.
58. Εἶτ᾽ ἔμαρψεν] τὶς ἔμαρψεν.
60. Οἱ ἑπλὰ ἐπὶ Θήβαις] χ᾽ ἑπλὰ ἐπὶ Θήβας.
Ib. Ἄρλω τ᾽] Ἄρη τ᾽.
Ib. Σωιεβάχχλυσ᾽] σωιεβάχχλυεν.
62. Τὸ ἀσλώατον] τὸ σλωατὸν.
64. Ἡ μιμήσεως] deeſt ἡ.
66. Ἡμάρτετε, ὅ μὰ] ἥμαρτε μὰ.
Ib. Οὐσλὲν ἐς᾽ εἰ μὴ] Οὐσλὲν ἔτ᾽ εἰ μὴ.
80. Φεισλῶ] φεισλῶς.
Ib. Ἀλλιμεταβολαὶ] μεταβολαὶ.
84. Σωιεπλήθωιε] σωιεπλήθυσε.
Ib. Ὑπερκείμλμα αὔξησιν] ὑπερκ. ἄυχησιν.
Ib. Ἔπειθ᾽ ἡ] ἐπειση.
86. Τὸ πολλὰ] τὰ πολλὰ.
Ib. Ὅπυ τε πληθ.] ὅπυ τε ὁ πότε πλ.
Ib. Ἀτειρίας ἀλλήλοισιν] deeſt ἀλλήλοισιν.
88. Ἅτε πρέπυσαν] ἅτε τρέπυσαν.
90. Οὐ κιγκλίσιν] deeſt ὐ.
Ib. Πωελόπη.] Πηνελόπλω.
29. Κτῆσιν Τηλεμάχοιο σαΐφρονϑ] deſunt hæc verba.
Ib. Ἡσίως] ἀσέως.
96. Ἔτι ϗ τ᾽ ἄλλα, ἄν] ἔτι σέ τ᾽ ἄν.
98. Ξιφισίῳ κατέταμλμ] ξιφεισίῳ κατέτεμλμ.
Ib. Σημανλικῷ] σημανλικῶς.
Ib. Καὶ ἀλάσορες] deſunt hæc verba.
102. Ἐνεφύτδυσαν] ἐνεφύτδυσε.
104. Μεγάλαι ϯ φύσιν] μεγάλαι τε φύσιν.
Ib. Ἐκφορικοὶ] φορικοὶ. & ita occurrit φορικοῖς p. 50.
Ib. Πόλιν εἰ) σεῖ] deeſt σεῖ.
108. Ὡς αἱ ὑπερβολαὶ μεγέθυς φύσει] ὡς αἱ ὑπερμεγεθεῖς φύσεις.
Ib. Κινσλωϑ] κίνσλωοι.
Ib. Τῦτο κ᾽] τύτυ κ᾽.
Ib. Τὰ ϗ μεγάλα] τὸ ϗ μ.
Ib. Οὐσ᾽ ἐκεῖνο] ὐσ᾽ ἐκείνυ.
110. Ὁ τῆς Ἀργοναυτικῶν] τοῖς Ἀργοναύταις.
Ib. Ἀρχιλόχυ — πασύρονϑ] Ἀρχίλοχον — πασύρονλας.
112. Λέγει, τό τε] λέγεϗ τό τε.

VARIANTES LECTIONES.

Ib. Παιδιᾶς] ϖαιδείας.
Ib. Ἐυκαμπὴς ἄκρως] εὔκ. ἄκρ℔.
114. Λαζῶν τὸν ϖ] ἑλλὼν ϖ.
Ib. Ἔνθεν δ', ὁ κύριον] ἔνθα δὴ κύριον.
Ib. Θεόπεμπτά τινα] Θεόπ. δεινά.
118. Ὡς εἴ τις] ὡς εἴ γε.
Ib. Τὰ τῷ ἄλλων] deeſt τὰ.
122. Τὴν Λακεδαιμονίων] ϖ Λακεδαιμονίαν.
124. Εὐλόγως] ἐυλόγως.
126. Ἐνέργημα] deeſt.
Ib. Ἀναϛκάζει] ἀναϛκάσει.
128. Ἐμφύτων] ἐμφύτως.
Ib. Κηλεῖν τε ὁμῦ] καλεῖν τε &c.
Ib. Ἡμᾶς ἑκάστοτε] ϗ ἡμᾶς ἑκάστοτε.
130. Σωιζᾶσιν. Ἐπεὶ] σωιζᾶσιν τότε. Ἐπεὶ.
Ib. Ἀπ' ἀλλήλων ἄλλο ἄλλῃ] ἀπ' ἀλλήλων ἄλλ℔, voce ἄλλῃ ſuprà ἄλλ℔ ſcriptâ.
132 Κεκέτ' ἔϡ ὅπῃ] ϗ κεκέτ' ἔϡ ὅποι.
134. Τὸ λῆμμα] ϗ τὸ λῆμα.
Ib. Μησ' οἷ ἀποκύλισμά τι] μησ' οἷ μιᾷ ἀποκυλίσματί.
136. Μὴ τὰ δεόντως] μὴ τὰ ϑ δεόντως.
138. Τέλ℔ ἄχαρϛ] τέλος ἀχαρϛὶ.
Ib. Τὸ δ' ἄχαρϛ] τὸ δ' ἀχάρϛον.
140. Τοσαῦτα ᾗ κρέα] τοιαῦτα ᾗ κρέα.
Ib. Ἐπὶ τὰ ταπεινότερα] εἰς τὰ &c.
144. Καὶ λϱσαφῆσαι] deeſt ϗ.
146. Καλύμβοι νάνοι] καλύμβοι ᾗ νάνοι.
148. Πρὸς τύτοις] ϖρὸς τύτῳ.
150. Ἢ, ϖλιὼ ὀλίγων] οἳ ϖλιὼ ὀλίγων.

INDEX

Vocum & Phraſium Memorabilium, quæ occurrunt in Commentario DIONYSII LONGINI de Sublimitate.

Verba, quæ poſt ſe habent aſteriſcum, quærenda ſunt inter Var. Lect. ad finem cujuſvis Græcæ paginæ poſitas.

Numerus Paginam denotat.

Ἀβλεμὲς Pag. 94
Ἀγελησὸν 84
Ἀγλωνὲς φθέγνημα 26. ἀγλωνέσατον 12
Ἀγονία καὶ φέρνια 148
Ἀγχίσεφον 34. ἀγχισέφως 76
Ἀγὼν 54. ἀγῶνες 32. ἀγῶνες πολιτικοὶ 44. ἀγωνισικὸν 80, 82
Ἀδέκασον * 150
Ἀδιανέμητα 80
Ἀδιάπλωτον 106
Ἀδιάχυτον 112
Ἀδρεπήβολον, *id quod naturâ valde uber & Sublime eſt*; vox enim componitur ex ἀδρὸς *vehemens* ſive *Sublimis*, & ἐπήβολος *qui aliquid obtinet aut adipiſcitur*. 22
Ἀθροισμὸς 80
Αἰδημονέστερος 16
Αἰδωνὶς 28
Αἱματωπὸς 56
Αἰχμὴ 142
Αἰχμαλωτὴ κόρη 16
Ἀκαιρον μῆκος 136
Ἀκατέργαστον 60
Ἀκήρατον * 30
Ἀκμὴ πνεύματος 34 —— ξυρὸς 78
Ἀκονὰς 144
Ἀκρα λήμματα 46
Ἀκρατοι μεταφοραὶ 104. ἄκρατον δαιμόνιον 30
Ἀκρητον πάθος 106
Ἀκρὸτης 4
Ἀκροσφαλὴς 80
Ἀκροώμενοι 4
Ἄκρως 44. 60
Ἀκρωτηριάζειν 98, 130
Ἀλγηδόνες ὀφθαλμῶν 18
Ἀλέξημα 70
Ἀλεξιφάρμακον 66
Ἀληθινοὶ λόγοι 10
Ἀλληγορία 30
Ἀλληλουχία 120
Ἀλλόφυλος τάξις 80
Ἀλυργεῖς 138
Ἀλωάδες 24
Ἀμάλακοι ἔννοιαι 60
Ἀμβλεῖαι 54
Ἀμεγέθης 114, 132
Ἀμηχανῶν 32
Ἄμυσον 112
Ἀμπώτιδες μεγέθους 34
Ἀμυδρὰ φέγγη 70
Ἀμφιλαφὴς 48
Ἀμώμητον 110
Ἀναγωγὰ 112
Ἀναγκοφαγεῖν 98
Ἀναζωγραφεῖν 102
Ἀναθεώρησις 22
Ἀναθεωρέμενον 20
Ἀνακαλεῖσθαι εἰς μῆκος 136

INDEX.

ἈΝακαλυπτήρια 16
ἈΝακιρνάμενα 74
ἈΝακυκλῶντες 76
ἈΝαλήθης 12
ἈΝαλογῶν τῇ πλάσει 132
ἈΝαμάρτητον 106
Ἄναμμα φλεβῶν 102
ἈΝαμφίλεκτος πίστις 22
ἈΝαπαυλή 46
ἈΝαπλάττεσθαι ψυχαῖς 54
ἈΝαπνυστόμενα 20
ἈΝασκοπεῖν πρὸς αὐγάς 8, 10
ἈΝαχοαὶ 118
ἈΝδραποδίζεσθαι 150
ἈΝδρωνῖτις 104
ἈΝειδωλοποιόμενα 54
ἈΝεξάλειπτος 108
ἈΝεπαίσθητος 14
ἈΝεπισάτως 108
ἈΝερμάτιστα 6
ἈΝηθοποιητὸς 112
ἈΝθυπανλᾶν 72
ἈΝοίκειον 138
ἈΝόνητον 148
ἈΝλανοῖξαι 114
ἈΝλιδιατίθεσθαι 68, 70
Ἄνλικρυς 12
ἈΝλιμεταβολὴ 80
ἈΝλισυμμαχεῖαι 68
ἈΝλιτάττεσθαι 32
ἈΝλιτιμήσαιτο 110
ἈΝλοφθαλμῆσαι 114
ἈΝλωδόμενος 140
ἈΞιόλογος 130
ἈΞιονικότατος 54
ἈΞιοπιστία 66
ἈΠάγειν i. e. ἀπατᾶν *fallere* 72
ἈΠαχμὴ πάθους 36
ἈΠαλὰ φρονήματα 144
ἈΠαρείτητος ἑαυτοῦ 148
ἈΠαρρησιαστὸν 146
ἈΠαύξησις 20
Ἄπεικότως 64
ἈΠοικίλα τάξις 80
ἈΠερισόμενα 88
ἈΠερίορισον 64, 146
ἈΠιθανεῖς μεταφοραὶ 104
ἈΠήχημα μεγαλοφροσύνης 26
ἈΠογλυνόμενον 64
ἈΠοθανατίζειν 66
ἈΠοθεώσας 66
ἈΠοθηρεῦαι 68
ἈΠοκύλισμα 134
ἈΠολιθαίνειν 12
Ἄπορος νύξ 32
ἈΠόρροιαι 52
ἈΠόρρητα 142
ἈΠοσκίαζει 70
ἈΠοτελεσικαὶ μεγαληγορίας 64
ἈΠότομον 48
ἈΠοτραχυνόμενον 76
ἈΠοτύπωσις 52
ἈΠοχειδυσάμενος 52
ἈΠοχρώντως 126
ἈΠόψυχα 136
Ἄπραγμον σκότος 32
ἈΠρόσιτον 114
Ἄπλωτον 108
ἈΡαιώματα 44
ἈΡάμενοι ἀγῶνα 64
ἈΡετὴ 38
ἈΡσινόητω 44
ἈΡτύματα 140
ἈΡχέτυπον στοιχεῖον 6
ἈΣείσμὸς 112
ἈΣέρμα 6
ἈΣύγνωστον 10
ἈΦνημονεῖν 14, 18
ἈΥδρηλὴς σύστασις 22
Ἄυτανδρος 148
Ἄφετοι ἐξ εἱρμῆς 150
ἈΦορία 144
Ἄφορος 14
Ἄχαρις 138
ἈΧλὺς 28
Ἄχρανλον 30

B.

Βάθος 6
Βαχεία λόγων 104
Βαχεύειν 12
Βαχεύματα 68
Βασανίζειν 44
Βάσις ῥυθμῶ 126, 136
Βιολογούμενα 36

Γ.

ΓΑῦρον 20
Γενναῖα φράσις 22

Γλα-

Γλαφυρὸν 42, 110
Γλωττόκομον 146
Γόμφος 136
Γυμνόμβυον 30
Γυναικωνῖτις 104

Δ.

Δαιμόνιον πνεῦμα 110
Δειλότερα 6
Δεινόω 8
Δείνωσις 46
Δεκασμὸς 150
Δεκαδεὶς ὑπὸ κρίσει 150
Δέλτος 18
Διάγνωσις 20
Διαδορατιζόμβος 54
Διαδοχὴ 84
Διακεκομμβία 74
Διακληρονομόμενον 48
Διακριβῶν 64
Διαπλύνειν 96
Διάπλωσις 80
Διαρρηδύειν 54
Διάρσις 22. διάρμα 48
Διάσημα 132
Διασύρειν 104
Διασυρμὸς ὑποψίξις 112
Δι' ἀσφαλείας ἄγειν 68
Διατύπωσις 74
Διαυγὲς 116
Διαφορεῖν 6
Διαχαλᾶσθ 130
Διαχλιάζειν 94
Διεξοδεῦσαι 112
Διηγηματικὸν 34
Διημβία 6, 20
Δικαία ὕλεια 144
Διομαλίζειν 108
Διὸς ὀνύπνια 36
Διοσημεία 60
Διοχετεύειν 104
Διχόρειοι 60
Δμωαὶ 92
Δοκίμιον 102
Δοξοκομπῶνλα 82
Δορυφορικὴ οἴκησις 102
Δυλαγωγῶσι 148
Δυλοτρεπῆ 26
Δραπετώδεις κόραι 56
Δραστόμενοι περὶ ναυάγιον 138

Δρεμμεῖαι 144
Δυναστεία 4
Δυσεξάλαπτος 22
Δύσληπτον 20
Δυσφυλακτότατον 12
Δωρητὸν πρᾶγμα 24
Δωροδόκος 150

E.

Ἐγκαταβιῶν 150
Ἐκκατατάττειν 44, 142
Ἐγκοπὴ 136
Ἐγκύμων 26, 52
Ἐγκωμιαστικοὶ 24
Ἑδραῖον μέγεθος 134
Εἴδωλον 28
Εἰδωλοποιεῖν 62. εἰδωλοποιΐα 54
Εἰδοποιΐα σχημάτων 70
Εἰκαῖον 6
Εἱρκτὴ 150
Εἰσβολὴ 30
Ἐκβολὴ πνεύματος 110. πάθους 88
Ἐκθειάζειν 148
Ἐκπάθεια 122
Ἔκπληξις 4
Ἐκτάσεως * 124. ἔκτασιν 4. ἐξεσηκότες 14
Ἐκτάδην 136
Ἐκτραγῳδῆσαι 56
Ἐκφλεγόμβυον θυμικῶς 48
Ἐκφρασικοὶ 104
Ἔκφρονες 126
Ἔκφυλοι 62
Ἐλατώματα 106
Ἐλεγκτικώτατον 14
Ἐμβολιὼ ποιεῖσθαι 76
Ἐμβριθεῖς ἔννοιαι 26
Ἐμπαθὴς 62, 86, 88
Ἐμπεριεχόμενα 22
Ἔμπληξις 56
Ἔμπρακτον 46, 62, 70
Ἐμπρησμὸς 48
Ἐμφανισικώτερον 98
Ἔμφασις ἀγωνίας 74
Ἔμφρονον 146
Ἔμψυχοι τάφοι 10
Ἐναγώνια 62. ἐναγώνιον πάθος 76 —— πρᾶγμα 86 —— σωμάτιον 34
Ἐναλήθης 62
Ἐνάργεια 54
Ἐναλλάττειν τάξιν 78

INDEX.

Ἐναργέσατον 98
Ἐναφανίζεσθαι 70
Ἐνέργημα 126, 128
Ἔνθεν 72
Ἐνθυσιᾶν 12
Ἐνθυσιαστικὸν πάθος 22
Ἐννόημα 54
Ἐναπαργανᾶσθαι 146
Ἐνλάφιον 32
Ἐνλίκλειν 66
Ἐνλογχεῖς φύσεις 144
Ἐξαμαυρῶ 70
Ἐξενεχθὲν 4
Ἐξερεισματα χρόνων 134
Ἐξῆς 110
Ἔξις 146
Ἐξομαλίζειν 76
Ἐξοχὴ 40 ἐξοχαὶ 44
Ἐξωνεῖσθαι σφάλματα 118
Ἔπαθλα 144
Ἐπαινετικοὶ 24. ἐπαινετὸν 96
Ἐπάλληλος 34, 76, 114
Ἐπανθεῖν 96
Ἐπακμάσαι 52
Ἐπαφρόδιτον 112
Ἐπ' εὐθυς * 52
Ἐπεισκυκλῶν 46, 80
Ἐπεισόδια 32
Ἐπελπίσαι 144
Ἐπέχειν τάξιν 8. μοῖραν 24, 152
Ἐπιβολὴ 116
Ἐπιγλύμμα τελευταῖον 20
Ἐπιγόνους Ἡρακλεῖδας 90
Ἐπιδεικλικὰ 50
Ἐπίδοσις μεγέθους 2
Ἐπίκαιρον πάθος 72
Ἐπίκηρον πρᾶγμα 94
Ἐπικινδυνώτερον 6
Ἐπικυρία 70
Ἐπίμονον 48
Ἐπινοητικὸς 14
Ἐπιπολάζειν 134
Ἐπιπροσθεῖν 100, 144
Ἐπισήμων παιδείας 4
Ἐπίῤῥωσις κατασκευῶν 46
Ἐπιστρέφεσθαί τινος 96
Ἐπισωθεσις 36, 130
Ἐπισφαλὴς 108
Ἐπιτιτηδεύειν 26, 72
Ἐπιτίθεσις 56
Ἐπιφάνεια 60
Ἐπίφορον 18
Ἐπιχαρὴς 112
Ἐποικοδόμησις λέξεων 128
Ἐποκέλλοντες εἰς 12
Ἐργανίζειν 74
Ἔργανος 132
Ἐρημούμενος ὠκεανὸς 34
Ἐρινύες 56
Ἑρμῆς 14
Εὐηχον 86
Εὐθυώας ὑπέχειν 54
Εὐκαμπὴς 112
Εὐμέλεια 94, 128
Εὐπάλαιστον 112
Εὐπίνεια 96
Εὐπόριστον 118
Εὐσοχος παιδιὰ 112
Εὐτελισμὸς 46
Εὔφορον 144
Ἐφηδυῶσαι 60
Ἐφικλὰ 126

H.

Ἡγεμόνες ἐν ὑπερβολαῖς 68
Ἠθικῶς 36
Ἦθος 36, 94
Ἠθολογουμένη 36
Ἠρεμεῖν 114. ἠρεμῶν 74
Ἥρωες 16
Ἡρωϊκωτάτη φαντασία 60

Θ.

Θεῖος 18
Θέλγητρον 128
Θέματα 106
Θεοφορεῖσθαι 60
Θεσμοθέτης 30
Θήλεια νόσος 94
Θολῶν τῇ φράσει 8
Θορυβεῖν ταῖς φαντασίαις 8
Θύμοι 60
Θυμικῶς ἐκφλεγόμενον 48

I.

Ἰδιωτεύειν 98
Ἰδιώτης 98, 112
Ἰδιωτισμὸς 98
Ἱερεῖα

INDEX.

Ἱερεῖα 140
Ἱζήματα 34
Ἴσα βαίνειν 148
Ἰσοδρεμῦσα 58
Ἰταμὸς 16

K.

Καθολικῶς 106
Καινόστομον 18
Κακόζηλον 12
Κακόσομον 138
Καλλιγραφεῖν 110
Κανονίζειν 68
Καταβυθίζειν 148
Καταβρυλῶν 114
Κατάγνωσις 12
Καταγίδες 76
Κατακερματίζειν 136
Κατακιρναμένη 62
Κατακηλεῖν 96
Κατακορέστατον 80
Κατακρεουργεῖας 98
Καταμαραίνεσθαι 148
Καταμετρύμενον 130
Κατανθρακῶν 8
Καταπλῆσαι 50
Καταπεπυκνωμένον 34
Καταποικιλλίζειν 82
Κατάρυθμα 134. κατερρύθμισμμένα 134
Καταρχαιρεσιάζειν 150
Κατασκελετευόμενα 6
Κατασοφίζειν 68
Καταστάδιον 74
Καταστεῦας ἁρμονίαν 134
Κατασχιάζειν 104
Καταφέργειν ῥήτορας 114
Καταχορδεύειν 98
Κατεξανάσασις 22
Κατορθώματα 106. κατορθωμμένων 118. κατόρθωσις 18
Κεχυμμένῳ 112
Κηλεῖν 128
Κηρίτλουλες (ita Man. Rob. & MS. Par. non χυρίτλουλες) 50
Κομπωδέστερον 84
Κονδυλίζειν 146
Κόνδυλοι 76
Κόρη 16
Κόρρη 76

Κορυβαντιᾶν 18. κορυβαντιασμὸς 126
Κυφιζόμενον τὸ τῶν ἐγκωμίων 66
Κυφολογία 94
Κρίσις λόγων 20, 22
Κρῆσις ἤχων 128
Κυπαρισσίνη μνήμη 18
Κυρτολογία 92
Κώδων 84

Λ.

Λαχίζουλες 50
Λαμβάνειν τίσιν ἐπί τινι 22
Λῆμμα γυμνᾶον 134
Λιθοκόλλητον 138
Λοιμικὴ διαφθορὰ 150
Λύσις 124

M.

Μαγειρεῖον 104
Μάλαγμα 102
Μεγεθοποιεῖν 130
Μεγαλαυχία 20
Μεγαλήγορον 24
Μεγαλορρήμων 82
Μεγαλόφρων 26
Μεγαλοφυὲς 24
Μεγαλοψυχία 20
Μειλίγματα 100
Μειρακιῶδες 12
Μετάβασις λόγου 90
Μετέωρα 10
Μετρία 128
Μικρότης ὀνομάτων 138
Μικρόποιῶν 134
Μικρυχαρῆ 16, 134
Μικροψυχία 18
Μονοτόνως 112
Μυκτὴρ πολιτικὸς 112

N.

Νᾶμα λόγων 52
Νᾶνοι 146
Νεκυΐα 26
Νεοτροποιεῖας 148
Νήφων καρδία 114

Εἶναι

INDEX.

Ξ.

Ξεναι νοήσεις 14
Ξυρᾶ ἀκμὴ 78

O.

Ὁ μὴ, Ὃ ὃ, 36
Ὀγκηρὸν πρᾶγμα 10
Ὀγκᾶν νόησιν 92
Ὄγκος 12
Οἰδεῖν 12. οἰδᾶν ᾠδὴ μέλος 10
Ὁμοειδία 134
Ὁμότονον 120
Ὀξόῤῥυπον 72
Ὁρκωμοτεῖν 60
Οὐρὸς σωεμπνεῖ 32
Ὀχθίονες 50
Ὀχληρὸς 30
Ὀψοποιὸς 142

Π.

Παιδαρωδέσατον 14
Πάθος ἄχαιρον, ἄμετρον 12
Παιώνειον 66
Παλαίσρα 16
Πανάκεια 124
Πανήγυρις 116
Πανυργεῖν 68, 70
Παραβάσεις 62
Παράβολον 80, 100
Παράγγελμα 20
Παράλληλα 70
Παρακινδυνεύειν 108
Παρακινδυνευτικώτερον 100
Παράλογον, 86. παραλόγως 80
Παράνοια φθόνου 120
Παραξύειν 98
Παραπίπτοντες 76
Παρασκευασικώτατον 54
Παράσημα 20, 26
Παρασύρειν 100
Παρατετολμημένα 24
Παρατράγωδα 8
Παρατρεπὴ 52
Παράφωνοι φθόγγοι 92
Παρένθυρσον 12
Παρθένοι ἐν ὀφθαλμοῖς 16
Παρισάνειν 66
Παρολιγωρούμενον 108
Παροργίζειν 6, 42, 122
Παρορμητικὸν 54
Πάσματα ψυχῆς 104
Πελειὰς 36
Πένταθλος 112
Πεποιημένον 12 πεποιημένη λέξις 22
Περαυγούμενα ἡλίῳ 70
Περιβάλλειν ἐυκλείας τὸν αἰῶνα 4
Περιγραφὴ 46
Περιεργία 12
Περιθήματα * 142
Περιϊστάντες ἐς τὸ ἀναλίσκον 12
Περίοδος 44
Περιπαθεῖς 24
Περιποιῶν 2, 20
Περιτρώματα 142
Πεῦσις 70
Πεφώνηκε 130
Πηδήματα 104
Πλάνος 34
Πλειάδες 58
Πλεκτάνη 8
Ποιοειδεῖς 60
Πολιτικὸς ἀνὴρ 4. τὸ πολιτικὸν 34
Πολυσημόρφον 118
Πολυΐδωρ 14
Πολυπληθεια 98
Πολυτέλεια 148
Πολυφωνότερος 110
Πομπικὰ 24. πομπικῶς 102
Πορεία εἱμαρμένη 92
Πορίζεσθαι διάγνωσιν 20. τέχνην 120
Προαποδιδόναι βάσιν 136
Πρόβολὴ 104
Προεμφανίζεσθαι 70
Προηγουμένως 150
Προπεπωκότες ἐλευθερίαν 100
Προπηλακίζεσθαι 76
Προσαναπλαττόμενον 20
Προσαποδιδόναι 34
Προσβιβάζειν κινδυνίοις 60
Προσεκτικώτερον 88
Προσέναγχος 144
Προσεπεισφέρειν 34
Προσκοσμήματα 140
Προσαπεχωρίσατο 94
Προσαπλεῖν 76, 94, 130
Προσαγωδούμενον 20
Προσυπογράφειν 54
Προσφυέστατος 112

INDEX.

Περίχρησις 90
Περσωπεῖον τραγικὸν 96
Περιτερήματα 144
Περιωδεῖν 100
Πυγμαῖοι 146

P.

Ῥόθιον φορᾶς 100
Ῥοπικὸν 12
Ῥυθμὸς σκιλυλικὸς 130

Σ.

Σαθρὰ τῶν πραγμάτων 72
Σειρὰ 58
Σημαντικώτατα 96. σημαντικῶς 98
Σήραγγες 102
Σκέμματα 106, 120
Σκιῶδες ἀνθρώπινον 102
Σκληρότητες 136
Σοβαρώτερον 70
Σοβεία 134
Στηριγμὸς 134
Στίγματα 142
Στόμφος 10, 104
Στρόφιγγες 102
Συγγραμμάτιον 2
Συγγραφὶς 36
Συγκατάθεσις 22. Συγκατάθεια 98
Συγκεκινημένον 56
Συγκορυφῶν 86
Συμμορία 74
Συμφυὲς 148
Συναθροίζειν 118
Συναναιρεῖ 8
Συνάρει * 146
Συνδεδιωγμένον 76
Συνδιαφορεῖ 130
Συνδιατιθέναι 20, 128
Συδιοικήτης 74
Συνεδρεύειν 36
Συνεκφωνῶν 122
Συνεμβαίνειν 32, 52
Συνενθεσιῶν 100
Συνεξομοιοῦσθαι 126
Συνεπιχρίνειν 4
Συνόδος παθῶν 40
Συνυπάρχοντα τῇ ὕλαις 36
Συνοφρυούμενος 36

Σφαδάζειν 86
Σφόνδυλοι 102
Σχολαστικὴ νόησις 12
Σχολικὸν 14, 44
Σωμάτιον 34
Σωματοειδέστερον 86
Σωματοποιούμενα 132

T.

Ταριχεία 140
Ταυροσφαγεῖς 60
Τεχνολογία 132
Τελεσιουργεία 148
Τελεσφορούμενα 54
Τεχνολογία 2
Τεχνόγραφος 46
Τλημόνως 98
Τόνος 34
Τοπηγορία 46, 100
Τραπεζοκόμος 142
Τυχὼν ἀνὴρ 30

Υ.

Ὑγρὸς 112. ὑργὸν πνεῦμα 112
Ὕλη 138
Ὑπαρχος 110
Ὑπ' ἐκ 42
Ὑπεναντίον 12. ὑπεναντίωσις 40, 122
Ὑπερίκπλωσις 62
Ὑπερήμερον 54
Ὑπερχαὶ 68
Ὑπερτιταμένα 38, 50
Ὑπερφυὲς 4
Ὑπογ. ὑπογγὴ 80
Ὑπόθεσις 1, 18
Ὑποκρίνειν 136
Ὑπομνηματίζεσθαι 4. ὑπόμνημα 120, 152
Ὑπολος 104
Ὑποτίμησις 100
Ὑστεροφημία 54
Ὑφος λόγων 4
Ὑψηλοφανέστατον 84

Φ.

Φλαυσία 54
Φθόγγος φωνῆς, χρόας 92
Φιλολογεῖν 94

Φιλόμυθον 32
Φιλόπονος 56
Φίλαι χεῖρες 42
Φιλοχρηματία 148
Φλοιώδες 44. Φλοιώδης ἀνὴρ 10
Φοιβάζειν λόγον 24
Φοιβόληπτος 66
Φορταγαγόνλων 142
Φορβειὰ 10
Φρονηματίας 26
Φυσῶδες 92
Φωνήεντα 132
Φωρίον 16

X.

Χαλᾶς 122
Χάρης βιβλίων 140
Χαῶνος 12, 20
Χηρεύειν τινὸς 24
Χορτάζεσθαι 50
Χρησμῳδεῖν 52
Χρησομάθεια 144. Χρησομαθῆσιν 8

Ψ.

Ψήγματα 44

IN-

INDEX AUCTORUM

Quorum meminit *Longinus* in prædicto Commentario.

A.

ÆSchylus. Pag. 60
Ammonius 52
Amphicrates. 10. 16
Anacreon. 96
Apollonius. 110
Aratus 42. 86
Archilochus. 44. 52. 110
Arimaſpiorum autor. 40
Ariſtophanes. 132
Ariſtoteles. 100

B.

Bacchylides. 110

C.

CEcilius. 2. 14. 24. 96. 98. 106
Calliſthenes. 10
Cicero 48
Clitarchus. 10

D.

DEmoſthenes. 6. 44. 48. 54. 62. 64. 70. 74. 80. 84. 90. 98. 110. 112. 114. 128

E.

ERatoſthenes. 110
Eupolis. 66
Euripides. 56. 58. 60. 132

G.

Gorgias Leontinus. 10

H.

HEcatæus. 90
Hegeſias. 10
Herodotus. 18. 52. 78. 86. 94. 98. 124. 138
Heſiodus. 28. 48
Homerus. 26. 28. 30. 32. 34. 40. 54. 74. 86. 88. 90. 108. 110. 118. 146
Hyperides. 62. 110. 112

I.

ION Chius. 110
Iſocrates. 14. 122

L.

Lyſias. 106. 116

M.

MAtris. 12
Moyſes. 30

P.

PHiliſtus. 132
Phrynichus. 84
Pindarus. 110
Plato. 16. 18. 50. 52. 54. 84. 92. 94. 102. 104. 106. 118

INDEX.

S.

Sappho. 38
Simonides. 62
Sophocles. 10. 60. 110
Stesichorus. 52

T.

Theocritus. 110
Theodorus. 12
Theophrastus. 100
Theopompus. 96. 138
Thucydides. 54. 80. 86. 122
Timæus. 14. 16

X.

Xenophon. 16. 72. 86. 94. 102. 142

Z.

Zoilus. 36

INDEX

INDEX SECTIONUM Commentarii de SUBLIMITATE.

SECT. I.

CEcilii libellum de Sublimitate esse imperfectum, & quare. Pag. 1

SECT. II.

An Sublimitas doceri possit. 7

SECT. III.

De Tumido dicendi genere. 9

De Puerili dicendi genere. 13

De Parenthyrso. 13

SECT. IV.

De Frigido. 15

SECT. V.

Unde fluant prædicta vitia. 19

SECT. VI.

Veræ Sublimitatis scientia comparanda est. 21

SECT. VII.

Quomodo Sublimitas cognosci potest. 21

SECT. VIII.

Quòd quinque sunt loci Sublimitatis. 23

SECT. IX.

De Sensuum altitudine. 25

SECT. X.

Præcipuarum circumstantiarum delectum & conjunctionem Sublimitatem efficere. 37

SECT. XI.

De Incremento. 45

SECT. XII.

Definitionem Incrementi, quâ utuntur artis scriptores, veram non esse. 47

SECT. XIII.

De Sublimi dicendi genere Platonis. 51

De Imitatione. 51

SECT. XIV.

Optimos scriptores in scribendo ante oculos nostros ponendos esse. 55

SECT. XV.

De Visionibus. 55

SECT. XVI.

De Figuris. 65

SECT. XVII.

Figuras & Sublimitatem sibi invicem auxilium ferre. 69

SECT. XVIII.

De Interrogationibus & Percontantionibus. 71

SECT. XIX.

De Dissolutis. 73

SECT. XX.

De Figurarum Coacervatione. 75

SECT. XXI.

Copulas enervare orationem. 77

SECT. XXII.

De Hyperbatis. 77

SECT. XXIII.

De mutatione Numerorum. 81

SECT. XXIV.

Singularia aliquando efficere Sublimitatem. 85

SECT. XXV.

De mutatione Temporum. 87

SECT. XXVI.

De mutatione Personarum. 87

SECT. XXVII.

De aliâ Personarum mutatione. 89

SECT. XXVIII.

De Periphrasi sive Circumlocutione. 93

SECT. XXIX.

Periphrasin immodicam esse insulsam. 95

SECT. XXX.

De verborum delectu. 97

SECT. XXXI.

De verbis vulgaribus. 97

SECT. XXXII.

De Metaphorarum multitudine. 99

SECT. XXXIII.

Scripta Sublimia, quæ aliquando peccant, potiora esse iis, quæ omni vitio carent, sed non sunt Sublimia. 107

SECT.

INDEX SECTIONUM.

SECT. XXXIV.

Ad quæſtionem præcedentem explicandam virtutes Demoſthenis & Hyperidis comparantur. 111

SECT. XXXV.

Platonem pauciora, quàm Lyſiam, vitia habere; & maxima magis, quàm communia, admirationi eſſe. 117

SECT. XXXVI.

Idem de Sublimi in ſcriptis dicendum eſſe. 119

SECT. XXXVII.

De Comparationibus & Similitudinibus. 121

SECT. XXXVIII.

De Hyperbolis. 123

SECT. XXXIX.

De Collocatione. 127

SECT. XL.

De aptâ membrorum orationis inter ſe connexione. 131

SECT. XLI.

Numerum fractum Structuræ orationis repugnare. 135

Syllabas nimis breves obeſſe Sublimitati. 137

SECT. XLII.

Phraſin nimis brevem minuere Sublimitatem. 137

SECT. XLIII.

Exilitatem verborum deturpare Sublimitatem. 139

SECT. XLIV.

Unde accidit, ut tanta Sublimium ſcriptorum ſit paucitas. 145

FRAGMENTA LONGINI.

1 E *Cod. MSo Vat.* 159

2 E *Cod. MSo Par.* 159

3 *E Cod. MSo Par. Prolegomena in Hephæſtionis Enchiridion.* 161

4 *E Cod. MSo Par.* 171

5 *Ex Porphyrio de vitâ Plotini, p.* 13. *Edit Balſil.* 173

6 *Ex Porphyrio in vitâ Plotini p.* 12. *Edit. Baſil.* 181

7 *Ex Euſebii præparatione Evangelicâ lib.* 15. *p.* 822. *Edit. Pariſ.* 183

8 *Ex Anonym. Comment. in Hermog. p.* 380. *Edit. Ald.* 187

MVSEVM BRITANNICVM

FINIS.

ERRATA

In Commentario de SUBLIMITATE corrigenda.

PAG. 7. lin. 23. lege *calcari.* P. 10. in not. col. 2. l. 24. lege *vultures.* P. 11. in not. col. 1. l. 6. lege *Vespâ,* Ib. l. 17. lege *Tibicines.* P. 22. l. 13. lege αὗται τῆ. ib. in not. col. 1. l. 3, 4. lege *possimus* bis. P. 24. l. 3. lege συνυπάρχειν. P. 25. in not. col. 1. l. 5. lege *Vel.* P. 30. l. 15. lege ὕλη. P. 31. l. 14. lege *qua.* P. 34. l. 1. lege Δί'. P. 40. l. 12. lege ἓν. P. 41. col. 1. l. 2. lege *pro* ἀλάλη. Ib. l. 5. lege ψυχεὺς. P. 42. l. 16. lege ἀν. P. 44. l. 5. lege Ἑστίερα. Ib. col. 2. l. 11. lege *Criticis.* P. 45. col. 1. l. 4. lege ἠρώτα. Ib. l. 17. lege *immittantur.* P. 46. col. 1. l. 12. *Ciceronianum.* P. 66. l. 22. lege ἵνα. P. 68. col. 1. l. 2. lege τεχνίτης. P. 74. col. 2. l. 3. lege *Respublica.* P. 78. l. 1. lege ἢ. Ib. col. 1. l. 6. lege *accommodantis.* P. 98. col. 2. l. 17. lege *diffluant.* P. 104. col. 2. l. 3. lege *quam.* P. 111. in marg. lege *Hyperidis.* P. 112. col. 2. l. 15. lege *naso.* P. 120. l. ult. lege ἐκείνῃ. P. 124. l. 14. lege καίτοι γ' εἰς. P. 134. l. 7. lege τελέον. P. 135. col. 2. l. 17, 18. lege τελέον bis. P. 136. l. 11. lege ἀπόψυχα. P. 152. col. 2. l. ult. lege *auctores.*

In EMENDATIONIBUS corrigenda.

P. 10. col. 1. l. 9. lege ἐπίδασιν. P. 11. col. 1. l. 19. lege [τὸν τόπον]. P. 25. col. 1. l. 37. lege *Canterus.* Ib. col. 2. l. 36. lege ἰσρὸς.

BIBLIOTECA CENTRAL